NORA ROBERTS

Valea Tăcerii

NORA ROBERTS

VALEA TĂCERII

Traducere:
PETRUȚA IONESCU

VALLEY OF SILENCE

Cercului meu:
familiei şi prietenilor

Binele şi Răul cresc împreună,
aproape inseparabili în această lume.
John Milton

Să nu presupui că sunt ceea ce am fost.
Shakespeare

Prolog

În foc se desluşeau anumite imagini. Dragoni, demoni şi războinici. Asemeni lui copiii le vor observa. Bătrânul ştia că persoanele foarte tinere şi cele foarte în vârstă pot vedea ceea ce alţii nu sunt în stare. Sau ceea ce nu doresc.

Le povestise deja prea mult. Povestea lui debutase cu vrăjitorul care a fost chemat de zeița Morrigan. Hoyt of the Mac Cionaoith era însărcinat de zei să călătorească în celelalte lumi ca să adune armata pentru a o putea înfrunta cum se cuvine pe regina vampirilor. Bătălia dintre oameni şi demoni urma să aibă loc pe dealul Samhain, în Valea Plângerii, în ţinutul Geallului.

Le povestise despre Cian fratele vrăjitorului, ucis şi preschimbat de vicleana Lilith, care, vreme de aproape o mie de ani, vieţuise ca vampir, înainte de a-l face pe Cian asemenea ei. Aveau să mai treacă pentru Cian aproape o mie de ani înainte ca el să se alăture lui Hoyt şi vrăjitoarei Glenna pentru a forma primele legături ale celui de-al şaselea cerc. Următoarele au fost forjate de către doi gealliani – modelatorul formelor şi savantul care călătoriseră între lumi pentru a se întâlni în acele prime zile. Iar ultimul cerc a fost alipit de către războinic, un vânător de demoni care era din acelaşi neam cu Mac Cionaoith.

Poveştile pe care le depănase în faţa lor erau despre războaie şi curaj, despre moarte şi prietenie. Şi despre dragoste. Dragostea care se înfiripase între vrăjitor şi vrăjitoare şi între modelator şi războinic conferise puteri sporite cercului, exact aşa cum trebuia s-o facă o magie adevărată.

Dar mai existau şi alte istorioare. Triumfuri şi pierderi, teamă şi curaj, dragoste şi sacrificiu – şi tot ceea ce vine odată cu întunericul şi lumina.

În vreme ce copiii erau nerăbdători să asculte şi altele, el se gândea la cum ar fi mai bine să înceapă finalul poveştii.

— Erau şase, rosti el, privind mai departe spre foc, în vreme ce murmurul copiilor încetă, iar forfota lor încremeni în aşteptare. Şi fiecare dintre ei avea de ales între a accepta sau a refuza. Chiar şi atunci când lumile se află în mâinile tale, trebuie să înfrunţi alegerea de a le distruge sau de a face cale întoarsă. Şi odată cu această alegere, continuă el, mai există şi altele de făcut.

— Ei erau curajoşi şi adevăraţi, strigă unul dintre copii. Au ales să lupte!

Bătrânul surâse preţ de o clipă.

— Şi au procedat întocmai. Dar dincolo de asta, în fiecare zi, în fiece noapte din timpul ce le fusese dăruit, alegerea aceea rămânea şi trebuia reînnoită. Unul dintre ei, ţineţi minte, nu mai era om, ci vampir. În fiecare zi şi în fiecare noapte din timpul pe care-l primiseră, lui i se aducea aminte faptul că nu mai era om. Nu mai era decât o umbră în aceste lumi pe care alesese să le protejeze.

— Şi astfel, zise bătrânul, vampirul începu a visa.

1

El visa. Iar în vis era încă bărbat. Tânăr, probabil nebun, fără îndoială impetuos. Şi apoi, femeia în care credea era una atât de frumoasă, cu o alură incredibilă.

Ea purta o rochie superbă de un roşu aprins, mai elegantă decât merita o tavernă de provincie, care se mula perfect pe formele sale şi îi scotea în evidenţă pielea albă şi strălucitoare. Părul îi era de aur, cârlionţii scânteind de-o parte şi de alta a coroanei.

Rochia, ţinuta ei, bijuteriile care-i străluceau la gât şi pe degete, îi dădură de înţeles că era o doamnă elegantă din clasa de mijloc.

În lumina aceea palidă a cârciumii, i se părea o flacără care ardea în penumbră.

Doi servitori aranjaseră o încăpere în care ea să-şi bea ceaiul. Înainte ca ea să se strecoare înăuntru, simpla ei prezenţă puse capăt conversaţiei şi muzicii. Dar ochii ei albaştri, asemenea cerului pe timpul verii, întâlniseră privirea lui. Doar pe a lui.

Când unul dintre servitori ieşise şi venise spre el, spunându-i că doamna dorea să ia cina împreună, el nu ezitase.

De ce ar fi făcut-o? Poate că rânjise la comentariile fireşti ale bărbaţilor cu care băuse, însă îi părăsise fără a sta pe gânduri.

Ea stătea în picioare în lumina focului şi a lumânărilor, turnând deja vinul în cupe.

— Sunt atât de încântată, zise ea, că eşti de acord să iei cina alături de mine. Urăsc să mănânc de una singură, tu nu? Femeia se îndreptă spre el, cu mişcări atât de graţioase încât părea că pluteşte. Mi se spune Lilith, zise ea oferindu-i paharul cu vin.

Limbajul ei avea ceva exotic, vorba ei avea o anumită cadenţă care te ducea cu gândul la nisipul fierbinte şi farmecul viilor în pârg. El era pe jumătate sedus şi complet vrăjit.

Au mâncat împreună mâncarea simplă, cu toate că lui nu îi era foame. Ceea ce devora el erau vorbele ei. Ea povesti despre ţinuturile prin care călătorise şi despre care el doar citise. Îi spuse că se plimbase în jurul piramidelor, la lumina lunii, escaladase dealurile Romei şi stătuse între ruinele templelor greceşti.

El nu călătorise niciodată dincolo de graniţele Irlandei, iar vorbele ei, imaginile, pe care acestea le invocau, erau aproape la fel de incitante ca şi ea.

Îşi zise că ea era prea tânără pentru a face atât de multe lucruri, însă în clipa când rosti acest gând, ea nu făcu altceva decât să surâdă pe deasupra marginii paharului.

— La ce sunt bune lumile, întrebă ea, dacă nu te foloseşti de ele? O să mă folosesc şi de multe altele. De vin pentru a-l bea, de mâncare pentru a o gusta, de teritorii pentru a le explora. Tu eşti tânăr, zise ea, surâzând galeş şi cu subînţeles, şi nu te poţi rezuma la atât de puţin. Nu doreşti să vezi mai mult decât ai văzut până acum?

— M-am gândit să-mi iau răgaz un an, atunci când voi putea, ca să văd lumea.

— Un an? Râzând uşor, ea pocni din degete. Asta reprezintă un an. Nimic, o bucăţică de timp. Ce ai face dacă ai avea la dispoziţie o eternitate? Ochii ei semănau cu adâncimile albastre ale mărilor în clipa în care se aplecă către el. Ce ai face cu ea?

Fără a aştepta un răspuns, ea se ridică, lăsând în urmă o dâră de parfum şi se îndreptă către fereastra de mici dimensiuni.

— Ah, noaptea e atât de blândă. Precum mătasea care-ţi mângâie pielea. Se răsuci şi în ochii ei albaştri şi îndrăzneţi apăru un licăr. Eu sunt o creatură a nopţii. Şi cred că la fel eşti şi tu. Noi, cei ca noi, suntem în cea mai bună formă pe timpul nopţii.

Se ridicase odată cu ea şi acum, când revenise lângă el, parfumul ei şi vinul se strecurau prin simţurile lui. Şi încă ceva, ceva dens şi ceţos care se aşternea peste mintea lui asemenea unui drog.

Ea îşi dădu capul pe spate ca apoi să-l încline, aşezându-şi gura peste a lui. Şi dacă suntem cei mai buni pe întuneric, de ce să ne petrecem singuri ceasurile nopţii?

Şi totul era asemenea unui vis, ceţos şi nămolos. El se afla în braţele ei, ţinând în palme sânii ei mari şi albi, gura ei, lacomă şi fierbinte, capturând-o pe a lui. O pufni râsul în clipa care el se încurcă în rochia ei, şi-şi desfăcu picioarele într-o invitaţie seducătoare.

— Mâini puternice, murmură ea. O faţă atrăgătoare. De asta am nevoie şi, când am nevoie, iau. O să-mi îndeplineşti porunca? Râzând amuzată, ea îl muşcă de ureche. O vei face? O vei face, tinere şi frumosule Cian, cu mâinile tale puternice?

— Daaa, desigur. Da. El nu se putu gândi la nimic, cufundându-se pur şi simplu înăuntrul ei. Când o făcu, şoldurile ei se legănau nebuneşte şi capul i se lăsă pe spate, într-un abandon total.

— Da, da, da! Atât de tare, atât de pasional. Oferă-mi mai mult, şi mai mult! Şi am să te port dincolo de tot ce ştii.

În momentul în care el plonjă, cu respiraţia întretăiată, apropiindu-se de punctul culminant, capul ei se înălţă iarăşi.

Ochii ei nu mai erau albaştri şi îndrăzneţi, ci roşii şi sălbatici. Şocul care-l cutremură îl determină să încerce o retragere, dar braţele ei se strânseră brusc în jurul lui, asemenea unor lanţuri. Picioarele ei se încolăciră în jurul şoldurilor lui, păstrându-l înăuntrul ei, prins în capcană. În vreme ce el se lupta cu strânsoarea ei insuportabilă, ea surâse, colţii strălucindu-i în întuneric.

— Ce eşti tu? Din capul lui pieriseră toate rugăciunile; frica nu mai lăsa loc pentru ele. Ce eşti tu?

Şoldurile ei continuară să se mişte în sus şi în jos, călărindu-l, astfel că el, neajutorat, fu dus aproape de punctul culminant. Ea îşi înfipse mâna în părul lui, trăgându-i capul pe spate pentru a-i lăsa gâtul la vedere.

— Magnific, rosti ea. Eu sunt magnifică şi tot aşa vei fi şi tu.

Şi îl muşcă, colţii ei străpungându-i carnea. El îşi auzi propriul ţipăt. În mijlocul acelei nebunii şi dureri îl auzi. Arsura era de nedescris, strecurându-se prin piele, în sânge, până în oase. Şi, amestecată cu aceasta, alunecând dincolo de ea, simţea o plăcere teribilă.

El o urmă, în întunericul acela ameţitor şi dogoritor, trădat de propriul trup, chiar dacă se afunda în moarte. Se strădui să rămână nemişcat, o parte a sa încercând să se agaţe de lumină, de supravieţuire. Dar durerea, plăcerea îl afundară şi mai mult în abis.

— Tu şi cu mine, tânărul meu frumos. Noi doi. Ea se lăsă mai mult pe spate, prinzându-l în braţele ei. Cu unghia, trasă o urmă subţire de-a lungul propriului sân ca sângele să ţâşnească din ea. Oribil, şi din buzele sale.

— Bea acum. Bea-mă şi ai să fii nemuritor.

Nu. Buzele lui nu rostiră cuvântul, dar acesta explodă în mintea lui. Simţind cum viaţa i se scurge, el se luptă cu ultimele puteri pentru a o păstra. Chiar şi în clipa în care ea îi trase capul spre sânii ei, el i se opuse cu ultimele puteri.

Apoi o gustă. Acea aromă bogată şi ameţitoare care se scurgea din ea. Viaţa care ţâşnea dinăuntrul ei. Şi, asemenea unui bebeluş, care suge la sânul mamei, el îşi bău propria moarte.

Vampirul se trezi în întunericul atotcuprinzător, în acea linişte totală. Aşa i se întâmpla din momentul acelei schimbări petrecute cu atâta amar de vreme în urmă.

Cu toate că avusese acest vis de nenumărate ori în toţi aceşti ani nesfârşiţi, îl tulbura acea cădere repetată de pe culme. Faptul că se revăzuse aşa cum fusese, că îşi văzuse chipul – pe care nu-l mai zărise niciodată, fiind treaz, din noaptea cu pricina – îl enervă şi îl tulbură.

Nu-l preocupa soarta. Asta era o treabă fără sens. Accepta şi se folosea de ceea ce era, iar în decursul eternităţii sale acumulase bunăstare, femei, confort şi libertate. Ce altceva îşi mai dorea un bărbat?

Faptul că nu avea o inimă care să bată reprezenta un preţ mult prea mic. O inimă care bătea te îmbătrânea şi te făcea să fii mai slab, iar, în cele din urmă, se oprea asemenea unui ceasornic stricat.

Câte trupuri văzuse el deteriorându-se şi murind în cei nouă sute de

ani de viaţă? Nu putea să le numere. Şi din moment ce nu putea să-şi vadă propriul chip, îşi dădea seama că rămăsese la fel ca în noaptea în care fusese posedat de Lilith. Oasele erau încă tari, pielea fermă, suplă şi fără riduri. Ochii aveau o vedere pătrunzătoare şi nepieritoare. Nu avea şi nici nu urma să aibă vreodată vreun fir de păr cărunt sau maxilarele lăsate.

Poate că existaseră momente când, pe întuneric, singur fiind, se folosise de degete pentru a-şi pipăi faţa. Pomeţii erau înalţi şi proeminenţi, în bărbie avea o gropiţă, iar ochii înfundaţi în orbite ştia că erau de un albastru intens. Apoi, ascuţişul nasului şi curba fermă a buzelor.

La fel. Mereu la fel. Şi totuşi îşi oferea un mic răgaz pentru a-şi aminti cum era.

El se ridică în întuneric. Trupul său musculos era gol. Îşi dădu pe spate părul negru ce îi încadra faţa. Se născuse cu numele de Cian Mac Cionaoith, dar purtase de atunci multe altele. Revenise la cel de Cian – acela pe care i-l dăduse fratele lui. Hoyt nu avea să-l numească niciodată altfel şi, din moment ce războiul acesta cu care era de acord ar fi putut să-l distrugă, Cian decisese că era cât se poate de logic să poarte numele de botez.

Nu-şi dorea să fie distrus. După părerea sa, doar nebunii sau cei foarte tineri preferau să moară într-o aventură. Dar, dacă asta îi era soarta, în clipa aceea şi în locul acela, atunci avea să moară într-un fel anume. Şi, dacă exista dreptate în vreuna dintre lumi, avea s-o ia cu el pe Lilith în pierzanie.

Ochii lui erau la fel de ageri ca şi simţurile, aşa că se mişcă cu uşurinţă în întuneric, îndreptându-se spre o cutie pentru a lua una dintre pungile cu sânge care fuseseră aduse din Irlanda. Se părea că zeii ceruseră să fie permis ca sângele, la fel ca şi vampirul care-l cerea, să poată circula dintr-o lume în alta, pornind de la cercul lor format din pietre.

Din nou era vorba de sânge de porc. Cian nu se mai hrănise de secole cu sânge de om. O alegere personală, cugetă el, desfăcând punga şi turnând apoi conţinutul acesteia într-o cupă. Şi o chestiune de voinţă, îşi zise el, ce ţinea de bunele maniere şi care îl făcuse să adopte această regulă. El trăia printre ei, făcea afaceri cu ei, se culca cu ei când avea chef. Dar i se părea ceva lipsit de politeţe să se hrănească cu ceva ce le aparţinea.

În orice caz, descoperise că e simplu să trăiască după bunul plac, să stea departe de radar, în cazul în care nu omora un suflet nefericit în vreuna dintre bazele nocturne. Mâncarea vie îi oferea atât încântare, cât şi aromă. Nimic altceva nu se potrivea cu ea, dar, în mod firesc, era o treabă neplăcută.

El se maturizase, obişnuindu-se cu aroma mult mai banală a

sângelui porcin şi cu avantajul de a-l avea la îndemână, în loc să fie obligat să plece şi să vâneze ceva ori de câte ori foamea îl aţâţa.

Bău sângele exact aşa cum un bărbat îşi bea cafeaua de dimineaţă – pierzându-se acel obicei şi acea nevoie de a primi un impuls la trezire. Sângele îi limpezi mintea, făcându-i sistemul să funcţioneze.

Nu-şi făcu probleme nici cu lumânările, nici cu focul în timp ce se spăla. Nu putea spune că era peste măsură de mulţumit cu confortul existent la Geall. Castel sau nu, el nu se potrivea atmosferei medievale, asemenea Glennei şi lui Blair.

El trăise odată după moda erei acesteia, şi o dată era suficient pentru oricine. Prefera, prefera mult mai mult – confortul oferit de instalaţia de apă dintr-un apartament, electricitatea, blestematele ieşiri la restaurantele chinezeşti, în locul situaţiei de faţă.

Îi lipseau maşina, patul şi afurisitul său de cuptor cu microunde. Îi lipsea viaţa şi gălăgia de la oraş şi tot ce putea oferi aceasta. Soarta o să-i ofere un şut zdravăn în dos în cazul în care o să-l determine să-şi încheie viaţa aici, în această eră, dacă nu cumva lume, lumea începuturilor lui.

Gata îmbrăcat, părăsi dormitorul, îndreptându-se spre grajduri, spre calul său.

În jur existau multe persoane – servitori, gărzi, curteni – care trăiau şi lucrau în Castelul Geall. Mulţi îl evitau, ferindu-şi privirea şi iuţindu-şi paşii. Unii făceau semnul împotriva celui rău pe la spate, lucru care nu părea să-l tulbure.

Ştiau ce este el – şi văzuseră de ce erau capabile creaturile asemenea lui.

Fusese o strategie potrivită, îşi zise el, ca Moira să-i ceară lui ca alături de Blair şi de Larkin să-i vâneze pe cei doi vampiri care o uciseseră pe mama ei, regina. Moira înţelesese importanţa şi valoarea readucerii la viaţă a vampirilor, astfel ca oamenii să-i vadă exact aşa cum erau. Şi faptul că o văzuseră pe Moira însăşi luptându-se şi omorând unul, demonstrase că ea însăşi era o luptătoare.

Urma, peste doar câteva săptămâni, să-şi conducă poporul la război. Atunci când un teritoriu a fost guvernat de pace atât cât avea Geallul faima că a fost, doar un lider puternic, unul plin de forţă, putea transforma fermierii şi negustorii, femeile gravide şi consilierii şubrezi în soldaţi.

El nu era convins că ea se afla la înălţimea situaţiei. Destul de curajoasă, cugetă el în vreme ce se strecură afară din castel, traversând curtea care ducea spre grajduri. Era mai mult decât inteligentă. Şi era adevărat că îşi perfecţionase o mare parte din stilurile de luptă în ultimele două luni. Nu exista nici urmă de îndoială că, încă de la naştere, fusese pregătită în privinţa chestiunilor de stat şi de protocol şi că avea o minte abilă şi deschisă.

Pe timp de pace, probabil că ea îşi guverna lumea micuţă şi drăgălaşă cât se poate de bine. Dar pe timp de război, un strateg era atât general, cât şi conducător.

Dacă ar fi fost după el, i-ar fi dat această şansă unchiului ei, Riddock. Dar asta depindea prea puţin de el.

O auzi înainte să o vadă şi, mai înainte de asta, o adulmecă. Cian fu gata-gata să facă cale-ntoarsă. Era un lucru enervant să-şi încrucişeze drumul cu al femeii la care tocmai se gândea.

Problema consta în faptul că se gândea mult prea des la ea.

Să o evite nu era o opţiune, din moment ce erau legaţi în mod inexorabil în acest război. Să se strecoare undeva nevăzut era o treabă uşoară, dar un gest laş. Mândria, ca întotdeauna, îl împiedică să aleagă calea cea mai simplă.

Îi găzduiseră armăsarul la capătul grajdurilor, la două boxe distanţă de restul cailor. El înţelegea şi tolera faptul că grăjdarii şi potcovarii manifestau precauţie când era vorba să aibă grijă de calul unui demon. Aşa cum era conştient şi grăjdarul lui Larkin şi Hoyt care-l hrănea în fiecare dimineaţă pe temperamentalul său Vlad.

Se pare că, în momentul acela, Moira îşi asumase sarcina de-a răsfăţa animalul. Avea morcovi, observă Cian, tentându-l pe Vlad să muşte din ei.

— Ştiu bine că-l vrei, şopti ea. E atât de gustos. Nu trebuie decât să-l iei.

Şi el gândea acelaşi lucru despre femeie, cugetă Cian.

Ea purta o bluză ce cădea peste o fustă lungă şi cutată, ceea ce-l făcu să presupună că ea îşi terminase antrenamentul aferent acelei zile. Se îmbrăca destul de simplu pentru o prinţesă, în albastru, având doar o urmă de dantelă în dreptul corsajului. Purta crucea de argint, una dintre cele nouă pe care Hoyt şi Glenna le fermecaseră. Părul îi era lăsat liber, claia aceea castanie şi strălucitoare atârnându-i pe spate până la talie. Deasupra, drept coroană, purta cerculeţul subţire care-i desemna funcţia.

Nu era frumoasă. El îşi reamintea adesea acest lucru, aproape la fel de des cum se gândea la ea. Era, în cel mai bun caz, drăgălaşă. Subţirică şi micuţă de statură, cu trăsături delicate. În schimb, ochii erau mari şi ieşeau în evidenţă pe chipul ei, de un gri-perlat, atunci când era liniştită, gânditoare sau când asculta, şi ca fumul iadului când era nervoasă.

El avusese câteva mari frumuseţi la viaţa lui – aşa cum orice bărbat cu bun-simţ şi talent ar proceda timp de câteva secole. Ea nu era frumoasă, dar el nu putea, oricât de mult încerca, să şi-o scoată din minte.

Ştia că ar fi putut s-o aibă dacă ar fi transformat una dintre preocupările sale în seducţie. Ea era tânără, inocentă, curioasă şi, ca

urmare, extrem de susceptibilă. Tocmai de aceea ar fi fost mult mai bine să o seducă pe una dintre doamnele ei de companie dacă avea chef de distracţie, şi de uşurare.

Îşi încheiase socotelile cu inocenţa cu mult timp în urmă, exact aşa cum o făcuse şi în privinţa sângelui uman.

În schimb, armăsarul lui se părea că are mult mai puţină voinţă. Nu trecură decât câteva clipe înainte ca Vlad să-şi aplece capul şi să muşte din morcovul ţinut de Moira.

Ea pufni în râs şi mângâie urechile armăsarului, în timp ce acesta mesteca.

— Bravo, nu a fost atât de greu, nu? Noi doi suntem prieteni. Şi ştiu că, din când în când, te simţi singur. Nu ne simţim toţi astfel?

Tocmai ridica un alt morcov în secunda în care Cian ieşi la iveală din umbră.

— O să-l transformi într-un bleg şi, după aceea, ce fel de cal de luptă va mai fi de Samhain?

Ea tresări, apoi rămase nemişcată. Însă când se întoarse către Cian, chipul ei era calm.

— Cu siguranţă nu vorbeşti serios, nu-i aşa? Se bucură să fie răsfăţat din când în când.

— Nu ne bucurăm cu toţii? murmură el.

Doar roşeaţa abia perceptibilă din obraji fu cea care trădă o oarecare stânjeneală pentru faptul că-l auzise.

— Antrenamentul a decurs foarte bine azi. Oamenii vin de pe tot cuprinsul Geallului. Sunt atât de mulţi cei care vor să lupte, încât am decis să stabilim o a doua zonă de antrenament pe terenul unchiului meu. Acolo vor lucra Tynan şi Niall.

— Adică cu găzduire?

— Daaa, asta va însemna o nimica toată. Vom găzdui aici aţâţi cât vom putea, şi la unchiul meu la fel. Mai e şi hanul şi mulţi dintre fermierii şi micii arendaşi din apropiere găzduiesc deja familii şi prieteni. Nimeni nu va fi refuzat. Vom găsi o soluţie.

Ea se juca cu crucea în vreme ce vorbea. Nu de frica lui, se gândi Cian, ci ca un tic nervos.

— Trebuie să ne gândim şi la hrană. Mulţi dintre ei au fost obligaţi să-şi părăsească recoltele şi vitele pentru a veni aici. Dar o să ne descurcăm. Tu ai mâncat? Roşi ceva mai tare imediat ce vorbele fură rostite. Am vrut să spun că supeul va avea loc în salonaş dacă…

— Ştiu ce ai vrut să spui. Nu. M-am gândit să vin mai întâi să văd ce face calul, dar pare bine îngrijit şi hrănit. La mijlocul frazei, Vlad ridică capul peste umărul Moirei. Şi răsfăţat, adăugă Cian.

Sprâncenele ei se împreunară ca de fiecare dată, el ştia asta, când era tulburată sau cădea pe gânduri.

— Sunt doar nişte morcovi şi sunt foarte buni pentru el.

— Că tot vorbim de mâncare, voi avea nevoie de alt sânge peste o săptămână. Poate te vei îngriji ca sângele următorilor porci sacrificaţi să nu fie aruncat.

— Desigur.

— Nu te poţi stăpâni.

În secunda aceea pe faţa ei apăru o vagă urmă de iritare.

— Tu obţii ce ai nevoie de la un porc. Iar eu nu-mi ţin nasul pe sus când e vorba de o bucată de slănină, nu-i aşa? Îndesă ultimul morcov în palma lui Cian şi se pregăti să plece, dar se opri. Nu ştiu de ce mă enervezi atât de uşor. Dacă o faci intenţionat sau nu. Ridică braţul. Nu cred că vreau să aflu răspunsul la această întrebare. Dar aş vrea să vorbesc câteva clipe despre altceva.

Nu, nu avea cum s-o evite, îşi reaminti el.

— Am la dispoziţie aceste clipe.

Ea privi în jurul grajdurilor. În acele locuri nu doar caii aveau urechi.

— Mă întreb dacă îţi poţi petrece acele clipe plimbându-te cu mine. E ceva particular.

El ridică din umeri şi, oferindu-i lui Vlad ultima bucăţică de morcov, ieşi de la grajduri alături de Moira.

— Secrete de stat, Înălţimea Voastră?

— De ce trebuie să mă iei peste picior?

— În realitate, nu o făceam. Eşti nervoasă în seara asta, nu?

— S-ar putea. Îşi dădu pe spate părul care-i stătea răsfirat pe umeri. Ţinând cont de război, de zile şi de problemele practice, cum ar fi spălatul şi procurarea hranei pentru o întreagă armată în tot acest timp, s-ar putea să fiu puţin cam nervoasă.

— Deleagă sarcina.

— O fac. Într-adevăr. Dar tot trebuie să aloc timp şi o parte din gânduri pentru a transfera sarcinile, să-i găsesc pe cei potriviţi, să le explic cum trebuie făcut totul. Şi nu despre acest lucru voiam să-ţi vorbesc.

— Stai jos.

— Poftim?

— Aşază-te. El o prinse de braţ, ignorând muşchii care se încordau sub palma lui, aşezând-o pe una dintre bănci. Stai o clipă, odihneşte-ţi picioarele dacă nu scoţi din funcţie nici măcar cinci minute creierul tău ăla ocupat.

— Nici nu-mi amintesc ultima dată când mi-am acordat mie însămi sau unei cărţi un ceas. În fine, îmi amintesc. Demult, în Irlanda, în casa ta. Îmi lipsesc – cărţile, liniştea lor.

— Trebuie să-ţi acorzi ora aceea. Dacă nu faci asta, vei exploda şi nu va fi bine nici pentru tine, nici pentru ceilalţi.

— Mâinile îmi sunt atât de ocupate, încât braţele mă dor. Îşi coborî

privirea spre ele, în poală, acolo unde se odihneau, şi oftă. Şi iar mă simt depăşită. Ce anume spune Blair? Scorpie, scorpie, scorpie.

Sesiză că el slobozi un hohot de râs, întorcându-se apoi pentru a-i zâmbi în faţă.

— Bănuiesc că Geallul nu a mai avut o regină ca tine.

Zâmbetul ei dispăru.

— Nu, şi în privinţa asta ai dreptate. Şi vei descoperi în curând. Mâine, cum se ivesc zorile, mergem la piatră.

— Înţeleg.

— Dacă voi scoate sabia din ea, aşa cum a făcut mama la vremea ei, şi tatăl ei la vremea lui, atunci Geallul va avea o regină ca mine. Ea îşi feri privirea, îndreptând-o către tufele care duceau spre porţi. Geallul nu va avea de ales. Şi nici eu.

— Ai fi dorit să fie altfel?

— Nu ştiu ce-mi doresc, aşa că nu-mi doresc nimic – decât să se împlinească şi să se termine. Apoi voi putea face, în fine, ceea ce urmează. Voiam să-ţi spun. Îl privi în ochi. Sper că vom găsi o modalitate de a face asta în timpul nopţii.

Nişte ochi blânzi, gândi el, şi atât de serioşi.

— E mult prea periculos să avem orice fel de ceremonie după apusul soarelui, în aer liber, dincolo de zidurile castelului.

— Ştiu. Toţi cei care vor să participe la acest ritual, o pot face. Dar tu nu poţi. Îmi pare tare rău. Nu e bine. Cred că noi şase, cercul nostru, trebuie să fim alături într-un asemenea moment.

Mâna ei apucă din nou crucea.

— Geallul nu-ţi aparţine, ştiu foarte bine şi lucrul acesta, dar momentul e important pentru ceea ce va urma. Mai important decât mi-am dat seama până acum. Mai mult decât mi-aş fi închipuit vreodată. Respiră sacadat. Ei mi-au ucis tatăl.

— Ce spui?

— Trebuie să mă plimb. Nu pot sta jos. Se ridică cât ai clipi, frecându-şi braţele pentru a le încălzi, fiindcă aerul se răcise brusc, ca şi sângele ei. Traversă curtea, intrând într-una dintre grădini.

— Nu am spus nimănui – nu intenţionam să-ţi spun nici ţie. La ce ar servi? Şi nu am nicio dovadă. Pur şi simplu, ştiu.

— Ce anume ştii?

Mult mai uşor decât îşi imaginase că va fi să vorbească cu el, să-i spună, realiză ea, şi asta pentru că el era foarte perspicace.

— Unul dintre cei doi care au ucis-o pe mama mea, cel pe care tu l-ai adus aici. Cel cu care m-am luptat. Ea ridică braţul, iar el observă cum ea îşi recapătă stăpânirea de sine. Înainte ca eu să-l ucid, a spus ceva despre tatăl meu şi despre felul cum a murit.

— A încercat să te enerveze, să te deruteze.

— A făcut şi asta cât se poate de bine, dar a fost mai mult de atât,

înţelegi? O simt, înăuntrul meu. Privindu-l, ea îşi apăsă palma deasupra inimii. Mi-am dat seama în clipa în care m-am uitat la cel pe care l-am ucis. Nu e vorba doar de mama, ci şi de tata. Cred că Lilith i-a trimis aici de data asta fiindcă a mai obţinut astfel o victorie.

Ea continuă să înainteze, cu capul plecat din pricina greutăţii propriilor gânduri, cerculeţul din părul ei sclipind în lumina torţelor.

— Ei cred că a fost vorba de un urs care înnebunise. Tata se afla în munţi, vâna. A fost ucis, el împreună cu fratele mai mic al mamei. Unchiul meu, Riddock, nu a mers, deoarece mătuşii i se apropia sorocul să nască. Eu…

Ea se opri iar, deoarece se auzi ecoul unor paşi, şi tăcu până când zgomotul lor dispăru.

— Ei consideră, cei care i-au găsit şi i-au adus acasă, că i-au ucis nişte animale. Şi aşa a fost, continuă ea, pe un ton dur. Numai că ele mergeau asemenea omului. Ea i-a trimis să-l ucidă, ca să nu mai aibă alt copil în afară de mine.

Se întoarse apoi spre el. Lumina torţelor îi colora în roşu faţa palidă.

— Probabil că, l-a momentul acela, ştia că numai conducătorul Geallului poate fi membru al cercului. Sau poate că era mai uşor să-l ucidă pe el decât pe mine atunci, eu fiind puţin mai mare decât un bebeluş şi uşor de supravegheat. Avea destul timp să trimită asasinii pe urmele mele. În schimb, ei l-au omorât pe tatăl meu.

— Cei care au făcut-o sunt morţi acum?

— Şi asta e o consolare? se miră ea, gândind că – venind din partea lui – reprezenta aproape o sugestie. Nu ştiu ce anume să simt. Dar ştiu că ea mi-a răpit părinţii de lângă mine. Ea i-a omorât pentru a opri ceea ce nu poate fi oprit. O vom întâmpina pe câmpul de bătaie de Samhain, fiindcă aşa trebuie să se întâmple. Fie că voi fi regină, fie nu, voi lupta. Ea i-a omorât fără motiv.

— Şi nimic din ceea ce ai fi făcut tu nu ar fi putut să împiedice asta.

Da, consolare, se gândi ea iar. În mod straniu, propoziţia lui plină de compătimire îi oferi doar atât.

— Mă rog ca ăsta să fie adevărul. Dar ştiu că din cauza celor întâmplate şi a celor care nu s-au petrecut, ceea ce va urma, ceea ce va avea loc mâine e mai important decât ceremonialul şi ritualul. Cine va ridica mâine sabia va conduce războiul, ducând cu sine sângele părinţilor mei ucişi. Ea nu are cum să împiedice asta. Nu are cum să oprească asta.

Se retrase, făcând semn în sus.

— Vezi steagurile? Dragonul şi cercul. Simbolurile Geallului încă de la începuturile sale. Înainte ca toate astea să se termine, voi cere să se mai adauge unul.

El se gândi la ce putea alege ea – o sabie, un arc, o săgeată. Apoi pricepu. Nu era vorba de o armă, de o unealtă a războiului şi a morţii, ci de un simbol al speranţei şi al toleranţei.

— Un soare. Care să-şi reverse lumina asupra lumii, spuse el.

Surpriza, în spatele căreia se afla plăcerea, îi lumină chipul.

— Exact. Ai priceput ideea şi dorinţa mea. Un soare auriu desenat pe un steag de culoare albă, ca mărturie a luminii şi viitorului pentru care luptăm. Soarele acesta, aurul gloriei, va fi al treilea simbol al Gealului, cel pe care i-l ofer eu. Iar pe ea să o ia naiba. Blestemată să fie împreună cu tot ce a adus aici.

Roşie ca focul, Moira trase adânc aer în piept.

— Tu eşti un bun ascultător – iar eu vorbesc prea mult. Trebuie să vii înăuntru. Ceilalţi se vor reuni pentru supeu.

El îi atinse uşor braţul cu palma pentru a o opri.

— Mai devreme mi-am zis că vei fi o regină-războinică neputincioasă. Cred că a fost unul dintre puţinele momente în care m-am înşelat.

— Dacă sabia va fi a mea, zise ea, sigur te-ai înşelat.

În vreme ce intrară înăuntru, el îşi dădu seama că tocmai avuseseră cea mai lungă conversaţie din cele două luni de când se cunoşteau.

— Trebuie să le spui şi celorlalţi. Trebuie să le spui ceea ce crezi în legătură cu tatăl tău. Dacă acesta este un cerc, nu trebuie să existe secrete care să-i diminueze puterea.

— Ai dreptate. Daaa, ai dreptate în privinţa asta.

Cu capul ridicat şi ochii strălucitori păşi înaintea lui.

2

Ea nu dormi. Dar cum putea o femeie dormi cu ceea ce avea Moira în minte, în special, în această ultimă noapte? Dacă dimineaţa, destinul va hotărî că ea va fi cea care va elibera sabia din teaca sa de piatră, atunci va deveni regina Geallului. Ca regină, va administra şi va guverna un regat şi acestea erau nişte îndatoriri pentru care se pregătise încă de la naştere. Dar ca regină a viitorului şi a celor care o vor urma, ea avea să-şi conducă poporul în război. Dacă destinul nu va decide ca ea să ridice sabia, atunci va urma pe altcineva, de bunăvoie, la război.

Puteau oare în săptămânile de antrenament să pregătească o persoană pentru o asemenea acţiune, pentru o răspundere atât de mare? În concluzie, noaptea asta avea să fie ultima în care ea va fi femeia ce se credea a fi, chiar şi regina ce-şi închipuia că poate deveni.

Orice i-ar fi adus zorile, ştia că nimic nu va mai fi la fel ca înainte.

Înainte de moartea mamei ei, crezuse că viitorul acesta era unul îndepărtat. Ea presupusese că mulţi ani de-a rândul va avea parte de compania, de consolarea şi de sfatul mamei sale, ani de pace şi de studiu, astfel încât atunci când va sosi clipa, ea va fi nu doar pregătită pentru încoronare, ci şi demnă de ea.

O parte a fiinţei ei îşi imaginase că mama ei avea să domnească pentru alte câteva decenii, în timp ce ea se va căsători, iar în viitorul nesigur şi îndepărtat, unul dintre copiii ei va prelua coroana în locul ei.

Toate acestea se schimbaseră în noaptea în care mama ei murise. Nu, se corectă Moira, se schimbaseră cu mulţi ani în urmă, în clipa în care tatăl ei fusese ucis. Dar poate că nu se schimbaseră deloc, ci, pur şi simplu, se desfăşurau aşa cum erau scrise în cartea destinului.

În clipa aceea, nu-şi dorea decât înţelepciunea mamei sale şi forţa de a căuta înăuntrul ei curajul de-a purta atât coroana, cât şi spada.

Se afla pe înălţimile castelului, sub o lună cât unghia degetului mare. Când va fi plină din nou, ea se va afla departe, pe câmpul rece al luptei.

Se gândise la bătălie fiindcă putea zări torţele ce luminau câmpul de antrenament. Din locul unde se afla, putea asculta gemetele şi sunetele nopţii. Cian, reflectă ea, folosea aceste ceasuri ale nopţii pentru a-i învăţa pe bărbaţi şi pe femei cum să se lupte cu ceva mai puternic şi mai iute decât oamenii. O să-i forţeze, ea ştia asta, până ce vor fi gata să se prăbuşească. Aşa cum o forţase şi pe ea şi pe alţi membri ai cercului, noapte după noapte, vreme de câteva săptămâni,

cât locuiseră în Irlanda.

Nu toţi aveau încredere în el, ştia şi lucrul acesta. Unii chiar se temeau de el, dar asta putea fi benefic. Ea era conştientă că el nu căuta prieteni în ţinutul acesta, ci războinici.

La drept vorbind, se străduise mult să devină unul dintre ai ei.

Ea credea că înţelege motivul pentru care el lupta alături de ei – sau că măcar întrezăreşte de ce lupta el pentru rasa umană. Asta se datora în parte mândriei, despre care ea ştia că o are din abundenţă. El nu avea să i se supună lui Lilith. În parte, fie că el o admitea sau nu, asta se datora loialităţii faţă de fratele lui. Iar în rest, era vorba de curajul şi sentimentele lui contradictorii.

Pentru că el avea sentimente, ea ştia asta. Nu-şi putea închipui cum luptaseră şi se răsuciseră înăuntrul lui după o mie de ani de existenţă. Propriile ei sentimente erau atât de contradictorii şi de anapoda după doar două luni de vărsări de sânge şi de moarte, că abia dacă se mai recunoştea.

Oare cum trebuia să fie pentru el, după tot ce văzuse, făcuse, câştigase ori pierduse? Ştia mai mult decât oricare dintre ei despre lume, plăcerile, durerile şi ofertele acesteia. Nu, ea nu-şi putea imagina cum era să cunoşti tot ce cunoştea el şi, cu toate astea, să-ţi rişti propria supravieţuire.

Pentru ceea ce risca, pentru că până şi în momentul acesta el îşi consacra timpul şi talentul pentru a antrena trupele, îi câştigase respectul. Partea lui de mister, toate acele „cum“-uri şi „de ce“-uri continuau să o fascineze.

Nu ştia cu certitudine ce gândea despre ea. Chiar şi atunci când o sărutase – acel moment unic, pasional şi disperat – ea nu fusese sigură. Iar pătrunderea în miezul lucrurilor fusese întotdeauna pentru ea ceva irezistibil.

Auzi zgomot de paşi şi, întorcându-se, îl văzu pe Larkin care venea spre ea.

— Ar trebui să fii în pat.

— Nu am făcut altceva decât să mă uit în tavan. Aici priveliştea e mult mai frumoasă. Ea îl luă de mână – pe vărul, pe prietenul ei – simţindu-se brusc reconfortată. Dar tu de ce nu eşti în al tău?

— Te-am văzut. Blair şi cu mine am ieşit să-i dăm lui Cain o mână de ajutor. Asemenea ei, cercetă cu privirea câmpul din apropiere. Am observat cum stăteai singură aici, sus.

— În seara asta, sunt o companie jalnică, chiar şi pentru mine. Nu-mi doresc decât să se termine, apoi fie ce-o fi. Aşa că am venit sus aici ca să arunc o privire de ansamblu. Ea îşi plecă fruntea pe umărul lui. Aşa trece timpul.

— Putem coborî în salonul familiei. Te las să mă baţi la şah.

— Mă laşi? Oh, auziţi-l cum vorbeşte. Ea îşi ridică privirea spre el.

Ochii lui erau căprui-aurii, alungiţi la fel ca şi ai ei. Zâmbetul ce se citea în ei nu reuşea să mascheze prea bine îngrijorarea lui. Bănuiesc că *m-ai lăsat* să câştig în sutele de partide pe care le-am jucat de-a lungul anilor.

— Am crezut că asta îţi va întări încrederea în tine însăţi.

Ea pufni în râs şi-l lovi uşor.

— Dacă e vorba de încredere, atunci sunt sigură că te pot învinge în nouă din zece partide.

— O să testăm dacă aşa stau lucrurile.

— Ba nu. Ea îl sărută, dându-i la o parte de pe faţă părul castaniu-auriu. Ai să te duci în patul tău şi la doamna ta, în loc să-ţi petreci aceste ore încercând să-mi alungi proasta dispoziţie. Vino, să intrăm. Poate că perspectiva limitată a tavanului mă va face să adorm în cele din urmă.

— Dacă ai nevoie de companie, e suficient să baţi la uşă.

— Ştiu.

Aşa cum ştia că îşi va face tot felul de gânduri până la revărsatul zorilor.

Conform tradiţiei, avea să fie îmbrăcată şi îngrijită de către doamnele sale cu o oră înainte de ivirea zorilor. Cu toate că fu îndemnată s-o îmbrace, ea refuză rochia roşie. Moira ştia că aceasta nu era o rochie care s-o pună în valoare, oricât de regală ar fi fost. Ea alese nuanţele pădurii, un verde-intens peste o fustă plisată de un verde-pal.

Acceptă bijuteriile – la urma urmelor, acestea fuseseră ale mamei ei. Ea permise ca pietrele grele de citrin să-i fie prinse şi aranjate în jurul gâtului. Dar nu avea de gând să renunţe la crucea din argint.

Urma să poarte părul despletit şi neacoperit, aşa că le lăsă pe femei să se învârtă şi să ciripească în jurul său, în vreme ce Dervil i-l pieptăna neobosită.

— Nu vreţi să mâncaţi ceva, Maiestate?

Ceara, una dintre doamnele ei, o îmbie încă o dată cu un platou plin de prăjituri cu miere.

— După aceea, îi spuse Moira. După aceea, voi fi mult mai liniştită.

Moira se ridică în picioare, profund uşurată în secunda în care Glenna intră în încăpere.

— Arăţi minunat! Moira îşi ridică braţele. Ea fusese cea care alesese rochiile atât pentru Glenna, cât şi pentru Blair, iar acum îşi dădea seama că fusese inspirată. Apoi îşi zise că Glenna era atât de subţirică, încât nu exista nimic care să nu-i vină ca turnat. Dincolo de asta, alegerea unei nuanţe de albastru închis scotea şi mai mult în evidenţă pielea ei albă şi culoarea de foc a părului.

— Mă simt şi eu ca o prinţesă, îi spuse Glenna. Îţi mulţumesc

nespus de mult. Iar tu, Moira, arăţi din cap până în picioare ca o regină.

— Într-adevăr? Ea se răsuci spre oglindă, dar nu văzu altceva decât pe ea însăşi. Surâse însă în clipa în care o văzu pe Blair intrând. Pentru Blair alesese o nuanţă maro-roşcat şi o fustă de un auriu-stins.

— Nu te-am văzut niciodată îmbrăcată în rochie, zise Moira.

— O rochie dată naibii. Blair îşi studie prietenele, apoi se cercetă pe sine. Parcă am fi din poveşti. Îşi trecu degetele prin părul scurt şi negru pentru a-l aranja.

— Prin urmare, nu ai nimic împotrivă? Tradiţia cere o ţinută mai formală.

— Îmi place să fiu o fetişcană. Nu mă deranjează să mă îmbrac ca atare, chiar dacă nu e vorba de o domnişoară din epoca mea. Blair zări prăjiturile cu miere şi luă una, pentru revigorare. Ai emoţii?

— Mai mult decât ar trebui. Aş dori să rămân o clipă singură cu doamnele Glenna şi Blair, le spuse Moira doamnelor ei.

După ce acestea plecară, Moira se lăsă într-un scaun aflat chiar în faţa focului.

— S-au învârtit în jurul meu vreme de o oră. E obositor.

— Pari dărâmată. Blair se aşeză pe braţul scaunului. Nu ai dormit.

— Mintea mea nu ar fi fost în stare să se odihnească.

— Nu ai băut poţiunea pe care ţi-am oferit-o. Glenna slobozi un oftat. Pentru evenimentul acesta trebuie să fii odihnită, Moira.

— Trebuie să reflectez. Ştiu că nu e ceva obişnuit, dar vreau ca voi două, Hoyt şi Larkin să mă însoţiţi la piatră.

— Nu acesta era planul? întrebă Blair cu gura plină.

— Voi veţi lua parte la procesiune, desigur, dar în mod normal eu trebuie să merg înaintea ei, singură. Aşa prevede protocolul. În urma mea se va afla doar familia. Unchiul meu, mătuşa mea, Larkin şi ceilalţi veri. În spatele lor, conform rangului şi poziţiei, vor urma ceilalţi. Vreau ca voi să fiţi alături de familia mea, fiindcă faceţi parte din ea. Fac asta pentru mine, dar şi pentru poporul Geallului. Vreau ca el să vadă ce reprezentaţi voi. Cian nu va putea lua parte, aşa cum mi-aş fi dorit.

— Nu poate avea loc noaptea, Moira. Blair o atinse uşor pe Moira cu palma pe umăr. E un risc mult prea mare.

— Ştiu. Dar chiar dacă cercul nu va fi complet la locul unde se află piatra, eu mă voi gândi la el. Se ridică şi se apropie de fereastră. Se ivesc zorile, şopti ea. Iar ziua îşi urmează cursul.

Se întoarse, în vreme ce ultima stea dispăru de pe cer.

— Sunt pregătită pentru ceea ce va urma.

Familia şi doamnele ei se adunaseră deja alături. Acceptă pelerina oferită de Dervil, prinzându-şi sigură broşa în formă de dragon.

Când îşi ridică privirea, dădu cu ochii de Cian. Ea se gândise că el

se va opri o clipă în drumul său de întoarcere, dar băgă de seamă că purta pelerina fermecată de Glenna şi Hoyt pentru a-l proteja de lumina ucigaşă a razelor solare.

Moira plecă de lângă unchiul ei şi se apropie de Cian.

— O să faci una ca asta? îl întrebă ea în şoaptă.

— Am foarte rar ocazia să fac o plimbare matinală.

Oricât de vesele păreau spusele lui, ea sesiză ce se ascundea în spatele lor.

— Sunt recunoscătoare că ai ales tocmai dimineaţa aceasta pentru a face o plimbare.

— S-au ivit zorile, rosti Riddock. Oamenii aşteaptă.

Moira dădu uşor din cap, ridicându-şi gluga, aşa cum era obiceiul, înainte de a ieşi în lumina dimineţii.

Aerul răcoros era amestecat cu o briză uşoară, care agita fuioarele de ceaţă. Prin perdeaua lor, Moira traversă curtea, mergând singură până în dreptul porţilor, în timp ce restul grupului o urma. În tăcerea aceea ceţoasă, ea auzi cântecul păsărelelor şi şoapta lină a aerului umed.

Se gândi la mama ei care, demult, parcursese acelaşi drum într-o dimineaţă rece şi ceţoasă. La toţi cei care merseseră, înaintea ei, pe aleea maronie, prin iarba verde, încărcată de rouă. Ştia bine că ceilalţi veneau în urma ei, negustori şi arendaşi, harpişti şi barzi. Mame şi fiice, soldaţi şi copii.

Spre est, cerul era brăzdat de o dungă rozalie, iar ceaţa care se lăsa peste pământ avea sclipiri de argint.

Adulmecă parfumul râului şi al pământului, urcând mai departe către blândul răsărit, în vreme ce tivul rochiei devenea greu de rouă.

Locul care găzduia piatra era situat pe un deal, adăpostul fiind format de un pâlc de arbori. Deasupra pietrelor de lângă groapa sfântă creşteau genistre şi muşchi de un galben-pal şi de un verde-stins.

Primăvara, aici înfloreau liliacul, căldăruşeii şi, mult mai târziu, apăreau spiralele delicate ale degeţelului roşu.

Pentru moment însă, florile erau în hibernare şi frunzele copacilor prinseseră acea primă nuanţă de roşu care le prevestea moartea.

Piatra spadei, mare şi albă, avea forma unui altar înălţat pe un dolmen bătrân de un gri anost.

Razele soarelui se strecurau dincolo de frunze şi aburul ceţii, străpungând piatra albă şi strălucind pe mânerul de argint al sabiei înfipte în ea.

Îşi simţea mâinile reci, îngrozitor de reci.

De o viaţă întreagă ştia această poveste. Cum zeii feriseră sabia de lumină, de apă mării, de pământ şi de vânt. Cum Morrigan o adusese aici împreună cu altarul din piatră înfigând-o în el până la mâner, sculptând apoi cuvintele cu degetul ei de foc:

ÎNFIPTĂ DE MÂNA ZEILOR
ELIBERATĂ DE MÂNA UNUI MURITOR
ŞI, ASTFEL, CU ACEASTĂ SABIE
MÂNA ACEEA VA TREBUI SĂ
CONDUCĂ GEALLUL

Moira se opri la baza pietrelor pentru a citi încă o dată acele cuvinte. Dacă aşa o cereau zeii, mâna aceea avea să fie mâna ei.

Cu pelerina atârnându-i pe umeri, muiată de rouă, ea urcă prin amestecul de soare şi ceaţă până în vârful dealului şi se opri în spatele pietrei.

Pentru prima dată se uită în jur şi îi văzu. Sute de oameni, oamenii ei, urmărind cu privirea urcuşul ei iute pe deal, pe toată lungimea acelei alei maronii şi înguste. Dacă avea să ridice sabia, fiecare dintre ei va deveni responsabilitatea sa. Mâinile ei reci ar fi vrut să tremure.

Se calmă, cercetând feţele tuturor, în timp ce aştepta ca trioul sfânt să-şi ia locul în spatele ei.

Unii sosiseră în ultima clipă, grăbindu-se ca să nu rateze momentul. Îşi dorea ca respiraţia să-i fie domoală în timp ce va vorbi, aşa că mai aşteptă o vreme, privind în ochii celor pe care îi iubea cel mai mult.

— Doamna mea, zise unul dintre preoţi.

— Da. O clipă.

Cu mişcări încete, ea îşi desfăcu broşa, dându-şi pelerina undeva în spate. Mânecile largi se ridicară în momentul în care ea îşi înălţă braţele, dar nu simţi răcoarea care-i pişcă pielea. Simţi că ia foc.

— Sunt un servitor al Geallului, strigă ea. Sunt un copil al zeilor. Am venit în acest loc pentru a mă supune voinţei lor. Cu sângele, cu inima şi cu spiritul meu.

Făcu şi ultimul pas care-o despărţea de piatră.

În clipa aceea, se lăsă o tăcere adâncă. Părea că şi aerul îşi ţinea respiraţia. Moira apucă sabia, strângând degetele în jurul mânerului de argint.

I se păru că-i simte dogoarea, auzind undeva, într-un colţişor al minţii propriile-i gânduri: Da, desigur, da, bineînţeles. E a mea, a fost întotdeauna.

Cu un scrâşnet de oţel care se freacă de piatră, ea o eliberă, înălţându-i vârful către cer.

Ştia că ei strigă bucuroşi şi că unii chiar plâng. Ştia că, în faţa unui bărbat, oamenii ar fi căzut într-un genunchi. Dar ochii ei erau aţintiţi spre vârful acela şi spre raza de lumină care cobora din cer pentru a-l învălui. Simţi înăuntrul ei lumina aceea, văpaia, culoarea şi puterea. Simţi o arsură bruscă pe braţ şi, de parcă zeii l-ar fi însemnat, pe locul respectiv se formă un cerc care o desemna ca regină a Geallului.

Întărită de el, încântată şi umilă, ea îşi privi poporul, iar ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui Cian.

În secunda aceea orice altceva păru să dispară, preţ de o clipă. Nu exista decât el, cu faţa ascunsă de gluga pelerinei, cu ochii aceia strălucitori şi albaştri.

Cum era posibil ca ea să fie stăpâna propriul ei destin şi să-l vadă doar pe el? Cum întâlnindu-i astfel privirea, era ca şi cum ar fi privit adânc, din ce în ce mai adânc în însuşi destinul ei?

— Sunt un servitor al Geallului, rosti ea, incapabilă să-şi ia privirea de la Cian. Sunt copilul zeilor. Această sabie şi tot ceea ce protejează ea îmi aparţin. Sunt Moira, regina-războinică a Geallului. Înmulţiţi-vă şi să fiţi convinşi că vă iubesc.

Rămase în poziţia aceea, cu sabia înălţată încă spre cer, în vreme ce preotul îi aşeză coroana pe creştetul capului.

Cian ştia ce era magia, ştia diferenţa dintre alb şi negru, însă îşi zise că nu văzuse niciodată ceva mai puternic. Chipul ei, atât de palid în clipa în care-şi scosese pelerina, înflorise în secunda în care mâna ei ridicase sabia. Ochii ei, atât de profunzi şi cuminţi, deveniseră la fel de strălucitori ca sabia.

Şi-l străpunseseră, pur şi simplu, precum o sabie, când se oglindiseră în ochii lui.

Ea stătea acolo, zveltă şi minionă, dar la fel de puternică precum o amazoană. Pe neaşteptate căpătase un aer regal, forţă şi frumuseţe.

Ceea ce se născu înăuntrul lui nu-şi avea locul acolo.

Păşi mai în spate, pregătindu-se să plece. Hoyt îi puse mâna pe braţ.

— Trebuie să o aştepţi, să o aştepţi pe regină.

Cian ridică o sprânceană.

— Ai uitat, eu nu am regină. Şi am stat destul sub afurisita asta de pelerină.

Plecă grăbit. Simţea nevoia să fie departe de lumină, departe de mirosul oamenilor. Departe de puterea acelor ochi gri. Avea nevoie de răcoarea întunericului şi de tăcere.

Ajunsese aproape la o leghe depărtare când Larkin îl ajunse din urmă.

— Moira m-a rugat să te întreb dacă ai nevoie să fii condus.

— Mi-e bine aşa, dar îţi mulţumesc.

— A fost uimitor, nu? Iar ea a fost… ei bine, strălucitoare precum soarele. Am ştiut mereu că ea va fi aleasa, dar e cu totul altceva să fii martorul acestei clipe. A devenit regină din momentul în care a atins sabia. Ai văzut şi tu.

— Dacă vrea să rămână regină, dacă vrea să aibă pe cine să conducă, atunci ar fi bine să se folosească de sabia aceea.

— Exact asta va face. Haide, Cian, asta nu e o zi în care să fii

deprimat sau să te gândeşti la lucruri rele. Avem la dispoziţie câteva ceasuri pentru a ne bucura şi a sărbători. Şi pentru a petrece. Surâzând din nou larg, Larkin îl bătu pe Cian pe umăr. Oricât de regină e ea, îţi promit că noi vom mânca astăzi ca nişte regi.

— Ei, armata trece mai întâi prin burta proprie.

— Chiar aşa?

— Aşa spuneau… unii şi alţii. Sărbătoriţi şi petreceţi. Mâine reginele, regii şi oamenii de rând ar face bine să se pregătească de război.

— Se pare că nu am făcut nimic altceva. Şi ţine cont că nu ne plângem, zise el, înainte ca Cian să poată spune ceva. Am obosit să mă tot pregătesc pentru el şi-mi doresc să se sfârşească odată.

— Nu te-ai bătut suficient cu puţină vreme în urmă?

— A trebuit să plătesc pentru ceea ce era să păţească Blair. Încă o mai dor coastele şi oboseşte mult mai repede decât recunoaşte. Amintindu-şi, trăsăturile lui se ascuţiră, iar chipul i se înnegură. Se vindecă repede, dar eu nu uit ce mult rău i-au pricinuit.

— E periculos să pleci într-un război luând cu tine răfuieli personale.

— Ah, tâmpenii. Fiecare avem chestiuni personale de lămurit. Şi să nu-mi spui că acea parte a fiinţei tale nu va pleca acolo purtând în ea pe scorpia care l-a ucis pe rege, în mintea şi inima ta.

Fiindcă Cian nu putea nega lucrul acesta, renunţă la subiect.

— Şi o să mă… însoţeşti la întoarcere, Larkin?

— Chiar aşa. Mi s-a spus să te apăr cu propriul meu trup, aruncându-mă peste tine pentru a te proteja împotriva razelor de soare, în cazul în care magia acestei pelerine va dispărea.

— Perfect. Ne-am aprinde ca două torţe, zise Cian pe un ton nepăsător, dar fu obligat să admită că se simţea mult mai bine atunci când păşi la umbra castelului Geall.

— Mi s-a cerut, de asemenea, să te invit în salonul familiei, în cazul în care nu vei fi foarte obosit. Acolo vom lua un mic dejun intim. Moira îţi va fi recunoscătoare dacă vei rămâne măcar câteva minute.

Ar fi vrut să fie singură preţ de câteva minute, dar era înconjurată. Drumul înapoi până la castel fu un amestec de vânzoleală şi de glasuri, învăluite în ceaţă. Simţea greutatea spadei pe care o avea în mână şi a coroanei de pe cap, cu toate că era purtată înainte de familia ei şi de prieteni. Strigătele de veselie răsunau pe deasupra dealurilor şi câmpurilor, ca semn al sărbătoririi noii regine a Geallului.

— Trebuie să te arăţi, îi spuse Riddock. De la balconul regal. Se aşteaptă toţi să faci asta.

— Daaa. Dar nu de una singură. Ştiu că aşa s-a procedat de-a lungul

timpului, zise ea, înainte ca unchiul său să poată obiecta. Dar acum sunt alte vremuri. Cei apropiaţi mie vor fi alături de mine. Se uită la Glenna, apoi la Hoyt şi la Blair. Poporul nu-şi va vedea doar regina, ci şi pe cei care au fost aleşi să conducă acest război.

— Tu hotărăşti ce spui şi ce faci, zise Riddock, înclinându-se uşor. Dar într-o asemenea zi, Geallul nu ar trebui să se afle sub umbra războiului.

— Până vom trece de Samhain, Geallul se va afla permanent la umbra războiului. Fiecare geallian va trebui să fie conştient că până atunci voi guverna cu ajutorul sabiei. Şi că sunt parte a celor şase care au fost aleşi de zei.

Ea îşi lăsă mâna pe braţul lui până ce trecură dincolo de porţi.

— Vom petrece şi vom sărbători. Apreciez sfatul tău, ca întotdeauna, aşa că mă voi arăta şi voi ţine un discurs. Dar astăzi zeii au ales prin mine atât regina, cât şi luptătorul. Şi exact asta voi fi. Asta e ceea ce voi dărui Geallului, până la ultima suflare. Nu te voi face de râs.

El îi luă mâna de pe braţ şi o duse la buze.

— Fetiţa mea cea dulce. Tu m-ai făcut şi mă vei face întotdeauna să mă simt mândru. Şi începând de azi şi până la ultima suflare voi fi omul reginei.

Servitorii se adunaseră deja. Ei îngenuncheară în clipa în care familia regală păşi înăuntrul castelului. Moira ştia cum îi cheamă, le ştia chipurile. Unii dintre ei fuseseră în slujba mamei sale chiar dinainte de naşterea Moirei. Dar acum nu mai era fiica acelei case, era stăpâna acesteia. Şi a lor.

— Ridicaţi-vă, le zise ea, şi să ştiţi că vă sunt recunoscătoare pentru loialitatea de care daţi dovadă şi pentru serviciile voastre. Trebuie să ştiţi, atât voi, cât şi întreg Geallul, că, atâta vreme cât voi fi regină, voi fi în slujba voastră.

Mai târziu, îşi zise ea, urcând scara, va sta de vorbă cu fiecare în parte. Era important să facă asta. Dar acum avea alte îndatoriri.

În salonul familiei ardea focul. Florile, ce tocmai fuseseră tăiate din grădină şi din seră, atârnau peste marginea vazelor şi a bolurilor. Masa fusese pusă folosindu-se argintăria cea mai fină. Paharele de cristal, pline cu vin, aşteptau ca apropiaţii Moirei să toasteze în cinstea noii regine.

Inspiră adânc o dată, apoi de două ori, încercând să găsească cuvintele pe care să le rostească, în faţa celor pe care-i iubea cel mai mult.

Apoi Glenna o îmbrăţişă pur şi simplu.

— Ai fost magnifică. O sărută pe Moira pe obraji. Strălucitoare.

Tensiunea care apăsa pe umerii ei îşi mai pierdu din intensitate.

— Am simţit acelaşi lucru, dar nu chiar la aceeaşi intensitate. Îţi

dai seama?

— Nu pot decât să-mi imaginez.

— Bună treabă. Blair veni mai în faţă, îmbrăţişând-o nerăbdătoare. Pot să o văd?

Fiind vorba de două războinice, Moira se gândi doar o secundă, şi apoi îi dădu spada lui Blair.

— Excelentă, zise Blair încet. Zeii au făcut-o pe măsura ta. Poate că te aşteptai să fie incrustată cu pietre preţioase. Bine că nu e. E cât se poate de bine şi de corect fiindcă e o sabie de război, nu doar un simbol.

— O simt ca şi cum mânerul ar fi fost făcut pe măsura mâinii mele. Din secunda în care am atins-o, am simţit… că este a mea.

— Este. Blair i-o înapoie.

Pentru o clipă, Moira lăsă sabia pe masă, pregătită să accepte îmbrăţişarea lui Hoyt.

— Puterea dinăuntrul tău e arzătoare şi statornică, zise el aproape de urechea ei. Geallul este norocos că are o asemenea regină.

— Mulţumesc. Apoi pufni în râs în secunda în care Larkin o ridică de la pământ şi o învârti de trei ori, ameţind-o.

— Priveşte-te, Maiestate.

— Îmi iei peste picior demnitatea.

— Întotdeauna. Dar niciodată pe tine.

După ce Larkin o lăsă jos, ea se întoarse cu faţa spre Cian.

— Îţi mulţumesc că ai venit. Înseamnă foarte mult pentru mine.

El nu o îmbrăţişă şi nici nu o atinse, ci îşi înclină uşor capul.

— Era un moment care nu putea fi ratat.

— Un moment care a devenit şi mai important pentru mine datorită prezenţei tale. A tuturor, zise ea în continuare, pregătindu-se să-şi schimbe poziţia, moment în care verişoara ei cea mică o trase de fustă. Aideen! Moira o ridică acceptând sărutul umed. Măi, dar azi nu eşti deloc frumoasă.

— Frumoasă, repetă Aideen, înălţându-se pentru a atinge coroana Moirei. Apoi îşi întoarse faţa spre Cian, oferindu-i un surâs care era atât timid, cât şi viclean.

— Eşti o fetişcană şireată, punctă Cian. El văzu cum privirea fetiţei se fixă pe pandantivul lui şi cu un gest ce se voia întâmplător, îl ridică ca ea să-l poată atinge.

În secunda în care Aideen se pregătea să-l atingă, mama ei traversă în fugă încăperea.

— Nu face asta, Aideen! strigă Sinann şi smulse copilul din braţele Moirei, lipind-o cu putere de pântecul ei, acolo unde purta pe cel de-al treilea copil.

În liniştea aceea şocantă, Moira nu putu face altceva decât să şoptească numele verişoarei ei.

— Niciodată nu mi-au plăcut copiii, zise Cian pe un ton rece. Vă rog să mă scuzaţi.

— Cian. Uitându-se acuzator către Sinann, Moira se grăbi să-l ajungă din urmă pe Cian.

— Aşteaptă un moment, te rog.

— De ajuns cu momentele din dimineaţa asta, vreau să mă duc în pat.

— Vreau să-mi cer scuze. Ea îl apucă de braţ, ţinându-l strâns până ce el se opri şi se întoarse cu faţa spre ea. Ochii lui erau de un albastru întunecat.

— Verişoara mea Sinann e o femeie simplă. Am să stau de vorbă cu ea.

— Din punctul meu de vedere, nu e nevoie.

— Sir. Albă la faţă precum ceara, Sinann se apropie de ei. Vă cer iertare în mod cât se poate de sincer. V-am insultat atât pe dumneavoastră, cât şi pe regina mea şi pe onoraţii săi invitaţi. Vă cer să iertaţi neghiobia unei mame.

Chiar regreta acea insultă, îşi zise Cian, însă nu fapta în sine. Copila se afla în colţul cel mai îndepărtat al încăperii, în braţele tatălui ei.

— Scuzele sunt acceptate. El o respinse cu o privire fugară. Acum, dacă sunteţi drăguţă daţi-mi drumul la braţ, Maiestate.

— O favoare, începu Moira.

— Începi să exagerezi.

— Şi-ţi rămân datoare, spuse Moira în cele din urmă. Trebuie să ies pe terasă. Poporul trebuie să-şi vadă regina şi, simt eu, pe cei din cercul său. Am să-ţi fiu recunoscătoare dacă îmi acorzi alte câteva minute.

— În soarele acela nemernic.

Ea schiţă un zâmbet, liniştindu-se în secunda în care îşi dădu seama că frustrarea din tonul lui însemna că el va face ceea ce-i ceruse.

— Doar câteva clipe. Apoi poţi merge să-ţi regăseşti singurătatea, având satisfacţia că dispui de o seară întreagă.

— Atunci grăbeşte-te. Ador să am parte de singurătate şi de puţină satisfacţie.

Moira stabili ca Larkin s-o flancheze pe o parte – un personaj pe care Geallul îl iubea şi-l respecta iar Cian pe cealaltă parte. Străinul de care o parte dintre ei se temeau. Flancată de cei doi, ea spera să demonstreze poporului că-i considera egali şi că amândoi beneficiau de încrederea ei.

Mulţimea izbucni în urale, strigând-o pe nume, veselia transformându-se într-un urlet în secunda în care ea înălţă sabia. Un gest deliberat fu şi acela de a-i înmâna apoi sabia lui Blair, pentru ca aceasta s-o ţină în timpul discursului său. Poporul trebuia să vadă că partenera de viaţă a lui Larkin avea meritul de a ţine sabia.

— Popor al Geallului. Ea strigă, dar chiotele vesele continuară. Se auzeau în valuri şi nu se potoliră până ce nu se apropie mai mult de balustrada de piatră, ridicând braţele. Locuitori ai Geallului, am venit înaintea voastră ca regină, ca cetăţean, ca protector. Stau în faţa voastră asemenea mamei mele şi înaintaşilor, încă de la începuturi. Şi mă aflu în faţa voastră ca membru al cercului ales de zei. Nu este doar un cerc format din guvernatorii Geallului, ci şi unul de războinici.

Ea îşi desfăcu braţele pentru a-i cuprinde pe cei cinci care se aflau alături de ea.

— Cercul e format împreună, ei sunt oamenii în care am cea mai mare încredere şi pe care-i iubesc cel mai mult. Ca cetăţean, vă cer să le fiţi loiali, să aveţi încredere în ei şi să-i respectaţi asemenea mie. Ca regină, vă ordon să faceţi asta.

Fu nevoită să se oprească de câteva ori până ce chiotele şi strigătele încetară.

— Astăzi, soarele străluceşte deasupra Gealullui. Dar nu va fi întotdeauna aşa. Ceea ce va urma aduce întunericul, iar noi va trebui să-l înfruntăm. Să-l sfidăm. Astăzi, noi sărbătorim, petrecem şi suntem recunoscători. De mâine, vom continua pregătirile de război. Fiecare geallian care poate purta o armă o va face. Şi ne vom îndrepta spre *Ciunas*. Vom mărşălui spre Valea Tăcerii. Vom ocupa pământul acela cu forţa şi voinţa noastră şi îi vom nimici pe cei care vor să ne distrugă.

Întinse mâna după sabie şi o ridică din nou. Sabia asta nu va sta, aşa cum a făcut-o încă de la începuturi, nu va atârna rece şi tăcută în timpul regatului meu. Va arde şi va cânta în mâna mea, în vreme ce eu voi lupta pentru voi, pentru Geall şi pentru întreaga omenire.

Strigătele de aprobare izbucniră asemenea unui torent.

Apoi se auziră nişte ţipete şi o săgeată zbură prin aer.

Înainte ca ea să reacţioneze, Cian o trânti la pământ. Dincolo de strigăte şi de tot acel haos, ea îl auzi înjurând cu o voce calmă şi joasă. Apoi simţi sângele lui cald pe mâna ei.

— Oh, Doamne, Dumnezeule, te-a străpuns.

— Nu a nimerit inima, spuse el printre dinţi. Văzu durerea de pe chipul lui când el se îndepărtă de ea şi se aşeză.

În clipa când apucă săgeata vrând s-o tragă afară din lateral, Glenna se lăsă pe vine, dându-i mâna la o parte.

— Lasă-mă să văd.

— A nimerit lângă inimă, repetă el şi apucând săgeata o smulse cu putere. Fir-ar a naibii să fie. Nenorocita.

— Înăuntru, strigă Glenna. Duceţi-l înăuntru.

— Aşteptaţi. Cu toate că mâna îi tremura puţin, Moira îl apucă pe Cian de umăr.

— Poţi sta în picioare?

— Bineînţeles. Sigur că pot sta în picioare. Drept cine mă iei?

— Te rog, lasă-i să te vadă. Mâna ei liberă trecu o clipă peste obrajii lui, ca o fluturare de aripi. Lasă-i să ne vadă împreună. Te rog.

Când îşi strecură degetele într-ale lui, i se păru că zăreşte un licăr în ochii lui şi simţi ceva asemănător şi în inima ei. Apoi licărul dispăru şi vocea, vocea lui deveni aspră din pricina nerăbdării.

— Atunci fă-mi puţin loc, fir-ar să fie.

Moira se ridică din nou în picioare. În jur era haos. Bărbatul pe care ea îl considera ca fiind asasinul fusese lovit, cotonogit de toţi cei care ajungeau să-l atingă.

— Opriţi-vă. Ea strigă cu toată forţa de care era în stare. Vă ordon să vă opriţi. Gărzi, aduceţi-l pe bărbatul acela în sala mare. Locuitori ai Geallului! Vedeţi că până şi astăzi, când soarele străluceşte deasupra noastră, întunericul încearcă să ne distrugă. Dar a dat greş. Ea îl apucă pe Cian de mână şi i-o ridică. A dat greş fiindcă pe lumea asta există şi campioni care ştiu să-şi rişte viaţa în beneficiul altuia. Ea atinse cu palma coastele lui Cian şi simţi cum acesta tresare. Apoi înălţă palma însângerată. El sângerează pentru noi. Şi pentru sângele pe care l-a vărsat pentru mine, pentru voi toţi, îl ridic la rangul de Sir Cian, Lord al Nopţii.

— Oh, în numele lui Iisus, murmură Cian.

— Taci, şopti ea, cu fermitate, privind în continuare mulţimea.

3

— Pe jumătate vampir, anunţă Blair, întorcându-se în fugă în salon. Are mai multe urme de muşcături. Mulțimea l-a bătut zdravăn, adăugă ea. Un om obişnuit ar fi fost zdrobit după câtă bătaie a încasat. Nici el nu se simte prea bine.

— O să poată fi îngrijit după ce voi sta de vorbă cu el. Cian este cel care are mai întâi nevoie de îngrijiri.

Blair privi dincolo de umărul Moirei, în locul în care Glenna îl bandaja pe Cian.

— Cum se simte?

— E furios şi necooperant, aşa că pot spune că se simte cât se poate de bine.

— Trebuie să fim cu toţii recunoscători reflexelor sale. Şi tu te-ai descurcat, adăugă Blair, privind-o din nou pe Moira. Ţi-ai păstrat stăpânirea de sine, controlul. Cu toate că a fost prima ta zi ca regină şi erai cât pe ce să fii asasinată, te-ai descurcat de minune.

— Nu atât de bine, încât să anticipez un atac în plină zi. Să nu uităm că nu doar acei câini a lui Lilith aşteaptă o invitaţie pentru a pătrunde aici. Îşi aduse aminte cum sângele lui Cian se scurgea pe mâna ei – cald şi roşu. Nu voi repeta această greşeală.

— Niciunul dintre noi nu o va face. Trebuie să obţinem informaţii despre nemernicul trimis de Lilith. Dar există o problemă. El ori nu poate vorbi, ori nu ştie limba engleză. Sau galeza.

— E mut?

— Nu, nu. Vorbeşte, dar niciunul dintre noi nu-l poate pricepe. Pare a fi o limbă din estul Europei. Probabil limba cehă.

— Înţeleg. Moira aruncă o privire spre Cian. Acesta era gol până la brâu, având doar un bandaj înfăşurat în jurul toracelui. Chipul îi era înnegurat mai mult din pricina nervilor decât a durerii, în vreme ce el sorbea din cupa despre care ea presupuse că era plină cu sânge rece. Cu toate că nu părea a fi în cea mai bună dispoziţie, ea îşi dădu seama că tocmai era pe cale să-i solicite o altă favoare.

— Scuză-mă o clipă, şopti ea către Blair. Se apropie de Cian, ordonându-şi ca nu cumva să tremure sub privirea lui albastră şi pătrunzătoare.

— Putem să mai facem şi altceva pentru tine ca să-ţi oferim mai mult confort?

— Pace, tăcere şi singurătate.

Cu toate că fiecare din vorbele lui şfichiuia asemenea unui bici, ea rămase la fel de calmă şi de amabilă.

— Îmi pare rău, dar aceste lucruri sunt cam greu de oferit în acest moment. Am să le ordon pentru tine imediat ce îmi va sta în putinţă.

— Ce norocos sunt, mormăi el.

— Într-adevăr. Bărbatul a cărui săgeată ai interceptat-o vorbeşte o limbă străină. Fratele tău mi-a spus mai demult că tu cunoşti mai multe limbi.

Cian bău o înghiţitură zdravănă, privind-o drept în ochi.

— Nu-i de ajuns că am *interceptat* săgeata aceea? Acum tu doreşti să-l şi interoghez pe asasinul tău?

— Ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă ai încerca sau măcar dacă ai traduce, presupunând că tu cunoşti limba pe care acesta o vorbeşte. Sunt foarte puţine lucruri pe lumea asta pe care tu nu le cunoşti.

Amuzamentul licări o secundă în privirea lui.

— Acum faci pe răutăcioasa.

— Ce primeşti, aia dai.

— Bine, bine. Glenna, frumoasa mea, nu te mai învârti atât.

— Ai pierdut o cantitate mare de sânge, începu ea, dar el ridică pur şi simplu paharul.

— A fost înlocuit, chiar în timp ce discutam. Făcând o uşoară grimasă, el se ridică în picioare.

— Blair, zise Moira pe un ton calm, poţi să-i faci rost lui Cian de o afurisită de cămaşă?

— De asta mă ocup.

— Ţi-ai făcut un obicei din a-mi salva viaţa, îi spuse Moira lui Cian.

— Aparent. Am de gând să renunţ la obiceiul acesta.

— Aproape că nici nu te-aş putea condamna.

— Poftim, campionule. Blair îi oferi lui Cian o cămaşă albă curată. Cred că individul e ceh sau bulgar. Te descurci cu vreuna dintre aceste limbi?

— Din întâmplare.

Merseră în sala mare, unde asasinul stătea jos, plin de vânătăi, sângerând, legat în lanţuri şi bine păzit. Printre paznici se aflau Larkin şi Hoyt. În secunda în care Cian păşi înăuntru, Hoyt se îndepărtă câţiva paşi de la locul său.

— Te simţi destul de bine? îl întrebă el pe Cian.

— Mă descurc. Şi mă amuză suficient de tare faptul că el arată de o mie de ori mai rău decât mine. Poţi să-ţi retragi gărzile, i se adresă el Moirei. Nu va pleca nicăieri.

— Retrageţi-vă. Sir Cian se va ocupa de acesta chestiune.

— Sir Cian, pe naiba, mormăi, în vreme ce se apropia de prizonier.

Cian păşi în jurul lui, măsurându-l. Omul era subţirel şi îmbrăcat în ceea ce părea a fi portul aspru al unui fermier sau al unui oier. Avea un ochi umflat, iar celălalt îi era vânăt. Pierduse şi câţiva dinţi.

Cian îi dădu o comandă aspră în limba cehă. Bărbatul tresări,

singurul ochi zdravăn privind în sus în semn de surpriză, dar nu scoase o vorbă.

— Ai înţeles ce am spus, continuă Cian în aceeaşi limbă. Te-am întrebat dacă mai erau şi alţii cu tine. N-am să repet întrebarea.

Cum omul nu răspunse, Cian îl lovi cu suficientă putere pentru a-l izbi cu spatele de perete, odată cu scaunul pe care stătea şi de care era prins cu lanţuri.

— La fiecare treizeci de secunde de tăcere am să-ţi provoc o durere.

— Nu mi-e teamă de durere.

— Oh, o să-ţi fie. Cian ridică scaunul cu om cu tot, apropiindu-şi faţa de a lui. Ştii ce sunt eu?

— Ştiu ce eşti. Bărbatul îşi folosi gura spurcată pentru a şuiera: Trădător.

— Acesta e un punct de vedere. Dar cel mai important e că îţi voi provoca o durere mai puternică decât poţi suporta. Pot să te ţin în viaţa câteva zile sau săptămâni, în agonie. Vocea lui deveni un şuierat. Ador să fac asta. Prin urmare, să o luăm de la capăt.

Nu se mai strădui să pună întrebarea, din moment ce-l avertizase că nu o va face.

— Pot folosi o lingură, rosti el pe un ton de conversaţie. Ochiul acesta care ţi-a rămas arată jalnic. Dacă aş avea o lingură la îndemână, l-aş putea scoate din orbită, făcându-ți un serviciu. Desigur, îmi pot folosi degetele, continuă el în secunda în care ochiul omului se deschise larg, nu-i aşa?

— Poţi face cele mai îngrozitoare lucruri, zise bărbatul care începuse să tremure uşor. Nu-mi voi trăda niciodată regina.

— Aiureli. Tremuratul şi sudoarea abundentă îi dădeau de înţeles că bărbatul putea fi manipulat uşor şi rapid.

— Nu o vei trăda până în secunda în care eu am să te distrug, dar vei dansa dansul cornului dacă aşa îţi voi ordona eu. Hai să fim rapizi şi direcţi, fiindcă avem altceva mai bun de făcut.

În clipa în care Cian făcu o mişcare, capul bărbatului se dădu pe spate. Dar în loc să-l apuce de faţă aşa cum anticipa prada sa, Cian se aplecă şi-l apucă de penis, strângându-l cu putere. Continuă să-l strângă cu putere în timp ce omul ţipa:

— Nu mai e nimeni! Sunt doar eu, doar eu!

— Să nu minţi. Cian nu făcu altceva decât să strângă mai tare. Dacă minţi, am să descopăr. Şi atunci o să tai bucăţica asta, centimetru cu centimetru.

— Nu m-a trimis decât pe mine. Bărbatul transpira, lacrimile şi sudoarea rostogolindu-se de-a lungul feţei. Numai pe mine.

Cian slăbi puţin presiunea.

— De ce?

Singurul răspuns fură nişte gâfâieli întretăiate şi răguşite, astfel că

Cian strânse din nou menghina degetelor.

— De ce?

— O persoană se poate strecura cu uşurinţă, pe neobservate. Fără… a fi observat.

— Logica acestei fraze te-a scutit, cel puţin deocamdată, de plăcerea de a deveni eunuc. Cian luă un scaun, îl aşeză înaintea prizonierului şi îl încălecă. El continuă să discute cu un ton calm cu bărbatul care era lac de sudoare.

— Acum e mult mai bine, nu-i aşa? Mai civilizat. După ce vom termina, ne vom ocupa şi de rănile acelea.

— Vreau apă.

— Sunt convins că vrei. O să primeşti – după aceea. Acum să discutăm puţin despre Lilith.

Fură necesare treizeci de minute – şi alte două reprize de durere – până când Cian se declară mulţumit fiindcă aflase tot ceea ce bărbatul era în stare să mărturisească.

Presupusul asasin asuda acum incontrolabil. Cian se ridică de pe scaun.

— Ce erai înainte ca ea să te aibă?

— Profesor.

— Ai soţie şi copii?

— Ei nu fac altceva decât să mănânce. Eu eram sărac şi slab, dar regina a văzut în mine mult mai mult. Mi-a oferit putere şi un ţel. Iar după ce o să te extermine, la fel ca şi pe furnicile acestea din jurul tău, eu voi fi recompensat. Voi avea o casă frumoasă, femeile pe care mi le voi dori, avere şi putere.

— Ea ţi-a promis toate astea, nu-i aşa?

— Astea şi mult mai mult. Mi-ai spus că voi primi puţină apă.

— Da, aşa am spus. Dă-mi voie să-ţi explic un lucru în privinţa lui Lilith. El trecu în spatele bărbatului, al cărui nume nu încercase să-l afle, şi îi şopti la ureche: ea te-a minţit, ca şi mine de altfel.

Punându-şi palmele pe capul bărbatului, îi frânse gâtul cu o mişcare rapidă.

— Ce ai făcut? Şocată, Moira se repezi spre el. Ce-ai făcut?

— Ceea ce trebuia făcut. Ea a trimis doar unul – de data asta. Dacă asta e prea mult pentru sensibilitatea ta, poţi cere gărzilor să scoată chestia asta de aici înainte ca eu să te pun la curent, pe scurt.

— Nu aveai niciun drept. Niciun drept. Stomacul ei voia să se revolte, aşa cum o dorise în mod constant de la debutul acelui interogatoriu chinuitor. L-ai ucis. Prin ce eşti tu diferit de el dacă l-ai omorât fără a avea loc un proces, fără o sentinţă?

— Prin ce sunt diferit? Cian ridică o sprânceană. El era încă om, în mare parte.

— Şi asta înseamnă atât de puţin? Viaţa? Înseamnă atât de puţin?

— Dimpotrivă.

— Moira. El are dreptate. Blair se postă între cei doi. A făcut ceea ce trebuia făcut.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

— Fiindcă şi eu aş fi făcut acelaşi lucru. Era sluga lui Lilith şi dacă ar fi scăpat, ar fi încercat din nou. Dacă nu reuşea să ajungă la tine, ar fi omorât ce-i ieşea în cale.

— Un prizonier de război… începu Moira.

— În povestea asta nu există prizonieri, o întrerupse Blair. Nici de-o parte, nici de cealaltă. Dacă nu-l lichida, trebuia să iei oamenii de la antrenament, de la patrulă ca să-l păzească. Era un asasin, un spion trimis în spatele liniilor pe vreme de război. El nu ar mai fi redevenit niciodată om. Dacă de scaunul acela ar fi fost legat cu lanţuri un vampir, l-ar fi stârpit imediat, fără cea mai mică ezitare. Situaţia de faţă nu e deloc diferită.

Un vampir nu-şi lăsa niciodată trupul frânt pe podea, îşi zise Moira, văzându-l încă legat de scaun.

Ea se întoarse către una dintre gărzi.

— Tynan, ia de acolo trupul prizonierului. Ai grijă să fie îngropat.

— Maiestate.

Moira observă cum acesta aruncă o privire fugară către Cian pentru a citi aprobarea în privirea acestuia.

— Ne întoarcem în salon, continuă ea. Nimeni nu a mâncat. Ne… poţi pune la curent între timp.

— Bandit singuratic, zise Cian, dorindu-şi aproape cu părere de rău o cafea.

— Pare logic. Blair luă nişte ouă şi o bucăţică groasă de şuncă friptă.

— De ce? îl întrebă Moira.

— Ei bine, au câţiva oameni pe jumătate vampiri, antrenaţi pentru luptă. La fel precum cei pe care eu şi Larkin i-am înfruntat în ziua aceea la peşteri, dar asta a însemnat timp şi efort. Şi trebuie să te străduieşti mult pentru a-l păstra pe unul ca sclav.

— Şi dacă sclavia ar fi desfiinţată?

— Ar fi o nebunie, zise Blair pe scurt. O distrugere totală. Am auzit poveşti cu oameni pe jumătate vampiri care au săpat cu mâinile lor pentru a se elibera şi a reveni lângă creatorul lor.

— A fost condamnat înainte de a veni aici, şopti Moira.

— Da, îndată ce a ajuns în mâinile lui Lilith. După părerea mea a fost vorba de o lovitură rapidă, o misiune sinucigaşă. De ce să piardă mai mult de unul? Dacă lucrurile merg cum trebuie, ai nevoie doar de unul.

— Da, un singur om, o singură săgeată. Moira evaluă situaţia. Dacă

era destul de rapid şi avea noroc, cercul ar fi fost spart, Geallul ar fi rămas fără conducător la doar câteva clipe, după ce câştigase unul. Ar fi fost o lovitură excelentă şi eficientă.

— Ai nimerit-o.

— Dar de ce a aşteptat până ce ne-am întors? De ce nu a încercat să mă ucidă la stâncă?

— Nu a ajuns la timp, zise Cian simplu. A calculat greşit distanţa pe care o avea de parcurs şi a ajuns după ce ritualul se terminase. La întoarcere ai fost înconjurată de familia ta şi el nu avea cum să ţintească cu precizie. Aşa că a participat la paradă, să spunem aşa, şi şi-a cronometrat timpul.

— Mănâncă şi tu ceva. Hoyt însuşi puse mâncarea în farfuria Moirei. Deci Lilith ştia că Moira va merge astăzi la stâncă.

— Ea are spionii ei pe pământ, confirmă Cian. Este furioasă. Scoasă din minţi, potrivit vorbelor ultimului şi neregretatului arcaş. Aşa cum am mai spus, relaţia sa cu Lora e stranie şi complicată, însă extrem de profundă şi sinceră. Ea a ordonat să fie ales un arcaş pentru acţiunea asta când era încă scoasă din minţi. L-a trimis călare în galop – deşi au foarte puţini cai.

— Important, interveni Hoyt, este unde se află Lora şi toţi ceilalţi?

— „Informatorul“ nostru, fiind ocupat cu mânuirea arcului, nu a fost extrem de atent sau de şiret. Tot ce am putut să obţin e informaţia potrivit căreia baza sa principală se află la distanţă de câteva mile faţă de câmpul de bătaie. A descris o aşezare de mici dimensiuni, în apropierea unei ferme mari, formată din mai multe căsuţe şi un conac din piatră, unde presupun că locuiesc proprietarii terenului. Ea stă la conac.

— Ballycloon. Larkin se uită spre Moira. Chipul ei era palid şi ochii extrem de întunecaţi. Trebuie să fie vorba de Ballycloon, iar terenul aparţine familiei O Neills. Cea pe care noi am ajutat-o în ziua în care verificam capcanele, ziua în care Lora a agresat-o, ei venind de undeva de lângă Drombeg, puţin mai la vest de Ballycloon. Ar fi trebuit să mergem mai departe, spre est, pentru a verifica cea din urmă capcană, dar…

— Eu am fost rănită, încheie Blair. Am înaintat cât am putut de mult. Şi am avut noroc. Dacă ea şi-ar fi instalat deja baza înainte ca noi să ajungem acolo, am fi fost decimaţi.

— Şi cât se poate de morţi, adăugă Cian. S-au mutat chiar în seara precedentă altercaţiei cu Lora.

— Posibil să mai fi fost încă oameni acolo, ori pe drum. Stomacul lui Larkin tresări doar gândindu-se la asta. Chiar şi familia O Neills. Nu ştim dacă ei sunt în siguranţă. Putem şti câţi…

— Nu putem, zise brusc Blair.

— Tu, tu şi Cian sunteţi de părere că ar trebui să evacuăm pe toată

lumea, să-i forţăm dacă e nevoie, să-i evacuăm din toate sătucurile şi fermele care există în jurul câmpului de bătaie. Să ardem toate casele şi căsuţele care rămân în urma lor, astfel ca Lilith şi armata sa să nu se poată adăposti. M-am gândit că era un gest crud, lipsit de inimă. Dar acum…

— Nu se mai poate face nimic. Iar eu nu aş fi putut, nu aş fi ordonat, se corectă Moira, arderea acelor case. Poate că ar fi fost mai înţelept să procedăm astfel, dar cei ale căror case ar fi fost arse şi-ar fi pierdut scopul pentru care trebuiau să lupte. Aşa că am procedat cum am procedat.

Nu avea chef de mâncarea din farfurie, dar luă cana cu ceai ca să-şi încălzească palmele.

— Blair şi Cian cunosc strategia, aşa cum Hoyt şi Glenna stăpânesc magia. Dar noi doi, Larkin, noi cunoaştem Geallul şi populaţia sa. Nu am fi fost în stare să le distrugem inimile şi spiritul.

— Pot incendia doar ceea ce nu le mai e de folos sau nu mai doresc, spuse Cian.

— Mda, dar nu vom fi noi cei care vom aprinde torţele. Asta contează. Deci considerăm că ştim locul în care se află. Ştim şi câţi sunt?

— El a declarat, pentru început, că sunt o mulţime, dar a minţit. Habar nu avea, zise Cian. Oricâţi muritori ar folosi Lilith, ea nu-i va face parte a cercului ei şi nici nu va avea încredere în oricine are o informaţie importantă. Ei sunt hrana ei, sunt servitori, sunt distracţia sa.

— Putem arunca o privire, vorbi Glenna pentru prima dată. Eu şi Hoyt, acum că avem un spaţiu general, putem face o vrajă locală. Trebuie să obţinem date mult mai importante. Să ne facem o idee vizavi de numărul lor. Ştim de la acea călătorie a lui Larkin la peşteri şi după cercetarea făcută de el arsenalului, că era vorba de o sută şi ceva de oameni înarmaţi.

— O să cercetăm. Hoyt îşi puse palma peste a Glennei. Dar cred că Cian nu a menţionat un lucru, şi anume că oricât de numeroşi am fi noi, în cele din urmă, ei vor fi mai mulţi. Indiferent de câte arme ar avea, vor fi mult mai mulţi. Lilith se pregăteşte de decenii, poate de secole, pentru momentul acesta. Noi doar de câteva luni.

— Şi cu toate astea, vom câştiga.

Cian ridică din sprânceană, auzind afirmaţia Moirei.

— Fiindcă voi sunteţi buni, iar ei răi?

— Nu, şi nimic nu e atât de simplu. Tu însuţi eşti dovada acestui lucru, fiindcă nu eşti nici ca ea, nici asemenea nouă; una peste alta, eşti cu totul altfel. Vom câştiga fiindcă vom fi mult mai inteligenţi şi mult mai puternici. Şi pentru că ea nu are alături un grup de şase, asemenea nouă.

Ea se întoarse spre fratele lui.

— Hoyt, tu eşti primul dintre noi. Tu ne-ai adus împreună.

— Morrigan ne-a ales.

— Ea sau soarta ne-a ales, aprobă Moira. Dar tu ai fost cel care a pus totul în funcţiune. Tu ai fost cel care a crezut, care a avut puterea şi rezistenţa de a modela cercul. Asta e părerea mea. Eu conduc Geallul, dar nu şi grupul acesta.

— Nici eu.

— Nu, nu o face niciunul dintre noi. Trebuie să fim un întreg, dincolo de neînţelegerile noastre. Trebuie să căutăm în ceilalţi ceea ce avem nevoie. Eu nu sunt nici pe departe cel mai puternic dintre războinici, iar magia mea e abia o umbră. Nu am abilităţile lui Larkin şi nici tăria de a ucide cu sânge rece. Am însă cunoştinţe şi autoritate, aşa că pe acestea le pun la dispoziţie.

— Ai mult mai mult, îi zise Glenna. Cu mult mai mult.

— Voi avea mai mult, înainte de încheierea acestei poveşti. Sunt lucruri pe care trebuie să le fac. Se ridică în picioare. Mă voi întoarce la lucru sau la orice altceva va fi necesar imediat ce voi fi pregătită.

— O regină pe cinste, comentă Blair după ce Moira părăsi încăperea.

— Poartă pe umeri o mare răspundere. Glenna se întoarse către Hoyt. Vreun program?

— Cel mai bine ar fi să vedem ce-i putem face duşmanului. Apoi mă gândesc la foc. Încă este una dintre cele mai grozave arme pe care le avem, aşa că ar trebui să mai fermecăm nişte săbii.

— E destul de riscant să punem săbiile în mâna celor pe care-i antrenăm. Mai ales dintre cele care ard.

— S-ar putea să ai dreptate. Hoyt reflectă asupra problemei, aprobând printr-o mişcare a capului. Prin urmare, noi vom decide cine anume – ce anume – va mânui tipul acesta de arme. Cei mai buni oameni trebuie plasaţi cât mai aproape de baza lui Lilith. Vor avea nevoie de un acoperiş sigur după apusul soarelui.

— Te referi la barăci. Există deja căsuţe şi cabane. Larkin miji ochii, căzând pe gânduri. Alte adăposturi pot fi ridicate în timpul zilei, dacă va fi nevoie. Mai există şi un han între baza ei şi următoarea aşezare.

— De ce nu mergem să aruncăm o privire? Blair îşi împinse farfuria într-o parte. Tu şi Glenna cercetaţi în felul vostru, iar eu şi Larkin mergem în zbor. Eşti pregătit pentru dragon?

— Sunt. El îi zâmbi. Mai ales, când cea care conduce eşti tu.

— Sex, sex, sex. Tipul ăsta e o maşinărie.

— Că tot veni vorba, zise Cian sec, eu mă duc la culcare.

Strângând uşor mâna Glennei, Hoyt şopti:

— O clipă. Îşi urmă fratele. Vreau să vorbesc cu tine.

Cian îi aruncă o privire rapidă.

— Am vorbit suficient azi-dimineaţă.

— Trebuie să mai înghiţi o porţie. Apartamentul meu e aproape, dacă eşti de acord. Prefer o discuţie între patru ochi.

— Din moment ce te-ai ţinut după mine până în camera mea şi m-ai pisat la cap până mi-a venit să-ţi smulg limba, voi alege apartamentul tău.

Servitorii se fâţâiau de colo-colo, din salonaş şi până în dormitoare. Pregătiri pentru petrecere, îşi zise Cian, întrebându-se dacă discuţia lui Hoyt era despre foc, ceea ce-l duse cu gândul la Nero şi la înşelătoria lui.

Hoyt intră în cameră şi întinse braţul pentru a bloca intrarea lui Cian.

— Soarele, fu tot ce rosti, ducându-se apoi în fugă la ferestre pentru a trage draperiile.

Camera se întunecă. Fără a sta pe gânduri, Hoyt arătă spre un sfeşnic cu lumânări. Acestea se aprinseră.

— Ce îndemânare, comentă Cian. Nu mai am abilitatea la aprins situaţii explozive.

— E o abilitate de bază şi ai putea să o ai şi tu dacă ţi-ai pune mintea şi timpul la contribuţie pentru a-ţi antrena puterea.

— Mult prea plictisitor. Acela e whisky? Cian se duse direct la carafa şi îşi turnă. Oh, câtă sobrietate şi dezaprobare din partea ta, zise Cian sorbind prima înghiţitură. Îţi reamintesc că pentru mine aici ia sfârşit ziua – care a decurs destul de bine, până în clipa asta.

Aruncă o privire împrejur şi începu să se plimbe de colo-colo.

— Simt miros de femeie. Femeile de felul Glennei lăsau ceva în urmă, pentru a rămâne în amintirea bărbatului. Se trânti apoi pe un scaun, strângându-şi şi întinzându-şi picioarele. Acum cu ce vrei să mă mai plictiseşti?

— Altădată îţi plăcea, pur şi simplu, să te afli în compania mea.

Cian făcu o mişcare mult prea leneşă ca să fie socotită o înălţare din umeri.

— Bănuiesc că asta vrea să însemne că nouă sute de ani de absenţă nu fac inima să devină mai iubitoare.

Regretul se ivi pe chipul lui Hoyt, care se duse să pună mai multă turbă în foc.

— Iar trebuie să ne certăm?

— Asta să mi-o spui tu.

— Voiam să discut cu tine între patru ochi despre ceea ce i-ai făcut prizonierului.

— Încă o porţie de umanism. Da, da, trebuia să-l mângâi pe cap, astfel încât el să poată avea parte de-un proces, în faţa unui tribunal, oricare ar fi numele justiţiei în acest loc. Ar fi trebuit să invoc

Convenţia de la Geneva. În fine, tâmpenii.

— Habar nu am de convenţia asta, dar nu putea avea loc niciun proces, nu putea exista niciun tribunal sau alte chestii de felul acesta într-un asemenea moment. Asta vreau să spun, idiotule şi enervantule ce eşti! Tu ai executat un asasin, ceea ce aş fi făcut şi eu – însă cu mai mult tact şi, în fine, pe ascuns.

— Ah, deci tu te-ai fi ascuns în oricare dintre coliviile în care l-ar fi închis şi i-ai fi vârât un cuţit între coaste. Cian ridică din sprâncene. Atunci e în regulă.

— Ba nu. Niciunul dintre noi nu e astfel. E un coşmar nenorocit, asta e, şi toţi avem parte de el. Am spus că ai făcut ceea ce era necesar. Şi asta pentru că el a încercat s-o ucidă pe Moira, pe care o iubesc la fel ca pe propriile mele surori, şi fiindcă a înfipt săgeata în tine. I-aş fi făcut şi eu acelaşi lucru. Nu am ucis niciodată un om, fiindcă creaturile cu care am avut de a face în ultimele săptămâni nu erau oameni, ci demoni. Dar pe acesta l-aş fi ucis, dacă nu mi-o luai înainte.

Hoyt se opri şi îşi ţinu respiraţia.

— Am vrut să spun la fel de multe ca şi tine, ca să ştii ce simt în legătură cu asta. Dar se pare că ne-am pierdut amândoi vremea dacă tu nu dai, la naiba, nici doi bani pe ceea ce simt eu.

Cian nu se mişcă. Nu făcu altceva decât să-şi mute privirea de la expresia furioasă de pe chipul fratelui lui la paharul de whisky pe care-l avea în mână.

— Dimpotrivă, dau mai mult de doi bani pe ceea ce simţi tu. Aş vrea să nu o fac. Ai răscolit în mine nişte lucruri pe care le potolisem de atâta amar de vreme, încât nici nu-mi mai amintesc. Mi-ai aruncat familia în faţă, Hoyt, când eu deja o îngropasem.

Ocolindu-l, Hoyt se aşeză pe scaunul aflat în faţa fratelui său.

— Tu eşti al meu, rosti el.

Când Cian ridică privirea spre fratele lui, ochii îi erau lipsiţi de expresie.

— Nu sunt al nimănui.

— Poate că nu ai fost, din clipa în care ai murit şi până în secunda în care te-am găsit. Dar acum nu mai e aşa. Deci, dacă îţi pasă, atunci eu declar că sunt mândru de ceea ce ai făcut. Vreau să spun că sunt conştient că ţie ţi-e mult mai greu decât nouă să faci asemenea lucruri.

— În mod evident, după cum s-a demonstrat, nu mi-e greu să ucid vampiri sau oameni.

— Tu crezi că eu nu observ cum o parte dintre servitori se fac nevăzuţi atunci când tu te afli în preajma lor? Că n-am văzut cum Sinann s-a grăbit să-şi ia fetiţa, ca şi cum te-ai fi repezit la gâtul ei, aşa cum ai procedat în cazul asasinului?

— Unii nu se simt insultaţi atunci când altora le e teamă. Nu

contează. Chiar nu contează, insistă el în secunda în care chipul lui Hoyt veni mai aproape. Pentru mine e o nimica toată. Când totul se va termina, dacă nu cumva o să am norocul să primesc o lovitură în inimă, o să plec.

— Sper că în drumul tău, din când în când, te vei opri să ne vizitezi pe mine şi pe Glenna.

— S-ar putea. Îmi place să o privesc. Surâsul lui Cian se lărgi încet şi fără efort. Şi cine ştie, poate că în cele din urmă îi va veni mintea la cap şi-şi va da seama că l-a ales pe fratele care nu trebuia. Aşteptarea e tot ce mi-a rămas.

— E înnebunită după mine, zise Hoyt pe un ton degajat şi, luând paharul de whisky al lui Cian, sorbi din el.

— Trebuie să fie nebună dacă ţi-a dăruit atât de mult, dar femeile sunt nişte creaturi stranii. Ai avut noroc în privinţa ei, Hoyt, dacă am uitat cumva să ţi-o spun.

— Ea e acum întruchiparea magiei. Îi înapoie paharul. Fără ea, nu aş avea parte de aşa ceva. Lumea mea s-a schimbat atunci când a apărut ea. Aş vrea ca şi tu să ai…

— Asta nu e scris în cartea sorţii pentru mine. Poeţii declară că iubirea e eternă, dar pot să-ţi spun că e cu totul altfel când dobândeşti eternitatea, dar nu şi femeia.

— Ai iubit vreodată o femeie?

Cian îşi studie whisky-ul, reflectând asupra secolelor.

— Nu aşa cum înţelegi tu lucrurile. Nu cum vă iubiţi tu şi Glenna. Dar mi-a păsat destul de mult încât să descopăr că nu pot face această alegere.

— Iubirea e o alegere?

— Totul e o alegere.

Cian bău restul de whisky şi puse paharul gol deoparte.

— Acum aleg să mă bag în pat.

— Azi ai ales să încasezi săgeata aceea în locul Moirei, zise Hoyt, în timp ce Cian pornise spre uşă.

Cian se opri şi, când se răsuci spre Hoyt, privirea lui trăda concentrare.

— Da, aşa e.

— Mi se pare o alegere cât se poate de omenească.

— Chiar aşa? Vorbele fuseseră rostite cu nepăsare. Mie abia dacă mi se pare o alegere impulsivă – şi dureroasă.

Cian ieşi din încăpere şi o porni către camera sa, aflată în aripa de nord a castelului. Un impuls, îşi zise, şi, preţ de o clipă, simţi un val de teamă. Dacă ar fi zărit săgeata aceea zburând doar o secundă mai târziu sau dacă s-ar fi mişcat mai încet, ea ar fi fost moartă.

În secunda aceea de impuls sau teamă, o văzuse moartă. Săgeata încă vibrând după ce îi străpunsese carnea, sângele care-i curma viaţa

pe rochia ei de culoare închisă şi pe pietrele mari de culoare gri.

Se temuse de asta, se temuse s-o vadă murind acolo unde era, deasupra lui. Ducându-se într-un loc unde el să nu o poată vedea sau atinge. Lilith i-ar fi răpit, prin intermediul acelei săgeţi, ultimul lucru, un lucru pe care nu l-ar mai fi recuperat niciodată.

De asta îşi minţise fratele. Iubise o femeie, în ciuda celor mai bune – sau mai rele – intenţii ale sale, o iubea pe nou-încoronata regină a Geallului. Ceea ce era ridicol şi imposibil şi, cu timpul, ceva căruia trebuia să-i pună capăt. Un deceniu sau două, şi nu-şi va mai aminti forma exactă a acelor ochi migdalaţi şi cenuşii. Aroma aceea discretă, pe care o lăsa în urma ei, nu o să-i mai stârnească simţurile. O să uite timbrul vocii ei, imaginea acelui surâs discret şi serios.

Amintirile de felul acesta se estompează, îşi zise el. Trebuie doar să permiţi lucrul acesta.

Intră în cameră, închise şi zăvori uşa.

Ferestrele erau acoperite şi nicio lumină nu ardea. Moira ştia bine lucrul acesta, dăduse nişte ordine foarte precise de cum trebuia întreţinut dormitorul său. La fel cum alesese şi această încăpere, departe de camerele celorlalţi şi cu faţa spre nord.

Mai puţin soare, cugetă el. O gazdă foarte atentă.

Se dezbrăcă pe întuneric, gândindu-se puţin la muzica pe care îi plăcea să o asculte înainte să adoarmă, ori atunci când se trezea. Muzică care, gândi el, acoperea liniştea.

Dar timpul şi locul nu erau potrivite pentru CD-uri sau pentru un radio la priză, ori pentru un alt afurisit de mecanism de felul acesta.

Gol puşcă, se strecură în pat. Şi în întunericul acela total, tăcerea aceea absolută îl purtă pe aripile somnului.

4

Moira păcăli timpul. Reuşi să scape de doamnele ei, de unchiul ei, de îndatoriri. Deja se simţea vinovată, făcându-şi griji că dezamăgise ca regină, fiind atât de dornică de singurătate.

Ar fi renunţat două zile la mâncare sau la două nopţi de somn, pentru un ceas de singurătate, în compania cărţilor sale. Egoistă, îşi zise ea, îndepărtându-se de agitaţia aceea, de oameni, de întrebări. Era o dovadă de egoism să-şi dorească confortul propriu când miza era una atât de mare.

Renunţând să se răsfeţe cu câteva cărţi într-un colţişor însorit, avea vreme pentru a face vizita aceea.

În ziua aceasta când devenise regină îşi dorea şi avea nevoie de mama ei. Aşa că, ridicându-şi poalele rochiei, o porni grăbită în josul dealului, strecurându-se apoi printr-o crăpătură de mici dimensiuni, existentă în zidul de piatră, care înconjura curtea mormântului.

Aproape instantaneu simţi cum în inimă i se aşterne liniştea.

Se îndreptă mai întâi către piatra funerară pe care ea ordonase să fie sculptată şi aşezată acolo atunci când revenise în Geall. Ea însăşi aşezase una similară pentru King în Irlanda, în curtea cimitirului unde odihneau înaintaşii lui Cian şi ai lui Hoyt. Şi jurase că se va mai sculpta încă una chiar aici, în onoarea unui prieten.

După ce depuse o mână de flori pe pământ, ea rămase în picioare, citind cuvintele pe care ceruse să fie săpate în piatra lustruită:

King
Acest brav luptător nu odihneşte aici,
Ci într-un ţinut îndepărtat.
Şi-a dat viaţa pentru Geall
Şi pentru întreaga omenire.

— Sper că-ţi vor plăcea piatra funerară şi aceste vorbe, murmură ea. A trecut atâta amar de vreme de când te-am văzut, dar mi se pare că abia ne-am despărţit. Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun că Cian a fost rănit astăzi, de dragul meu. Dar se simte destul de bine. Aseară am stat de vorbă aproape ca doi prieteni, eu şi Cian. Şi astăzi, în fine, nu prea prieteneşte. E greu să-ţi dai seama.

Ea întinse palma peste mormânt.

— Acum am devenit regină. Sper că nu te superi că am aşezat aici acest monument, unde odihneşte familia mea. Fiindcă pentru mine tu asta ai reprezentat, atâta vreme cât am fost împreună. Ai fost familia

mea. Sper că acum ţi-ai găsit odihna.

Ea se îndepărtă puţin, revenind apoi cât ai clipi.

— Ah, voiam să-ţi spun. Ţin mâna stângă ridicată, aşa cum m-ai învăţat. Ridică braţul în poziţia de atac. Aşa că, îţi mulţumesc pentru toate acele ocazii când nu voi primi un pumn în figură.

Cu restul florilor pe care le ţinea subraţ, ea îşi făcu drum prin iarba înaltă, printre pietrele funerare, până la mormântul părinţilor ei.

Ea depuse florile în dreptul mormântului tatălui ei.

— Sir. Abia dacă-mi amintesc cum arătai şi cred că amintirile pe care le am – majoritatea lor – sunt cele pe care mi le-a oferit mama. Te-a iubit atât de mult, încât vorbea adesea despre tine. Ştiu că ai fost un om bun, altfel ea nu te-ar fi iubit. Şi toţi cei care vorbesc despre tine spun că erai un bărbat puternic şi plin de bunătate şi că te înveseleai repede. Aş vrea să-mi amintesc sunetul acela, al râsului tău.

Privi pe deasupra mormintelor, înspre dealuri, la munţii ce se zăreau în depărtare.

— Am aflat că tu nu ai murit aşa cum credeam noi, ci că ai fost ucis. Tu şi fratele tău mai mic. Omorâţi de demonii care se află chiar şi acum în Geall, pregătindu-se de război. Eu sunt tot ce ţi-a mai rămas şi sper să fie suficient.

Îngenunche între morminte, pentru a aşeza florile pe care le mai avea peste mormântul mamei.

— În fiecare zi mi-e dor de tine. Am fost obligată să plec departe, după cum ştii, pentru a reveni mult mai puternică. *Mathair*[1].

Rostind acel cuvânt, ea închise ochii revăzând imaginea pe care acesta i-o evocă, limpede şi vie.

— N-am putut împiedica ceea ce ţi-au făcut şi încă mai revăd ca prin ceaţă noaptea aceea. Cei care te-au ucis au fost pedepsiţi, unul chiar de mâna mea. Asta e tot ce-am putut face pentru tine. Tot ceea ce pot face acum e să lupt şi să-mi conduc poporul la luptă. Pe unii la moarte. Port spada şi coroana Geallului. Nu am să le ştirbesc măreţia.

Rămase acolo o vreme, acompaniată doar de glasul brizei ce trecea peste iarba înaltă şi de lumina schimbătoare a soarelui.

În clipa în care se ridică în picioare, întorcându-se cu faţa către castel, o zări pe zeiţa Morrigan stând lângă zid.

Astăzi zeiţa era albastră, delicată şi palidă, conturată de tonuri mai închise. Părul ei era despletit, atârnând ca nişte flăcări peste umeri.

Fără o floare în mână şi cu inima grea, Moira înaintă prin iarbă în întâmpinarea ei.

— Doamna mea.

— Maiestate.

Buimăcită de reverenţa zeiţei, Moira îşi împreună palmele pentru a le împiedica să tremure.

— Zeii le recunosc pe regine?

— Desigur. Noi am creat locul acesta şi i-am desemnat pe cei de un sânge cu tine să-l conducă şi să-l slujească. Noi suntem mulţumiţi de tine. Fiica mea. Punându-şi uşor palmele pe umerii

Moirei, o sărută pe amândoi obrajii. Te binecuvântăm.

— Mi-aş dori mai degrabă să-mi binecuvântaţi poporul şi să-i apăraţi pe toţi de rele.

— Acest lucru îţi revine ţie. Sabia este acum scoasă din teaca ei. Chiar şi atunci când a fost încastrată în piatră, se ştia că într-o bună zi va vui în luptă. Asta, de asemenea, e sarcina ta.

— A vărsat deja sânge de geallian.

Privirea lui Morrigan era profundă şi calmă.

— Copila mea, sângele pe care l-a vărsat Lilith poate forma un ocean.

— Şi părinţii mei sunt doar nişte picături în el?

— Fiecare picătură e nepreţuită şi fiecare picătură serveşte unui ţel. Tu ai ridicat sabia doar pentru cei de-un sânge cu tine?

— Nu. Răsucindu-se, Moira făcu semn cu braţul. Mai există aici o piatră funerară, la căpătâiul unui prieten. Am ridicat sabia pentru el şi pentru lumea lui şi pentru toate lumile. Fiecare din noi aparţinem celorlalţi.

— E important să ştii lucrul acesta. Conştientizarea lui e un dar, iar setea de aventură e şi mai mare. Foloseşte ceea ce ştii, iar ea n-are să te dezamăgească niciodată. Minte şi inimă, Moira. Nu eşti făcută să dai uneia dintre ele o pondere mai mare. Sabia ta va fi în flăcări, îţi promit, iar coroana îţi va străluci. Dar adevărata putere o reprezintă ceea ce ai în mintea şi în inima ta.

— Se pare că sunt pline de teamă.

— Nu există curaj fără teamă. Ai încredere şi vei constata. Şi ţine-ţi sabia alături. Moartea ta e cea mai dorită.

— A mea? De ce?

— Ea nu ştie asta. Tu ai puterea să o ştii.

— Doamna mea, începu Moira, însă zeiţa dispăruse.

Petrecerea cerea o altă rochie şi un alt ceas de fâţâială. Cu atâtea treburi pe care le avea, lăsase grija garderobei în seama mătuşii sale şi fu mulţumită să descopere că rochia era frumoasă, de un albastru ca marea, plin de strălucire. Îi plăceau rochiile frumoase, aşa cum îi plăcea să-şi acorde ceva timp pentru a arăta cât se poate de bine.

Recunoştea că îi lipsea libertatea ce i-o dădeau o pereche de jeanşi şi cămăşile largi pe care le purta în Irlanda. Începând de a doua zi, indiferent cât de mult le-ar fi şocat pe doamne, avea să se îmbrace cu ceea ce i se potriveşte mai bine unui luptător care se pregăteşte de luptă. Însă în seara asta va purta catifele, mătăsuri şi bijuterii.

— Ceara, ce mai fac copiii tăi?

— Bine, stăpâna mea, şi vă mulţumesc. Stând în spatele Moirei, Ceara continuă să-i aranjeze părul în şuviţe mătăsoase.

— Îndatoririle şi antrenamentul te ţin departe de ei mai mult decât îmi doresc.

Ochii li se întâlniră în oglindă. Moira ştia că Ceara e o femeie sensibilă, cea mai stăpână pe sine, dintre cele trei care se aflau în serviciul ei.

— Mama mea are grijă de ei şi e fericită să facă lucrul acesta. Timpul pe care nu-l ofer lor acum e bine folosit.

— Glenna mi-a spus că eşti feroce în lupta mână la mână.

— Sunt. Chipul Cearei se lumină de un zâmbet larg. Nu am abilitate în mânuirea sabiei, dar mai am vreme s-o capăt. Glenna e un profesor foarte bun.

— Strict, interveni Dervil. Nu la fel de strictă precum lady Blair, dar la fel de exigentă. Alergăm, în fiecare zi, ne luptăm şi facem sărituri. În fiece zi, aveau parte de picioare extenuate, vânătăi, tăieturi.

— Mai bine obosit şi cu vânătăi, decât mort.

La auzul spuselor Moirei, Dervil roşi.

— Nu am vrut să fiu lipsită de respect, Maiestate. Am învăţat o mulţime de lucruri.

— Şi devii chiar, aşa cum mi s-a spus, un demon cu spadă. Sunt mândră de tine. Iar tu, Isleen, se spune că te descurci foarte bine în mânuirea arcului.

— Aşa este. Isleen, cea mai tânără dintre cele trei doamne, roşi auzind complimentul. Îmi place mai mult decât bătaia cu pumnii şi picioarele. Ceara mă trânteşte întotdeauna.

— Când chiţăi ca un şoarece şi fluturi din mâini, oricine te poate trânti la pământ, sublinie Ceara.

— Ceara e mai înaltă şi are braţele mult mai lungi decât ale tale, Isleen, spuse Moira, Aşa că trebuie să înveţi să fii mai rapidă şi mai abilă. Sunt mândră de voi trei, pentru fiecare vânătaie. Mâine şi în toate zilele ce vor urma, mă voi antrena alături de voi cel puţin o oră.

— Dar, Maiestate, începu Dervil, nu puteţi să…

— Pot. Şi o voi face. Şi sper ca fiecare dintre voi, la fel ca şi celelalte femei, să faceţi tot posibilul să *mă* trântiţi la pământ. Nu va fi uşor. Ea se ridică în picioare în secunda în care Ceara se retrase câţiva paşi. Şi eu am învăţat foarte multe. Îşi luă coroana şi şi-o puse pe cap. Credeţi-mă, vă pot pocni pe toate trei şi pe încă câteva.

Se întoarse, magnifică în catifeaua aceea strălucitoare de culoare albastră.

— Orice persoană care mă trânteşte sau care mă bate cu mâinile goale sau cu oricare altă armă, va primi o cruce de argint dintre cele fermecate de Glenna şi Hoyt. Acesta e cel mai bun dar pe care-l pot

primi. Comunicaţi-le şi celorlalte.

Era ca şi cum ai fi jucat într-o piesă de teatru. Scena era sala mare, acoperită pe margini cu flamuri, înviorată cu ajutorul florilor, scăldată în lumina lumânărilor şi a focului din şemineu. Cavalerii, lorzii şi doamnele erau îmbrăcate în straiele lor cele mai frumoase. Costume şi rochii, pietre preţioase şi aur. El observă că unii domni şi o parte dintre doamne purtau nişte pantofi cu toc înalt şi curbat, la modă pe vremea când el era încă viu.

Deci, îşi zise el, chiar şi stilurile reuşeau să traverseze lumile.

Mâncărurile şi băuturile erau atât de numeroase, încât el îşi imagină că mesele acelea lungi gemeau sub greutatea platourilor şi a bărdacelor. Muzica vioaie era interpretată la harfă. Conversaţia pe care o auzea în jur estompa notele. Modă, politică, bârfă cu tematică sexuală, flirturi şi chestiuni financiare.

Una peste alta, cugetă el, nu era ceva cu totul diferit faţă de clubul său din New York, pe vremea lui. Femeile erau acolo mai puţine la număr, desigur, iar muzica se asculta la intensităţi mult mai mari. Dar, în esenţă, nu se schimbaseră prea multe odată cu trecerea secolelor. Oamenilor încă le plăcea să se adune acolo unde exista mâncare, băutură şi muzică.

Se duse din nou cu gândul la propriul club, întrebându-se dacă cumva îi ducea dorul. Frenezia nocturnă, sunetele, presa, oamenii. Şi îşi dădu seama că nu.

Mai mult ca sigur, concluzionă el, că s-ar fi plictisit, ar fi început să se agite şi, până la urmă, ar fi luat-o din loc. Nu ar fi fost necesar decât ca fratele lui să se mişte în timp şi spaţiu, astfel încât să aterizeze – mai mult sau mai puţin – la uşa lui.

Dar, dacă nu ar fi fost Hoyt şi misiunea lui în slujba zeilor, aceasta mutare ar fi însemnat schimbarea numelui sau a locaţiei şi o schimbare a resurselor financiare. Ceva complicat – care cerea timp – şi interesant. Cian avusese peste o sută de nume şi de locuinţe, şi încă găsea că formarea lor era ceva interesant.

Unde s-ar fi dus? se întrebă el. La Sydney, probabil, sau la Rio. Putea fi Roma sau Helsinki. În esenţă, depindea de înfigerea unui ac într-o hartă. Existau puţine locuri în care nu fusese şi niciunul dintre ele nu ar fi devenit locul de bază, în caz că l-ar fi ales.

În lumea sa, în orice caz, Geall era cu totul altceva. Trăise odată în felul acesta şi într-o cultură ca aceasta, şi nu avea nicio dorinţă să repete situaţia. Familia lui fusese una de aristocraţi, iar el luase parte la numeroase petreceri grandioase.

Dar el preferase, de obicei, un pahar mare de coniac şi o carte bună.

Nu intenţiona să stea mult. Venise doar pentru că ştia că cineva

anume îi va solicita prezenţa. Cu toate că se simţea în stare să evite orice posibilă hărţuire, ştia că nu putea scăpa de muştruluiala lui Hoyt de a doua zi.

Nu era cine ştie ce să-şi facă apariţia, să toasteze în onoarea reginei şi apoi să plece pe neobservate.

Primise indicaţia de a purta costumul şi accesoriile ce-i fuseseră trimise în camera sa. Ar fi putut adopta o ţinută medievală, dar afurisit să fie dacă s-ar fi îmbrăcat astfel. În consecinţă, se îmbrăcase în negru, pantaloni şi pulover. Nu-şi luase niciun fel de cravată şi nici costum în călătoria aceasta.

Îi surâse Glennei cu oarece afecţiune în secunda în care aceasta o porni spre el, îmbrăcată în verde-smarald, în ceea ce el credea că fusese demult un *halat de deghizare,* extrem de formal, de elegant, dezvăluindu-i sânii deosebit de frumoşi printr-un decolteu adânc şi rotund.

— Ei, iată o imagine pe care o prefer în locul oricăror zeităţi.

— Aproape că mă simt una dintre ele. Ea îşi desfăcu braţele, astfel că mânecile lungi, în formă de clopot, fâlfâiră. Tare grea. Cred că sunt vreo zece livre de material. Văd că tu ai ales ceva cu mult mai lejer.

— Mi-am zis că mai degrabă mă trag în ţeapă decât să mă văr din nou în chestiile alea de-a gata.

Ea fu nevoită să pufnească în râs.

— Nu te pot învinui. Am rămas ca trăsnită când l-am văzut pe Hoyt pus la patru ace. Pentru mine – şi, poate, pentru tine, după atâta amar de vreme – seamănă cu un bal mascat. Moira a ales catifeaua neagră regală şi aurul pentru vrăjitorul casei. I se potriveşte, aşa cum ţie ţi se potriveşte o toaletă ceva mai contemporană. Cu toate astea, întreaga zi a fost parcă un vis extrem de straniu.

— Eu mă gândeam la o piesă extrem de ciudată.

— Mda, se potriveşte. Oricum, petrecerea din seara asta e un repaus scurt şi plin de culoare. Astăzi am reuşit să facem câteva cercetări. Eu şi Hoyt prin intermediul magiei. Iar Larkin şi Blair prin intermediul zborului. O să te punem la curent atunci când…

Auzind sunetul trompetelor, se opri.

Moira îşi făcu intrarea. Trena rochiei atârna în urma ei, iar coroana sclipea în lumina celor o sută de lumânări.

Ea strălucea, aşa cum trebuia să fie o regină, aşa cum era în stare să facă o femeie.

În timp ce inima cea fără de bătaie se strânse în pieptul lui, Cian îşi zise: Pe toţi dracii.

Nu avu altă opţiune decât aceea de a se alătura celorlalţi la masa destinată petrecerii. Nu putea refuza şi făcând-o ar fi atras atenţia, aşa că se afla din nou într-o situaţie incomodă.

Moira luă loc la mijlocul mesei, flancată de Larkin şi de unchiul ei.

Cian, cel puţin, o avea alături pe Blair, care era atât o companie ce-i furniza informaţii, cât şi una foarte veselă.

— Lilith n-a incendiat încă nimic, ceea ce este o surpriză, începu ea. Probabil că a fost mult prea ocupată cu îngrijirea lui Fifi. Oh, o întrebare: scorpia de franţuzoaică are vreo patru sute de ani, nu-i aşa? Iar tu ai mai mult decât dublul acestei vârste. Cum de mai vorbiţi încă cu accent?

— Oare de ce cred americanii că toată lumea trebuie să vorbească ca ei?

— Excelent punct de vedere. E carne de căprioară? Cred că e carne de căprioară. Luă o bucăţică. Nu e chiar atât de rea.

Blair purta un roşu-fatal, o parte a umerilor ei puternici fiind dezgolită. În părul scurt nu purta nicio podoabă, dar la urechi îi atârnau nişte medalioane din aur, foarte mari.

— Cum de mai poţi să-ţi ridici capul cu asemenea cercei?

— Suferinţă de dragul modei, rosti ea cu simplitate. Deci, dispun şi de cai, continuă ea. Vreo două duzini, în mai multe padocuri. Poate că există şi mai mulţi în grajduri. Mă gândeam să-i reprimăm, iar pe cai să-i gonim, eu şi Larkin. Să fim o belea. Poate că, dacă discut cu el, aprindem câteva focuri. Dacă vampirii rămân înăuntru, ard. Dacă ies afară, de asemenea, ard.

— Bună idee. Asta dacă nu are gărzi în interior, dotate cu arcuri.

— Ei bine, ca şi cum nu m-aş fi gândit la asta. Mi-am zis să trimit jos câteva săgeţi aprinse, ca să le atrag atenţia. Mi-am ales ţinta – cabana situată lângă cel mai mare padoc. Trebuiau să fie nişte trupe, postate acolo cu un anumit scop. Îţi imaginezi surpriza şi supărarea mea când săgeţile au sărit în aer, ca şi cum acolo ar fi fost un zid.

El miji ochii, întorcându-se cu faţa la ea.

— Te referi la un câmp de forţă? Ce e asta, afurisitul de *Star Trek?*

— Asta am spus şi eu. Având aceeaşi stare de spirit ca şi el, Blair îl împunse în umăr. Ea îl are pe vrăjitorul său, un anume Midir, care lucrează ore suplimentare, bănuiesc. Iar baza taberei lor se află într-o bulă protectoare. Larkin a zburat puţin mai jos, ca să arunce o privire mai de aproape, şi amândoi am sărit în aer. Ca şi cum am fi suferit un şoc electric.

— Da, e posibil.

— Apoi a ieşit afară chiar el – din casa mare – a proprietarului? Un tip cu o înfăţişare înfricoşătoare, dă-mi voie să-ţi spun. Veşmintele îi fluturau la spate şi părul îi era aproape în întregime cărunt. Stătea, pur şi simplu, locului. Noi ne uitam în jos spre el, iar el în sus, spre noi. În final, am priceput. Un mexican venit de departe. Nici noi n-am reuşit să aflăm nimic, dar nici ei. Când zidul s-a ridicat, ei au rămas blocaţi pe dinăuntru, noi pe dinafară. O fortăreaţă înfricoşătoare. Chiar mai mult de atât.

— Ştie cum să se folosească la maximum de cei incluşi în grup, cugetă Cian.

— Aşa se pare. Deci a trebuit să mă cobor şi să fac nişte gesturi nepoliticoase, doar aşa povestea asta nu a fost o pierdere de timp. Ea coboară scutul acela pe timpul nopţii, nu crezi?

— Posibil. Chiar dacă au adus cu ei destulă mâncare, natura bestiei este să vâneze. Nu şi-ar dori ca trupele ei să se învechească sau să devină mult prea nervoase.

— Deci poate că am putea da o fugă pe timpul nopţii. Nu ştiu. Trebuie să ne gândim la asta. Astea sunt intestine de porc, nu? Ea strâmbă din nas. Sar peste aşa ceva. Se aplecă mai mult spre el coborând vocea. Larkin spune că lumea a aflat despre felul în care l-ai ucis tu pe cel care a încercat s-o omoare pe Moira. La chestia asta, îi surclasezi pe cavaleri şi gărzile castelului.

— Nu prea are importanţă.

— Ştii bine că da. Ai reuşit să obţii, în esenţă, lucrul cel mai important pentru această armată, nu doar să te accepte, dar să te şi respecte, iar asta contează. Sir Cian.

— Nu e nevoie.

— După mine, sunt un soi de verigi. Acest Jell-O e un pic cam ciudat. Ştii ce e?

Cian aşteptă ca ea să ia o îmbucătură.

— Organe interne sub formă de gel – în majoritate de porc.

Când ea se înecă, pe el îl pufni râsul.

Era un sunet atât de straniu, gândi Moira. Să-l auzi râzând. Straniu, puţin maliţios şi extrem de atrăgător. Greşise în privinţa hainelor pe care i le trimisese. El aparţinea prea mult timpului său – sau a ceea ce ar fi putut fi timpul său – pentru a îmbrăca o vestimentaţie a epocii ei.

Dar venise – iar ea fusese sigură că o va face. Chiar dacă nu-i adresase nici măcar un cuvânt. Nici măcar unul.

El ar fi ucis de dragul ei, îşi zise, dar nu-i vorbea. Aşa că urma să şi-l scoată din minte, aşa cum, în mod evident, el o scosese pe ea dintr-a lui. Moira nu-şi dorea decât ca seara aceea să ia sfârşit. Voia să fie în patul ei, să doarmă. Voia să-şi dea jos catifeaua aceea greoaie şi să alunece, măcar pentru o noapte, în întuneric. Dar trebuia să demonstreze că mănâncă, în ciuda lipsei apetitului. Trebuia măcar să se prefacă că dă atenţie conversaţiei, cu toate că ochii săi doreau să stea închişi.

Băuse prea mult vin, îi era prea cald. Şi mai erau încă multe ore până să-şi poată odihni capul pe o pernă.

Desigur, trebuia să se stăpânească, să zâmbească şi să bea de fiecare dată când un cavaler se ridica să toasteze în cinstea ei. La felul în care aceştia se mişcau, capul ei avea să se rotească chiar şi când va fi pe pernă.

Se simţi uşurată când, în cele din urmă, anunţă deschiderea dansului.

Trebuia să rămână la prima rundă, exact aşa cum se aştepta de la ea. Descoperi că se simţea mai bine mişcându-se în ritmul muzicii.

El nu dansă, desigur, ci rămase locului. Asemenea unui rege *intangibil*, îşi zise ea, iritată prosteşte, fiindcă *îşi dorea* să danseze cu el. Mâinile lui într-ale ei, ochii lui oglindiţi într-ai ei.

Dar el stătea pe scaun, privind spre mulţime şi sorbind din paharul cu vin. Ea se roti cu Larkin, se înclină în faţa unchiul ei şi îşi uni palmele cu ale lui Hoyt.

Şi când privi din nou, Cian dispăruse.

Cian voia o gură de aer şi, în plus, voia noaptea. Noaptea era vremea lui. Ceea ce exista dincolo de masca unui bărbat era întotdeauna dorit, era întotdeauna căutat.

El se ridică şi ieşi alegând un loc unde întunericul era dens, iar muzica doar un ecou. Norii se îmbulziseră deasupra lunii, asfixiind şi stelele. Ploaia urma să sosească înainte de ivirea zorilor; deja reuşea să o adulmece.

Împrejur, torţele luminau curtea, iar gărzile stăteau de pază la porţi şi sus, pe ziduri.

Auzi un paznic tuşind şi scuipând şi foşnetul steagurilor în bătaia vântului. Ar fi putut să surprindă, dacă s-ar fi întors în direcţia aceea, foşnetul unui şoarece în ascunzătoarea lui, aflată în scobitura unui bolovan sau foşnetul ca de hârtie al aripilor unui liliac care se rotea pe deasupra.

El putea auzi ceea ce alţii nu erau în stare.

Adulmecă miros de om – acea sare a pielii şi sângele care alerga rapid dedesubtul acesteia. Exista – întotdeauna – acea parte a fiinţei lui care se aprindea puţin datorită dorinţei de a vâna, de a ucide, de a înfuleca.

Sângele acela care-i ardea gura şi gâtul. Acea tresăltare a viului care nu putea fi niciodată savurată din acele pungi reci, de plastic, pline cu sânge. Fierbinte, întotdeauna fierbinte, îşi aminti el, aşa se simţea prima dată. Încălzea toate acele spaţii reci şi moarte şi, preţ de o clipă, viaţa – sau o umbră a acesteia – renăştea în acele unghere reci şi moarte.

Îi făcea bine să-şi reamintească, din când în când, plăcerea aceea de nedescris. Era bine să-şi amintească că el se împotrivea cu toată forţa acestei plăceri. Era vital să-şi amintească ce anume doreau cei contra cărora lupta.

Oamenii nu făceau lucrul acesta, nu erau în stare. Nici măcar Blair care pricepea cel mai mult dintre toţi.

Cu toate astea, urmau să lupte, urmau să moară. Şi vor veni şi mai

mulţi în urma lor pentru a lupta, pentru a muri. Unii vor fugi – desigur –, aşa procedează mereu unii dintre ei. Unii se vor înmuia din cauza fricii şi vor rămâne, pur şi simplu, pe loc pentru a fi masacraţi, asemenea unor iepuri prinşi în capcană. Dar majoritatea nu vor fugi, nu se vor ascunde, nu vor înţepeni din pricina groazei. În tot aceşti ani în care-i urmărise pe oameni vieţuind şi murind, fusese conştient că în momentul în care spinările lor ajung cu spatele la zid, luptă ca nişte demoni.

Dacă vor învinge, vor sfârşi prin a romanţa întreaga poveste, prin intermediul cântecelor şi al poveştilor. Bătrâni vor sta lângă foc, după mulţi ani, povestind despre aceste vremuri pline de glorie şi îşi vor arăta cicatricile.

Alţii se vor trezi scăldaţi într-o transpiraţie rece, retrăind în visele lor teroarea acelui război.

În cazul în care va supravieţui, oare cum vor fi pentru el? Vremuri glorioase sau coşmaruri? În niciun fel, îşi zise, fiindcă el nu era om, ca să-şi petreacă vremea reflectând la ceea ce demult fusese înfăptuit şi încheiat.

Dacă Lilith ar reuşi să-l elimine, moartea definitivă urma să fie o experienţă prin care ar trebui să treacă. Şi se putea dovedi ceva interesant.

Deoarece putea auzi ceea ce alţii nu erau în stare, surprinse un zgomot de paşi pe treptele din piatră ale scării. Erau paşii Moirei. Îi cunoştea atât mersul, cât şi aroma.

Aproape că se topi undeva în spate, în întuneric, blestemându-se apoi fiindcă era laş. Ea era doar o femeie, era doar un om. Nu putea şi nu avea să însemne nimic mai mult pentru el.

După ce Moira ieşi afară, el îi auzi oftatul, lung şi profund, ca şi cum s-ar fi eliberat de o povară imensă. Ea se opri lângă balustrada din piatră, îşi dădu capul pe spate, închise ochii şi respiră profund.

Chipul îi era îmbujorat din pricina căldurii focului, din cauza ostenelii dansului, însă în ochii ei bântuiau umbrele oboselii.

Cineva îi aranjase şuviţe subţiri în părul lung, aşa că râurile lor micuţe, cu panglicile lor înguste de aur, şerpuiau prin ploaia aceea castanie şi strălucitoare.

El sesiză secunda în care ea îşi dădu seama că nu era singură. Înţepenirea neaşteptată a umerilor şi mâna care alunecă uşor între faldurile rochiei.

— Dacă ai avea o ţepuşă ascunsă acolo, rosti el, presupun că nu ai arunca-o atât de repede în direcţia mea.

Cu toate că umerii ei nu se relaxară, mâna îi căzu pe lângă corp, şi ea se răsuci.

— Nu te-am observat. Voiam să iau puţin aer. E atât de cald înăuntru, iar eu am băut prea mult.

— Mai mult decât ai mâncat. Te las să iei aer.

— Oh, rămâi. Nu stau decât o clipă, iar apoi afurisitul ăsta de aer va fi iarăşi numai al tău. Îşi dădu părul la o parte, înălţându-şi capul.

În secunda aceea, el se uită atent la faţa ei, la ochii ei, zicându-şi că, într-adevăr, micuţa regină era pe punctul de a fi beată.

— Ai venit aici să gândeşti profund? Nu-mi pot da seama dacă gândurile profunde cer un spaţiu ca acesta sau te afli cumva la strâmtoare? Îmi imaginez că te gândeşti la multe lucruri, având în vedere la ceea ce ai fost martoră.

Ea se împiedică puţin, râzând scurt în clipa în care el o prinse de braţ, pentru ca apoi să-i dea drumul imediat.

— Ai atâta grijă să nu mă atingi, comentă ea. În afara momentelor în care mă salvezi de la moarte sau mă aperi să nu fiu rănită. Sau atunci când mă loveşti în luptă. Mi se pare interesant. Eşti un om al intereselor, cum ţi se pare chestia asta?

— Nu mi se pare.

— Cu excepţia unei singure ocazii, continuă ea, apropiindu-se ceva mai mult. Cu acea unică ocazie când m-ai atins cât se poate de bine şi cum se cuvine. M-ai atins cu braţele şi cu gura. Mereu m-am întrebat de ce.

El aproape că făcu un pas în spate şi se enervă când conştientiză reacţia.

— Intenţia a fost aceea de a-ţi da o lecţie.

— Eu sunt o elevă, iar tu adori să-mi dai lecţii. Aşa stând lucrurile, mai dă-mi una.

— Vinul te face să te porţi aiurea. Îl nemulţumea tonul ţeapăn şi pompos al propriei voci. Ar trebui să intri şi doamnele tale să te ducă la culcare.

— Da, mă face să mă port aiurea. Mâine o să regret, dar asta va fi mâine, nu-i aşa? Oh, ce zi am avut. Se întoarse încet, fusta legănându-se peste treptele din piatră. Oare chiar în dimineaţa asta am fost la piatră? Parcă aş fi cărat după mine toată ziua piatra şi sabia. Acum le-am lăsat deoparte, până mâine. Mă simt cât se poate de rău din pricina vinului, şi ce dacă?

Ea veni şi mai aproape, iar mândria îl împiedică să se îndepărteze.

— Am sperat că vei dansa cu mine în seara asta. Am sperat şi m-am întrebat cum ar fi să mă atingi, fără să fie la mijloc o bătălie, o chestiune de bune maniere sau o greşeală.

— Nu am avut chef să dansez.

— Oh, şi ai o dispoziţie schimbătoare, aşa e. Îl privea cu atenţie, studiindu-l, gândi el, aşa cum ar proceda cu paginile unei cărţi. Şi, bineînţeles, la fel mi se întâmplă şi mie. Eram furioasă când m-ai sărutat atunci. Şi puţin cam speriată. Dar acum nu mai sunt nici furioasă, nici speriată. Spre deosebire de tine.

— Acum, pe lângă aiurită, mai eşti şi ridicolă.

— Atunci dovedeşte-o. Ea străbătu şi distanţa rămasă, una foarte mică, ridicându-şi faţa către a lui. Dă-mi o lecţie.

Cu greu ar fi putut fi condamnat pentru asta. Fusese condamnat deja cu multă vreme în urmă. El nu era blând; nu era tandru. O lipi rapid de el şi aproape că o făcu să cadă înainte ca gura lui să-i pecetluiască buzele.

El gustă aroma vinului şi dogoarea – şi acea nesăbuinţă pe care nu o anticipase. Asta, o ştia, era greşeala lui.

De data asta, ea era pregătită pentru el. Palmele ei erau în părul lui, gura ei era deschisă şi lacomă. Ea nu se topi, lipită de el, abandonându-se, şi nici nu se înfioră din pricina propriului hohot de râs. Nerăbdătoare, ea îşi dorea mai mult.

Dorinţa îl cuprinse, încă un demon trimis să-l tortureze.

Ea se miră cum de aerul dintre ei nu fumega, cum de nu erupeau, pur şi simplu, amândoi în flăcări. Focul se afla acolo, în sânge şi în oase.

Cum de trăise ea o viaţă întreagă fără aşa ceva?

Chiar şi după ce o eliberă, îndepărtând-o, el rămase înăuntrul ei ca un soi de febră.

— Ai simţit? Şoapta ei era toată o mirare. Ai simţit asta?

Gustul ei se afla acum în adâncul lui şi fiecare părticică a fiinţei sale dorea mai mult din ea. Aşa că el nu răspunse, ci se furişă în întuneric, dispărând înainte ca ea să poată respira din nou.

5

Moira se trezi devreme, plină de energie. Ziua precedentă fusese una atât de grea, ca şi cum ar fi fost prinsă cu un lanţ de picioarele ei. Acum lanţul acela fusese rupt. Nu conta că ploaia cădea dintr-un cer morocănos şi gri care acoperea orice urmă de soare. Ea avea din nou lumina înăuntrul ei.

Îmbrăcă ceea ce considera ca fiind hainele ei irlandeze – o pereche de jeanşi şi un pulover cu mâneci scurte. Vremea ceremoniilor trecuse, iar sensibilităţile trebuiau interzise până ce va avea iarăşi vreme să le trateze cu calm.

Era într-adevăr regină, gândi ea, strângându-şi părul într-o singură coadă lungă, dar era una activă.

Urma să devină un războinic.

Încălţă cizmele şi se încinse cu sabia. Femeia Moira pe care ea o zări în oglindă era o femeie pe care o recunoştea şi cu care era de acord. Era o femeie care urmărea un ţel, care avea o anume putere şi anumite cunoştinţe.

Răsucindu-se, Moira cercetă încăperea. Dormitorul reginei, îşi zise ea. Odată, sanctuarul mamei ei. Şi acum al său. Patul larg era acoperit cu catifea albastră-închis, tivită pe margine cu dantelă de culoarea omătului, pentru că mama ei iubea tot ceea ce era delicat şi frumos. Barele groase, din stejar geallianez lăcuit, aveau sculptate în profunzime simbolurile Geallului.

Tablourile care înfrumuseţau pereţii erau, de asemenea, despre Geall, înfăţişând câmpurile, dealurile şi pădurile acestuia.

Pe măsuţa de lângă pat se afla un portret cu rama din argint. Tatăl Moirei o veghease pe mama sa în fiecare noapte – iar acum avea să-şi vegheze fiica.

Ea aruncă privirea spre uşile care dădeau în balconul mamei ei. Draperiile erau şi acum apropiate, iar ea avea de gând să le lase aşa. Cel puţin pentru un moment. Nu era încă pregătită să deschidă uşile acelea, pentru a ieşi pe dalele de piatră unde mama ei fusese măcelărită.

Îşi va aminti doar de orele fericite petrecute în compania mamei ei în această încăpere.

Ieşi din dormitor, îndreptându-se către camera lui Hoyt şi a Glennei. Ciocăni şi aşteptă preţ de câteva clipe. Amintindu-şi cât era ceasul, fu gata să se retragă, sperând că ei nu auziseră ciocănitul, dar uşa se deschise.

Hoyt îşi încheia nasturii cămăşii. Părul său lung şi negru era în

dezordine şi ochii îi erau grei de somn.

— Oh, îmi cer iertare, începu ea. Nu mi-am dat seama…

— S-a întâmplat ceva? E vreo problemă?

— Nu, nu, nimic. Nu mi-am dat seama că e atât de devreme. Te rog, întoarce-te înapoi în pat.

— Ce se petrece? Glenna apăru în spatele lui. Moira? E vreo problemă?

— Doar în privinţa bunelor mele maniere. M-am trezit şi m-am îmbrăcat cam devreme şi nu am luat în considerare că ceilalţi sunt încă în pat, mai ales după o seară ca aceea de ieri.

— E în regulă. Glenna puse palma pe braţul lui Hoyt, făcându-i semn să se dea la o parte. De ce anume ai nevoie?

— Pur şi simplu, vreau să-ţi vorbesc între patru ochi. Adevărul e că aveam de gând să te întreb dacă vrei să iei micul dejun în dormitorul mamei – în salonaşul meu, ca să pot discuta ceva cu tine.

— Acordă-mi zece minute.

— Eşti sigură? Nu mă deranjează să mai aştept o vreme.

— Zece minute, repetă Glenna.

— Mulţumesc. Am să dau ordine în privinţa mâncării.

— Pare pregătită… pentru ceva anume, comentă Hoyt, în momentul în care Glenna se îndreptă către bazin pentru a se spăla.

— Sau pentru altceva. Glenna îşi afundă degetele în apă, concentrându-se. Poate că nu putea să-şi facă duş, dar să fie a naibii dacă nu avea de gând să se spele cu apă rece.

Se descurcă cât de bine putu cu ceea ce avea, în vreme ce Hoyt înteţi focul.

— Poate că vrea, pur şi simplu, să discute despre programul antrenamentului de astăzi. Glenna îşi fixă un cercel pe care trebuia să-şi amintească să-l scoată în timpul antrenamentului. Ţi-am spus deja că va oferi un premiu – una dintre crucile noastre – oricăreia dintre femeile care vor reuşi să o doboare în confruntarea de azi.

— Oferirea unui premiu a fost o idee înţeleaptă, dar mă întreb dacă folosirea crucii a fost cea mai bună.

— Sunt nouă la număr, îi reaminti Glenna, în vreme ce se îmbrăca. Cinci pentru noi şi cu a lui King şase. Două am fost de acord să le oferim mamei lui Larkin şi surorii lui însărcinate. Cea de-a noua încă nu şi-a găsit scopul. Poate fi acesta.

— Vom vedea ce ne aduce ziua de astăzi. El zâmbi în timp ce ea îşi trase peste cap un pulover de culoare gri. Cum se face, scumpă *ghrá,* că în fiecare dimineaţă arăţi şi mai frumoasă?

— E vorba de iubirea din privirea ta. Ea se răsuci în braţele lui când el veni lângă ea – uitându-se cu subînţeles spre pat. O dimineaţă ploioasă. Ar fi tare bine să mă mai strecor un ceas în pat şi să mă

dărui ţie. Ea îşi înălţă capul pentru o sărutare. Dar se pare că trebuie să iau micul dejun în compania reginei.

Moira sta, ca de obicei, lângă foc, citind dintr-o carte, în clipa în care Glenna păşi înăuntru. Moira ridică privirea, zâmbind spăsit.

— Ruşine să-mi fie pentru că te-am luat de lângă soţul tău şi din patul acela cald la o asemenea oră.

— E privilegiul unei regine.

Pufnind în râs, Moira arătă către un scaun.

— Mâncarea trebuie să sosească. Într-o bună zi, datorită seminţelor pe care l-am adus şi dacă va exista prosperitate, voi putea avea suc de portocale în fiecare dimineaţă. Îmi lipseşte gustul lui.

— Eu sunt gata să ucid pentru o cafea, recunoscu Glenna. Pentru cafea, plăcintă cu mere şi pentru toate lucrurile omeneşti. Se aşeză, studiind-o pe Moira. Arăţi bine, decise ea. Odihnită şi, cum spunea Hoyt, pregătită.

— Sunt. Ieri existau atât de multe în mintea şi în inima mea, şi totul mi se părea nespus de greu. Spada şi coroana au fost ale mamei, iar acum sunt ale mele doar pentru că ea a murit.

— Iar tu nu ai avut vreme să o jeleşti, nu cu adevărat.

— Nu, nu am avut. Dar, cu toate astea, ştiu că ea şi-ar fi dorit să procedez exact aşa cum am făcut-o, de dragul Geallului, al tuturor, nu să mă închid undeva, s-o jelesc pe ea. Şi, în plus, mi-a fost teamă. Ce fel de regină voi fi, şi mai ales într-o perioadă ca asta.

Cu oarecare satisfacţie, Moira privi spre pantalonii aspri şi spre cizme.

— Ei bine, ştiu ce fel de regină voi încerca să fiu. Puternică, ba chiar dură. Nu e vreme de stat pe tron şi de dezbătut probleme. Politica şi protocolul vor trebui să aştepte, nu-i aşa? Am avut parte de o ceremonie şi de sărbătorirea ei. Erau necesare, dar acum a venit vremea părţii mai puţin frumoase.

Se ridică în picioare atunci când fu adusă mâncarea şi vorbi cu tânărul – care era încă somnoros – şi cu tânăra servitoare care-l însoţea.

Vorbea cu uşurinţă, observă Glenna. Li se adresa pe numele de botez, în vreme ce mâncarea şi platourile erau aranjate. Şi dacă ei păreau nedumeriţi în privinţa ţinutei pe care o alesese regina lor, Moira nu-i luă în seamă, ci le făcu semn să plece, mulţumindu-le şi ordonând ca ceilalţi invitaţi să nu fie deranjaţi.

După ce se aşezară una lângă alta, Glenna băgă de seamă că Moira, care ciugulise, zile la rând, din mâncare, mânca acum cu un apetit ce rivaliza cu a lui Larkin.

— O să fiu plină de noroi şi murdară după antrenamentul de astăzi, începu Moira, dar cred că e bine aşa. Pe timpul participării mele, şi aş

vrea să particip zilnic, tu şi Blair să vă ocupaţi în continuare de asta. Vreau ca toată lumea să vadă că mă antrenez, la fel ca şi ceilalţi. Că mă tăvălesc în noroi şi că am vânătăi.

— Se pare că eşti nerăbdătoare.

— Pe toţi zeii, chiar sunt. Moira scobi în ouăle pe care ceruse să fie pregătite de bucătăreasă exact aşa cum le pregătea Glenna. Cu bucăţi mari de jambon şi ceapă înăuntru. Îţi aduci aminte când eu şi Larkin am traversat pentru prima dată Dansul Zeilor, venind în Irlanda? Puteam împlânta o săgeată oriunde îmi plăcea, dar oricare din voi putea să-mi înfigă *mie* una în dos, cu cea mai mare uşurinţă.

— Tu te-ai perfecţionat mereu.

— Da, mereu m-am perfecţionat. Dar acum nu mai sunt atât de uşor de lovit. Vreau ca toată lumea să poată observa lucrul acesta.

— Le-ai arătat că eşti un războinic atunci când te-ai luptat cu vampirul, ucigându-l.

— Da, aşa e. Acum le voi arăta că sunt un soldat care îşi încasează cucuiele. Şi mai vreau încă ceva de la tine.

— Mi-am imaginat. Glenna turnă încă puţin ceai pentru amândouă.

— Nu mi-am folosit niciodată puterea magică pe care o posed. Nu e cine ştie ce. Am darul de a alina puţin suferinţa, un soi de putere care poate fi oferită şi altora. Aşa cum aţi făcut tu şi Hoyt. Vise. Am studiat visele, citind cărţi despre semnificaţia acestora. Şi cărţi despre magie, desigur. Dar se pare că singurul scop e acela de a oferi puţină alinare celor aflaţi în suferinţă. Sau o cale de a afla în ce direcţie s-o apuc atunci când vânez un animal mascul. Lucruri mărunte. Chestiuni nu foarte importante.

— Şi acum?

— Acum cred că există un scop, o necesitate. Cred că am nevoie de întregul meu potenţial, de tot ceea ce sunt. Cu cât mă descopăr mai bine, cu atât pot utiliza mai eficient ceea ce descopăr. În secunda când am atins spada, când mi-am pus palma peste mânerul ei, ea s-a descărcat înăuntrul meu. A fost acea conştientizare a faptului că-mi aparţine, că întotdeauna a fost a mea. Şi, odată cu ea, o forţă, asemenea unui vânt puternic, care s-a dezlănţuit în interiorul meu. Mai mult m-a străpuns. Îţi dai seama?

— Întocmai.

Dând din cap, Moira continuă să mănânce.

— Am neglijat lucrurile acestea fiindcă nu m-au interesat în mod deosebit. Mi-am dorit să citesc, să studiez, să vânez alături de Larkin, să călăresc.

— Să faci toate acele lucruri care plac unei tinere, interveni Glenna. De ce să nu fi făcut ceea ce-ţi plăcea? Nu aveai de unde şti ce va urma.

— Nu, nu aveam. Dar mă întreb: oare n-aş fi ştiut dacă cercetam mai adânc?

— Nu ai fi reuşit s-o salvezi pe mama ta, Moira, zise Glenna cu blândeţe.

Moira îşi înălţă capul. Ochii îi erau extrem de limpezi.

— Cu câtă uşurinţă îmi citeşti gândurile.

— Cred că asta se întâmplă fiindcă, dacă aş fi în locul tău, aş avea aceleaşi gânduri. Nu aveai cum s-o salvezi. Ba mai mult…

— Nu era scris să se întâmple asta, încheie Moira. În inima mea încep să cred şi eu acest lucru. Dar, dacă îmi exploatam potenţialul, aş fi putut prevedea câte ceva din ceea ce avea să urmeze. Oricât de puţin şi tot ar fi schimbat situaţia. Ca şi Blair, am văzut în vise câmpul de bătaie. Dar, spre deosebire de ea, nu am luat în seamă acest lucru. Eu nu… stai o clipă. Ea căută fraza potrivită. Mă depăşesc pe mine însămi? Corect?

— Da, aşa este.

— Nu mă întrec pe mine însămi în privinţa asta. Dar am de gând să mă schimb. Aşa că te rog, dacă îţi poţi face timp să mă ajuţi să-mi valorific potenţialul, aşa cum mi-am perfecţionat stilurile de luptă.

— Pot. Mi-ar plăcea.

— Îţi sunt recunoscătoare.

— Nu încă. E mult de muncit. Magia e o artă şi un meşteşug. Şi un dar. Dar comparând cu antrenamentul fizic, nu se deosebeşte foarte mult de acesta. Este, ei bine, precum un muşchi. Glenna se bătu cu mâna peste bicepşi. Trebuie să faci exerciţii, să-i fortifici. Aşa cum se practică medicina, noi practicăm magia, deci e ceva permanent.

— Orice armă voi folosi în război reprezintă o nouă lovitură dată duşmanului. Moira îşi îndoi braţul. Deci voi întări muşchiul acela la fel cum l-am fortificat pe acesta, cât de mult voi putea. Vreau s-o distrug, Glenna. Mai mult decât s-o sfidez, vreau s-o distrug. Din cauza atâtor motive. Părinţi mei, King, Cian, adăugă ea după o pauză. Lui nu i-ar plăcea chestia asta, adică să ştie că mă gândesc la el ca la o victimă.

— El nu se percepe în felul acesta.

— Nu, refuză să o facă. În felul acesta se simte bine. A făcut… Nu pot spune că a făcut pace cu sine, deoarece nu e genul pacifist, nu? Dar şi-a acceptat povara. Bănuiesc că, într-un anume fel, convieţuieşte cu ea.

— Aş zice că l-ai înţeles, atât cât e cineva în stare să-l înţeleagă.

Moira ezită, ocupându-se cu rearanjatul bucăţilor pe care le mai avea în farfurie.

— M-a sărutat din nou.

— Ah! Ah! Şi după o pauză: Ah!

— Eu l-am provocat.

— Nu c-aş vrea să iau în râs şarmul sau puterea ta, însă nu cred că e cineva capabil să-l determine pe Cian să facă ceva ce nu-şi doreşte.

— Poate că voia, dar nu a făcut-o până nu l-am îndemnat eu s-o facă. Eram puţin beată.

— Hmm.

— Nu eram într-o stare deplorabilă, zise Moira, râzând nervos. Nu chiar. Dar mi-am pierdut puţin bunele maniere, să zicem. Voiam puţin aer şi puţină linişte, aşa că am ieşit, am ieşit afară, pe metereze. Ea retrăi momentul. Putea să se ducă în altă parte şi, cu siguranţă, aş fi putut şi eu să mă îndrept altundeva. Dar niciunul dintre noi nu a făcut-o, aşa că am nimerit în acelaşi loc. Noaptea, zise ea şoptit. Muzica şi luminile abia ajungeau până la noi.

— Romantic.

— Cred că aşa a fost. În vreme ce ploaia, care urma să cadă în zori, abia dacă se simţea în aer, iar dunga subţire a lunii se profila albă pe cer. El are un mister anume pe care vreau să-l descopăr.

— Nu ai fi om dacă nu l-ai considera fascinant, zise Glenna. Amândouă ştiau ce anume nu pomenise ea. El nu era. El nu era om.

— Era încordat tot, aşa cum e în prezenţa mea, şi enervant. Şi, în fine, recunosc, provocator. În acelaşi timp… se naşte ceva înăuntrul meu, când sunt alături de el. Aşa cum provoacă şi conştientizarea. Sau magia. Ceva care se stârneşte.

Ea îşi puse palma deasupra pântecului, ridicând-o apoi în dreptul inimii.

— Se ridică, pur şi simplu, din adâncul meu. Nu am mai avut niciodată astfel de sentimente, atât de puternice, faţă de un bărbat. Câţiva fluturaşi, înţelegi? Plăcut şi interesant, dar nu ceva puternic şi pasional. El are ceva care mă captivează. E atât de…

— Sexy, încheie Glenna, pe un ton provocator.

— Voiam să văd dacă va fi la fel ca data trecută, în acea ocazie unică, când amândoi eram atât de furioşi şi el m-a cuprins în braţe. I-am zis s-o facă din nou şi că nu voi accepta un refuz.

Îşi înălţă capul, ca şi cum i s-ar fi limpezit. Ştii ceva, cred că l-am emoţionat. Faptul că l-am văzut fâstâcindu-se, încercând să arate că nu e aşa, m-a ameţit, la fel ca şi vinul.

— Doamne, da. Inspirând profund, Glenna îşi luă cana cu ceai. E posibil.

— Iar când m-a sărutat, am simţit mai mult decât data trecută. Fiindcă eram nerăbdătoare, în momentul acela, el era la fel de subjugat ca şi mine. Ştiu asta.

— Ce aştepţi de la el, Moira?

— Nu ştiu. Poate doar pasiunea aceea, puterea aceea. Plăcerea aceea. E o greşeală?

— Nu pot să mă pronunţ. Glenna părea îngrijorată. El nu va putea să-ţi ofere mai mult. Trebuie să înţelegi asta. Nu va rămâne aici, şi chiar dacă o face, tu nu vei putea avea niciodată o viaţă alături de el.

Calci pe un teren periculos.

— Fiecare zi, de acum şi până la Samhain, reprezintă un teren periculos. Ştiu că ceea ce spui e o chestie logică şi de bun-simţ şi totuşi, în mintea şi în inima mea o doresc. Trebuie să le las să se calmeze puţin înainte de a afla care e pasul următor. Dar nu vreau să plec la război ferindu-mă de asta pentru că mi-ar fi teamă de ce ar putea urma sau nu.

Reflectând o clipă, Glenna oftă.

— Poate că e o chestie logică şi de bun-simţ, dar mă îndoiesc foarte tare că, fiind în locul tău, aş urma sfatul meu.

Aplecându-se, Moira apucă mâna Glennei.

— Mă ajută, pentru că am fost capabilă să discut despre asta cu o altă femeie. Pentru că am fost, pur şi simplu, în stare să-i mărturisesc altei femei ce e în mintea şi în inima mea.

Într-un alt colţ al Geallului, într-o casă izolată până şi de cea mai slabă fărâmă de lumină, alte două doamne stăteau şi discutau.

Pentru ele ziua se încheia, nu începea, şi îşi luau masa în tihnă.

În tihnă pentru că bărbatul al cărui sânge îl sugeau nu mai avea cum protesta sau lupta.

— Ai avut dreptate. Lora se lăsă pe spate, ştergându-şi delicat sângele de pe buze cu o cârpă mototolită. Bărbatul fusese legat cu lanţuri pe masa aflată între cele două, Lilith dorind ca prietena ei rănită să poată mânca, şezând în loc să stea întinsă în pat, sorbind dintr-o cupă. De asta aveam nevoie, să mă ridic, să am parte de un omor aşa cum scrie la carte.

— Iată. Lilith zâmbi, mulţumită.

Faţa Lorei mai avea încă arsuri serioase. Apa sfinţită pe care afurisitul acela de vânător de demoni o aruncase asupra ei îi provocase o rană îngrozitoare. Dar Lora se vindeca, iar hrana gustoasă şi proaspătă avea s-o ajute să-şi recapete puterile.

— Totuşi aş vrea să mănânci ceva mai mult.

— Aşa voi face. Ai fost atât de bună cu mine, Lilith. Iar eu te-am dezamăgit.

— Ba nu. Planul a fost bun şi aproape că a funcţionat. Tu ai plătit un preţ foarte mare. Nici nu vreau să mă gândesc la durerea prin care ai trecut.

— Dacă nu erai tu, aş fi murit.

Fuseseră iubite şi prietene, competitoare şi adversare. Timp de patru secole, reprezentaseră totul una pentru cealaltă. Dar rănile Lorei, care fuseseră gata s-o omoare, le apropiaseră mai mult ca niciodată.

— Până să te răneşti, nu mi-am dat seama cât de mult te iubesc şi câtă nevoie am de tine. Ia, scumpo, încă puţin.

Lora o ascultă, prinzând braţul flasc al bărbatului şi înfigându-şi colţii în încheietura acestuia.

Înainte de a suferi acele arsuri fusese o blondă frumoasă, dar acum chipul ei jupuit, plin de răni doar pe jumătate vindecate, era desfigurat. Însă licărul acela sticlos datorat suferinţei dispăruse din ochii săi albaştri, iar vocea îşi recăpătase forţa.

— Lilith, e minunat. Se lăsă iar pe spate. Dar nu mai pot să beau nici măcar un strop.

— Atunci o să-l iau de aici şi o să stăm puţin lângă foc înainte de culcare.

Lilith sună dintr-un clopoţel, dându-i de înţeles unui servitor că trebuie să strângă. Ceea ce rămăsese, o ştia, nu avea să se piardă.

Se ridică pentru a o ajuta pe Lora să ajungă în colţul opus al camerei, acolo unde ea avea pregătite câteva perne pe care le împrăştiase de-a lungul sofalei.

— E mai confortabilă decât peşterile, comentă Lilith. Totuşi mi-ar plăcea să fiu departe de aici şi să am parte de tot confortul necesar.

O ajută mai întâi pe Lora, înainte de a se aşeza ea însăşi. Avea o înfăţişare regală în rochia de culoare roşie, cu părul auriu strâns în creştetul capului, dornică să dea o oarecare strălucire acestei seri.

Frumuseţea sa nu pălise în cei două mii de ani care trecuseră de când murise.

— Te doare? o întrebă ea pe Lora.

— Nu. Mă simt aproape eu însămi. Îmi pare foarte rău că ieri m-am purtat copilăreşte, când scorpia aceea a zburat pe deasupra, călare pe bărbatul ei dragon. Văzând-o, toate amintirile au dat buzna, toată agonia aceea şi frica.

— Totuşi i-am oferit o surpriză, nu? Calmându-se, Lilith aşeză perna Lorei. Imaginează-ţi ce şocată a fost în secunda în care săgeţile ei au nimerit în scutul lui Midir. Ai avut dreptate atunci când mi-ai zis să nu-l ucid.

— Data viitoare când voi da cu ochii de ea n-am să mai plâng şi nici n-am să mă mai ascund sub cuverturi, asemenea unui copilaş speriat. Data viitoare când o voi vedea, va muri de mâna mea, jur.

— Încă îţi mai doreşti să o schimbi, să o transformi în partenera ta de joc?

— Niciodată nu i-aş face unei târfe ca ea un asemenea dar. Buzele Lorei se strâmbară dispreţuitor. Din partea mea nu va primi decât moartea. Apoi, oftând, Lora îşi puse palma pe umărul lui Lilith. Ea nu va fi niciodată ceea ce reprezinţi tu pentru mine. Mă gândeam să mă distrez puţin cu ea. Şi mi-am zis că ar fi interesant s-o avem amândouă în pat – energia şi violenţa dinăuntrul ei erau atât de atrăgătoare. Dar nu aş fi putut niciodată s-o iubesc aşa cum te iubesc pe tine.

Îşi înălţă capul, şi buzele lor se uniră într-un sărut lung şi tandru.

— Sunt a ta, Lilith. Pentru totdeauna.

— Copila mea dulce. Lilith îşi lipi buzele de fruntea Lorei. Când te-am văzut pentru prima dată, stând singură în întuneric şi plângând pe străzile plouate ale Parisului, am ştiut că vei fi a mea.

— Credeam că iubesc un bărbat, şopti Lora. Şi că el mă iubeşte. Dar el s-a folosit de mine, m-a respins, m-a dat la o parte pentru alta. Am crezut că inima mea e frântă pentru vecie. Şi apoi ai apărut tu.

— Ţii minte ce ţi-am spus?

— N-am să uit niciodată. Mi-ai zis: Copilă dulce şi tristă, eşti singură? Eu ţi-am spus că viaţa mea a luat sfârşit, că până dimineaţă voi muri de durere.

Lilith râse, mângâindu-i părul.

— Erai atât de dramatică. Cum puteam să-ţi rezist?

— Ori eu ţie. Erai atât de frumoasă – ca o regină, ceea ce şi eşti. Purtai ceva roşu, la fel ca în seara asta, iar părul tău cârlionţat era nespus de strălucitor. M-ai luat la tine acasă, mi-ai dat pâine şi vin, ai ascultat povestea mea tristă şi mi-ai şters lacrimile.

— Erai atât de tânără şi de fermecătoare. Şi atât de sigură că tot ceea ce îţi doreai era acel bărbat care te alungase.

— Acum nu-mi mai amintesc nici numele, nici chipul lui.

— Te-ai aruncat atât de dornică în braţele mele, şopti Lilith. Eu te-am întrebat dacă îţi doreai să rămâi mereu tânără şi frumoasă şi să ai putere asupra bărbaţilor aşa cum avusese şi acela asupra ta. Tu ai spus da, iar şi iar. Chiar şi după ce te-am muşcat, te-ai lipit de mine, rostind iar „da“, de mai multe ori.

Nişte pete roşii apărură în albul ochilor Lorei, la amintirea acelui moment magnific.

— Nu mai avusesem parte niciodată de o asemenea încântare.

— Când ai sorbit din mine, te-am iubit aşa cum nu am mai iubit pe nimeni.

— Şi atunci când am înviat, tu mi l-ai adus, astfel că prima fiinţă pe care am ucis-o a fost chiar bărbatul care m-a respins. L-am împărţit şi am mai împărţit apoi atât de multe împreună.

— Când va sosi Samhainul vom împărţi absolut totul.

În vreme ce vampirii dormeau, Moira se afla pe câmpul de antrenament. Era murdară şi udă până la piele. Şoldul îi pulsa din cauza loviturii care trecuse dincolo de apărătoarea ei, iar respiraţia îi era sacadată din pricina ultimei runde.

Se simţea însă minunat.

Întinse braţul, vrând s-o ajute pe Dervil să se ridice.

— Te-ai descurcat de minune. Aproape că m-ai învins.

Dervil îşi frecă dosul generos.

— Cred că nu.

Cu mâinile în şolduri, purtând pe cap o pălărie de piele cu boruri largi, acum udă leoarcă, Glenna le supraveghea.

— De data asta ai rămas mai mult în picioare şi te-ai şi ridicat mult mai rapid. Dădu din cap spre Dervil. E un progres. Din câte mi s-a spus, pe partea cealaltă a câmpului sunt câţiva bărbaţi pe care i-ai putea „lua“.

— Sunt câţiva bărbaţi pe partea cealaltă a câmpului pe care *i-a luat* deja, strigă Isleen, scoţând câteva hohote de râs.

— Şi atunci când îi iau, ştiu ce să fac cu ei, i-o întoarse Dervil.

— În confruntarea următoare să pui mai multă energie, îi sugeră Glenna, şi poate ai să câştigi, fără să mai aterizezi în noroi. Hai să trecem la tras cu arcul şi să declarăm apoi că am încheiat pe ziua de astăzi.

Deşi femeile comentau uşurate că aproape încheiaseră antrenamentul, Moira flutură din mână.

— Nu m-am înfruntat încă corp la corp cu Ceara. Am păstrat ceea ce-am crezut că e mai bun pentru final. Ca să mă pot retrage campioană supremă de pe câmpul de bătaie.

— Ce infatuare. Îmi place. Blair vorbi, păşind prin ploaie şi prin noroi. Am mai crescut puţin producţia. Ea se lovi peste ceafă. Dă-mi voie să-ţi zic că ploaia asta e minunată după ce ai lucrat două ore cu nicovala şi cu fierăstrăul. Deci, care e scorul?

— Moira le-a învins pe toate în lupta cu spada şi în cea corp la corp. Acum a provocat-o pe Ceara pentru o rundă, înainte să încheiem trăgând cu arcul.

— Destul de bine. Aş putea duce un grup la ţinte în timp ce tu termini aici.

Se auziră proteste, exprimate vocal, din partea doamnelor care voiau să urmărească cea din urmă partidă.

— Setoase de sânge. Blair aprobă printr-o înclinare a capului. Îmi place şi asta. În ordine, doamnelor, faceţi-le loc. Pe cine pariezi? îi şopti ea Glennei, în timp ce cele două luau poziţie.

— Moira e înfierbântată şi motivată. Azi nu-i e gândul decât la luptă. Trebuie să pariez pe ea.

— Eu pariez pe Ceara. E şmecheră şi nu se teme de lovituri. Priveşte-o, adăugă ea, în clipa în care căzu cu faţa în noroi, dar se ridică, gata de o nouă provocare.

Fentă, răsucindu-se în ultima clipă, ridicând apoi piciorul pentru a o lovi pe Moira peste mijloc. Regina sări înapoi, ferindu-se din faţa loviturii, reuşind să-şi recapete echilibru şi să se pregătească pentru următoarea lovitură. Izbi cât putu de sus, lovind-o pe Ceara în umăr. Dar în secunda în care se răsuci, Ceara, care nu căzuse pe spate, îşi împinsese braţele în spate, repezindu-şi picioarele înainte şi trântind-o pe Moira în noroi.

Moira se ridică cât ai clipi şi, cu un licăr aparte în privire, spuse:

— Ei bine, văd că reputaţia ta nu a fost o exagerare.

— Vreau să câştig premiul. Ceara se lăsă pe vine, îndoindu-se. Eşti avertizată.

— Atunci vino să îl iei.

— Excelentă confruntare, zise Blair, privind pumnii, picioarele şi trupurile care zburau prin aer.

— Ceara, ţine coatele sus!

Glenna o lovi pe Blair cu cotul, însă aceasta zâmbea, nu doar pentru că lupta era una pe cinste şi puternică, ci şi pentru că restul doamnelor strigau tot soiul de sfaturi.

Împreună formau un tot unitar.

Moira căzu pe spate. Picioarele îi cedară, în vreme ce le făcu şi pe ale Cearei să cedeze. În secunda în care se ridică iar, încercând să-şi imobilizeze adversara, Ceara sări şi o lovi pe Moira în cap.

Se auziră câteva strigăte de simpatie, în vreme ce Moira căzu, oasele trosnindu-i cu zgomot. Înainte ca ea să se ridice, Ceara o imobiliză, cu un cot aşezat pe gât şi cu un pumn deasupra inimii.

— Eşti imobilizată.

— Fir-aş a naibii, chiar sunt. Dă-te la o parte, în numele zeilor, îmi distrugi plămânii.

Respiră sacadat, luptându-se să se ridice în poziţia „şezând“. Ceara se dădu pur şi simplu la o parte, aşezându-se lângă ea, în noroi. Cele două gâfâiau, cercetându-se una pe alta.

— Eşti o scorpie pe cinste când e vorba de luptă, zise Moira după un lung moment de tăcere.

— La fel ca tine, şi o spun cu tot respectul, my lady. Acum am vânătăi peste vânătăi.

Moira îşi şterse noroiul de pe faţă, cu antebraţul.

— Nu eram odihnită.

— E adevărat. Dar te-aş fi învins şi dacă ai fi fost.

— Cred că ai dreptate. Ai câştigat premiul, Ceara, şi l-ai câştigat pe drept. Sunt mândră că am fost doborâtă de tine.

Îi întinse mâna şi după ce i-o scuturăi-o ridică.

— Iat-o pe învingătoarea confruntării corp la corp.

Se auziră strigăte de bucurie şi îmbrăţişări, aşa cum era obiceiul la doamne. Dar când Ceara îi întinse braţul Moirei pentru a o ajuta să se ridice, Moira îi făcu semn să plece.

— Mai rămân aici un minut, să-mi revin. Du-te, ia-ţi arcul. Dar n-ai să mă învingi.

— Asta nu s-ar întâmpla nici dacă am avea o mie de ani. Maiestate?

— Mdaa. Cred că nu voi putea sta în şezut fără dureri preţ de o săptămână, zise ea, frecându-şi şoldul lovit.

— Niciodată nu am fost mai mândră de regina mea.

Moira surâse pentru sine, apoi rămase tăcută, luând seama la durerile şi la junghiurile pe care le simţea. Privirea ei se îndreptă către locul unde ea şi Cian stătuseră noaptea trecută.

El se afla acolo, în semiîntuneric, stând în ploaie şi privind-o. Chiar şi de la distanţă, îi putea simţi forţa, atracţia pe care el o degaja, gândi ea, aşa cum nu reuşise vreodată un alt bărbat.

Dar cine îl putea învinui? Ea îşi închipui că îi oferise o privelişte grozavă.

— O să avem propria noastră partidă, mai devreme sau mai târziu. Şi de-abia după aceea vom vedea cine pe cine învinge.

Se ridică în picioare, strângând din dinţi în faţa dorinţei de a şchiopăta, şi o porni cu un pas sigur, fără a privi măcar o dată înapoi.

6

După ce se curăţă de noroi, Moira plecă să se alăture celorlalţi la o şedinţă de planificare a strategiei. Ea sosi tocmai la momentul delicat dintre conversaţie şi ceartă.

— Nu am spus că nu te poţi descurca. Vocea lui Larkin, care tocmai i se adresa lui Blair, denota că acesta îşi pierduse răbdarea. Am spus că eu şi Hoyt ne putem ocupa de asta.

— Iar eu spun că trei pot termina mai repede decât doi.

— Despre ce e vorba? întrebă Moira. Răspunsul veni din mai multe surse, pe tonuri care se ridicau constant.

— Nu pot pricepe mare lucru din strigătele astea. Ridică mâna pentru a impune linişte şi luă loc la masă. Am înţeles că tocmai ne pregătim să trimitem un grup pentru a înfiinţa o tabără lângă câmpul de luptă, făcând cercetări asupra poziţiilor pe care le-ar putea ocupa.

— Având primele trupe în spatele lor în zori, încheie Hoyt. Am identificat deja locaţiile care pot oferi adăpost. Aici, zise el, indicând cu degetul pe harta desfăcută pe masă. O zi de mers către est. Apoi, de acolo, încă o zi de mers.

— Lilith se află acolo. Blair îşi aşeză pumnul deasupra hărţii. Are avantajul unei locaţii de calitate şi al facilităţilor. Noi putem să înfiinţăm acolo o linie a frontului în zigzaguri. Dar trebuie să ne punem trupele în mişcare şi să securizăm bazele înainte de a le trimite acolo. Nu doar de-a lungul drumului, ci şi în cele mai bune puncte aflate de-a lungul văii.

— Da, e cât se poate de adevărat. Reflectând, Moira cercetă harta. Văzu cum anume trebuia procedat, la lumina zilei, trecând de la o poziţie la alta. Larkin poate parcurge distanţa mai repede decât oricine – suntem de acord în privinţa asta, nu?

— Aşa cum se prezintă acum lucrurile. Dar dacă vom recruta alţi dragoni…

— Blair, am declarat deja că e imposibil.

— Dragoni? Moira ridică iar braţul, pentru a stopa intervenţia lui Larkin. Ce vrei să spui?

— Atunci când Larkin se transformă, poate comunica, cel puţin la un nivel rudimentar, cu ceilalţi, începu Blair.

— Mdaa. Şi?

— Deci, dacă el va chema şi pe alţi dragoni atâta vreme cât are forma respectivă, de ce nu i-am putea convinge pe unii dintre ei să i se alăture – împreună cu călăreţii?

— Sunt nişte creaturi paşnice şi blajine, interveni Larkin. Nu ar

trebui antrenaţi în aşa ceva, într-o acţiune în care ar putea fi răniţi.

— Stai puţin, aşteaptă. Studiind problema, Moira se lăsă pe spate. Ar fi posibil? Am văzut cum unii iau câte un pui în casă, ca pe un soi de animal de companie, dar nu am auzit niciodată despre persoane care călăresc dragoni ajunşi la maturitate, cu excepţia poveştilor. Dacă asta ar fi posibil, atunci ne-ar permite să călătorim rapid, chiar şi pe timpul nopţii. Şi în timpul luptei…

Se opri, observând expresia întipărită pe chipul lui Larkin.

— Îmi pare rău, sincer. Dar în privinţa asta nu putem fi sentimentali. Dragonul e unul dintre simbolurile Geallului, iar Geallul are nevoie de simbolurile lui. Am cerut poporului nostru, femeilor, celor tinere şi celor în vârstă, să lupte şi să se sacrifice. Dacă lucrul acesta este posibil, atunci trebuie adus la îndeplinire.

— Nu ştiu dacă e posibil.

Moira ştia că Larkin avea momente când se dovedea încăpăţânat.

— Va trebui să încerci. Noi ne iubim şi caii, Larkin, îi reaminti Moira. Dar îi călărim. Acum, Hoyt, spune-mi care e planul, e bine ca tu şi Larkin să mergeţi pe cont propriu sau să acţionaţi tot trei?

El părea afectat.

— În fine, m-ai pus între lup şi tigru, nu-i aşa? Larkin era îngrijorat că Blair nu-şi revenise complet în urma atacului.

— Pot să merg, insistă ea, apoi îl împunse pe Larkin – nu prea blând – în braţ. Vrei să vii cu mine, cowboy, şi să descoperi?

— Seara încă o mai dor coastele. Şi şoldul. E încă slăbit.

— Îţi arăt eu ţie slăbit.

— Hei, hei, copii. Glenna reuşi să vorbească pe un ton lejer şi sarcastic. Am să-mi pun capul rămăşag. Blair e pregătită să-şi facă datoria. Îmi pare rău, scumpule, îi spuse ea lui Larkin, dar chiar nu o putem pune pe lista celor indisponibili.

— Cel mai bine ar fi ca ea să participe. Hoyt îi aruncă lui Larkin o privire plină de compasiune. Dacă suntem trei, nu va trebui să înaintăm mai mult de o zi. Primele trupe vor putea porni la drum chiar în zori, către prima locaţie.

— Asta ne va permite nouă să lucrăm, să ne antrenăm şi să ne pregătim mai departe. Moira aprobă.

— Aşa va fi cel mai bine. Crezi că Tynan ar trebui să fie liderul primelor trupe, Larkin?

— Mă întrebi ca să-mi alini mândria sau fiindcă vrei într-adevăr să-mi afli părerea?

— Din ambele motive.

El râse.

— Prin urmare, da, el va fi acela.

— Ar trebui să trecem la treabă. Blair privi de jur împrejurul mesei. Cât timp Larkin se va afla în aer, noi vom reuşi să punem la punct

prima bază, poate chiar pe primele două, înainte de căderea serii.

— Luaţi cu voi tot ce aveţi nevoie, le spuse Moira. Voi vorbi cu Tynan şi îi voi ordona să plece cu primele trupe chiar la ivirea zorilor.

— Ea o să te aştepte. Cian vorbi pentru prima dată de la sosirea Moirei. Dacă Lilith nu s-a gândit la mişcarea asta, unul dintre consilierii ei a făcut-o cu siguranţă. Va avea trupe postate acolo pentru a vă intercepta şi a crea o ambuscadă.

Blair aprobă.

— Mi-am imaginat. De aceea e mult mai bine să fim trei şi să venim din aer. Nu ne vor lua prin surprindere, dar s-ar putea să-i surprindem noi pe ei.

— Aveţi mai multe şanse s-o faceţi dacă sosiţi din direcţia aceasta. Se ridică pentru a trece pe partea opusă a hărţii şi începu a le demonstra. Să îi încercuiţi, să ajungeţi la prima locaţie venind dinspre est sau dinspre nord. Va dura mult mai mult, bineînţeles, dar ei se vor aştepta să sosiţi din direcţia asta.

— Excelentă observaţie. Blair o analiză, privindu-l gânditor pe Larkin. Eu şi cu Hoyt le putem lăsa jos, într-un loc ascuns şi să-l trimitem pe băiatul aici prezent să le plaseze. Poate sub forma unei păsări sau sub orice altă formă care sa nu-i pună pe gânduri atunci când o văd. Trebuie să luăm mai multe provizii. Mai bine să fim în siguranţă, decât să riscăm.

— Să fie ceva de mici dimensiuni, îl avertiză Cian pe Larkin. Dacă mergi acolo în chip de cerb sau orice altceva de genul acesta, te-ar putea săgeta ca să se antreneze sau ca să mai facă rost de hrană suplimentară. Cred că deja sunt foarte plictisiţi. Dacă vremea va fi acolo aşa cum a fost la noi astăzi, cel mai probabil se vor afla sub sau în interiorul adăpostului. Ca şi oamenilor, nu ne place să fim uzi până la piele.

— OK, o să o scoatem la capăt. Blair ridică. Oricare ar fi trucurile magice pe care le ai în mânecă, îi spuse ea lui Hoyt, să nu uiţi să le iei cu tine.

— Să fii atent. Glenna se ocupă de pelerina lui Hoyt. Stăteau amândoi lângă porţi.

— Nu-ţi face griji.

Ea se agăţă cu ambele mâini de pelerina lui, privindu-l în ochi.

— Noi am fost mai mereu împreună de când a început toată povestea asta. Mi-aş fi dorit să merg cu tine.

— E nevoie de tine aici. El atinse mai întâi crucea ei, apoi pe a lui. Vei şti unde sunt şi cum mă simt. Voi lipsi cel mult două zile. Apoi mă voi întoarce la tine.

— Să faci tot posibilul să fie aşa. Îl trase spre ea, sărutându-l cu putere şi lung, în vreme ce inima îi tremura. Te iubesc. Să fii în

siguranţă.

— Te iubesc. Să fii puternică. Acum du-te înăuntru, nu mai sta în ploaie.

Ea rămase însă locului până când Larkin se preschimbă în dragon, iar Hoyt şi Blair încărcară în spinarea lui armele şi pachetele. Apoi cei doi se cocoţară în spinarea dragonului, care se înălţă zburând prin perdeaua cenuşie a ploii.

— E greu, zise Moira din spatele ei, să fii cea care aşteaptă.

— Oribil. Ea făcu un pas înapoi, strângând cu putere mâna Moirei. Aşa că dă-mi de lucru. Vom merge înăuntru şi vom începe prima lecţie. Se întoarseră şi se îndepărtară de porţi. Ţi-aminteşti când ai descoperit că deţii o putere anume?

— Nu. Nu era definită, ca în cazul lui Larkin. Mai degrabă era vorba de faptul că, în anumite momente, ştiam unde se află anumite lucruri. Sau unde se ascunde cineva, în cazul în care ne jucam. Dar întotdeauna părea a fi mai mult o chestiune de noroc, ori de bun-simţ, nu altceva.

— Mama ta avea vreun dar?

— Da, avea. Dar ceva vag, dacă mă înţelegi. Ai putea să o numeşti un soi de empatie. Avea darul de a face lucrurile să se dezvolte. Cu mişcări leneşe, îşi aruncă coarda peste umăr. Vezi aceste grădini? Ele sunt rezultatul acţiunilor sale. Dacă asista la o naştere sau stătea la căpătâiul unui bolnav, le oferea confort şi alinare. M-am gândit la darul ei şi la al meu ca la un fel de magie feminină. Empatie, intuiţie, darul vindecării. Trecură pe sub arcadă şi o porniră spre scară. Abia după ce am început să lucrez cu tine şi cu Hoyt am simţit că e mai mult de atât. Ca un fel de stârnire. Mi s-a părut a fi un soi de ecou sau reflecţie a celei mai intense puteri pe care o deţineţi voi doi. Apoi am luat sabia.

— Un talisman sau o conduită, speculă Glenna. Sau mult mai simplu, o cheie care deschide o uşă care se afla deja înăuntrul tău. Glenna o porni către încăperea unde ea şi Hoyt obişnuiau să lucreze. Nu era foarte diferită de încăperea turn din Irlanda. Suprafaţa este mai mare, îşi zise Moira, şi are o uşă boltită care duce în unul dintre multele balcoane ale castelului.

Aromele erau însă aceleaşi, de ierburi şi de frasin şi încă ceva, un amestec între parfum floral şi ceva metalic. O parte dintre cristalele Glennei erau aşezate de jur împrejur, pe mese şi în casete. Aşa cum înclina Moira cel mai mult să creadă, atât din raţiuni magice, cât şi estetice.

Existau acolo boluri, fiole şi cărţi.

Şi cruci – din argint, lemn, piatră, aramă – atârnate la fiecare deschizătură spre exterior.

— E umed şi răcoare aici, comentă Glenna. Ce-ar fi să aprindem

focul?

— Oh, bineînţeles. Dar când Moira o porni către căminul spaţios din piatră, Glenna pufni în râs, apucând-o de mână.

— Nu, nu aşa. Aprinde-l. E ceva elementar, una dintre aptitudinile de bază. Pentru a practica magia, folosim elementele naturii. Le respectăm. Aprinde focul de aici, odată cu mine.

— Nu ştiu cum să încep.

— Cu tine însăţi. Minte, inimă, pântec, os şi sânge. Imaginează-ţi focul, culorile şi formele lui. Simte-i dogoarea, adulmecă-i fumul şi turba care arde. Ia lucrurile astea din mintea ta, dinăuntrul tău şi pune-le în şemineu.

Moira făcu cum i se spusese şi cu toate că simţi cum pielea i se furnica uşor, turba nu se aprinse.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Nu. E nevoie de timp, energie şi concentrare. Şi de credinţă. Tu nu-ţi aminteşti de vremea când ai făcut primii paşi, când te-ai ridicat, agăţându-se de fustele mamei, sau când te-ai cocoţat pe o masă, sau de câte ori ai căzut înainte de a reuşi să stai dreaptă. Fă primii paşi, Moira. Ridică mâna dreaptă. Imaginează-ţi cum focul prinde viaţă în adâncul tău, fierbinte şi strălucitor. El se înalţă, trece dincolo de pântecul tău, trece prin inima ta, coboară pe braţ, până în degetele tale. Închipuie-ți-l, simte-l. Şi apoi trimite-l acolo unde doreşti.

Vocea şoptită a Glennei şi acea arşiţă, care începea să crească în ea, păreau doar o impresie. Apoi se transformară într-un val, pe dedesubtul şi pe deasupra pielii ei, şi o limbă subţire de foc se ivi deasupra unei bucăţi de turbă.

— Ah! În mintea mea a apărut o scânteie. Dar tu ai făcut aproape totul.

— Doar o mică parte, o corectă Glenna. Un mic impuls, atât.

Moira expiră cu putere.

— Mă simt de parcă aş fi escaladat rapid un munte.

— O să fie mai simplu.

Privind cum focul se înteţeşte, Moira aprobă.

— Învaţă-mă.

La capătul celor două ore, Moira nu se simţea doar ca după escaladarea unui munte, ci şi ca după prăbuşirea de pe acesta – direct în cap. Dar învăţase cum să invoce şi, într-un fel, să stăpânească două dintre cele patru elemente. Gleena îi dăduse o listă care cuprindea câteva vrăji şi farmece simple pe care să le exerseze singură.

Teme pentru acasă, aşa le numise Glenna, iar eleva din adâncul Moirei era nerăbdătoare să se apuce de treabă.

Însă mai avea şi alte chestiuni de analizat, îşi luă o înfăţişare ceva mai protocolară, îşi aşeză pe cap coroana corespunzătoare funcţiei sale

şi se duse să-l vadă pe unchiul ei pentru a discuta chestiunea finanţelor.

Războaiele costau destul de mult.

— Mulţi vor trebui să-şi lase recoltele neadunate, îi spuse Riddock. Turmele şi păsările neîngrijite. Iar unii îşi vor pierde cu siguranţă casele.

— O să-i ajutăm să le reconstruiască. Vreme de doi ani, nu vor exista taxe sau impozite.

— Moira…

— Trezoreria o să poate face faţă, unchiule. Eu nu pot păstra o grămadă de aur şi de bijuterii, oricare ar fi semnificaţia acestora, în vreme ce poporul se sacrifică. Înainte de toate, aş topi coroana regală a Geallului. Când povestea asta va lua sfârşit, voi înfiinţa culturi. Cincizeci de acri. Iar alţi cincizeci vor fi pentru creşterea vitelor. Roadele li se vor da celor care au luptat, familiilor sau oricui a suferit pierderi sau care a fost rănit în vreme ce s-a aflat în slujba Geallului.

El îşi frecă fruntea care începuse să-l doară.

— Şi cum vom şti cine l-a slujit şi cine a stat deoparte, ascunzându-se?

— Trebuie să avem încredere. Tu consideri că sunt naivă şi am o inimă blândă. Poate că aşa este. Ceva din acestea vor fi necesare din partea unei regine când lupta se va încheia. Acum nu pot fi naivă sau blândă la suflet şi trebuie să-i îndemn, să-i impulsionez şi să cer poporului meu să dea, să dea încontinuu, Ţi-am pretins şi ţie ceva extrem de important. Tu te afli aici, în vreme ce nişte străini îţi transformă casa în cazarmă.

— Nu are importanţă.

— E foarte important, şi nu va fi ultimul lucru pe care ţi-l voi cere. Oran pleacă mâine la drum.

— A discutat cu mine. În vocea lui Riddock se simţea mândria, cu toate că ochii îi erau plini de tristeţe. Fiul meu cel mic e bărbat şi trebuie să se poarte ca atare.

— Fiind al tău, nici nu se putea altfel. Deocamdată, cu toate că trupele încep înaintarea, activitatea va trebui să continue şi aici. Armele vor trebui forjate, oamenii hrăniţi şi găzduiţi. Antrenaţi. Trebuie să acţionezi rapid. Dar… Ea surâse, abia perceptibil. Dacă vreun negustor sau arendaş insistă prea mult să obţină un profit, va trebui să primească o audienţă la regină.

— Perfect. Mama ta ar fi mândră de tine.

— Sper. În fiecare zi mă gândesc la ea. Se ridică, făcându-l şi pe el să se ridice în picioare. Trebuie să merg la mătuşa mea. Se descurcă de minune ca stăpână a castelului. Îi place. Mă întreb cum reuşeşte. Bucătăriile, spălătoria, croitoria, curăţenia. Eu n-aş putea să am grijă de atâtea lucruri. Fără ea, aş fi pierdută.

— Va fi încântată să audă lucrul acesta. Mi-a spus că în fiecare zi stai de vorbă cu ea şi dai o raită prin bucătăriile acelea şi la spălătorie. Aşa cum mi s-a spus şi că te duci să vorbeşti cu fierarii, cu tinerii care sculptează ţăruşi. Mi s-a spus că astăzi te-ai antrenat cu o doamnă.

— Nu mi-am imaginat niciodată că funcţia mea va fi una uşoară.

— Nu, dar trebuie să te odihneşti, Moira. Ai cearcăne.

Ea îşi zise că va trebui să o roage pe Glenna să o înveţe cum să-şi asigure o aură strălucitoare.

— Va exista suficient timp pentru odihnă când se va termina totul.

Petrecu o oră întreagă alături de mătuşa ei, discutând despre cheltuielile casei şi despre îndatoriri şi apoi încă una, discutând cu cei care le îndeplineau.

Când se îndrepta spre salonaş, intenţionând să mănânce ceva şi să bea un ceai, auzi râsul lui Cian.

Faptul că el îi ţinea companie Glennei o făcea să se simtă uşurată, dar se întrebă dacă ea însăşi va avea energia de a-i face faţă după o zi atât de lungă.

Era pe punctul de a face cale întoarsă. Apoi simţi cum o cuprinde un acces de furie. Oare avea nevoie de un cap plin ochi cu vin ca să poată sta în aceeaşi încăpere cu el? Ce fel de laşă mai era şi ea?

Îndreptându-şi spatele, intră şi dădu cu ochii de Glenna şi de Cian care stăteau lângă foc, având alături ceai şi fructe.

Păreau că se simt bine împreună, îşi zise Moira. Oare Glennei i se părea confortabil sau dimpotrivă straniu faptul că Cian semăna atât de bine cu fratele lui? Existau câteva mici deosebiri, desigur. Fratelui lui Cian îi lipsea gropiţa din bărbie, faţa îi era mai trasă decât a lui Hoyt, iar părul ceva mai scurt.

Apoi era vorba de atitudine, de felul în care se mişcau. Cian părea mereu relaxat şi avea mersul unei feline.

Îi plăcea să-l privească mişcându-se, recunoscu Moira. Întotdeauna apărea în mintea ei ca ceva exotic – frumos, în felul său, dar şi mortal.

Cian ştia că ea se afla acolo, era convinsă. Nu văzuse niciodată vreun lucru sau vreo persoană care să-l ia prin surprindere. Şi totuşi, continua să stea pe scaunul de pe care majoritatea bărbaţilor s-ar fi ridicat în secunda în care o doamnă – care mai era şi regină – ar fi intrat în încăpere.

Era la fel ca şi ridicatul lui din umeri. O nepăsare intenţionată. Şi-ar fi dorit să nu găsească până şi chestia asta la fel de atrăgătoare.

— Vă întrerup? zise ea, traversând încăperea.

— Nu. Glenna se întoarse spre ea şi îi zâmbi. Am cerut cât să ne ajungă la toţi trei, sperând că vei avea timp. Cian tocmai îmi ţinea companie, relatându-mi istorioare despre năzdrăvăniile lui Hoyt în copilărie.

— Doamnelor, vă las să savuraţi ceaiul.

— Te rog să nu pleci. Înainte ca el să se ridice, Glenna îl prinse de braţ. Te-ai străduit atât de mult să-mi risipeşti îngrijorările.

— Să ştii că nu mi-a fost greu deloc.

— Mi-ai oferit un respiro, iar asta e de apreciat. Acum, dacă totul a mers bine, se află deja la baza aceea pe care am plănuit-o. Trebuie să arunc o privire. Mâna nu-i tremură în timp ce-i turna ceaiul Moirei. Cred că ar fi mai bine dacă am arunca cu toţii o privire.

— Poţi să-i ajuţi în caz că… Moira lăsă fraza neterminată.

— Hoyt nu e singurul care are magia la îndemână. Dar, dacă voi doi o să mă ajutaţi, am să fiu în stare să văd totul mult mai limpede şi să-i sprijin, la nevoie. Ştiu că ai avut o zi lungă, Moira.

— Şi ei fac parte din familia mea.

Aprobând, Glenna se ridică.

— Am adus cu mine ceea ce am considerat necesar. Scoase globul de cristal, câteva cristale mai mici şi câteva ierburi. Apoi le aranjă pe masa aflată între ei. Îşi scoase crucea de la gât şi puse lanţul acesteia în jurul globului.

— Aşa, şopti ea, punându-şi palmele deasupra globului. Să vedem ce fac.

Ploaia căzuse deasupra Geallului, astfel încât călătoria fu neplăcută. Făcură un ocol mare, ajungând la aproape un sfert de milă distanţă faţă de ferma pe care intenţionau s-o utilizeze ca bază. Poziţionarea acesteia, aproape la aceeaşi distanţă faţă de teritoriul ocupat de Lilith şi de câmpul de luptă, fiind de importanţă capitală.

Din această pricină, presupunerea lui Cian privind posibilitatea unei ambuscade părea justificată.

Cei doi călăreţi coborâră din spinarea dragonului şi descărcară apoi pachetele şi proviziile. Exista totuşi un adăpost – zidul scund din piatră care despărţea cele două câmpuri şi pâlcul de copaci care se întindea de-a lungul lor.

Dragonul se transformă în om şi Larkin îşi trecu palmele prin părul ud.

— Una peste alta, o zi mizerabilă. Aţi observat ţinta suficient de bine?

— O casă de ţară cu două etaje, răspunse Blair. Trei anexe şi două padocuri. Pentru oi. Fără fum sau alt semn de viaţă. Nici urmă de cai. Dacă sunt acolo, au gărzi postate, câte două, în fiecare clădire, în cel mai bun caz. Fac de gardă cu schimbul, în vreme ce ceilalţi dorm. Au nevoie de hrană, prin urmare, s-ar putea să aibă prizonieri. Sau, în cazul în care călătoresc cu uşurinţă, au toate cele necesare.

— Aş putea risca să arunc o privire, zise Hoyt. Dacă ea va trimite totuşi pe cineva care are puteri, ne-ar putea simţi şi pe noi.

— E mult mai simplu dacă dau eu o fugă până acolo. Larkin se opri pentru a muşca dintr-un măr. Călătoria lungă îi făcea stomacul să ghiorţăie de foame. Nu vor ridica scutul, din moment ce sunt înconjuraţi de baza principală şi speră să pună laba pe unii dintre noi în secunda când vom sosi.

— Să ai dimensiuni cât mai mici, îi reaminti Blair. Cian a avut dreptate în privinţa asta.

— Mda, în fine. Larkin îşi vârî în gură o bucată de pâine. Un şoarece e suficient de mic şi chestia asta a mai funcţionat. Îmi va lua mai mult timp decât în cazul în care aş fi cerb sau lup. Îşi scoase crucea. Va trebui să-mi păstrezi asta.

— Urăsc partea asta. Blair luă crucea. Urăsc să ştiu că intri fără să ai la tine o armă sau un scut.

— Trebuie să ai puţină credinţă. Îi prinse bărbia şi îl sărută.

Apoi se îndepărtă puţin, preschimbându-se într-un şoarece de câmp.

— Nu-mi vine a crede că am sărutat aşa ceva, mormăi Blair, strângând cu putere crucea în palmă, în vreme ce şoarecele dispărea în iarbă. Acum vom aştepta.

— E mai bine să ne luăm măsuri de precauţie. O să dau o raită.

Larkin ajunsese aproape de prima clădire în secunda în care zări lupul. Animalul mare şi negru sta pitulat în crâng. Rămase locului până când ochii roşii ai lupului cercetară câmpul şi drumul din partea de vest. Prudent, ocoli suficient de mult înainte de a se strecura pe sub uşă.

Era un grajd neîngrijit în care se aflau doi cai. Doi vampiri şedeau pe podea şi jucau zaruri. Şoarecele îi privi surprins. Larkin nu ar fi crezut niciodată că vampirii sunt în stare să joace. Lupul, deduse el, era paznicul lor. Dacă le-ar fi dat un semnal, ei ar fi trecut la acţiune. În clipa aceea erau prea captivaţi de jocul cu zaruri, ca să observe un şoricel.

În grajd mai existau săbii şi două tolbe pline cu arcuri. Inspirat, el se îndreptă spre locul unde arcurile stăteau rezemate de peretele unei boxe. Unul dintre vampiri tocmai blestema norocul partenerului său în secunda în care Larkin se furişă afară.

În celelalte clădiri găsi aceleaşi amenajări, cea mai importantă parte a trupelor fiind instalată în casa ţărănească. Cu toate că simţi miros de sânge, nu văzu nicio fiinţă omenească. Înăuntrul casei, patru dintre vampiri dormeau în pod, în timp ce alţi cinci stăteau de pază. Făcu ceea ce putea face un şoarece într-o misiune de sabotaj, apoi se grăbi să plece de acolo.

Îi găsi pe Hoyt şi Blair exact unde-i lăsase, aşezaţi pe o pătură udă.

— După socoteala mea sunt cincisprezece, le spuse el. Şi mai e şi un

lup. De ăsta va trebui să scăpăm, ca să nu-i ia prin surprindere pe ceilalţi când vor sosi.

— Atunci va trebui să păstrăm liniştea. Blair îşi înălţă arcul. Hoyt, dacă Larkin îmi oferă coordonatele exacte, crezi că ai putea să mă ajuţi să văd?

— Poţi să-ţi spun poziţia exactă, zise Larkin, înainte ca Hoyt să apuce să vorbească, pentru că acum vom merge cu toţii. Ai câştigat dreptul de a veni aici, dar nu vei intra de una singură în cuibul acela de demoni.

— Nu va intra. Dintre noi trei, tu eşti arcaşul cel mai iscusit, aşa că tu vei trage, îi zise Hoyt lui Blair. Noi o să-ţi acoperim flancul în tot timpul acesta. O să fac tot ce pot ca tu să ţinteşti cât mai precis.

— Nu aveţi nimic de obiectat asupra ideii că unul se mişcă mai repede şi mult mai silenţios decât trei? Bănuiesc că nu, zise ea, când fu întâmpinată de tăcerea celorlalţi. Atunci, hai s-o pornim la drum.

Trebuiră să ocolească foarte mult pentru a nu fi reperaţi şi a evita ca mirosul lor să fie simţit. În clipa în care ajunseră în spatele lupului, Blair clătină din cap.

— Nu prea cred că din poziţia asta îi pot străpunge inima. Poate că Moira ar face-o, dar eu nu sunt la fel de pricepută. Va trebui să trag de mai multe ori. Căzu pe gânduri, dar apoi îşi dădu seama cum era mai bine să procedeze.

— Lanseaz-o tu pe prima, îi şopti ea lui Larkin. Apropie-te cât poţi de mult. Dacă se dă în spate sau se răsuceşte, întorcându-se, atunci îl pot nimeri. Trebuie să acţionăm rapid şi în linişte.

El aprobă, scoase o săgeată din tolbă şi o introduse în crestătura arcului. Trebuia să tragă de la o distanţă destul de mare, iar unghiul era unul prost. Ochi, inspirând, şi lansă săgeata.

Îl nimeri pe lup chiar în umăr şi animalul făcu un salt. Săgeata lui Blair îl nimeri în inimă.

— Frumoasă lovitură.

Hoyt vru să spună ceva, dar vocea Glennei răsună în capul lui, limpede de parcă s-ar fi aflat alături de el. „În spatele tău!“

El tresări, răsucindu-se. Lupul făcu saltul, îl aruncă pe Hoyt într-o parte, trântindu-l la pământ şi se repezi asupra lui Larkin. Bărbatul şi lupul se cuprinseră unul pe altul, preţ de o clipă. În secunda în care Blair lansă săgeata, aşa cum procedă şi Hoyt, lupul fu strivit sub greutatea unui urs. Ghearele ursului atacară, strângând grumazul lupului. Sângele ţâşni. Ursul se trânti în cenuşa neagră, transformându-se iar în om.

Blair căzu în genunchi, plimbându-şi frenetic palmele de-a lungul trupului lui Larkin.

— Eşti muşcat, te-a muşcat?

— Nu. Doar câteva zgârieturi, ici şi colo. Fără muşcături. Ah, ia

uită-te la pata de aici. Cu respiraţia tăiată, el se sprijini în coate, uitându-se cu dezgust la cămaşa sa. S-a dus naibii o excelentă tunică de vânătoare. Apoi privi spre Hoyt. Prin urmare, eşti OK?

— Puteam să nu fiu. Glenna. Cred că ne supraveghează. Am auzit-o în mintea mea. Hoyt întinse mâna spre Larkin pentru a-l ajuta să se ridice. Dacă o să porţi aia, o să ne adulmece de la o milă şi jumătate. O să fie nevoie să… ia stai, ia stai. Surâsul lui deveni abia perceptibil. Am o idee.

Lupul cel negru se chirci deasupra trupului însângerat, trimiţând un urlet dincolo de şirul de grajduri. În câteva clipe, un vampir înarmat cu un topor de luptă deschise uşa.

— Ce avem noi aici? Unul dintre lupi ne-a adus un cadou.

Cu faţa la pământ, Hoyt scoase un mormăit slab.

— Trăieşte încă. Să-l ducem înăuntru. Nu e nevoie să-l împărţim cu ceilalţi, nu-i aşa? Mi-ar prinde bine ceva proaspăt.

Când ieşiră afară, cel de-al doilea vampir se uită o clipă spre lup şi rânji scurt.

— Mda. Ce câine de treabă. Să ne…

Explodă, făcându-se scrum, în secunda în care săgeata lui Blair îi străpunse inima. Cel de-a doilea nu avu vreme să ridice toporul căci Hoyt îi tăie cât ai clipi gâtul cu sabia.

— Mda, un câine de treabă, îl imită Blair pe vampir, ciufulind cu mişcări repezi blana lui Larkin.

— Eu zic să folosim acelaşi şiretlic şi în cazul celorlalte clădiri.

La a doua clădire, obţinură rezultate aproape identice, dar la a treia vampirul trăgea cu ochiul spre postul lui, aflat în spate, având de gând să se înfrupte singur din hrana picată din cer. Când el îl răsuci pe Hoyt, hrana aceea neaşteptată îl străpunse cu săgeata.

Făcând semn cu mâna, Blair le arătă că ea avea de gând să pătrundă prima. Hoyt îi asigura spatele.

Rapid şi silenţios, se gândi ea, strecurându-se înăuntru. Ea observă că cel de-al doilea paznic îşi făcuse un culcuş din pături, trăgând un pui de somn în ceea ce ea considera a fi un porumbar.

Vampirul sforăia.

Ea fu nevoită să-şi reţină cele şase remarci pline de spirit, care-i stăteau pe limbă, şi să-l străpungă, pur şi simplu, în timp ce acesta dormea.

Blair oftă.

— Nu vreau să mă plâng, dar chestia asta e aproape ruşinoasă şi oarecum plictisitoare.

— Eşti dezamăgită că nu luptăm ca să ne apărăm vieţile?

— În fine, da. Cam aşa ceva.

— Ţinteşte în inimă. Larkin păşi înăuntru, supraveghind zona. În casă, sunt nouă, iar în locul acela s-ar putea să fim împuţinaţi.

— Ah, mulţumesc, scumpule. Tu ştii întotdeauna ce să spui ca să-mi ridici moralul. Ea cântări toporul pe care-l luase de la prima victimă. Hai să le-o tragem.

Blair şi Hoyt cercetară casa de la distanţă. Jocul cu bărbatul rănit şi cu lupul nu avea să funcţioneze şi aici, iar alternativa asupra căreia căzuseră de acord era una riscantă.

— Deja a trecut prin câteva transformări, murmură Blair. O să ne perceapă şi o taxă.

— Va primi patru prăjituri cu miere.

Ea aprobă, sperând că va fi mai mult decât suficient, în vreme ce dragonul ateriză lin pe acoperişul din paie şi stuf. Larkin se eliberă din transformarea cu pricina şi-şi luă tolba şi teaca ţepuşei sale. Lăsându-se apoi în jos, se uită atent pe una dintre ferestrele de la etajul al doilea.

După toate aparenţele, îşi zise Blair, Larkin nu era obligat să se transforme într-o maimuţă ca să se poată căţăra asemenea ei. Larkin le arătă patru degete.

— Patru sus, cinci jos. Ea se lăsă pe vine. Gata?

Ghemuiţi, o porniră grăbiţi de-o parte şi de alta a uşii. Aşa cum stabiliseră, au numărat până la zece, apoi ciocăniră.

Cu ajutorul toporului, îl decapită pe cel din partea dreaptă, blocând cu trupul acestuia tăişul unei săbii. Cu coada ochiului zări cum în mâna lui Hoyt scânteia o minge de foc. Se auzi un ţipăt.

De undeva de deasupra, Hoyt şi unul dintre vampiri alunecară din pod, aterizând cu zgomot pe podea. Ea încercă să-şi croiască drum spre el, dar primi o lovitură dură peste coastele încă dureroase. Durerea şi forţa o împinseră peste o masă care se rupse sub greutatea sa.

Ea îşi folosi piciorul-sfarâmător pentru a-l transforma în pulbere pe cel care sărise asupra ei. Apoi aruncă ţăruşul confecţionat manual, străpungându-l pe unul care se repezea, venind din spate, asupra lui Hoyt. Nu nimeri direct în inimă, blestemă şi sări în picioare, cu răsuflarea tăiată.

Hoyt îşi repezi braţul, aplicând o lovitură pe la spate care făcu ca inima ei de războinic să cânte. În secunda în care vampirul se prăbuşi, Larkin îl ucise străpungându-i gâtul cu spada.

— Câţi? strigă Blair. Câţi?

— Eu am ucis doi, zise Hoyt.

— Patru, cu ajutorul zeilor, strigă Larkin şi o apucă pe Blair de braţ. Cât e de rău?

— M-au scos din joc. Mi-au atins coastele. Nu am omorât decât doi. A mai rămas unul.

— Care a ieşit pe fereastra de deasupra. Hai, aşază-te, aşază-te. Îţi sângerează şi braţul.

— La naiba. Ea privi în jos la tăietura pe care nu o simţise. La dracu'. Îţi sângerează şi gura şi nasul, Hoyt?

— Câteva tăieturi. Înaintă şchiopătând spre ei. Nu cred că trebuie să ne facem prea multe griji în privinţa celui care a scăpat. Dar am să fac o vrajă pentru a revoca orice fel de invitaţie. Lasă-mă să văd ce pot să fac cu braţul tău.

— Mai întâi, vraja. Respirând printre dinţi, ea îşi ridică privirea spre Larkin.

— Patru, hmm?

— Se pare că doi dintre ei erau iubiţi şi se distrau în clipa în care eu am pătruns pe fereastră. Aşa că i-am străpuns dintr-o singură lovitură.

— Poate că ar trebui să-i socotim ca fiind unul.

— Oh, nu. El termină de legat o parte a veşmântului de pe braţul ei rănit, şi-şi şterse sângele de sub propriul nas.

— Iisuse, sunt mort de foame.

Cuvintele lui o făcură să izbucnească în râs şi, în ciuda durerii din coaste, ea îşi puse braţele în jurul lui pentru a-l îmbrăţişa.

— Sunt în regulă. Glenna expiră sacadat. Puţin cam loviţi, puţin însângeraţi, dar sunt în regulă. Şi în siguranţă. Îmi pare rău, îmi pare rău. Dar văzându-i aşa, fără să-i pot ajuta… sunt pe punctul de a ceda.

Îşi îngropă faţa în palme şi izbucni în plâns.

7

Cian o lăsă pe Glenna în grija Moirei. Din experienţă, ştia că femeile fac cel mai bine faţă lacrimilor altor femei. Propria lui reacţie faţă de ceea ce văzuseră în globul de cristal nu fusese cea de teamă sau de uşurare, ci de frustrare autentică.

Fusese delegat să nu facă altceva decât să privească, în vreme ce ceilalţi luptau. Stând comod în salonaşul acela afurisit, alături de doamne şi de ceştile cu ceai, ca un bunic aflat la o vârstă înaintată.

Dacă şedinţele de antrenament erau, până la un punct, un soi de distracţie, el nu mai avusese parte de nicio bătălie adevărată de când plecaseră din Irlanda. Şi nu mai avusese o femeie cu mult înainte de asta. Două modalităţi extrem de satisfăcătoare de a te elibera de tensiune şi de energie care lui îi fuseseră refuzate – sau pe care chiar el şi le refuzase.

Nu era de mirare, se gândi el, că se simţea legat, cu nişte noduri supărătoare de o pereche de ochi cenuşii şi calmi.

Ar fi putut seduce o servitoare, dar asta ar fi însemnat să se complice şi probabil că nu ar fi meritat nici timpul, nici efortul.

Dacă ar fi ieşit la vânătoare, ar fi putut ataca cel puţin unul sau doi membri din trupele lui Lilith. Dar el nu era în stare să se pună în mişcare pentru a ieşi afară, în ploaia nesfârşită, spre a-şi încerca norocul în privinţa unei victime.

Cel puţin, pe vremea sa, în lumea sa, ar fi muncit ca să-şi ocupe timpul. Ar fi avut o femeie, dacă şi-ar fi dorit una, desigur, însă ar fi lucrat ca să treacă timpul. Timpul acela fără sfârşit.

Cum niciuna dintre aceste opţiuni nu-i era la dispoziţie, se închise în camera lui. Mâncă şi dormi.

Şi visă aşa cum nu mai visase de decenii, despre vânarea oamenilor.

Mirosul lor puternic şi sărat pişcă aerul, intensificându-se chiar dacă firavele, dar copleşitoarele lor instincte îi avertizau că reprezentau o pradă.

Ea nu era decât o târfa de pe străzile Londrei. Tânără şi suficient de cinstită, în ciuda meseriei sale, lăsa să se presupună că nu practica meseria de prea multă vreme. În timp ce aroma sexului sta agăţată de fiinţa ei, el îşi dădu seama că în seara aceea ea nu câştigase decât câţiva bănuţi.

El reuşi să audă muzica difuză şi zarva, râsul beţivilor aflaţi într-un salon unde se servea gin, precum şi tropotul de copite al calului unei trăsuri care se îndepărta. Totul îndepărtat – mult prea îndepărtat ca urechile ei de om să poată sesiza. Şi mult prea îndepărtat pentru ca

picioarele ei de om să o poată lua la fugă, dacă ar fi încercat.

Ea o porni grăbit prin ceaţa aceea gălbuie, iuţind paşii şi aruncând priviri speriate peste umăr, el permiţându-i în mod deliberat să-i sesizeze paşii în spatele ei.

Aroma fricii ei îl stimula, atât de proaspătă şi vie era.

Era atât de simplu s-o prindă, să-i acopere gura cu palma şi să acopere bătaia rapidă a inimii ei cu cealaltă palmă.

Era atât de amuzant să-i vadă ochii aţintiţi asupra chipului lui, tânăr şi frumos – asupra hainelor scumpe, s-o vadă devenind perfidă, timidă, în vreme ce el îi eliberă gura.

— Sir, speriaţi o biată fată. Credeam că sunteţi un hoţ.

— Nicidecum. Sunt, pur şi simplu, în căutare de puţină alinare şi dornic să-ţi plătesc cât ceri.

Înroşindu-se şi chicotind, ea rosti un preţ despre care el ştia că e dublul tarifului ei obişnuit.

— Pentru atât ar trebui să mă faci să mă simt extrem de bine.

— Îmi pare rău că trebuie să cer bani de la un domn atât de rafinat şi de frumos, dar trebuie să mă întreţin. Am o cameră în apropiere.

— Nu avem nevoie de ea.

— Ah! Ea pufni în râs în clipa în care el îi ridică fustele. Chiar aici, nu-i aşa?

Cu mâna rămasă liberă, el îi trase în jos corsajul. Avea nevoie să-i simtă inima, bătând, bătând, bătând. O penetră, împingând cu toată puterea, astfel încât coapsele ei goale se loviră de zidul ud din piatră, aflat pe aleea respectivă. Iar el văzu în ochii ei şocul şi surpriza că el era capabil să-i producă plăcere.

Bătaia aceea de sub palma lui îşi intensifică ritmul, respiraţia ei deveni sacadată şi însoţită de gâfâieli şi gemete.

O lăsă să se apropie – un gest neînsemnat – permiţând ca ochii ei adormiţi şi ameţiţi să se oglindească într-ai lui, înainte ca el să-şi arate colţii.

Ea ţipă – un singur ţipăt, rapid şi ascuţit, pe care el îl întrerupse în clipa în care îşi înfipse colţii în gâtul ei. Trupul ei se zbătu, oferindu-i un orgasm extrem de satisfăcător în timp ce el se hrănea. În timp ce ucidea.

Bătaia de sub palma lui încetini, încremeni. Se opri.

Îmbuibat şi sătul, el o lăsă pe alee, în compania şoarecilor, aruncând nepăsător alături preţul pe care ea îl ceruse. Apoi se îndepărtă grăbit, pierzându-se în ceaţa galbenă şi densă.

Se trezi brusc, revenind în prezent, înjurând. Visul-amintire trezise apetite şi pasiuni care fuseseră de mult suprimate. Aproape că simţea gustul sângelui ei, aproape că-i adulmeca aroma. Pe întuneric, el se cutremură puţin, se sili să coboare şi să bea ceea ce-şi permitea drept substitut al sângelui uman.

N-are să te satisfacă niciodată. Nu o să te sature niciodată. De ce lupţi împotriva a ceea ce eşti?

— Lilith, şopti el, recunoscând vocea din capul lui, înţelegând în clipa aceea cine şi ce anume pusese visul respectiv în mintea sa.

Fusese totuşi propria sa amintire? Acum că se liniştise părea ceva fals, asemenea unei piese de teatru în care intrase împleticindu-se. Însă el nu mai ucidea târfe în mijlocul aleii. Ucisese atâtea, cine mai era în stare să-şi reamintească detaliile?

Lilith străluci în întuneric. Diamantele sclipeau la gâtul ei, la urechi şi la încheieturi, chiar şi în părul ei bogat. Purta o rochie de un albastru regal, garnisită cu zibelină, cu un decolteu adânc pentru a-i pune cât mai mult în evidenţă sânii.

O să aibă ceva probleme cu rochia şi cu înfăţişarea asta, gândi Cian, în timpul acestei vizite iluzorii.

— Iată-l pe tânărul meu cel chipeş, şopti ea. Pari încordat şi obosit. Nu e de mirare, având în vedere prin ce ai trecut. Ea clătină jucăuş din deget. Neastâmpăratule. Dar mă autoînvinuiesc. Nu am fost capabilă să petrec alături de tine anii aceia de formare.

— M-ai abandonat, sublinie el. Cu toate că nu avea nevoie, el aprinse lumânările. Apoi îşi turnă un pahar de whisky. M-ai ucis, m-ai transformat, m-ai aşezat peste fratele meu şi apoi m-ai abandonat, sfărâmat, lângă stânci.

— Acolo unde i-ai permis să te arunce. Dar erai tânăr şi pripit. Ce puteam să fac? Ea îşi trase corsajul puţin mai jos, arătându-i cicatricea. El m-a ars. M-a însemnat. Nu eram bună pentru tine.

— Şi după aceea? În zilele, lunile şi anii care au urmat. Era ciudat, îşi zise el, era ciudat să-şi dea seama că avea acest resentiment, ba chiar această suferinţă îngropată adânc înăuntrul lui. Asemenea unui copil alungat de mama lui. Tu m-ai creat, Lilith, tu m-ai născut, apoi m-ai abandonat cu mai puţină dragoste decât aceea a unei pisici maidaneze care-şi părăseşte pisoiul malformat.

— Ai dreptate, ai dreptate. Nu te pot contrazice. Ea se plimbă prin încăpere, rotindu-se leneş în vreme ce poalele rochiei trecură uşor prin masă. Am fost nepăsătoare faţă de tine, copil drag. Şi ceea ce am făcut a fost să pun furia mea contra fratelui tău înăuntrul tău. Ruşine să-mi fie!

Ochii aceia drăgălaşi şi albaştri licăriră veseli, iar curba buzelor ei era nespus de feminină.

— Dar te-ai descurcat atât de bine – la început. Îţi închipui cât de şocată am fost când Lora mi-a spus că acele zvonuri pe care le auzisem erau adevărate şi că tu nu mai vânai. Apropo, îţi trimite salutările ei.

— Da? Îmi imaginez că în clipa asta arată cât se poate de bine.

Surâsul lui Lilith dispăru şi în privirea ei se ivi o urmă de culoare roşie.

— Ai grijă, altfel, la momentul potrivit, voi fi doar demonul vânător afurisit care sfâşie în bucăţi.

— Crezi că poţi? El se aşează pe un scaun, cu paharul de whisky în mână. Fac pariu cu tine în privinţa asta, dar nu vei fi în stare să-l plăteşti, fiindcă la capătul poveşti vei fi un morman de cenuşă.

— Am văzut deja sfârşitul, în fum. Ea veni lângă el, aplecându-se peste scaun – atât de reală, că-i putea simţi mirosul. Lumea asta va fi incendiată. Nu voi mai avea nevoie de ea. Fiecare om de pe insula asta nebună va fi măcelărit, ţipând şi înecându-se în propriul sânge. Fratele tău şi cercul său vor avea parte de cea mai oribilă moarte. Am văzut asta.

— Vrăjitorul tău nu cred că ţi-ar arăta altceva, zise Cian, ridicând din umeri. Întotdeauna eşti atât de credulă?

— El îmi arată întotdeauna *adevărul!* Ea se retrase în întuneric, fusta ei executând o arcuire furioasă. De ce persişti în aventura asta condamnabilă? De ce te opui celei care ţi-a oferit cel mai grozav dintre daruri? Am venit aici ca să-ţi propun un târg – o înţelegere privată şi personală, doar între noi doi. Ieşi din povestea asta, dragul meu, şi vei primi iertarea mea. Pleacă de aici, vino la mine şi nu vei obţine doar iertarea mea, ci şi un loc alături de mine. Voi aşterne la picioarele tale toate lucrurile după care ai jinduit şi pe care ţi le-ai refuzat – drept căinţă, pentru că te-am abandonat atunci când aveai nevoie de mine.

— Deci mă voi întoarce în epoca mea, în lumea mea şi totul va fi dat uitării?

— Îţi dau cuvântul meu că aşa va fi. Dar îţi voi oferi mai mult, mult mai mult dacă vii la mine. La mine. Ea toarse ca o pisică, masându-şi sânii cu palmele. Îţi aminteşti de ce am avut parte în noaptea aceea? Scânteia, pasiunea acelui moment?

El privi cum palmele ei alunecă rapid de-a lungul propriului trup, alb peste roşu.

— Îmi amintesc foarte bine.

— Putem avea din nou parte de asta şi de mult mai mult. La curtea mea, tu vei fi un prinţ. Şi un general care conduce armate, în loc să trudeşti pe brânci prin noroi alături de oameni. Îţi vei alege o parte a lumilor, odată cu toate plăcerile lor. O eternitate a dorinţelor.

— Mi-aduc aminte că şi înainte mi-ai promis ceva asemănător. Apoi am rămas singur, distrus şi pierdut, năclăit de noroiul din cimitir.

— Mă simt la fel. Vino în clipa asta, vino. Locul tău nu e aici, Cian. Locul tău e alături de cei ca tine.

— Interesant. El bătu cu degetele în sticla paharului. Deci tot ceea ce trebuie să fac e să te cred pe cuvânt că mă vei răsplăti, în loc să mă torturezi şi să mă ucizi.

— De ce mi-aş distruge propria creaţie? zise ea pe un ton credibil.

Şi încă pe una care s-a dovedit a fi un luptător puternic?

— Ca să te răzbuni, desigur, şi fiindcă cuvântul tău e o fantezie, ca şi apariţia ta aici. Dar eu îţi dau cuvântul într-o chestiune vitală, Lilith, iar cuvântul meu e la fel de greu şi la fel de strălucitor ca diamantele pe care le porţi. Eu sunt cel care va veni după tine. Care îţi va face felul. Cian luă un cuţit şi trecu lama acestuia de-a lungul palmei. Ţi-o jur, cu sânge. Faţa mea e ultima pe care o vei vedea.

Furia îi schimonosi figura.

— Te condamni singur.

— Nu, zise el, atunci când imaginea ei dispăru. Tu m-ai condamnat.

Era târziu, iar somnul lui luase sfârşit.

Cel puţin la ora asta putea să hoinărească pe unde poftea, fără a da peste servitori, curteni sau gărzi. Avusese destulă companie – atât a oamenilor, cât şi a vampirilor. Dincolo de asta avea nevoie de o diversiune, de mişcare, de ceva care să elimine acele rămăşiţe amare ale visului.

Admiră arhitectura castelului – ceva puţin mai evoluat faţă de ceea ce exista în mod obişnuit pe vremea când el era viu. Era o carte de istorie, pe dinăuntru şi pe dinafară, cu acele lumini schimbătoare ale torţelor ce se ridicau din scobiturile sub formă de dragon, cu tapiţeriile ca de poveste, rupte parcă dintr-un festival, cu marmura aceea lustruită care lucea ca o bijuterie.

Desigur, nu fusese construit drept fortăreaţă, ci mai degrabă ca un cămin opulent. Potrivit, cât se poate de sigur, pentru o regină. Până la apariţia lui Lilith, Geallul dusese o existenţă paşnică, canalizându-şi energiile şi minţile eminente către artă şi cultură.

Reuşi, în linişte şi pe întuneric, să studieze pe îndelete şi să admire tablourile şi tapiţeriile, picturile murale şi sculpturile. Putu să adulmece în noapte parfumul florilor din seră, care îndulceau aerul, risipindu-se până în bibliotecă, pentru a pătrunde în rafturile înalte.

Geallul fusese de la început un ţinut destinat artei, cărţilor şi muzicii, în locul războaielor şi fabricării armelor. Cât de potrivit şi cu câtă răceală aleseseră zeii şi demonii locul acesta pentru un război nefericit.

Biblioteca era, aşa cum precizase Moira, atunci când se îndrăgostise de biblioteca lui, o catedrală a cărţilor plină de linişte. Deja îşi petrecuse o parte din timp în compania câtorva cărţi, arătându-se interesat şi amuzat de faptul că acestea nu erau cu mult diferite de poveştile scrise pe vremea sa.

Oare Geallul, în cazul în care va supravieţui, avea să dea naştere propriului său Shakespeare, Yeats şi Austen? Oare arta lui avea să reînvie oferind propria versiune a lui Monet şi Degas?

O idee fascinantă.

Pentru moment, era mult prea neliniştit, prea surescitat pentru a sta

jos şi a citi, aşa că o porni mai departe. Mai avea şi alte încăperi de explorat, şi pe timpul nopţii se putea plimba oriunde dorea.

În timpul peregrinării lui, ploaia continua să cadă în ritm constant.

Se plimbă prin ceea ce părea a fi un salon, în prezent folosit ca depozit de arme. El luă o sabie, o cântări, apreciindu-i echilibrul. Poate că meseriaşii Geallului fuseseră devotaţi în trecut artei, dar ştiau şi cum să confecţioneze o sabie.

Timpul avea să dovedească dacă asta era suficient.

Fără intenţie, el se întoarse şi intră în ceea ce i se părea a fi o sală de muzică.

Harfa suflată cu aur stătea elegant într-un colţ. O vază ceva mai mică, având forma unei harpe irlandeze, dădea graţie unui loc din apropiere. Exista şi un monocord, un strămoş al pianului – care avea incrustate pe cutia sonică nişte sculpturi minunate.

El îi atinse leneş corzile, fericit că sunetul lui era autentic şi limpede.

Exista acolo şi un fel de flaşnetă. Când îi învârti mânerul, se auzi o melodie tristă.

Mai erau lăute şi fluiere, toate lucrate foarte frumos. Existau şi scaune confortabile şi un cămin drăguţ confecţionat din marmură. O încăpere perfectă, cugetă el, pentru muzicieni şi pentru cei care apreciau arta.

Apoi studie instrumentul. Corpul acestuia era mai mare decât violina din care provenea şi avea cinci fluiere. Pe vremea când instrumentul era la modă, el nu se arătase interesat de genul acesta de lucruri. Nu, el era ocupat cu uciderea târfelor de pe străzi.

Dar când un om beneficiază de eternitate, are nevoie de hobby-uri şi de ţeluri şi de ani în care să le studieze.

Se aşeză şi începu să cânte.

Notele şi sunetele se întoarseră la el, calmându-l aşa cum se spunea că o poate face muzica. Având ploaia drept acompaniament, el se lăsă purtat de muzică.

Moira nu ar fi dat niciodată buzna fără ca el să fie conştient că ea face acest lucru.

Ea auzi acel vaiet trist şi lin al melodiei, în timp ce se plimba. Îl urmase, exact aşa cum un copil urmează un fluierar, ca să rămână apoi în pragul uşii, uimită şi încântată.

Deci, gândi Moira, aşa arată el atunci când e liniştit, nu când se preface că ar fi. Era posibil ca aceasta să fi fost înfăţişarea lui înainte ca Lilith să pună stăpânire pe el – puţin visător, puţin trist, oarecum pierdut.

Tot ceea ce se stârnise şi se născuse înăuntrul ei cu privire la el părea că se adunase acum în inima ei, văzându-l astfel, fără mască. Stând de unul singur, reflectă ea, şi căutând alinarea muzicii. Ea ar fi

vrut să posede talentul Glennei în materie de pictură ca să-l poată desena aşa cum era ea sigură că-l văzuse de foarte puţine ori.

Cian ţinea ochii închişi, iar expresia de pe chipul său exprima un amestec de melancolie şi mulţumire. Indiferent la ce anume se gândea, degetele alunecau cu măiestrie pe corzi, lungi şi subţiri, seducând instrumentul printr-o melodie plină de regrete.

Apoi el se opri atât de brusc, încât ea scoase un ţipăt scurt în semn de protest, înaintând în cameră, cu lumânarea în mână.

— Oh, continuă, te rog, da? Cu siguranţă era ceva frumos.

El ar fi preferat ca ea să se fi repezit asupra lui cu un cuţit decât cu surâsul acela nerăbdător şi inocent. Ea purta doar straiele de culcare, albe şi pure, părul despletit căzându-i peste umeri în cascadă. Lumina lumânării îi descoperi chipul plin de mister şi de dragoste.

— Podelele sunt mult prea reci pentru nişte picioare desculţe, fură singurele vorbe pe care el le rosti, ridicându-se pentru a lăsa deoparte instrumentul. Expresia aceea visătoare dispăruse din ochii lui şi privirea îi redevenise rece. Frustrată, ea lăsă jos lumânarea.

— La urma urmelor, picioarele sunt ale mele. Nu ai spus niciodată că ştii să cânţi.

— Sunt multe lucruri pe care nu le-am spus niciodată.

— Eu nu am avut deloc talent, spre disperarea mamei şi a profesorilor pe care i-a angajat pentru a mă învăţa arta muzicii, indiferent de instrumentul pe care l-am ales, acesta ajungea să scoată nişte sunete ce semănau cu cele ale unei pisici călcate pe coadă.

Ea se aplecă, trecându-şi palma pe deasupra corzilor.

— În mâinile tale părea o magie.

— Am avut timp să descopăr ce mă interesează. Timp berechet, mult mai mulţi ani.

Ea ridică privirea, uitându-se în ochii lui.

— Cât se poate de adevărat, dar timpul nu afectează arta, nu-i aşa? Tu ai un dar, aşa că de ce să nu accepţi un compliment adresat cu oarecare graţie?

— Maiestate. El se înclină adânc. Faceţi o onoare bietelor mele eforturi.

— Oh, scuteşte-mă cu asta, i-o întoarse ea, surprinzându-l râzând pe înfundate. Nu ştiu de ce cauţi tot soiul de metode prin care să mă insulţi.

— Bărbatul trebuie să aibă un hobby. Noapte bună.

— De ce? Acestea sunt orele tale, nu-i aşa, şi nu duci dorul patului. Eu nu pot dormi. Ea îşi cuprinse umerii, înfiorându-se. O adiere rece m-a trezit din somn. Deoarece îl privea, observă schimbarea abia perceptibilă din ochii lui. Ce? Ce ai aflat? Larkin…

— Nu are nicio legătură cu asta. Din câte ştiu, el şi ceilalţi sunt cât se poate de bine.

— Atunci ce e?

El cântări o clipă situaţia. Dorinţa lui de a sta departe de ea nu cântărea mai greu decât ceea ce ea trebuia să afle.

— E cam frig aici pentru confesiuni nocturne.

— Atunci o să aprind focul. Ea se duse la şemineu şi luă cutia cu turbă. În cabinetul de pictură a existat întotdeauna whisky. O să beau puţin.

Moira ştia că el ridicase o sprânceană, un gest de sarcasm, înainte de a traversa încăperea.

— Mama ta n-ar fi considerat necuviincios să stai lângă foc doar în compania unui bărbat, împărţind un pahar de whisky şi, cu atât mai mult, în compania unuia care nu e om, în miez de noapte?

— Ceea ce se cuvine nu e prima grijă pe care o am. Se ghemui şi supraveghe atentă câteva clipe turba pentru a fi sigură că s-a aprins. Apoi se ridică, îndreptându-se spre un scaun, şi luă paharul cu whisky. Mulţumesc. Ea luă prima înghiţitură. În noaptea asta s-a întâmplat ceva. Dacă are legătură cu Geallul, atunci trebuie să aflu.

— Are legătură cu mine.

— A fost ceva legat de Lilith. Am crezut că era vorba doar de temerile mele, care şi-au făcut apariţia în timp ce dormeam, dar a fost mai mult de atât. Am visat-o o dată şi a fost mai mult decât un vis. Tu m-ai trezit din el.

Fusese tandru cu ea după aceea, îşi aminti ea. Nehotărât, dar tandru.

— A fost ceva asemănător, continuă Moira, dar nu am visat. Pur şi simplu, am simţit…

Ea se opri mirată.

— Nu, nu doar am simţit. Te-am auzit. Te-am auzit vorbind. Ţi-am auzit vocea în mintea mea şi ea era dură. *Eu am să-ţi fac asta.* Te-am auzit rostind aceste cuvinte foarte clar. Ca şi cum aş fi fost trează. Mi-am zis că aş muri dacă mi-ai vorbi atât de rece.

Şi am fost suficient de captivată, pentru a mă da jos din pat, reflectă ea. Muzica o conduse apoi la el.

— Cine era? întrebă ea.

Mai târziu, el avea să încerce să descopere cum de îl auzise vorbind în propriile ei vise.

— Lilith, rosti el.

— Mda. Cu ochii la foc, Moira îşi frecă braţul de sus în jos. Ştiam. Nu era doar frig, era şi ceva întunecat. Nu era vorba de tine.

— Poţi fi sigură?

— Tu ai o altă… nuanţă, decise ea. Lilith e neagră. Închisă la culoare ca smoala. Tu, în fine, tu nu străluceşti. E un amestec de gri cu albastru. Licăreşte înăuntrul tău.

— Ce e asta? Un soi de aură?

Uşoara ironie din tonul lui o făcu să roşească uşor.

— E ceea ce văd uneori. Glenna mi-a zis să continui. Ea e roşu cu auriu, asemenea părului ei – dacă te interesează. Era vorba de un vis? De Lilith?

— Nu. Deşi ea mi-a trimis unul care e posibil să fi fost o amintire. O târfă cu care am făcut sex şi apoi am ucis-o pe o străduţă murdară din Londra. Felul în care îşi ridică paharul şi sorbi din el, reprezenta o subliniere aspră a vorbelor. Dacă nu ar fi fost ea, eu, oricum, am făcut sex cu multe, şi apoi le-am ucis, aşa că nu prea are importanţă.

Privirea Moirei rămăsese tot timpul aţintită asupra lui.

— Tu îţi închipui că mă şochează? Ai spus-o în aşa fel, încât să mă sperii. Dar asta a rămas undeva în trecutul tău. Tu crezi că eu sunt atât de naivă, încât să nu ştiu că ai avut tot felul de femei şi că pe multe dintre ele le-ai ucis? Aducându-le în prezent, nu faci decât să mă desconsideri.

— Nu te înţeleg. El obişnuia să urmărească ceea ce nu pricepea. Înţelegerea era un alt mod de a supravieţui.

— Sigur nu e vina mea, nu? Eu mă fac înţeleasă în majoritatea cazurilor. Fie că ea ţi-a trimis sau nu visul, a făcut-o ca să te tulbure.

— Să mă tulbure, repetă el, mutându-se lângă foc. Asta mă excită. Şi mă dezarmează. Nu găsesc un termen mai potrivit. Ăsta era scopul ei şi i-a reuşit de minune.

— Pentru a te face vulnerabil, a venit la tine. O apariţie. Aşa cum a procedat şi Lora cu Blair.

El se întoarse, ţinând în mână paharul cu whisky.

— După atâtea secole am obţinut nişte scuze pentru faptul că m-a abandonat atunci când trecuseră doar câteva zile de la transformarea mea, în momentul în care Hoyt m-a aruncat de pe un pisc.

— Poate că întârzierea e relativă, având în vedere lunga ta existenţă.

În secunda aceea, el pufni în râs, neputându-se abţine.

— Da, cea mai ciudată creatură, în care se ascundea o vrăjitoare foarte abilă. Mi-a propus un târg. Eşti interesată să-l auzi?

— Sunt extrem de interesată.

— Tot ce ar trebui să fac e să plec de aici. Departe de tine, de ceilalţi, de ce aduce Samhainul. Dacă fac asta, ea va considera că suntem chit. Ba mai mult, dacă plec de lângă tine şi trec de partea ei, voi fi răsplătit cât se poate de bine. Voi avea tot ceea ce-mi doresc, plus un loc alături de ea. Şi, de asemenea, în patul ei. De aceleaşi avantaje se vor bucura toţi cei pe care îi pot lua cu mine.

Moira strânse din buze, şi apoi luă o înghiţitură de whisky.

— Dacă tu crezi una ca asta, atunci eşti mult mai necopt decât mine.

— Nu am fost niciodată mai necopt ca tine.

— Nu? Ei bine, care dintre noi a fost suficient de necopt pentru a se distra cu un vampir şi să-i permită apoi să-şi vâre colţii în trupul său?

— Hmm. Ai nimerit-o. Dar tu nu ai fost niciodată un tânăr excitat.

— Iar femeile, bineînţeles, nu sunt interesate de plăcerile carnale. Preferăm mai degrabă să ne aşezăm undeva şi să croşetăm, intonând rugăciuni.

— Încă un punct marcat, spuse el. În orice caz, fiindcă nu mai sunt un tânăr excitat şi niciun bărbat necopt, sunt cât se poate de conştient că Lilith m-ar face prizonierul ei sau m-ar tortura. Ea m-ar putea ţine în viaţă pentru, pentru… ei bine, pentru totdeauna. Pradă unei dureri inimaginabile.

El medită asupra acestui lucru, ideile ieşind la iveală datorită scurtei conversaţii cu Moira.

— Sau e posibil ca ea să se ţină de cuvânt – în privinţa sexului şi a celorlalte recompense – atâta vreme cât îi va conveni. Ştie că-i voi fi de folos, cel puţin până la Samhain.

Moira dădu din cap, în semn de aprobare.

— S-ar culca cu tine, te-ar umple de recompense. Ţi-ar da un rang şi o poziţie. Şi după ce toate astea s-ar împlini, te-ar lua prizonier şi te-ar tortura.

— Exact. Dar nu intenţionez să mă las torturat o eternitate sau folosit de ea. Ea l-a omorât pe prietenul meu, la care ţineam foarte mult. I-o datorez lui King.

— Cred că i-a displăcut refuzul tău.

El îi aruncă o privire fugară.

— În seara asta eşti regina înţelegerii.

— Atunci dă-mi voie să fiu şi stăpâna intuiţiei şi să declar că tu i-ai spus că misiunea ta e aceea de-a o distruge.

— O jur, pe propriul meu sânge. Dramatic, zise el, aruncând o privire spre rana de la mâna sa care era aproape vindecată. Totuşi m-am simţit uşor teatral.

— Ai lămurit lucrurile. Mi se pare grăitor. Ai nevoie mai mult decât o recunoşti să o ucizi cu mâna ta. Nici ea, nici tu nu înţelegeţi asta. Nu ai nevoie de gestul ăsta ca răsplată, ci ca să închizi o uşă. Neprimind niciun răspuns din partea lui, ea îşi înălţă capul. Ţi se pare ciudat că te înţeleg mult mai bine decât ea? Că te cunosc mai bine decât ar putea ea s-o facă vreodată?

— Cred că mintea ta lucrează continuu, replică el. Îi şi aud rotiţele. Nu e de mirare că în ultimele zile nu ai putut dormi din pricina acelui zgomot afurisit care se aude probabil în mintea ta.

— Sunt speriată. El îi căută privirea, dar ea şi-o feri. Mi-e teamă că voi muri înainte de a trăi cu adevărat. Mi-e frică să nu-mi dezamăgesc poporul, familia, pe tine şi pe ceilalţi. Când simt răceala şi întunericul acela, aşa ca în noaptea asta, îmi dau seama ce va deveni Geallul dacă

ea va învinge. Va fi asemenea unei prăpăstii, goală şi neagră. Iar gândul acesta îmi răpeşte somnul.

— Atunci răspunsul trebuie să fie acela că ea nu va câştiga.

— Mda. Acesta trebuie să fie răspunsul. Lăsă paharul cu whisky deoparte. Trebuie să-i spui şi Gennei ceea ce mi-ai spus mie. Cred că răspunsul va fi mai greu de găsit dacă între noi există secrete.

— Dacă nu o voi face eu, îi vei spune tu.

— Desigur. Dar trebuie să vină de la tine. De câte ori ai chef, poţi cânta la orice instrument doreşti. Şi, dacă vrei să ai parte de intimitate, poţi să le iei pe cele care îţi plac în camera ta.

— Mulţumesc.

Ea zâmbi timid şi se ridică.

— Cred că acum voi putea dormi puţin. Noapte bună.

Îşi luă lumânarea şi ieşi, iar el rămase acolo mai multe ceasuri, în încăperea luminată doar de licărul focului.

La prima oră a dimineţii ploioase, Moira se afla alături de Tynan. El şi trupele alese pe sprânceană se pregăteau de plecare.

— O să fie o călătorie umedă.

Tynan îi zâmbi.

— Ploaia face bine la suflet.

— În cazul acesta, după atâtea zile de ploaie, sufletul nostru trebuie să fie cât se poate de sănătos. Ei se pot mişca prin ploaie, Tynan. Moira atinse uşor crucea pictată pe pieptarul lui. Mă întreb dacă nu ar trebui să aşteptăm ca, mai întâi, să se însenineze şi abia apoi să plecaţi.

Clătinând din cap, el îşi aruncă privirea spre cei aflaţi în spatele său.

— My lady, oamenii sunt pregătiţi. Atât de pregătiţi, încât o întârziere le-ar scădea moralul şi i-ar enerva. Au nevoie de acţiune, chiar dacă asta presupune o zi lungă de mers prin ploaie. Suntem antrenaţi să luptăm, zise el, înainte ca ea să poată vorbi. Dacă ne va ieşi careva în întâmpinare, vom fi pregătiţi.

— Am încredere că aşa veţi fi. Trebuia să aibă încredere. Dacă nu în Tynan, pe care-l cunoştea de-o viaţă, atunci în cine? Larkin şi ceilalţi vă vor aştepta. Sper că se vor întoarce imediat ce va apune soarele, aducându-mi vestea că aţi ajuns acolo cu bine şi că aţi ocupat poziţiile.

— Vă puteţi baza pe asta. my lady. El îi luă mâinile.

Fiindcă erau prieteni, fiindcă era primul pe care-l trimitea departe, ea se aplecă să-l sărute.

— O să mă bazez. Ai grijă ca verii mei să nu intre în belele.

— Asta, my lady, s-ar putea să-mi depăşească puterile. Privirea lui se mută în altă direcţie. My lord. Lady, salută el.

Cu palmele strânse într-ale lui Tynan, Moira se întoarse spre Cian şi Glenna.

— O zi cam umedă pentru călătorie, comentă Cian. E posibil ca ei să aibă câteva trupe postate de-a lungul drumului ca să vă dea de furcă.

— Aşa speră şi oamenii. Tynan privi spre locul unde aproape o sută de persoane îşi luau rămas bun de la familiile lor şi de la iubite. Uitându-se apoi în ochii lui Cian întrebă: Suntem pregătiţi?

— Sunteţi corespunzători.

Înainte ca Moira să pareze ceea ce i se păru o insultă, Tynan slobozi un hohot de râs.

— Venind din partea ta, valorează mult, zise el, strângând mâinile lui Cian. Mulţumesc pentru timpul acordat şi pentru vânătăi.

— Să le foloseşti cât mai bine. *Slán leat*[2].

— *Slán agat*[3]. În timp ce încălecă, îi aruncă Glennei un zâmbet larg şi mândru. O să-ţi trimit soţul acasă, my lady.

— Aşa să faci. Fii binecuvântat, Tynan.

— În numele tău, Maiestate, îi zise el Moirei şi îşi îndemnă armăsarul: La drum!

Moira urmări cum bărbaţii răzleţiţi se încolonează. Văzu cum vărul ei Oran şi alţi doi ofiţeri o pornesc la drum, conducându-i pe soldaţii ei pedeştri la război.

— Începe, şopti Moira. Fie ca zeii să-i aibă în pază.

— Ar fi mai bine, zise Cian, să-şi aibă singuri de grijă.

Rămaseră amândoi nemişcaţi până ce primul batalion al armatei Geallului se pierdu în zare.

8

Glenna se încruntă pe deasupra ceştii cu ceai, impulsionată de Moira. Cian povesti despre interludiul lui cu Lilith. Toţi trei luau micul dejun împreună, în intimitate.

— Exact ce i s-a întâmplat lui Blair atunci, iar mie la New York. Speram că eu şi Hoyt am reuşit să blocăm genul acesta de întâmplări.

— Poate că le-aţi blocat în privinţa oamenilor, adăugă el. Când e vorba de doi vampiri, e cu totul altfel. Mai ales…

— Când cea care se furişează e o regină, încheie Glenna. Da, înţeleg. Totuşi trebuie să existe o modalitate de a scăpa de ea.

— Nu prea merită să-ţi consumi timpul şi energia cu aşa ceva. Pentru mine nu reprezintă o problemă.

— Spui asta acum, dar te-a supărat.

Cian îi aruncă o privire rapidă Moirei.

— Supărat e mult prea mult spus. În orice caz, a plecat, să spunem aşa, ofensată.

— Povestea asta a avut şi o parte bună, continuă Glenna. Pentru că a venit la tine şi a încercat să ajungă la o înţelegere, denotă că nu mai e chiar atât de încrezătoare.

— Dimpotrivă, ea crede, fără urmă de îndoială, că va fi învingătoare. I-a arătat-o vrăjitorul său.

— Midir? Aseară nu ai pomenit despre asta.

— Nu am avut ocazia, zise Cian nepăsător. În realitate, reflectase îndelung înainte de a decide dacă trebuia să pomenească despre asta. Pretinde că el i-ar fi arătat că victoria va fi de partea ei şi, după părerea mea, ea chiar crede asta. Pierderile pe care i le-am provocat până acum nu au prea mare importanţă pentru ea. Supărări de moment, orgoliu rănit. Doar atât.

— Noi înfruntăm destinul cu fiecare schimbare, cu fiecare alegere. Moira îl privi pe Cian în ochi. Războiul nu se va termina până când nu va fi câştigat cu adevărat, ori de ea, ori de noi.

— Sunt de acord, zise Glenna. Cum altfel îşi poate apăra pielea?

— Nu pot spune că vreuna dintre voi nu are dreptate. Dând nepăsător din umeri, Cian luă o pară. Dar genul acesta de încredere absolută poate reprezenta o armă periculoasă. Iar armele se pot întoarce chiar împotriva celui care le deţine. Cu cât o înţepăm mai tare, cu atât mai mult se va agita ea.

— Şi ce foloseşti pe post de ac? se interesă Moira.

— Caut ceva.

— Am eu ceva care s-ar putea să aibă efect. Glenna miji ochii în

timp ce amesteca în ceai. Dacă Midir poate să-i deschidă o uşă, astfel încât ea să ajungă în mintea ta, pot face şi eu exact acelaşi lucru. Mă întreb ce părere ar avea Lilith despre vizită.

Muşcând din pară, Cian se lăsă pe spate.

— Ei, nu eşti tu o fată deşteaptă?

— Da, sunt. O să am nevoie de tine. De amândoi. De ce n-am încheia micul dejun cu o scurtă vrajă?

Glennei îi trebui mai mult de oră pentru a-şi pregăti ustensilele şi ingredientele.

Ea aşeză jos cristalul numit „flourite“ şi peruzeaua. Amestecă porumb, boabe de ilice şi ramuri de cimbru. Aprinse lumânări purpurii şi galbene şi, apoi, focul sub cazan.

— Acestea provin din pământ, iar noi le vom amesteca în apă. Începu să amestece ingredientele în cazan. Pentru vorbele din vis, pentru viziune, pentru amintire. Moira, poţi aşeza lumânările în formă de cerc în jurul cazanului?

Ea continuă să lucreze, în timp ce Moira aşeza lumânările.

— De fapt, m-am gândit să încerc aşa ceva încă de la întâmplarea cu Blair. Şi mi-am frământat mintea cum am putea proceda.

— Te-a lovit cu putere de câte ori te-ai folosit de magie pentru a cerceta bazele ei, îi reaminti Cian. Aşa că trebuie să fii sigură. Nu mi-ar plăcea ca Hoyt să se străduie să mă arunce iar de pe stâncă pentru că am lăsat să ţi se întâmple ceva.

— Eu nu am să fiu în linia întâi. Ea îşi dădu părul pe spate, privindu-l. Tu vei fi acolo.

— Foarte bine, perfect.

— E riscant, aşa că tu trebuie să fii sigur.

— În fine, e o acţiune în care ai nevoie de tupeu şi în care te umpli de glorie, nu? El făcu un pas în faţă pentru a se uita în cazan. Şi ce voi avea de făcut?

— Pentru început, să observi. Dacă alegi să intri în contact… asta depinde de tine şi va trebui să-mi promiţi că, în cazul în care situaţia devine primejdioasă, vei renunţa. Altfel, te aducem noi fuguţa înapoi –, dar nu va fi plăcut. Probabil că vei avea cea mai îngrozitoare migrenă şi o greaţă pe cinste.

— Ce distractiv.

— Doar începutul e distractiv. Ea trecu dincolo de cazan şi deschise o cutiuţă din care scoase o figurină de ceară.

Cian îşi înălţă sprâncenele.

— Seamănă destul de mult. Te pricepi.

— Sculptura nu e chiar cel mai mare talent al meu, dar mă descurc când e vorba de o păpuşă. Glenna răsuci figurina ce o reprezenta pe Lilith, astfel încât Moira să o poată vedea. În general, nu le fac eu. Nu

e de dorit şi e periculos pentru cei pe care i-ai capturat. Dar regula de neagresiune nu se aplică celor vii. Cu excepţia celor de faţă.

— De apreciat.

— Am nevoie de ceva de la tine.

— Ca de exemplu?

— Sânge.

Cian adoptă o înfăţişare resemnată.

— Normal.

— Doar câteva picături, după ce voi lega păpuşa. Nu am nimic de-al ei – păr, unghii tăiate – însă cu multă vreme în urmă, sângele vostru s-a amestecat. Cred că va funcţiona. Ea ezită, înfăşurându-şi pe degete lanţul pandantivului. Ori poate că e o idee proastă.

— Ba nu. Moira aşeză ultima lumânare. A venit vremea să dăm buzna în mintea ei, aşa cum a intrat şi ea în minţile noastre. După părerea mea, e un ac excelent vârât pe sub pielea ei. Şi Cian merită să-i răspundă cu aceeaşi monedă. Vom putea privi?

— Ţi-e sete de puţină răzbunare? întrebă Cian.

— Sper ca totul să decurgă cum trebuie. Glenna inspiră adânc. Pregătit pentru o mică proiecţie astrală?

— Ca întotdeauna, răspunse Cian.

— Păşiţi amândoi înăuntrul cercului format de lumânări. Cian, va trebui să atingi starea de meditaţie. Eu şi Moira vom fi supraveghetorii şi observatorii tăi. O să-ţi menţinem trupul în planul acesta, în timp ce mintea şi imaginea ta vor pleca în călătorie.

— E adevărat, o întrebă Moira, că spiritul lui va călători în siguranţă în lumea lui dacă va lua cu sine ceva care aparţine cuiva din lumea aceea?

Glenna îşi dădu părul la o parte de pe faţă.

— E o teorie.

— Dacă e aşa, ia astea. Îşi scoase banda din mărgele şi piele cu care îşi legase părul. În caz că teoria e adevărată.

După ce îi răspunse cu o încruntare plină de îndoială, Cian o vârî în buzunar.

— Sunt înarmat cu gablonzuri pentru păr.

Glenna luă un bol micuţ plin cu balsam.

— Concentrează-te, zise ea, frecându-i pielea cu balsam. Relaxează-ţi corpul şi deschide-ţi mintea. O privi pe Moira. Noi două vom colora cercul. Imaginează-ţi un albastru-deschis, delicat şi mătăsos. Acesta semnifică protecţia.

În vreme ce ele se ocupau de colorarea cercului, Cian se concentră asupra uşii albe. Acesta era simbolul lui obişnuit atunci când voia să mediteze. Când va fi pregătit, uşa se va deschide, iar el va trece dincolo de ea.

— El are o minte puternică, îi spuse Glenna Moirei. Şi a exersat

foarte mult. Mi-a spus că a studiat în Tibet. Nu are importanţă, zise ea, fluturând din mână. Trag de timp. Am emoţii.

— Vrăjitorul ei nu e mai puternic ca tine. Ce face el, poţi face şi tu.

— E al naibii de adevărat. Trebuie să mărturisesc că sper ca Lilith să doarmă acum.

Ea făcu o deschizătură în păpuşă, pregătindu-se apoi s-o umple cu noroi luat din curtea cimitirului, apoi cu rozmarin, salvie, ametist şi cuarţ.

— În timpul legării va trebui să îţi controlezi emoţiile, Moira. Lasă deoparte ura şi teama. Noi dorim să facem dreptate şi să putem vedea. Putem să-i facem rău lui Lilith cu ajutorul magiei, însă Cian va fi o conductă. Nu vreau ca fluxul negativ să se întoarcă împotriva lui.

— Atunci ai dreptate. E suficient.

Glenna astupă orificiul din păpuşă cu ajutorul unui dop de ceară.

— O vom invoca pe Maat, zeiţa dreptăţii şi a echilibrului, ca ea să ne ghideze mâna. Cu ajutorul acestei imagini vom răspândi magia în aer şi pe pământ. Lipi pe păpuşă o pană albă, deasupra panglicii negre cu care aceasta era înfăşurată. Dă-i creaturii, a cărei imagine o ţin în mână, un vis şi o amintire veche.

Dându-i cuţitul ritualic Moirei, făcu semn cu capul.

— Închisă cu sângele pe care ea l-a vărsat, legat acum cu aceste picături de sânge.

Cian nu reacţionă în niciun fel în secunda în care Moira îi ridică mâna, pentru a trece cu cuţitul de-a lungul palmei lui.

— *Mintea şi viaţa pe care ea a dus-o să se unească în ea, astfel ca el să se poată uita. Şi în vreme ce noi vom privi, îl vom ţine în siguranţă, în privinţa mâinii şi a inimii, până când va decide să plece. Cu ajutorul nostru, du înăuntrul ei aceşti stropi magici. Du mesagerul nostru în visele ei. Deschide uşile ca noi să putem vedea. Să fie aşa cum vrem noi.*

Glenna ţinu păpuşa deasupra cazanului şi apoi îi dădu drumul. Păpuşa suspendată rămase în aer.

— Ia-i mâna, îi zise Moirei, şi ţine-o strâns.

Când mâna Moirei se strânse peste a lui, Cian nu păşi dincolo de uşă, ci trecu prin ea, ca o explozie. Trecând printr-un întuneric pe care nici măcar ochii lui nu-l puteau învinge, el simţi mâna Moirei care o strângea cu putere pe a lui. În minte auzi vocea ei calmă.

— Suntem alături de tine. Nu o să-ţi dăm drumul.

Se vedea lumina lunii strălucind în întuneric, dezvăluind forme şi umbre. Erau parfumuri, flori şi pământ, apă şi femei.

Oameni.

Era cald. Temperatura nu avea o importanţă prea mare pentru el, dar putea simţi că se schimbase în comparaţie cu umezeala aceea răcoroasă pe care o lăsase în urmă. Căldura era atenuată doar de briza ce bătea dinspre apă.

Dinspre mare, se corectă el. Era oceanul ale cărui valuri tresăltau deasupra nisipului. Şi mai erau şi dealurile ce se înălţau deasupra plajelor. Măslinii se întindeau de-a lungul teraselor. Pe cel mai înalt deal se înălţa un templu, alb în lumina lunii, cu coloanele sale de marmură care priveau spre ocean, împreună cu arborii, grădinile şi piscinele sale. Cu faţa spre femeia şi bărbatul ce stăteau întinşi pe o pătură aşezată pe nisipul auriu şi strălucitor, lângă spuma albă şi jucăuşă a valurilor.

Auzi râsul femeii – râsul răguşit al unei femei excitate. Şi ştiu că era Lilith, că era vorba de amintirea lui Lilith sau de visul în care ea se cufunda. Aşa că el rămase deoparte, urmărind cum bărbatul îi trage jos de pe umeri halatul alb, îngropându-şi capul între sânii ei.

Dulce, atât de dulce era gura lui care-i sorbea buzele. Totul înăuntrul ei se revărsa, asemenea mareei. Cum putea fi interzisă frumuseţea unui asemenea moment? Trupul ei era destinat să fie al lui. Spiritul, mintea, sufletul ei fuseseră create de zei pentru a se completa cu ale lui.

Ea se arcui, predându-se, degetele ei trecând uşor prin părul lui sărutat de soare. El avea aroma măslinilor şi a soarelui ce pârguia fructele acestora.

Dragostea ei, doar a ei. Îi şopti asta, în vreme ce buzele lor se uniră din nou. Şi încă o dată, cu o lăcomie ce creştea până la insuportabil.

Ochii ei îl oglindeau doar pe el în secunda în care trupurile lor se uniră. Plăcerea aduse cu ea lacrimi strălucitoare, gemetele ei transformându-se în nişte gâfâieli neajutorate.

Dragostea se răspândi în adâncul ei asemenea unui jurământ, bubui înăuntrul inimii ei, precum o sută de pumni de mătase. Ea îl îmbrăţişă din ce în ce mai strâns, strigându-şi cu putere bucuria, cu un abandon care înfrunta până şi auzul zeilor.

— Cirio, Cirio. Ea îi cuibări capul între sânii ei. Inima mea. Dragostea mea.

El îşi înălţă capul şi îi mângâie părul auriu.

— Până şi luna păleşte în faţa frumuseţii tale. Lilia, regina mea şi a nopţii.

— Nopţile sunt ale noastre, dar eu vreau lumina soarelui alături de tine – soarele care-ţi îmbracă în aur părul şi pielea, care te atinge atunci când eu nu am cum. Vreau să merg alături de tine, mândră şi liberă.

El se întinse pe spate.

— Priveşte stelele. În seara asta ele sunt torţele noastre. Ar trebui să înotăm la lumina lor. Să potolim arşiţa asta în mare.

— De ce să nu discutăm despre noi?

— Noaptea e prea fierbinte ca să vorbim şi să ne facem probleme.

El rosti vorbele cu nepăsare, strecurând nisipul printre degete. Vino. Vom fi nişte delfini şi ne vom distra.

În clipa în care el o prinse de mâini pentru a o ridica, ea şi le retrase printr-o smucitură dură şi ţâfnoasă.

— Dar *trebuie* să vorbim. Să facem planuri.

— Iubito, din noaptea asta a mai rămas atât de puţin timp.

— Putem avea tot timpul, fiecare noapte. Trebuie doar să plecăm, să fugim împreună. Pot fi soţia ta, îţi pot dărui copii.

— Să plecăm? Să fugim? Îşi dădu capul pe spate, râzând în hohote. Ce prostie mai e şi asta? Haide, hai acum, nu mi-a mai rămas decât o oră. Hai să înotăm. Şi te voi poseda acolo, în valuri.

— Nu, e o prostie. De data asta ea îi respinse mâna, lovindu-l. Am putea naviga departe de aici, oriunde ne-am dori. Să fim împreună fără rezerve, la lumina soarelui. Vreau să fiu cu tine mai mult decât câteva ceasuri petrecute pe întuneric, Cirio. Mi-ai promis mai mult de atât.

— Să navigăm departe ca nişte hoţi? Casa, familia şi slujba mea sunt aici.

— Şi banii, zise ea. Ai tatălui tău.

— Şi ce-i cu asta? Tu-ţi imaginezi că eu aş dezonora numele familiei mele fugind departe cu preoteasa unui templu, pentru a trăi ca nişte nevoiaşi într-un loc străin?

— Ai spus că poţi trăi doar cu dragostea mea.

— Vorbele se spun uşor când te prinde focul pasiunii. Fii cuminte. El îşi trecu degetul de-a lungul sânului ei gol. Noi ne oferim unul altuia plăcere. De ce-am avea nevoie de mai mult?

— Eu *vreau* mai mult. Mi-am încălcat jurămintele de dragul tău.

— De bunăvoie, îi reaminti el.

— Din iubire.

— Dragostea nu ţine de foame, Lilia, şi nici nu se consumă în piaţă. Hai, nu mai fi tristă. O să-ţi cumpăr un cadou. Ceva din aur, la fel ca părul tău.

— Nu vreau nimic din ceea ce se poate cumpăra. Vreau libertatea. Aş deveni soţia ta.

— Ba nu. Dacă încercăm o nebunie ca asta şi suntem prinşi, vom fi condamnaţi la moarte.

— Mai degrabă aş muri odată cu tine decât să trăiesc fără tine.

— Se pare că eu pun mai mult preţ pe viaţa mea decât pui tu pe vieţile noastre. Aproape căscă, vorbind leneş. Pot să-ţi ofer şi plăcerea şi libertatea ei. Cât despre soţie, ştii că mi-a fost deja aleasă.

— Tu m-ai ales pe mine. Ai spus…

— Ajunge, ajunge! El părea mai degrabă plictisit de conversaţie, decât furios. Pentru asta te-am ales, aşa cum m-ai ales şi tu pe mine. Doreai cu lăcomie să fii mângâiată. Am observat asta în privirea ta.

Dacă te-ai gândit la tot felul de fantezii referitoare la locul unde vom pleca, e problema ta.

— Ai făcut un legământ cu mine.

— Unul al trupului. Şi tu te-ai folosit de minune de el. Se ridică în picioare. Te-aş păstra fericit ca amantă, dar nu am vreme şi nici răbdare pentru cererile ridicole ale unei prostituate din templu.

— Prostituată. Furia îi alungă culoarea din obraji, chipul devenindu-i alb precum coloanele din marmură de pe coama dealului. Tu mi-ai răpit fecioria.

— Tu mi-ai oferit-o.

— Nu vorbeşti serios. Ea îngenunche, împreunându-şi palmele aşa cum face o femeie atunci când se roagă. Eşti furios. Nu o să mai vorbim în seara asta despre subiectul respectiv, înotăm aşa cum ai spus tu şi dăm uitării vorbele grele.

— E prea târziu pentru asta. Tu crezi că nu-mi dau seama ce zace în mintea ta? O să mă pisezi până la moarte cu ceva care nu se poate întâmpla. Pur şi simplu. I-am provocat destul pe zei.

— Doar nu vrei să mă părăseşti. Te iubesc. Dacă mă părăseşti, mă duc la familia ta. O să le spun…

— Îndrăzneşte să vorbeşti despre asta şi voi jura că minţi. Vei fi arsă pe rug pentru asta, Lilia. El se aplecă, trasând cu degetul o linie curbă pe umărul ei. Iar pielea ta e mult prea moale şi mult prea dulce pentru a arde în foc.

— Nu, nu mă părăsi. Totul va fi aşa cum spui, aşa cum îţi place. Nu voi mai pomeni nicicând de plecare. Nu mă părăsi.

— Implorarea nu face altceva decât să te urâţească.

Ea ţipă, cuprinsă de o durere îngrozitoare, însă el se îndepărtă, ca şi cum nu ar fi suportat s-o audă.

Ea se trânti cu faţa în jos pe pătură, plângând în hohote şi lovind-o cu pumnii. Durerea acelui moment era asemenea focului de care pomenise el, arzând însă în adâncul ei şi părând să-i transforme oasele în cenuşă. Cum avea să suporte o asemenea durere?

Dragostea o trădase, o folosise şi apoi o alungase. Dragostea o transformase într-o proastă. Şi, cu toate astea, inima ei era plină de iubire.

Ar fi vrut să se arunce în mare şi să se înece. Ar fi vrut să se urce în vârful templului şi să se azvârle de acolo. Ar fi vrut să moară acolo unde se afla, din pricina durerii şi a ruşinii.

— Mai întâi, îl omor pe el, zise ea furioasă, înecându-se. Îl omor, mai întâi pe el şi apoi o să mă sinucid. Sângele meu şi al lui împreună. Ăsta e preţul iubirii şi al trădării.

Un zgomot, o şoaptă deasupra nisipului, o făcu să sară în sus, plină de bucurie. Se întorsese la ea!

— Iubirea mea!

— Da. Asta voi fi.

Bărbatul avea părul negru, lung, şi veşminte de culoarea nopţii. La fel avea şi ochii, de un negru strălucitor.

Ea îşi luă toga şi îşi acoperi trupul.

— Sunt una dintre preotesele acestui templu. Nu ai voie să treci pe aici.

— Eu pot merge unde doresc. Atât de tânără, murmură el, în timp ce ochii aceia negri se plimbau pe trupul ei. Atât de proaspătă.

— Pleacă!

— O voi face când voi dori. V-am urmărit în aceste trei nopţi, Lilia, am văzut cum tu şi băiatul acela vă pierdeţi vremea unul cu celălalt.

— Cum îndrăzneşti?

— I-ai dăruit iubire, iar el ţi-a oferit minciuni. Spune-mi cum ai vrea să-i răsplăteşti darul pe care ţi l-a oferit?

Simţi cum ceva erupe înăuntrul ei. Primele seve ale răzbunării.

— El nu merită nimic de la mine, aşa cum nu merită niciun alt bărbat.

— Cât adevăr. Deci o să-mi oferi mie ceea ce nu merită niciun bărbat.

Frica alergă în adâncul ei, iar ea alergă odată cu aceasta. El se postase acolo, în faţa ei, având surâsul acela îngheţat.

— Ce eşti tu?

— Ah, intuiţie. Ştiam că am ales bine. Eu sunt ceea ce exista înainte ca zeii tăi slabi şi rutinaţi să fie aruncaţi din ceruri.

Ar fi vrut să fugă, dar el se afla acolo, blocându-i drumul. Frica se transformă pe loc în teroare.

— Dacă atingi o preoteasă a templului, vei muri.

— Iar moartea e un început atât de fascinant. Caut o parteneră, o iubită, o femeie, o elevă. Tu eşti aceea. Am un dar pentru tine, Lilia.

El râse. Râse până în clipa în care o ridică şi o trânti pe nisip.

Ea se luptă, îl zgârie, îl lovi, dar el era mult prea puternic. Acum gura lui era lipită de sânii ei, ca plângea de ruşine, chiar dacă, între timp, îşi înfipsese unghiile în obrazul lui.

— Da. Da. E mai bine când femeile se zbat. Ai să vezi. Frica lor e un parfum, iar ţipetele lor o melodie. El îi prinse faţa în palmă, forţând-o să-l privească.

— Acum, priveşte-mă în ochi. În ochi.

Şi el se împlântă înăuntrul ei. Trupul ei se înfioră, cutremurat din pricina şocului. Şi nespus de încântat.

— El te-a posedat vreodată cu o asemenea forţă?

— Nu, nu. Lacrimile începură să se usuce pe obrajii ei. În loc să se încleşteze, să lovească, palmele ei se afundară în nisip, căutând un punct de sprijin. Captivată de ochii lui, trupul ei începu să se mişte odată cu al bărbatului.

— Ia mai mult. Tu vrei mai mult. Durerea e aşa de… excitantă.

El plonjă cu mai multă putere, atât de adânc încât ea se temu că se va rupe în două. Cu toate acestea, trupul ei continuă să se sincronizeze cu al lui, iar ochii îi erau captivaţi de privirea lui.

În clipa în care ochii lui deveniră roşii, inima ei tresări cuprinsă de o teamă nouă, cu toate că teama aceea era sugrumată în gheara unei emoţii îngrozitoare. El era atât de frumos. Iubitul ei uman pălea pe lângă frumuseţea asta întunecată şi poruncitoare.

— O să-ţi dau instrumentul cu care să te răzbuni. O să-ţi dăruiesc propriul tău început. Trebuie doar să-l ceri. Cere-mi darul.

— Da. Dă-mi darul tău. Dă-mi răzbunare. Dă-mi…

Trupul ei se cutremură în momentul în care colţii lui o pătrunseră. Orice plăcere pe care o cunoscuse sau pe care şi-o imaginase deveni nesemnificativă faţă de cea care se dezlănţui în secunda aceea înăuntrul ei. Asta, asta era gloria pe care nu o regăsise niciodată în templu, puterea întunecată şi în continuă creştere la care crezuse întotdeauna că nu are acces.

Acesta era acel lucru interzis după care jinduise ea.

Ea era aceea care, zvârcolindu-se cuprinsă de plăcere, îl făcu să atingă punctul culminat. Şi tot ea, fără să i se spună, se ridică pentru a sorbi sângele lui.

Zâmbind cu buzele pline de sânge, ea îşi dădu duhul.

Şi se trezi în patul ei, după două mii de ani de la momentul acelui vis.

Îşi simţea trupul lovit, moleşit şi mintea înceţoşată. Unde era marea? Unde era templul?

— Cirio?

— O romantică? Cine ar fi ghicit? Cian ieşi la iveală. Să-l strigi pe iubitul care te-a alungat şi care te-a trădat.

— Jarl? Acesta era numele pe care-l folosea ea pentru creatorul ei. Dar cum visul începuse a se separa de realitate, ea observă că era Cian.

— Deci, ai venit, până la urmă. Propunerea mea… Dar nu era chiar atât de clară.

— Ce s-a întâmplat cu tânărul? Ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o conversaţie agreabilă, Cian se aşeză pe pat.

— Care tânăr? Davey?

— Nu, nu, nu căţeluşul tău. Iubitul tău, cel pe care îl aveai în timpul vieţii.

Buzele ei tremurară căci ea înţelese.

— Deci te-ai jucat cu visele mele. Ce-mi pasă mie de asta? Se numea Cirio. Ce crezi că a devenit?

— Cred că profesorul tău a aranjat ca el să devină prima ta victimă.

Ea surâse din pricina celei mai dragi amintiri ale sale.

— A făcut pe el, în timp ce Jarl îl ţinea în faţa mea, văicărindu-se ca un copil, implorând să-l las în viaţă. Eu eram nouă – dar aveam totuşi capacitatea de a-l ţine în viaţă câteva ore – mult timp după ce el îşi ceruse moartea. În cazul tău voi proceda altfel. O să-ţi ofer ani de suferinţă.

Ea îl atacă şi îl înjură în secunda în care unghiile sale trecură prin el.

— Distractiv, nu? Şi Jarl? Cât a trecut până l-ai eliminat? o întrebă el.

Ea se retrase, ţâfnoasă. Apoi cedă.

— Aproape trei sute de ani. Am avut foarte multe de învăţat de la el. Începuse să se teamă de mine fiindcă puterea mea creştea din ce în ce mai mult. Adulmecam deja frica pe care o simţea faţă de mine. Dacă nu-l omoram eu, mă ucidea el.

— Ţi se spunea Lilia – Lily.

— Ca un om demn de milă ce-am fost, da. El m-a numit Lilith atunci când m-am trezit. Îşi răsuci o şuviţă de păr în jurul degetului, privindu-l pe Cian. Ai sperat cumva că aflându-mi începutul vei afla şi cum să mă elimini?

Aruncă cearşafurile deoparte, se ridică şi merse complet goală până la ulcica din argint.

Când îşi turnă sânge într-o cupă, mâinile îi tremurară.

— Hai să vorbim deschis. Suntem singuri – ceea ce e ciudat. Azi nu dormi cu Lora, cu puştiul sau cu oricare alt ales?

— Chiar şi eu îmi doresc, uneori, singurătatea, zise ea.

— În regulă. Deci să fim sinceri. E straniu, nu-i aşa, dezorientant să revii, fie şi în vis, la starea de om? Să-ţi vezi propriul sfârşit, propriul început, ca şi cum s-ar fi întâmplat în urmă cu câteva clipe. Să te simţi iarăşi om sau să-ţi aminteşti cât se poate de bine cum e să fii.

Ea îşi luă un capot.

— M-aş întoarce la starea de om.

Sprâncenele lui se înălţară.

— Tu? Acum mă uimeşti.

— Ca să retrăiesc acel moment al morţii şi al reînvierii. Clipa aceea minunată şi stupefiantă. Aş deveni din nou slabă şi oarbă numai ca să experimentez iarăşi darul acela.

— Desigur. Rămâi previzibilă. El se ridică în picioare. Să ştii un lucru. Dacă tu şi vrăjitorul tău îmi mai stârniţi visele, îţi voi întoarce favoarea întreit. Nici eu nu îţi voi da pace şi nici tu însăţi nu-ţi vei da.

Deşi simţea cum mintea Moirei îl trage înapoi, ca şi voinţa Glennei, el mai rămase o vreme nevăzut.

Voia să vadă reacţia lui Lilith.

Ea aruncă cupa, cu cât sânge mai avea în ea, în perete. Distruse o cutie de bijuterii. Lovi pereţii cu pumnii până începură să-i sângereze.

Apoi îi strigă paznicului:

— Aduceţi-mi-l pe netrebnicul acela de vrăjitor. Să mi-l aduceţi în lanţuri. Aduceţi-l! Nu, aşteaptă, aşteaptă. Ea se răsuci, dorind, evident, să-şi recapete stăpânirea de sine. Dacă îmi iese acum în cale, îl omor, şi atunci la ce-mi foloseşte? Aduceţi-mi pe cineva ca să-l mănânc.

Se răsuci din nou.

— Un bărbat. Tânăr. De douăzeci şi ceva de ani. Dacă avem unul, atunci să fie blond. Du-te.

Rămasă singură, îşi frecţionă fruntea.

— O să-l ucid din nou, şopti ea. Atunci am să mă simt ceva mai bine. O să-i spun Cirio şi o să-l omor încă o dată.

Smulse preţioasa sa oglindă de pe birou. Privindu-şi chipul îşi aminti de ce nu-l va ucide pe Midir. El i-o dăduse în dar.

— Iată-mă, şopti ea. Atât de frumoasă. Luna păleşte, da, da, aşa face. Eu sunt aici. O să fiu mereu aici. Ceilalţi sunt fantome. Iar pe mine iată-mă aici.

Luând o perie, începu să-şi aranjeze părul şi să fredoneze o melodie, deşi avea lacrimi în ochi.

— Bea asta. Glenna împinse o cupă în dreptul buzelor lui Cian, dar aceasta fu imediat dată la o parte.

— Mă simt bine. Nu am chef de whisky şi nici nu voi leşina în braţele tale.

— Eşti palid.

Buzele lui se strâmbară.

— Asta face parte din bagajul nemuririi. În fine. A fost o călătorie pe cinste.

Din moment ce el îl refuzase, Glenna sorbi o înghiţitură de whisky, dându-i-l apoi Moirei.

— Fain. Ea nu ne-a simţit, îi zise ea Moirei. Mi-ar plăcea să cred că blocajele mele şi legătura mea au fost suficiente, însă consider că, în acelaşi timp, era mult prea prinsă ca să ne simtă.

— Era atât de tânără. Moira se aşeză. Atât de tânără şi de îndrăgostită de omul acela netrebnic. Nu ştiu în ce limbă vorbeau. Pe ea am înţeles-o, lucru destul de straniu, deoarece nu cunosc limba.

— Greaca. Ea a început ca fiind preoteasa unei zeităţi. Iar virginitatea era parte a slujbei sale. Cian şi-ar fi dorit nişte sânge, dar se mulţumi cu apă. Şi n-o mai compătimi. Era suficient de coaptă pentru ceea ce a păţit.

— Ca şi tine? i-o întoarse Moira. Şi nu te mai preface că nu ai simţit nimic pentru ea. Am simţit mila ta. Inima ei era frântă şi, doar după câteva clipe, a fost violată şi posedată de un demon. O dispreţuiesc pe Lilith cea de acum şi o compătimesc pe Lilia.

— Lilia era pe jumătate nebună. Poate că transformarea i-a păstrat

în tot acest timp relativa sănătate mintală, zise Cian.

— Sunt de acord. Îmi pare rău, i se adresă Glenna Moirei. Şi nu mi-a plăcut să văd ce i s-a întâmplat. Dar avea ceva în privire, în voce – şi, Doamne, în felul cum i-a răspuns lui Jarl. Nu era în regulă, Moira, nici măcar atunci.

— Poate că s-ar fi sinucis sau ar fi fost executată pentru că l-a omorât pe cel care a trădat-o. Dar ar fi murit curată. Ea oftă. Iar noi nu am mai fi fost aici să discutăm despre asta. Povestea asta îţi dă dureri de cap, dacă te gândeşti prea mult la ea. Am o întrebare delicată care se datorează mai mult curiozităţii mele, decât altui motiv.

Îşi drese glasul înainte de a-l întreba pe Cian:

— Felul în care a reacţionat ea, cum spunea Glenna, nu e ceva neobişnuit?

— Majoritatea luptă sau paralizează din pricina fricii. Ea, pe de altă parte, a participat după… După ce a început să simtă plăcerea datorată violului. Nicio femeie întreagă la minte nu simte plăcere în momentul când e brutalizată şi forţată.

— Era deja a lui înainte ca el să muşte, murmură Moira. El a ştiut că ea va fi a lui, a intuit asta. Şi ea a ştiut ce are de făcut pentru a se transforma – sorbind din el. În tot ce am citit eu, se pretindea că victima trebuie forţată sau că trebuie să i se spună. Ea a luat. A înţeles şi a vrut.

— Ştim mai multe decât înainte, ceea ce e întotdeauna de folos, comentă Cian. Iar episodul a enervat-o, un beneficiu în plus. O să dorm mult mai bine fiindcă am reuşit asta. A trecut ora mea de culcare, doamnelor.

Moira îl privi cum se îndepărtează.

— Are sentimente. De ce crezi că merge atât de departe, pretinzând că nu le-ar avea?

— Sentimentele provoacă durere, în general. Cred că atunci când ai văzut şi făptuit atât de multe, sentimentele pot provoca un fel de durere constantă. Glenna îşi puse palma pe umărul Moirei. Negarea e o altă formă de supravieţuire.

— Sentimentele dezlănţuite pot fi ori un balsam, ori o armă.

Ce s-ar întâmpla cu el, se întrebă ea, dacă nu şi le-ar putea controla?

9

Ploaia se transformă într-un amurg care lăsă peste pământ o ceaţă ca un fum. Imediat după sosirea nopţii, luna şi stelele nu reuşiră să străpungă semiîntunericul.

Moira traversă râul de ceaţă, îndreptându-se către curte, pentru a i se alătura Glennei.

— Mai au puţin şi ajung acasă, şopti Glenna. Mai târziu decât speram noi, dar nu mai e mult până ajung.

— Am aprins focurile în camera ta şi a lui Larkin, iar băile au fost pregătite. Vor fi înfriguraţi şi uzi.

— Mulţumesc. Eu nu m-am gândit la asta.

— Când eram în Anglia, tu te gândeai la toate detaliile confortului. Acum e rândul meu. Asemenea lui Glenna, Moira privi cerul. Am ordonat ca mâncarea să fie dusă în salonul familiei, dacă nu cumva vrei să fii singură cu Hoyt.

— Nu, nu. Ei vor dori să relateze totul de îndată. După aceea, vom avea parte de intimitate. Ea ridică mâna pentru a strânge în palmă crucea şi amuleta pe care o purta alături de aceasta. N-am crezut că voi fi atât de îngrijorată. Am fost în mijlocul unei bătălii, am fost decimaţi, dar niciodată nu m-am simţit atât de îngrijorată.

— Fiindcă erai alături de el. Să iubeşti şi să aştepţi e mult mai rău.

— E una dintre lecţiile pe care am învăţat-o. Au fost atât de multe. Tu ţi-ai făcut griji în privinţa lui Larkin, ştiu. Iar acum pentru Tynan. El simte ceva pentru tine.

Moira înţelese că Glenna nu se referea la Larkin.

— Ştiu. Mamele noastre sperau ca noi să devenim un cuplu.

— Dar?

— Orice-ar fi el, mi-e doar un foarte bun prieten. Poate că neavând un iubit pe care să-l aştept, un iubit pe care să-l pierd, suport povestea asta mult mai uşor.

— Dar?

— Dar, zise Moira, pe jumătate râzând, te invidiez cum te chinui, aşteptându-l pe al tău.

Din locul în care stătea, Moira îl zări pe Cian, văzu silueta lui care înainta în semiîntuneric. Venea dinspre grajduri. În locul pelerinei de ploaie pe care obişnuiau să o poarte bărbaţii din Geall, el purta o pelerină identică cu a lui Blair. Lungă, neagră, confecţionată din piele. Aceasta se unduia în ceaţă în vreme ce el se îndrepta spre ele. Cizmele lui scoteau un zgomot surd în timp ce păşea pe pietrele umede.

— Nu vor sosi mai devreme dacă staţi în burniţa asta, zise Cian.

— Sunt foarte aproape. Glenna ridică ochii spre cer, ca şi cum ar fi vrut ca acesta să se deschidă şi să-l arunce spre Hoyt spre ea. El ştie că-l aştept.

— Dacă m-ai fi aşteptat pe mine, aş fi plecat imediat, zise Cian.

Surâzând, ea îşi rezemă capul pe umărul lui. Când el o luă de mijloc pe Glenna, Moira văzu în gestul lui aceeaşi afecţiune care exista între ea şi Larkin, una izvorâtă din suflet, datorată legăturilor de familie.

— Uite, zise Cian încet.

— Îi vezi? Glenna păşi mai în faţă. Reuşeşti să-i vezi?

— Aşteaptă un minut şi o să-i vezi şi tu.

În secunda în care ea reuşi să-i vadă, o strânse pe Moira de mână.

— Slavă Cerului. O, Slavă Cerului!

Dragonul plutea prin aerul dens, ducându-şi în spinare călăreţii. În clipa în care atinse solul, Glenna alergă spre el. Hoyt descălecă şi întinse braţele pentru a o îmbrăţişa.

— Ce frumos. Moira vorbi în şoaptă, în vreme ce Hoyt şi Glenna se îmbrăţişau. Mulţi şi-au luat azi rămas-bun şi o vor face şi mâine. E frumos să vezi cum cineva se întoarce acasă şi e aşteptat cu braţele deschise.

— Înainte de-a o avea pe ea, el prefera adesea să se întoarcă la singurătate. Femeile schimbă lucrurile.

Ea ridică privirea spre Cian.

— Doar femeile?

— Atunci oamenii. Însă femeile modifică universul doar pentru că sunt femei.

— În bine sau în rău?

— Depinde de femeie, nu?

— Şi de preţ sau de bărbatul pe care ea pune ochii. Zicând asta, ea îl părăsi, pentru a se îndrepta spre Larkin.

În ciuda faptului că era ud leoarcă, ea îl îmbrăţişă strâns.

— Am mâncare, băutură, apă fierbinte, tot ce ţi-ai putea dori. Sunt atât de fericită că te văd. Să vă văd pe toţi. În clipa în care se pregătea să se întoarcă cu spatele la Larkin ca să-i întâmpine pe ceilalţi, el o strânse şi mai tare.

Moira simţi cum uşurarea se preschimbă în teamă.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să mergem înăuntru. Vocea lui Hoyt era scăzută şi încordată. Trebuie să plecăm din umezeala asta.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Moira se îndepărtă de Larkin.

— Trupele lui Tynan au fost prinse aproape la jumătatea drumului.

Simţi cum îngheaţă totul în adâncul ei.

— Oran. Tynan.

— Sunt în viaţă. Tynan a fost rănit. Şase dintre ei…

Ea îl apucă pe Larkin de braţ şi-l strânse puternic.

— Morţi sau capturaţi?

— Cinci morţi, unul prizonier. Alţi câţiva răniţi, doi dintre ei foarte rău. Am făcut tot ce-am putut pentru ei.

Senzaţia de răceală rămase, ca o bucată de gheaţă aşezată deasupra inimii ei.

— Ai numele? Ale celor morţi, ale răniţilor şi al celuilalt?

— Da, le avem. Moira, tânărul Sean a fost luat prizonier. Fiul fierarului.

Stomacul ei se întoarse pe dos în momentul în care conştientiză că băiatul avea să înfrunte o soartă mai grea decât moartea.

— Am să vorbesc cu familiile lor. Să nu spuneţi nimănui nimic până nu discut eu cu familiile lor.

— Te însoţesc.

— Nu. Nu, mie îmi revine sarcina. Tu trebuie să te usuci, să te încălzeşti şi să mănânci. Eu trebuie s-o fac, Larkin. E treaba mea.

— Am notat numele. Blair scoase o bucăţică de hârtie din interiorul pelerinei, dintr-un loc ferit de umezeală. Îmi pare rău, Moira.

— O să vin în salonaş imediat ce voi putea, ca să-mi povesteşti tu detaliile. Deocamdată, familiile trebuie să afle de la mine ce s-a întâmplat.

— Mare povară, declară Blair după plecarea Moirei.

— O să facă faţă. Cian se uită după ea. Asta este datoria reginelor.

Crezu că nu va fi în stare, dar reuşi să facă faţă. În vreme ce mamele şi văduvele plânseră în braţele ei, ea reuşi să ducă toată povara. Nu ştia nimic despre atac, dar le spuse că fiecare dintre fiii, soţii sau fraţii lor muriseră ca nişte eroi.

Asta trebuia să le spună.

Cu părinţii lui Sean situaţia se dovedi mult mai grea. Era mai rău să vezi speranţa din ochii fierarului şi lacrimile pline de speranţă care scăldau ochii soţiei lui. Nici ea nu reuşi să iasă din starea aceea, aşa că îi lăsă pradă ei, îi lăsă rugându-se ca fiul lor să poată scăpa, într-un fel sau altul, şi să se întoarcă acasă.

Când totul luă sfârşit, ea se duse în apartamentul ei pentru a pune lista aceea într-o cutiuţă pictată pe care o aşeză apoi lângă patul ei. Aveau să mai fie acolo şi alte liste, ştia asta. Era doar începutul. Numele fiecăruia care avea să-şi dea viaţa va fi scris şi aşezat în cutia aceea. Alături de ele Moira depuse, în semn de amintire, o crenguţă de rozmarin şi o monedă, ca tribut.

După ce închise cutia, îngropă adânc dorinţa de singurătate şi o porni spre salon pentru a afla cum se petrecuse totul.

Conversaţia se opri în momentul când intră, şi Larkin se ridică repede în picioare.

— Tata tocmai a plecat. Mă duc să-l aduc, dacă doreşti.

— Nu, nu. Lasă-l să stea cu mama şi cu sora ta. Moira ştia că soţul verişoarei ei gravide avea să plece a doua zi cu trupele.

— Îţi încălzesc ceva de mâncare. Ascultă, ai să mănânci, zise Glenna chiar în secunda în care Moira deschise gura. Ia-o drept un medicament, dar mănâncă.

În timp ce Glenna aşeza mâncarea în farfurie, Cian îi turnă în pahar o porţie de lichior de mere.

— Bea mai întâi, zise el. Eşti albă ca ceara.

— Cu asta o să-mi revină culoarea, iar capul va pluti. Moira ridică din umeri şi îl dădu peste cap ca pe apă.

— Trebuie să admiri o femeie care bea astfel un păhărel. Impresionat, el luă paharul gol şi se întoarse la locul lui.

— A fost oribil. Măcar atât pot să recunosc, în faţa tuturor. A fost oribil. Moira se aşează la masă, presându-şi tâmplele cu palmele. Să te uiţi la feţele lor şi să vezi cum se transformă şi să ştii că vor fi alţii, pentru vecie, din cauza veştii pe care le-ai adus-o. Din pricina a ceea ce au pierdut.

— Nu tu le-ai adus-o. Furia şfichiuia în vocea Glennei, în vreme ce ea trânti farfuria în faţa Moirei. Nu tu i-ai luat.

— Nu mă refeream la război, la moarte, ci la vestea aceea. Cea mai grea a fost cea referitoare la prizonier. La băiatul fierarului, Sean.

Părinţii lui încă mai speră. Cum să le spun că era vorba de ceva mai groaznic decât moartea? Nu puteam să le distrug şi ultima urmă de speranţă şi mă întreb dacă n-ar fi fost mai bine să le spun.

Expiră cu putere, îndreptându-şi spatele. Glenna avea dreptate. Va mânca.

— Erau ascunşi în pământ, începu Hoyt, exact aşa cum au fost când au prins-o pe Blair. Tynan a spus că nu erau mai mult de cincizeci, dar oamenii au fost luaţi prin surprindere. Spunea că s-au purtat de parcă nu le-ar fi păsat că vor fi căsăpiţi, năpustindu-se şi luptând ca nişte fiare. Doi au căzut aproape imediat, iar ei au luat trei cai de la noi în confuzia luptei.

— Aproape o treime din caii cu care am plecat.

— Patru sau cinci dintre ei l-au luat pe băiatul fierarului, viu, după cum au declarat cei care au încercat să-l salveze. L-au scos de acolo, şi au plecat cu el spre est, în timp ce restul au păstrat direcţia, bătând în retragere. Am ucis mai mult de douăzeci, iar ceilalţi, furibunzi, au fugit, schimbând direcţia.

— A fost o victorie. Aşa trebuie să priveşti lucrurile, insistă Blair. Trebuie s-o faci. Oamenii tăi au omorât aproape douăzeci de vampiri în primul lor atac. Pierderile tale nu atârnă atât de greu, prin comparaţie. Să nu spui că ajunge şi o singură moarte, adăugă ea rapid. O ştiu. Dar aceasta e realitatea. Antrenamentul i-a ajutat.

— Ştiu că ai dreptate şi mi-am spus şi eu exact acelaşi lucru. Dar a fost şi victoria lor. Au vrut un prizonier. Nu găseau altă modalitate de a face rost de unul. Misiunea lor a fost aceea de a lua un prizonier viu, indiferent de preţul plătit.

— Ai dreptate, nu te contrazic. Dar eu nu o văd ca pe o victorie în ce-i priveşte. A fost o prostie. Să spunem că cinci l-au luat prizonier. Dacă vampirii aceia rămâneau să lupte – ar fi luat mai mulţi dintre ai noştri – vii sau morţi. Eu cred că Lilith a ordonat asta fiindcă era scoasă din minţi sau sub imperiul unui impuls. Dar a fost şi o strategie greşită.

Moira mânca, fără să simtă gustul mâncării în timp ce reflecta.

— Modul în care l-a înapoiat pe King. Unul josnic şi brutal. În opinia ei a fost unul amuzant. Crede că toate chestiile astea au să ne demoralizeze, că o să ne distrugă voinţa. Cum de ne cunoaşte atât de puţin? Tu ai jumătate din vârsta ei, i se adresă lui Cian. Tu ştii mai bine.

— Eu consider că oamenii sunt interesanţi. Ea îi consideră, în cel mai bun caz… gustoşi. Nu ai nevoie să ştii ce anume gândeşte o vacă ca să o creşti pentru a deveni friptură.

— Eu i-am rănit iubita, aşa că trebuia să se răzbune cumva, zise Moira. Am distrus trei dintre bazele ei – şi trebuie să adăugăm că am curăţat următoarele două locaţii în dimineaţa asta.

— Erau goale, preciză Larkin. Nu a catadicsit să pună acolo capcane sau să-şi cazeze o parte din trupe. Glenna ne-a povestit cum v-aţi jucat cu ea cât am fost noi plecaţi.

— Una peste alta, a fost dinte pentru dinte. Dar ea a avut mult mai multe de pierdut decât noi. Dar asta nu uşurează cu nimic durerea familiilor celor care au murit, adăugă Blair.

— Iar mâine îi voi trimite pe alţii la drum. Phelan. Moira se aplecă spre Larkin. N-am putut să-l conving să nu plece. Am stat de vorbă cu Sinann, dar…

— Nu, de asta mă ocup eu. Sper că tata a stat deja de vorbă cu ea, dar am s-o vizitez şi eu.

Ea aprobă.

— Şi Tynan? Rănile lui?

— O tăietură adâncă de-a lungul şoldului. Hoyt l-a tratat. Se simţea bine când i-am lăsat acolo. Sunt protejaţi de noapte.

— Bine, atunci. Ne vom ruga pentru soarele ce răsare în zori.

Moira mai avea încă o îndatorire pe care trebuia să şi-o îndeplinească.

Doamnele ei de companie aveau o cameră de zi chiar lângă apartamentul ei, unde puteau citi, croşeta sau bârfi. Mama Moirei amenajase acolo un spaţiu extrem de feminin, cu materiale catifelate,

multe perniţe şi ghivece cu plante înflorite. Focul se făcea aici cu lemn de măr, judecând după aroma din încăpere.

După ce fusese încoronată, Moira le dăduse doamnelor ei libertatea de a face toate schimbările pe care şi le doreau, însă camera rămăsese aşa cum şi-o amintea ea dintotdeauna.

Doamnele ei se aflau acolo în acel moment, aşteptând ca ea să se retragă la culcare sau să le spună că nu mai are nevoie de ele.

În clipa când Moira intră, se ridicară şi făcură o plecăciune.

— Acum suntem doar noi femeile aici, zise Moira. Pentru moment, în locul acesta, suntem doar noi. Ea întinse braţele spre Ceara.

— Oh, my lady. Ochii Cearei erau deja roşii şi umflaţi de plâns. Ea alergă în braţele Moirei. Dwyn a murit. Fratele meu e mort.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Vino, vino aici. O ajută pe Ceara să se aşeze, ţinând-o strâns lângă ea. Şi plânse odată cu ea, aşa cum plânsese alături de mama Cearei şi de ceilalţi.

— L-au îngropat acolo, pe un câmp de lângă drum. Nici măcar nu au putut să-l aducă acasă. Nu are parte de priveghi.

— O să aducem un preot care să sfinţească pământul. Şi vom ridica un monument în cinstea celor căzuţi astăzi.

— Era nerăbdător să plece, să lupte. S-a întors şi mi-a făcut cu mâna înainte s-o pornească la drum.

— Acum o să bem puţin ceai. Având şi ea ochii înroşiţi de plâns, Isleen lăsă jos ceainicul. Vom bea puţin ceai, Ceara, şi tu, my lady.

— Mulţumesc. Ceara îşi şterse faţa umedă. Nu ştiu ce s-ar fi ales de mine în aceste ultime ore dacă nu ar fi fost Isleen şi Dervil.

— E foarte bine că ai prietene. Bea ceaiul şi apoi mergi la familia ta. Acum ai nevoie de familia ta. Poţi să stai cât doreşti.

— Mai doresc încă un lucru, Maiestate. Ceva ce te rog să-mi oferi în numele fratelui meu.

Moira aşteptă, dar Ceara nu continuă.

— Îmi ceri să-mi dau cuvântul pentru ceva anume fără să ştiu ce promit.

— Mâine va pleca soţul meu.

Moira simţi un gol în stomac.

— Ceara. Se apropie şi mângâie cu palma părul Cearei. Soţul lui Sinann va pleca şi el la răsăritul soarelui. Ea e însărcinată cu cel de-al treilea copil şi, cu toate astea, nu o pot scuti de plecarea lui.

— Nu îţi cer să mă scuteşti. Îţi cer să-mi permiţi să merg şi eu cu el.

— Să… Uimită, Moira se îndepărtă puţin. Ceara, copiii tăi?

— Vor sta cu mama şi vor fi cât se poate de bine şi în siguranţă aici, alături de ea. Dar omul meu pleacă la război, iar eu m-am antrenat la fel ca şi el. De ce să stau şi să aştept? Ceara întinse braţele. Să croşetez şi să mă plimb prin grădină, în timp ce el luptă. Aţi spus că trebuie să fim toţi pregătiţi pentru a apăra Geallul, şi multe alte

asemenea fraze. Eu m-am pregătit. Maiestate, my lady, te implor să mă laşi să plec mâine împreună cu soţul meu.

Fără a rosti o vorbă, Moira se ridică în picioare. Se duse la fereastră, privind afară, în întuneric. Ploaia se oprise, dar ceaţa se adunase sub formă de nori.

— Ai discutat cu el despre asta? întrebă Moira după un timp.

— Da, iar el s-a gândit, în primul rând, la siguranţa mea. Totuşi înţelege că hotărârea mea e de neclintit, pricepe motivul.

— Care e aceasta?

— El e sufletul meu. Ceara se ridică în picioare, punându-şi palma deasupra inimii. Nu mi-aş lăsa copiii neprotejaţi, dar am încredere că mama mea va face tot ce-i stă în puteri pentru ei. My lady, noi, femeile, ne-am antrenat şi ne-am târât pe brânci în noroi în tot acest timp ca acum să stăm lângă foc?

— Nu. Nu pentru asta.

— Nu sunt singura femeie care îşi doreşte asta.

Moira se răsuci brusc.

— Ai discutat şi cu celelalte. Le privi pe Dervil şi pe Isleen. Şi voi două vreţi acelaşi lucru? Îmi dau seama că am greşit împiedicându-vă. Se vor face toate pregătirile. Sunt mândră să fiu una dintre femeile Geallului.

Din dragoste, îşi zise Moira, pregătindu-se să scrie o nouă listă de nume. Atât din dragoste, cât şi din datorie. Femeile voiau să plece, să lupte pentru Geall. Însă ele puneau mâna pe spadă şi de dragul soţilor, iubiţilor şi familiilor lor.

Ea de dragul cui lupta? Cine o aştepta să se întoarcă noaptea, înaintea unei bătălii, căutând căldura aceea, motivul pentru care să lupte?

Zilele se scurgeau, iar Samhainul plana precum un topor însângerat deasupra capului ei. Iar ea stătea aici, singură, ca în fiecare noapte. Avea să ia din nou o carte, o nouă hartă, o altă listă? Sau o să se plimbe prin încăperi, prin grădini şi curţi, dorindu-şi-l…

Pe el, gândi ea. Dorindu-şi ca el să-şi pună iarăşi palmele pe trupul ei, s-o facă să se simtă atât de împlinită, de vie, de strălucitoare. Îşi dorea ca el să-i împărtăşească ceea ce ea observase în adâncul lui în noaptea în care cântase, răscolindu-i sufletul la fel de puternic cum îi aţâţase şi sângele.

Ea luptase şi sângerase şi avea să mai lupte şi să mai sângereze. Va merge călare la luptă, ca regină, cu sabia în mână. Însă acum stătea aici, în dormitorul ei liniştit, dorindu-şi precum o servitoare umilă mângâierea şi pasiunea singurului bărbat care făcuse ca pulsul ei s-o ia la goană.

Cu siguranţă era o prostie şi o zădărnicie. Da, era ceva ofensator şi

demn de o minte slabă. Din aceleaşi motive, şi-ar fi dorit să poată împiedica plecarea femeilor la drum. În mod tradiţional, bărbatul era cel care revenea la femeie. Bărbatul era făcut să protejeze şi să apere.

Lucrurile se schimbaseră, nu?

Nu petrecuse ea săptămâni la rândul într-o lume şi într-un timp unde femeile, asemenea Glennei şi lui Blair, îşi susţineau punctul de vedere?

Deci, dacă voia mâinile lui Cian pe trupul ei, trebuia să le pună chiar ea acolo, şi cu asta, basta.

Începu prin a ieşi rapid din cameră, aducându-şi aminte de înfăţişarea ei. Putea să arate mult mai bine. Dacă voia să atragă şi să seducă un vampir, atunci trebuia să fie bine înarmată.

Îşi scoase rochia. Şi-ar fi dorit o baie – sau, oh, minunatul duş cu apă fierbinte din Irlanda, dar se spălă în bazinul cu apă parfumată.

Îşi unse trupul cu cremă, imaginându-şi cum degetele lungi ale lui Cian trec de-a lungul lui. Pasiunea începuse deja să crească în pântecul ei şi să bubuie de-a lungul terminaţiilor nervoase, în vreme ce îşi alegea cea mai frumoasă cămaşă de noapte pe care o avea.

Pieptănându-şi părul, îşi dori, pentru un moment, să o fi rugat pe Glenna să o înveţe cum se obţine acea strălucire naturală. I se părea că obrajii începuseră deja să i se îmbujoreze, iar ochii îi luceau. Îşi frecă buzele până simţi că o dor, şi acestea prinseră o nuanţă rozalie şi se umflară arătând cât se poate de drăgălaş.

Se îndepărtă de oglinda înaltă, cercetându-se cu mare atenţie, din fiecare unghi. Spera că arată atrăgător.

Luând cu sine o lumânare, părăsi încăperea, foarte hotărâtă să nu se mai întoarcă acolo virgină.

Aflat în dormitorul său, Cian studia hărţile. El era singurul membru al cercului căruia nu i se permisese să cerceteze câmpul de luptă, nici în realitate, nici în vis. Hotărî să îndrepte lucrul acesta.

Timpul era problema. Cinci zile de mers, ei bine, el putea să parcurgă distanţa în două zile, poate chiar în mai puţin. Dar asta însemna că avea nevoie de un loc sigur unde să se instaleze în timpul zilei. Una dintre bazele securizate de ceilalţi ar fi fost tocmai bună. Imediat ce ar încheia cercetarea, ar putea să se reinstaleze în una dintre aceste baze până la Samhain.

Să plece din afurisitul ăsta de castel, departe de mult prea tentanta regină.

Ar exista obiecţii – şi asta era ceva supărător. Dar ei nu prea aveau cum să-l închidă într-o temniţă, obligându-l să rămână acolo. Vor pleca şi ei într-o săptămână, probabil. Exact la timp.

Va pleca odată cu trupele, a doua zi, în zori, dacă nu va răsări soarele. În caz contrar, va aştepta până la apus.

Lăsându-se în scaun, sorbi din sângele pe care-l amestecase cu whisky – reţetă proprie pentru un cocktail care îi garanta somnul. Ar fi putut pleca în clipa asta, nu-i aşa? Fără a fi certat de fratele său sau de alţii.

Bănuia că va trebui să scrie un bilet. Era ciudat că existau oameni pe care-i preocupa binele lui. Într-un fel, gândul acesta plăcut aducea după sine şi nişte responsabilităţi.

O să împacheteze şi o să plece, decise el, împingând paharul într-o parte. Fără nicio tevatură. Nu o să mai fie obligat să dea ochii cu ea până când îl vor ajunge din urmă.

El luă bentiţa din piele pe care uitase să i-o înapoieze şi începu să se joace cu ea. Dacă pleca în noaptea asta, ar fi vrut s-o vadă, s-o adulmece sau să-şi imagineze măcar cum ar fi s-o aibă sub el, pe întuneric.

Avea o imaginaţie a naibii de bogată.

Se ridică în picioare, intenţionând să hotărască ce direcţie ar fi fost cea mai indicată pentru călătoria lui, şi se încruntă în clipa când auzi ciocănitul în uşă.

Mai mult ca sigur era Hoyt, decise el. În fine, nu-i va pomeni de planurile sale, evitând astfel o lungă şi enervantă dezbatere pe marginea acestui subiect. Se gândi să nu răspundă, dar tăcerea şi o uşă încuiată nu aveau să-l oprească pe fratele lui, vrăjitorul.

Ştiu că era Moira din secunda în care atinse zăvorul. Şi înjură. Deschise uşa, cu intenţia de a o alunga cât mai repede.

Ea purta un veşmânt alb, strâmt, vaporos, iar pe deasupra ceva transparent, gri, ca nuanţa ochilor ei. Mirosea a primăvară – proaspătă şi plină de promisiuni.

Dorinţa se încolăci înăuntrul lui asemenea unor şerpi.

— Tu nu dormi niciodată? o întrebă el.

— Dar tu? Ea se strecură pe lângă el, mişcarea surprinzându-l suficient de mult încât să n-o împiedice.

— Ei bine, intră, simte-te ca acasă.

— Mulţumesc. Tonul ei era politicos, ca şi cum cuvintele lui nu ar fi fost pline de sarcasm. Apoi ea puse lumânarea deoparte, întorcându-se spre focul pe care el nu se sinchisise să-l aprindă.

— Să vedem dacă sunt în stare. Am exersat până era gata-gata să-mi iasă sângele prin urechi. Să nu vorbeşti. O să-mi distragi atenţia.

Ea întinse braţul spre cămin. Se concentră. Şi-l imagină. Se strădui. O singură flacără, timidă, începu să pâlpâie, aşa că ea îşi concentră privirea, străduindu-se şi mai mult.

— Gata. Vocea ei trăda o încântare totală în clipa în care turba se aprinse în întregime.

— Văd că sunt înconjurat de nişte magicieni daţi naibii.

Părul şi hainele ei se învolburară în momentul în care ea se răsuci.

— Am de gând să învăţ şi mai mult.

— Aici nu vei găsi un profesor în ale vrăjitoriei.

— Nu. Ea îşi dădu părul pe spate. Dar cred că voi găsi unul priceput la altceva. Întorcându-se la uşă, o încuie, revenind apoi lângă el. Vreau să mă duci în pat.

El clipi, ca să nu se holbeze la ea.

— Ce?

— Auzul tău nu a păţit absolut nimic, aşa că m-ai auzit cât se poate de bine. Vreau să mă culc cu tine. M-am gândit că aş putea încerca să fiu cochetă şi seducătoare, dar apoi mi-am zis că tu apreciezi mai mult lucrurile care sunt spuse pe şleau.

Şerpii care se încolăciseră înăuntrul lui începură să se agite. Şi să muşte.

— Uite o chestie spusă pe şleau. Pleacă.

— Văd că te-am surprins. Ea se plimba prin încăpere trecându-şi degetul peste un teanc de cărţi. Nu e simplu de îndeplinit, deci, cum ar zice Blair, e în avantajul meu. Ea se întoarse din nou, zâmbind. Sunt necoaptă la capitolul ăsta, aşa că spune-mi, de ce s-ar înfuria un bărbat fiindcă o femeie doreşte să se culce cu el?

— Eu nu sunt bărbat.

— Ah… Ea ridică un deget pentru a confirma părerea lui. Şi totuşi ai nevoi, dorinţe. Mă doreşti.

— Un bărbat ar pune mâna pe aproape toate femeile.

— Tu nu eşti bărbat, i-o întoarse ea. Apoi râse. Alte puncte în avantajul meu. Nu ai cum să ţii pasul cu mine.

— Dacă ai băut din nou…

— Nu am băut. Ştii că nu. Dar m-am gândit. Voi pleca la război, să lupt. Ar fi posibil să nu supravieţuiesc. Să nu supravieţuiască niciunul dintre noi. Oamenii buni mor în zilele noastre în noroi şi într-o baltă de sânge, lăsând în urma lor inimi frânte.

— Iar sexul e o reafirmare a vieţii, vrei să spui.

— Da, da, asta e destul de adevărat. Şi la un nivel ceva mai personal, eu sunt condamnată – jur – să mor virgină. Vreau *să descopăr* ce înseamnă. Vreau să simt cum e.

— Atunci comandă-ţi un amant, Maiestate. Eu nu sunt interesat.

— Nu vreau pe altcineva. N-am dorit pe nimeni înaintea de tine şi nu mi-am mai dorit pe nimeni altcineva după ce te-am văzut. Mă şochează faptul că am aceste sentimente pentru tine, ştiind ceea ce eşti. Dar ele există în adâncul meu şi nu vor dispărea de acolo. Am nevoi, ca toată lumea. Şi unele suficient de sălbatice, cred eu, ca să poată învinge împotrivirea ta dacă e cazul – chiar dacă tu ai putea să fii un bărbat care se excită.

— Ţi-ai regăsit picioarele, nu-i aşa? mormăi el.

— Oh, le-am avut întotdeauna. Numai că sunt atentă unde calc.

Privindu-l, măsurându-l, ea îşi plimbă mâna peste capul patului. Spune-mi ce-ar însemna pentru tine? O oră, două. N-ai avut o femeie de mult timp, cred.

Se simţea ca un idiot. Ţeapăn, prost şi plin de dorinţă.

— Asta nu e treaba ta.

— E posibil. Am citit că atunci când unui bărbat îi lipseşte activitatea, pentru o vreme, asta îi poate afecta performanţa. Dar nu-ţi face griji, nu am cu ce să fac comparaţie.

— Nu e aşa că sunt norocos? Sau că voi fi dacă te doresc.

Ea ridică brusc capul şi el citi pe chipul ei curiozitate şi încredere.

— Tu crezi că mă poţi păcăli? Pariez – pe orice sumă vrei – că în secunda asta eşti tare ca piatra. Ea înaintă spre el. Îmi doresc atât de mult să mă mângâi, Cian. Am obosit să visez doar la aşa ceva, vreau s-o simt.

— Habar nu ai ce ceri, ce rişti. Consecinţele te depăşesc.

— Un vampir se poate culca cu o fiinţă umană. Nu o să-mi faci rău. Ea veni mai aproape, îşi scoase crucea şi o puse pe masă.

— Un suflet plin de speranţă, zise el, încercând să fie sarcastic, deşi gestul îl impresionase.

— Încrezător. Nu-mi trebuie şi nici nu vreau un scut care să mă apere de tine. De ce nu-mi spui niciodată pe nume?

— Cum? Bineînţeles că o fac.

— Nu, nu o faci. Mi te adresezi, dar niciodată nu te uiţi la mine şi nici nu-mi spui pe nume. Ochii ei erau în clipa aceea fumurii şi exprimau inteligenţă. Numele au puterea lor, luată sau oferită. Ţi-e teamă că ţi-aş putea lua ceva?

— Nu ai ce să-mi iei.

— Atunci rosteşte-mi numele.

— Moira.

— Încă o dată, te rog. Ea îi luă mâna şi i-o aşeză în dreptul inimii ei.

— Nu face asta.

— Cian. Uite, îţi rostesc numele. Cian. Cred că dacă tu nu ai să mă mângâi, dacă nu o să mă faci a ta, o parte a fiinţei mele va muri înainte de a pleca la război. Te rog. Ea îi prinse faţa în palme, văzând, în sfârşit, ceea ce avea nevoie să vadă în ochi lui. Rosteşte-mi numele.

— Moira. Pierdut, el o prinse de talie. Moira. Dacă nu am fost deja condamnat, atunci asta o să mă trimită direct în iad.

— Am să încerc să te duc, mai întâi, în paradis, dacă îmi arăţi cum.

Ea se înălţă pe vârfuri şi-l trase în jos. Respiraţia ei deveni întretăiată în secunda când buzele lor se atinseră.

10

Cian credea că are putere de-a se opune. O mie de ani, reflectă el, plonjând în adâncul ei. Bărbatul crede încă, în mod eronat, că poate controla femeia.

Ea era cea care îl conducea şi, în felul ei, îl condusese spre acel moment din prima clipă. Acum el avea să ia ceea ce-i oferea ea, oricât de egoistă era fapta lui. Va folosi arta prinsă în douăsprezece vieţi pentru a-i oferi în schimb ceea ce-şi dorea ea.

— Eşti nebună şi nesăbuită să-ţi oferi inocenţa unuia ca mine. El trecu cu degetul peste clavicula ei. Dar nu o să pleci până nu vei face asta.

— Virginitatea şi inocenţa nu sunt întotdeauna acelaşi lucru. Mi-am pierdut inocenţa înainte să te cunosc. În noaptea în care mama a fost ucisă, gândi ea. Dar amintirile nu-şi aveau locul în noaptea aceasta. În noaptea asta trebuia să-l descopere pe el.

— Trebuie să mă dezbrac sau atribuţia asta îţi revine ţie?

El râse scurt şi aproape dureros, rezemându-şi apoi fruntea de a ei, într-un gest pe care ea îl consideră surprinzător de tandru.

— Ce grabă, murmură el. Unele lucruri, mai ales când sunt încercate pentru prima oară, e bine să le savurezi, nu să le înghiţi.

— Iată. Am şi învăţat ceva. Când mă săruţi, toate se trezesc înăuntrul meu. Lucruri care nu ştiam că dorm acolo înainte să apari tu. Nu ştiu ce anume simţi tu.

— Mai mult decât aş vrea. El îi răsfiră părul cu degetele, aşa cum îşi dorea s-o facă de săptămâni întregi. Mai mult decât ar fi bine pentru fiecare dintre noi. Asta… El o sărută tandru. E o greşeală. Şi apoi încă o dată. Mai apăsat.

La fel ca şi aroma, gustul ei era asemenea primăverii, soarelui şi tinereţii. El jinduia după savoarea lui care îi invada întreaga fiinţă. Respiraţia ei se oprise în momentul în care el trecu uşor, foarte uşor cu dinţii peste vârful limbii ei.

El îşi lăsă mâinile să se afunde în părul ei, în curgerea lui lungă şi lucioasă, şi apoi dedesubtul acestuia de-a lungul coloanei.

Când ea se înfioră, el îi puse mâinile pe umăr şi îi dezveli pielea catifelată, luând-o în posesia buzelor lui. Reuşi să simtă dorinţa dinăuntrul ei, ca şi înfiorările trupului şi, în clipa în care gura urcă de-a lungul gâtului ei, seducătorul puls ce bubuia sub piele. Ea nu tresări în secunda în care dinţii atinseră locul acela, dar se încordă în clipa în care el trecu cu palma peste sânul ei.

Nimeni nu o mai atinsese într-o manieră atât de intimă. Arşiţa pe

care o declanşau palmele lui reprezenta un şoc, conştientizarea faptului că doar o bucată subţire de material exista între palma lui şi pielea ei.

Apoi până şi aceasta fu dată la o parte, veşmintele de noapte ajungând îngrămădite în jurul picioarelor ei. Mâna ei se ridică instinctiv pentru a-şi acoperi trupul, dar el i-o îndepărtă, îngropându-şi dinţii uşor în încheietura acesteia.

— Ţi-e teamă?

— Puţin.

— N-am să te muşc.

Ea întoarse mâna, astfel ca palma ei să-i cuprindă obrazul.

— Se întâmplă atât de multe înăuntrul meu. Sunt atâtea senzaţii noi. Nu m-a atins nimeni în felul acesta. Adunându-şi curajul, ea îi luă cealaltă mână şi i-o aşeză pe sânul ei. Arată-mi mai mult.

El îşi plimbă degetul peste sfârc, urmărind acea scânteie a plăcerii care licări pe chipul ei.

— Lasă-ţi mintea să lenevească, Moira.

Deja i se părea înceţoşată. Cum putea ea să raţioneze când trupul îi era cuprins de un val de senzaţii?

El o ridică, astfel că faţa ei fu pe neaşteptate la acelaşi nivel cu a lui. Apoi buzele lui le cuprinseră din nou, pasional, pe ale ei.

Patul era dedesubtul ei? El traversase încăperea? Cum de… dar mintea ei se înceţoşă din nou, iar palmele şi gura lui alunecară pe trupul ei asemenea unor flăcări catifelate.

Ea era toată o încântare. Cu toate astea, el încă o săruta încet, zăbovind asupra mângâierii. Cu fiecare înfiorare, cu fiecare oftat sau gâfâit, ea îl excita şi mai mult.

Când mâinile ei curioase se apropiară prea mult pentru a-i zădărnici controlul, el le prinse într-ale lui, imobilizându-le, în vreme ce îi gustă încet şi fără milă sânii.

Ea se cabră dedesubtul lui; el simţi forţa care o cuprindea, din ce în ce mai puternică, mai deplină. În secunda când el o împinse pentru a atinge punctul maxim, ea se arcui, trecând peste clipa aceea cu un strigăt strangulat.

Ea se lăsă apoi pe spate.

— Oh. Cuvântul acela fu de fapt o expiraţie puternică. Oh, înţeleg.

— Ţi se pare.

Limba lui trecu uşor peste bătaia furioasă a pulsului ce se simţea pe gâtul ei. În clipa când ea oftă, el îşi strecură palma între coapsele ei, apoi în scoica umedă şi fierbinte, arătându-i şi mai mult.

Totul deveni strălucitor. O orbi strălucirea acelui moment, arzându-i privirea, pielea, inima. Acum era toată numai senzaţii, un amestec de plăceri care întrecea orice închipuire. Ea era săgeata din arc, iar el o arunca foarte sus, într-un zbor fără sfârşit.

Palmele lui o stăpâniră până ce ea deveni ostatica acestei dorinţe nesfârşite. Pe jumătate înnebunită, ea trase de cămaşa lui.

— Am nevoie… Vreau…

— Ştiu. El îşi scoase cămaşa, astfel ca ea să-l poată mângâia şi atinge la rândul ei, lăsându-se în voia plăcerii produse de cercetările ei nerăbdătoare. Respiraţia ei pe trupul lui, degetele ei care alunecau şi care apoi se înfigeau. Când mâinile ei îi cuprinseră şoldurile, el o ajută să-i scoată şi restul veşmintelor.

Şi nu ştiu dacă trebuia să se amuze sau să se simtă flatat în clipa în care ochii ei se deschiseră larg de tot.

— Nu… nu mi-am închipuit. Am mai văzut un cocoşel, dar…

El pufni în râs.

— Oh, prin urmare, ai mai văzut?

— Desigur. Bărbaţii fac baie în râu şi, în fine, eram curioasă…

— I-ai spionat. „Mândria“ unui bărbat nu are, ah, dimensiuni depline, după ce se îmbăiază în apa rece a râului. Nu o să-ţi fac rău.

El trebuia s-o facă, nu-i aşa? se gândi ea. Citise despre asemenea lucruri şi, bineînţeles, le auzise pe doamne vorbind despre aşa ceva. Dar nu-i era teamă de durere. În clipa asta nu-i era teamă de nimic, aşa că se întinse din nou pe spate, îmbrăţişându-l. El începu, pur şi simplu, s-o mângâie din nou, s-o excite, s-o desfacă, ca pe un ghem de coarde.

El o voia epuizată, înecată, dincolo de orice urmă de raţiune. Trupul zvelt pe care ea îl încorda, anticipând, se moleşi iarăşi. Se încălzi şi se catifelă din nou, în timp ce valul acela erotic se răspândi pe sub pielea ei.

— Priveşte-mă, Moira, *mo chroi**[4]***. Uite-te la mine. Uite-te înăuntrul meu.

El putea face asta, cu voinţă şi stăpânire de sine. Putea să uşureze clipa aceea, scânteia aceea de durere, oferindu-i numai plăcere. Când ochii aceia gri şi profunzi se înceţoşară, el o penetră. O posedă în întregime.

Buzele ei începură să tremure, iar vaietul pe care-l sloboziră fu unul scăzut şi profund. El o captivă mai departe cu privirea, începând a se mişca, cu împunsături lungi şi lente, făcând ca încântarea clipei să se răspândească pe chipul şi trupul ei.

Chiar şi atunci când el o eliberă din transă, când ea începu să se mişte în ritmul lui, ochii ei se oglindiră mai departe într-ai lui. Inima ei bubuia cu putere, un ritm sălbatic lângă pieptul lui.

Ea slobozi un strigăt plin de uimire, un strigăt de abandon. În sfârşit, în sfârşit, el lăsa propria nevoie să-l poarte pe acelaşi val cu ea.

Moira era deasupra lui, asemenea unei pisici care linge şi ultimul strop de frişcă. El avea să se dojenească, era sigur, mai târziu pentru

ceea ce făcuse. Dar acum era fericit să se lăfăie puţin.

— Habar nu aveam că poate fi aşa, şopti ea. Atât de extraordinar.

— Fiind atât de dotat, aş putea să te fac să nu mai fii bună pentru altcineva.

— Nu mă refeream la dimensiunea „mândriei“ tale, cum o numeşti tu. Râzând, ea ridică privirea spre el, dându-şi seama, datorită surâsului lui leneş, că înţelesese perfect la ce se referise ea. Am citit despre actul în sine, desigur, în cărţile de medicină, în poveşti. Dar experienţa personală e mult mai satisfăcătoare.

— Sunt fericit că ţi-am fost de folos în cercetările tale.

— Va trebui să cercetez şi mai mult, pentru a afla tot ce e de aflat. Sunt lacomă să învăţ.

— Naiba să te ia, Moira, zise el oftând şi jucându-se cu părul ei. Eşti perfectă.

— Sunt? Obrajii ei strălucitori deveniră şi mai îmbujoraţi din pricina plăcerii. Nu te contrazic, pentru că în clipa asta mă simt perfectă. Totuşi mi-e sete. Avem nişte apă?

El o dădu la o parte şi se duse să ia carafa. Ea se ridică în şezut, părul revărsându-i-se peste umeri şi sâni. El îşi zise că, dacă i-ar bate cumva inima, văzând-o astfel ar fi fost posibil să i se oprească.

Îi întinse cupa şi se aşeză apoi pe partea opusă a patului.

— E o nebunie. Şi tu o ştii.

— Lumea e nebună, replică ea. De ce n-am fi şi noi un pic? Nu sunt nebună sau nepăsătoare, zise ea în grabă, punându-şi palma peste a lui. Am avut atâtea de făcut, Cian, atâtea lucruri pe care nu eu le-am ales. Acum a fost alegerea mea. A mea.

Ea bău, întinzându-i apoi cupa, ca să bea şi el.

— Vei regreta un lucru care ne-a oferit plăcere şi care nu ne-a făcut niciun rău?

— Nu te-ai gândit la ce vor crede ceilalţi aflând că te-ai culcat cu mine.

— Fii atent ce spui. Dintre toate, tu îţi faci griji pentru reputaţia mea. Eu sunt o femeie liberă şi nu trebuie să explic nimănui cu cine împart patul.

— Ca regină…

— Asta nu mă face mai puţin femeie, îl întrerupse ea. Sunt o gealliană, şi noi suntem renumite ca fiind foarte hotărâte. Tocmai mi s-a amintit acest lucru acum câteva ceasuri. Se ridică în picioare şi, luându-şi capotul, şi-l înfăşură în jurul trupului.

El se gândi că era ca şi cum s-ar învălui în ceaţă.

— Una dintre doamnele mele, Ceara – ştii la cine mă refer?

— Ah, înaltă, păr blond-închis. Te-a pus la pământ în lupta corp la corp.

— Exact. Fratele ei a fost ucis astăzi, în timpul marşului. Era tânăr,

nu împlinise încă optsprezece ani. Asta i-a zdrobit inima. M-am dus în camera de zi unde se adună doamnele mele şi am găsit-o acolo, cu toate că îi dădusem liber ca să poată fi alături de familia ei.

— E loială şi se gândeşte la datoria pe care o are faţă de tine.

— Nu doar faţă de mine. M-a întrebat dacă îi pot oferi ceva în memoria fratelui ei. Un anumit lucru. Emoţia se cuibări în vocea ei, înainte ca ea să o poată învinge. Era vorba de permisiunea de a pleca alături de soţul ei, în zori. De a pleca departe de aici, de copiii ei, înfruntând orice s-ar putea întâmpla pe drum. Nu e singura femeie care solicită acest lucru. Nu suntem slabe. Nu stăm să aşteptăm, pierzându-ne speranţa. Asta mi s-a reamintit în această seară.

— O vei lăsa să plece.

— Pe ea şi pe oricine îşi doreşte. La urma urmei, poate va fi trimis cineva care nu-şi doreşte? Nu am venit la tine fiindcă sunt o fire slabă, fiindcă am nevoie de alinare şi protecţie. Am venit pentru că te-am dorit şi am vrut s-o fac.

Ea zâmbi uşor şi lăsă capotul să alunece. Acum se pare că te vreau din nou. Va trebui să te seduc?

— Ar fi prea târziu.

Zâmbetul ei deveni mai larg şi ea se îndreptă spre pat.

— Am auzit şi am citit că un bărbat are nevoie de ceva timp între reprize.

— Mă obligi să mă repet. Eu nu sunt bărbat.

O luă de mână, o trase repede în pat şi apoi sub el.

Ea râse, trăgându-l în joacă de păr.

Mai târziu, după foarte multă vreme, prea multă ca să-şi mai aducă aminte, Cian nu dormi în linişte, ci acompaniat de ritmul liniştit al inimii Moirei.

Inima aceea fu cea care-l trezi. Auzi ritmul neaşteptat şi rapid, înainte chiar ca ea să poată învinge somnul.

El înjură, amintindu-şi abia atunci că ea nu purta crucea şi că nu luase niciuna dintre vrăjile Glennei împotriva intervenţiei lui Lilith.

— Moira. El o prinse de umeri, şi o ridică. Trezeşte-te. Tocmai se pregătea să o scuture în secunda în care ea deschise ochii larg. În locul fricii pe care se aştepta s-o zărească în ei, el observă durerea.

— A fost un vis, zise el. Doar un vis. Lilith nu se poate atinge de tine în vis.

— Nu a fost Lilith. Îmi pare rău că te-am trezit.

— Tremuri. Poftim. El luă o pătură şi i-o puse în jurul umerilor. O să aprind iarăşi focul.

— Nu e nevoie. Nu te deranja, zise ea, deşi el se ridicase. Trebuie să plec. Cred că e aproape dimineaţă.

El se ghemui şi puse turbă în cămin.

— Nu ai încredere în mine ca să-mi povesteşti.

— Nu e vorba despre asta. Trebuia să se ridice imediat, să se trezească. I se părea că nu era în stare să se mişte. Nu a fost Lilith, a fost doar un coşmar. Doar…

Respiraţia ei deveni şuierătoare şi greoaie.

În loc să se ducă lângă ea, el făcu focul şi aprinse lumânările.

— Nu pot vorbi despre asta. Nu pot, se plânse ea.

— Sigur că poţi. Poate că mie nu, dar Glennei da. Mă duc s-o trezesc.

— Nu. Nu. Nu. Ea îşi acoperi faţa cu palmele.

Pentru că tot se ridicase şi se părea că nu avea să adoarmă din nou, cel puţin deocamdată, el îşi turnă o cupă cu sânge.

— Ziceai că gelliancele nu sunt firi slabe.

Ea lăsă palmele jos, iar ochii ce fuseseră acoperiţi se înroşiră din cauza insultei.

— Nenorocit afurisit.

— Chiar aşa. Du-te fuguţa la tine în dormitor dacă nu poţi face faţă situaţiei. Dar, dacă rămâi, îmi spui tot ceea ce-ţi arde măruntaiele. Alegerea îţi aparţine. El îşi luă un scaun. Eşti tare la capitolul alegeri, aşa că alege.

— Vrei să asculţi durerea mea, suferinţa mea? Atunci de ce să nu ţi-o spun, dacă înseamnă atât de puţin pentru tine? Am visat, aşa cum mi se întâmplă de nenumărate ori, momentul uciderii mamei mele. De fiecare dată visul e mai limpede. La început, era ceva atât de amestecat şi de vag – de parcă aş fi văzut printr-o perdea de ceaţă. Era mult mai uşor atunci.

— Şi acum?

— Acum pot vedea clar.

— Ce vezi?

Ochii ei imenşi erau aţintiţi spre chipul lui, plini de durere.

— Tocmai eram la supeu şi unchiul meu, Larkin, şi familia se aflau acolo. Era o mică petrecere în familie. Mama se bucura să-i aibă alături o dată la câteva luni. După aceea, am ascultat muzică şi am dansat. Era târziu când ne-am dus la culcare, iar eu am adormit repede. Apoi am auzit-o ţipând.

— A mai auzit şi altcineva?

Moira clătină din cap.

— Nu. Ea nu a ţipat, înţelegi. Nu cu voce tare. Nu cred că a ţipat tare. A făcut-o în mintea ei, aşa a procedat, iar eu am auzit în mintea mea. O dată. O singură dată. Am crezut că mi se pare, trebuie că mi-am imaginat, dar m-am trezit şi m-am îndreptat către dormitorul ei. Ca să mă liniştesc.

Vedea momentul acela. Nu se obosise să ia o lumânare. Inima îi bătea prea tare şi prea repede. Pur şi simplu, ieşise în fugă din cameră şi se dusese la uşa mamei ei.

— Nu am ciocănit. Mi-am zis: „Nu, ai s-o trezeşti. Intră uşurel înăuntru şi convinge-te că doarme.“ Dar în clipa în care am deschis uşa, ea nu era în pat. Am auzit nişte sunete atât de, atât de îngrozitoare. Ca ale unor fiare, ca ale lupilor, dar mult mai groaznice. Oh, mai groaznice.

Ea se opri, încercând să înghită, deşi avea gâtul uscat.

— Uşile de la balconul ei erau deschise, iar perdelele se mişcau din pricina brizei. Am strigat-o. Voiam să fug spre balcon, dar nu am fost în stare. Picioarele mele păreau ca de plumb. De-abia dacă am reuşit să fac un pas. Nu pot să povestesc.

— Ba poţi. Te-ai dus la uşă, la uşa balconului.

— Am văzut… Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne. Am văzut-o pe pavele. Şi sângele, atât de mult sânge. Creaturile acelea… O să mi se facă rău.

— Ba nu. El se ridică şi se îndreptă spre ea. Nu o să ţi se facă rău.

— Ei o sfâşiau. Îi sfâşiau trupul. Demonii, creaturile de coşmar, o făceau bucăţi pe mama mea. Voiam să ţip, dar nu am reuşit. Am vrut să ies şi să-i lovesc. Unul s-a uitat la mine. Cu ochii roşii şi cu chipul mânjit de sângele mamei. Sângele mamei mele. A venit la uşă, iar eu m-am dat înapoi, împleticindu-mă. M-am retras, când, de fapt, ar fi trebuit să mă duc lângă ea.

— Era moartă, Moira, ştii asta. Ai fi murit şi tu dacă păşeai dincolo de uşa aceea.

— Trebuia să mă fi dus la ea. A sărit spre mine, iar eu am ţipat, am ţipat, am ţipat. Chiar şi când s-a dat înapoi, de parcă s-ar fi izbit de un zid, am ţipat. Apoi totul s-a întunecat. Eu nu am făcut altceva decât să ţip în timp ce mama mea zăcea acolo, continuând să sângereze.

— Tu nu eşti proastă, zise el fără ocolişuri. Ştii bine că te aflai în stare de şoc. Ştii că ceea ce ai văzut echivalează cu o explozie de uimire la nivel psihic. Nimic din ceea ce ai fi făcut nu ar fi salvat-o pe mama ta.

— Cum am putut s-o las acolo, Cian? Pur şi simplu, să o las acolo. Lacrimile țâșniră din ochii ei, şiroindu-i pe obraji. Am iubit-o mai mult decât orice pe lumea asta.

— Pentru că mintea ta nu putea să accepte ceea ce văzuseşi, ceea ce – pentru tine – reprezenta imposibilul. Ea murise deja, înainte ca tu să intri în dormitor. Era moartă, Moira, în secunda în care tu ai auzit-o ţipând.

— Cum de poţi fi sigur? Dacă…

— Ei sunt asasini. Probabil că au omorât-o pe loc. Ce ai văzut a reprezentat desfătarea, dar scopul a fost s-o omoare.

Îi prinse mâinile reci într-ale lui ca să i le încălzească.

— Nu cred că a avut timp să-i fie teamă, să simtă durerea. Restul, restul nu l-a mai simţit.

Ea rămase nemişcată, privind adânc în ochii lui.

— Juri că aşa crezi?

— Nu e vorba de ce cred, ci de ce ştiu. Pot să şi jur. Dacă voiau s-o tortureze, ar fi dus-o undeva unde ar fi avut mult mai mult timp la dispoziţie. Ce ai văzut tu era doar o acoperire. Animale sălbatice, aşa s-ar fi spus. Exact ca în cazul tatălui tău.

Ea expiră lung, pricepând logica oribilă a poveştii. Am fost bolnavă, gândindu-mă că poate ea trăia încă în clipa în care eu am ajuns acolo. Că era încă vie în timp ce ei o sfâşiau. Parcă m-am uşurat aflând că nu era. Îşi şterse o lacrimă. Îmi pare rău că ţi-am spus nemernic.

— Te-am enervat.

— N-am mai vorbit cu nimeni despre noaptea aceea până acum. Nu am fost în stare să scot povestea asta din adâncul meu, să o revăd, să discut despre ea.

— Acum ai făcut-o.

— Poate că acum, după ce am făcut-o, n-am s-o mai văd pe ea ca în noaptea aceea. Poate că am s-o văd ca atunci când era în viaţă, când era fericită. Toate acele imagini ale ei pe care le păstrez în mintea mea. Poţi să mă ţii puţin în braţe?

El se aşeză, o îmbrăţişă şi îi mângâie părul în clipa în care ea îşi rezemă capul de umărul lui.

— Mă simt mult mai bine de când ţi-am mărturisit. A fost frumos din partea ta că m-ai enervat, determinându-mă să povestesc.

— Oricând.

— Mi-aş dori să pot rămâne, să stau, pur şi simplu, aici, în întuneric şi în linişte. Să stau lângă tine. Dar trebuie să plec şi să mă îmbrac. Trebuie să inspectez trupele la apariţia zorilor. Mă săruţi în semn de „bună dimineaţa“?

El prelungi sărutul până simţi o durere ascuţită în pântec.

Ea deschise larg ochii somnoroşi.

— Pe acesta l-am simţit până în tălpile picioarelor. Sper ca asta să însemne că azi voi păşi mult mai uşor.

Ridicându-se, ea îşi luă hainele.

— În orele care urmează, poţi să-mi duci puţin dorul, îi spuse ea. Sau să minţi, atunci când te voi revedea, declarându-mi că ţi-a fost dor.

— Dacă o să-ţi spun că ţi-am dus dorul, nu va fi o minciună.

Ea îi prinse faţa în palme, dându-i încă un sărut.

— Atunci am să consider că tot ce se va întâmpla va fi purul adevăr.

Moira îşi luă lumânarea, se duse la uşă şi aruncându-i un ultim zâmbet fugar peste umăr, trase zăvorul şi o deschise chiar înainte ca Larkin să ciocăne.

— Moira? Zâmbetul lui rapid şi surprins dispăru îndată ce observă

patul răvăşit şi pe Cian care-şi înfăşură cu mişcări leneşe cearşaful în jurul taliei.

Furia sălbatică fu de data asta cea care o împinse pe Moira într-o parte.

Cian nu se sinchisi să pareze lovitura, primind-o drept în faţă. Al doilea pumn îl opri, chiar înainte ca lovitura să aibă loc.

— Ai dreptul la unul. E suficient.

— Nu are dreptul la nimic de genul ăsta. Moira avusese prezenţa de spirit să trântească şi să zăvorască uşa. Dacă mai loveşti încă o dată, Larkin, eu însămi o să-ţi aplic un şut în dos.

— Nemernic afurisit. O să dai socoteală pentru asta.

— Fără îndoială. Dar nu ţie.

— Mie îmi vei da, îţi promit.

— Încetează. Vorbesc serios!

Când pumnii lui Larkin loviră iarăşi, Moira se abţinu greu să nu-l pocnească cu unul dintre sfeşnice.

— Lord Larkin, ca regină îţi ordon să faci un pas în spate.

— Oh, lasă rangurile în pace, zise Cian, nepăsător. Dă-i voie băiatului să încerce să apere onoarea verişoarei lui.

— O să te bat măr, inconştient afurisit.

Pierzându-şi răbdarea, Moira se postă între cei doi.

— Priveşte-mă. Fi-ţi-ar ţeasta buimacă de râs, Larkin, uită-te la mine. A cui e camera asta?

— A insectei ăsteia nenorocite.

— Şi tu crezi că el m-a târât aici de păr, că m-a luat cu forţa? Eşti un zevzec dacă crezi asta. Eu am intrat aici, eu am bătut la uşa lui. Am intrat în dormitorul ăsta, în patul ăsta, fiindcă aşa am vrut eu.

— Tu habar nu ai ce…

— Dacă îndrăzneşti, dacă *îndrăzneşti* să-mi spui că nu ştiu ce vreau, te bat, inconştient afurisit ce eşti. Ea îl împunse cu degetul în piept, vrând să dea greutate vorbelor. Am dreptul la intimitate, iar tu nu ai nimic de spus în privinţa asta.

— Dar el… tu. Nu se cuvine.

— Tâmpenii.

— Nu prea surprinde pe nimeni faptul că vărul tău nu e de acord ca tu să te culci cu un vampir. Cian se îndepărtă, luându-şi cupa. În mod deliberat, vârî un deget înăuntrul acesteia, amestecând sângele pe care îl conţinea. Ce obicei dezgustător.

— Nu îţi voi permite…

— Aşteaptă. Larkin întrerupse tirada furioasă a Moirei. O clipă. Vreau să vorbesc cu Cian între patru ochi. Doar să vorbesc, zise el înainte ca Moira să se poată împotrivi.

Ea îşi trecu mâna prin păr.

— Nu-mi pot pierde vremea cu voi doi, cu nebunia asta. Prin

urmare, n-aveţi decât să discutaţi ceva care nu vă priveşte, cum ar fi dacă eu m-am ţicnit. Eu trebuie să mă îmbrac şi să stau de vorbă cu trupele care vor pleca astăzi la drum.

Se îndreptă cu paşi mari spre uşă.

— Mă încred în voi că nu vă veţi omorî din pricina relaţiilor mele intime.

Ieşi, trântind uşa.

— Zi repede, i-o trânti Cian. Brusc m-am săturat de oameni.

Furia dispăruse în mare parte de pe chipul lui Larkin.

— Tu crezi că te-am pocnit, că sunt furios pentru că eşti ceea ce eşti. Aş fi făcut acelaşi lucru, aş fi reacţionat la fel faţă de orice bărbat pe care l-aş fi găsit în compania ei în felul acesta. Ea e verişoara mea, la urma urmelor. Se răsuci pe călcâie, expirând cu putere. Iar acum când mă gândesc, lucrurile se complică şi mai mult. Dar nu vreau să crezi că te-am lovit fiindcă eşti vampir. Eu nu te privesc în felul acesta, cu excepţia cazului în care, în fine, cu excepţia cazului în care mă gândesc la acest aspect. Tu îmi eşti prieten. Tu eşti unul dintre cei şase din grupul nostru.

În timp ce vorbea, furia îl cuprinse din nou.

— Faptul că ai profitat de verișoara mea nu are nimic de-a face cu acela că tu ai sau nu o afurisită de inimă care bate.

Cian aşteptă un moment.

— Ai terminat cu partea asta a discursului?

— Da, până voi obţine un răspuns.

Aprobând, Cian se aşeză şi luă iarăşi cupa.

— Îmi acorzi o anumită poziţie, nu? Numindu-mă prieten şi unul de-al vostru. Poate că vă sunt prieten, dar nu voi fi nicicând asemenea vouă.

— Aiurea. Asta e un soi de scuză. Am avut încredere în tine aşa cum am în foarte puţine persoane. Iar tu mi-ai sedus verişoara.

Cian râse.

— Nu-i acorzi prea mult credit. Nici eu. Cu mişcări leneşe, Cian trecu cu degetul peste bentiţa din piele şi mărgele. Ea m-a deşirat ca pe un ghem de aţă. Asta nu mă scuză pentru că nu am obligat-o să plece, dar e insistentă şi încăpăţânată. Nu am putut – n-am putut să-i rezist.

El aruncă o privire spre hărţile pe care le neglijase din clipa în care ea ciocănise la uşă.

— Nu va fi nicio problemă, din moment ce voi pleca în seara asta. Ba chiar mai devreme, dacă mă ajută şi vremea. Vreau să cercetez cu ochii mei câmpul de luptă. Aşa că ea va fi ferită de mine, iar eu de ea, până se încheie povestea asta.

— Nu poţi. Nu poţi, repetă Larkin, în secunda în care Cian abia dacă ridică o sprânceană. Dacă pleci în maniera asta, ea o să creadă că

o faci din cauza ei. O să sufere. Şi o să mă învinovăţească pe mine.

— Am hotărât asta înainte ca ea să vină aici azi-noapte. În parte, fiindcă am sperat că-mi voi ţine mâinile departe de ea.

Evident frustrat, Larkin îşi trecu degetele prin păr.

— Dacă tot nu ai plecat la timp, va trebui să amâni. Te voi duce chiar eu acolo, în zbor, peste câteva zile sau când va fi posibil. Dar noi şase trebuie să rămânem uniţi.

Ceva mai calm, Larkin studie chipul lui Cian.

— Trebuie să formăm un singur cerc. Asta e mai important decât dacă ne culcăm sau nu unii cu alţii. Iar chestia asta, acum că sângele meu s-a mai răcorit puţin, pot să recunosc că vă priveşte pe voi doi. Nu e treaba mea să mă amestec. Dar, fir-ar să fie, am să te întreb un lucru. Te voi întreba ca prieten şi ca rudă de sânge a ei care îi ţine loc de tată: ai sentimente faţă de ea? Sentimente adevărate?

— Manipulezi abil cartea prieteniei, nu-i aşa?

— Tu eşti prietenul meu. Ţin la tine ca la un frate. Acesta e adevărul din punctul meu de vedere.

— La naiba. Cian trânti cupa, uitându-se apoi chiorâş la sângele care se răspândise peste hărţi. Voi, oamenii, mă tot înghiontiţi cu sentimentele astea. Le împingeţi spre mine şi în mine, fără să vă gândiţi o clipă cum am să le supravieţuiesc.

— Cum poţi supravieţui fără ele? se miră Larkin.

— Confortabil. Ce-ţi pasă ţie ce simt eu? Ea are nevoie de cineva.

— Nu de cineva. De tine.

— Greşeala ei, zise Cian încet. Condamnarea mea. O iubesc, altfel aş fi avut-o înainte de momentul ăsta, din pură distracţie. O iubesc, altfel aş fi alungat-o departe de mine noaptea trecută. Dacă n-aş iubi-o nu aş fi atât de disperat. Dacă repeţi asta în faţa cuiva, îţi zbor capul de pe umeri, chiar dacă îmi eşti prieten.

— În regulă. Aprobând, Larkin se ridică în picioare şi-i întinse mâna. Sper că vă veţi face unul pe altul cât se poate de fericiţi, cât mai mult posibil.

— La dracu'. Cian îi acceptă mâna. Apropo, ce dracu' cauţi aici la ora asta?

— Oh, am uitat complet. Mă gândeam că nu mai eşti în pat. Voiam să te întreb dacă eşti de acord să împerechez armăsarul tău cu una dintre iepele noastre. Ea e în perioada propice, iar Vlad ar fi un tată perfect.

— Vrei să-mi foloseşti calul pe post de armăsar?

— Da, aş vrea, dacă nu ai nimic împotrivă. Am dus-o la el de dimineaţă.

— Dă-i înainte. Sunt convins că o să-i placă.

— Îţi mulţumesc. O să-ţi achităm onorariul standard.

— Nu. Fără onorariu. O să considerăm asta o favoare între prieteni.

— Atunci între prieteni să fie. Mulţam. Mă duc s-o caut pe Moira şi s-o las să-şi verse furia asupra mea, dacă asta merit. Larkin se opri în dreptul uşii. Ştii, iapa la care m-am gândit pentru armăsarul tău, e încântătoare.

Rânjetul rapid, clipirea fugară a ochiului lui Larkin, în vreme ce acesta ieşea pe uşă, îl făcură pe Cian să pufnească în râs în ciuda tensiunii din dimineaţa respectivă.

11

La ordinele Moirei, steagurile fură coborâte, iar fluierele interpretară în zori un recviem. Avea să facă mai mult, cu voia zeilor, pentru cei care-şi dăduseră viaţa în războiul acesta. Dar deocamdată, asta era tot ce putea face în semn de recunoştinţă pentru jertfa lor.

Stând în curte, ea simţea atât mândrie cât şi durere, privind bărbaţii şi femeile – războinicii – care se pregăteau pentru lungul marş spre est.

Ea îşi luase deja rămas-bun de la doamnele sale şi de la Phelan, soţul verişoarei ei.

— Maiestate. Niall, şeful gărzilor, acum unul dintre căpitanii de încredere, păşi în faţa ei. Să ordon deschiderea porţilor?

— Peste câteva clipe. Tu ţi-ai dori să pleci astăzi.

— Vă servesc aşa cum vă place, my lady.

— Dorinţele sunt ale tale, Niall, iar eu le înţeleg. Dar mi-ar plăcea să mai rămâi o vreme aici. În curând, vei dispune de timp aşa cum îţi doreşti. Toţi vor dispune cum vor de timpul lor, îşi zise ea. Fratele tău şi familia ta? Ce mai fac?

— Sunt în siguranţă, mulţumită lordului Larkin şi lui lady Blair. Deşi piciorul fratelui meu a început să se vindece, nu va fi capabil să lupte stând în picioare.

— Vor exista şi alte modalităţi decât aceea de a mânui spada pe câmpul de luptă.

— Mda. Mâna lui se strânse pe mânerul lamei pe care o purta pe şold. Dar, la drept vorbind, eu sunt pregătit să o învârt pe a mea.

Ea aprobă.

— O vei face. Şi acum deschide porţile.

Pentru a doua oară ea urmări cum oamenii ei se îndepărtează, mărşăluind, de zona sigură a castelului. Scena avea să se repete, o ştia, până când ea însăşi va porni spre porţi, lăsându-i în urmă pe cei foarte tineri, pe bolnavi şi pe infirmi.

— E o zi senină, zise Larkin, aflat în spatele ei. Ar trebui să ajungă în siguranţă la prima bază.

Fără a scoate o vorbă, Moira privi spre locul unde stătea Sinann, cu un copil în braţe, altul în pântec şi încă unul agăţat de fustele ei.

— Ea nu plânge niciodată.

— Nu ar avea cum să-l vadă pe Phelan din pricina lacrimilor.

— Cred că sunt asemenea unui râu în adâncul ei. Nu vrea ca cei mici să o vadă că plânge. Dacă curajul inimii e o armă, Larkin, atunci îl vom nimici pe duşman.

Când ea se răsuci, vrând să-şi continue drumul, el veni alături de ea.

— Nu am avut timp, începu el, să stau de vorbă cu tine înainte. Sau după.

— Înainte de ceremonie. Vocea ei era rece. După ce ai dat buzna în viaţa mea intimă.

— Nu am dat buzna. Pur şi simplu, am fost acolo, într-un moment nepotrivit pentru fiecare dintre noi. Cian şi cu mine am lămurit neînţelegerile dintre noi.

— Oh, într-adevăr? Sprâncenele ei se înălţară brusc. Nu-i de mirare că bărbaţii rezolvă întotdeauna neînţelegerile apărute între ei, într-un fel sau altul.

— Nu-mi mai vorbi pe tonul acesta regal. El o apucă de braţ, conducând-o spre una dintre grădini, unde exista mai multă intimitate. Cum, te întreb, ai fi vrut să reacţionez în secunda în care mi-am dat seama că fuseseşi cu el?

— Bănuiesc că speranţa ca tu să fii suficient de manierat, încât să-ţi ceri scuze, retrăgându-te, ar fi fost o pretenţie prea mare din partea mea.

— Cât se poate de adevărat. Când mă gândesc că un bărbat care a avut parte de experienţe eterne te-a sedus…

— A fost exact invers.

El roşi şi se scărpină în cap, frustrat.

— Dacă nu te superi, nu-mi doresc să aflu detaliile momentului. Mi-am cerut scuze faţă de el.

— Şi faţă de mine?

— Ce vrei de la mine, Moira? Te iubesc.

— Mă aştept să înţelegi că sunt o femeie matură, una capabilă să ia decizii în privinţa unui iubit. Nu clipi în faţa acestui termen, îl repezi ea, nerăbdătoare. Pot lupta, pot muri dacă e nevoie, dar susceptibilităţile tale sunt afectate la gândul că pot avea un iubit?

El reflectă.

— Mdaaa. Dar o să-mi treacă. Eu nu-mi doresc nimic mai mult decât să nu te văd suferind. Nici în război, nici în adâncul inimii. E suficient?

Trăsăturile ei se destinseră şi inima i se îmblânzi, aşa cum se întâmpla întotdeauna când era vorba de el.

— Trebuie să fie, fiindcă şi eu îmi doresc acelaşi lucru pentru tine. Larkin, crezi că eu am o minte sănătoasă, puternică?

— Uneori, e mult prea sănătoasă şi prea puternică.

— În mintea mea ştiu că nu pot avea o viaţă alături de Cian, în mintea mea îmi dau seama că ceea ce am făcut îmi va provoca, într-o bună zi, suferinţă, durere şi tristeţe. Dar în adâncul inimii mele am nevoie de ceea ce pot împărtăşi în prezent alături de el.

Ea îşi trecu degetele peste frunzele unui tufiş. Frunzele urmau să cadă, îşi zise ea, la primul îngheţ. Multe lucruri aveau să dispară.

— Când îmi pun mintea la contribuţie, dar iau în calcul şi inima, îmi dau seama că noi doi devenim mai buni prin ceea ce ne dăruim unul altuia. Cum poţi iubi şi apoi să întorci spatele?

— Nu ştiu.

Ea se uită din nou spre curte, acolo unde oamenii se apucaseră iarăşi de treabă, de rutina zilnică. Viaţa îşi continuă cursul, cugetă ea, oricare ar fi pierderile. Ei aveau să-şi dea seama că viaţa continuă.

— Sora ta priveşte cum bărbatul ei pleacă departe de ea, ştiind că ar fi posibil să nu-l revadă viu. Dar nu izbucneşte în lacrimi în faţa lui sau în prezenţa copiilor lor. Când va fi să plângă, o va face în singurătate. Tot aşa voi proceda şi eu, când povestea asta se va încheia.

— Vrei să faci ceva pentru mine?

— Dacă pot.

El o mângâie pe obraz.

— Când vor veni lacrimile, o să-ţi aduci aminte că am un umăr pregătit pentru tine?

Ea îi zâmbi recunoscătoare.

Se despărţiră şi ea o porni către salon, unde le găsi pe Blair şi Glenna, care discutau despre programul zilei respective.

— Hoyt? întrebă Moira, turnându-şi puţin ceai.

— Munceşte din greu. Ieri am terminat o mulţime de arme. Glenna îşi frecă ochii obosiţi. O să le fermecăm timp de douăzeci şi patru de ore, şapte zile pe săptămână. O să lucrez cu o parte dintre cei care vor rămâne aici – instrucţiuni de apărare şi atac.

— O să te ajut şi eu în privinţa asta. Şi tu, Blair?

— Imediat ce Larkin nu va mai juca rolul de peşte, o să…

— Îmi cer scuze, cum?

— Are o iapă în călduri şi-a convenit cu Cian ca Vlad al lui să-i dea „lovitura“. Nici măcar nu a primit mâncare sau apă înainte. Credeam că ţi-a spus.

— Nu, am avut alte probleme de discutat şi cred că i-a scăpat. Deci armăsarul lui Cian va fi tăticul urmaşilor ei. Zâmbi. Da, viaţa merge mai departe. E o alegere perfectă, plină de speranţă şi a naibii de inteligentă, cu posibilitatea începerii unui neam strălucit. Deci asta voia când a ciocănit la uşa lui Cian, înainte de revărsatul zorilor.

— Şi-a închipuit că, în cazul în care Cian era de acord, el putea… Ia stai. Blair ridică mâna. Să o luăm de la început. De unde ştii tu că a ciocănit la uşa lui Cian înainte de revărsatul zorilor?

— Fiindcă tocmai ieşeam din cameră în clipa în care a sosit Larkin. Moira sorbi încet din ceai, în vreme ce Blair se uită pieziş spre Glenna.

— OK!

— Nu ai de gând să-l dojeneşti şi să-l condamni pe Cian fiindcă a sedus o inocentă?

Blair îşi trecu limba peste dinţi.

— Te aflai în camera lui. Şi ce-i cu asta?

Moira lovi cu palma în masă, satisfăcută.

— Aşa! Ştiam că o femeie va avea mai mult bun-simţ – şi ceva mai mult respect faţă de propriile mele dorinţe. Şi tu? Ea ridică din sprâncene în direcţia Glennei. Tu nu ai nimic de spus despre asta?

— O să suferiţi amândoi şi o ştiţi deja. Aşa că sper că veţi şti să dăruiţi şi să primiţi atâta fericire cât sunteţi în stare, atâta timp cât puteţi.

— Mulţumesc.

— Te simţi bine? întrebă Glenna. Prima oară e adesea dificil sau chiar dezamăgitor.

Moira zâmbi larg.

— A fost frumos, încântător şi mai mult decât mi-am imaginat. Nimic din ce mi-a trecut mie prin minte nu s-a apropiat de adevăr.

— Un tip nu e priceput decât după o experienţă de câteva sute de ani, spuse Blair. Iar dacă Larkin a intrat în clipa în care… trebuie că a fost furios.

— L-a pocnit în plină figură pe Cian, dar acum s-au împăcat. Aşa cum fac bărbaţii când se pocnesc unii pe alţii. Am căzut de acord că partenerul meu de pat e alegerea mea şi ne-am văzut de treabă.

Urmă un moment de tăcere, toate cele trei femei dându-şi ochii peste cap.

— Peste puţin timp vom lăsa în urmă siguranţa acestui loc. Să sperăm că multă vreme după Samhain vom discuta despre alegerile mele.

— Atunci mă pun şi eu pe treabă, zise Blair. Eu şi Larkin – după ce am ridicat din sprâncene referitor la adevărul tău – ne-am bătut capul vreo două ceasuri să vedem dacă ne putem disputa dragonii. El nu e încă de acord cu ideea, dar am stabilit să facem o încercare.

— Dacă va fi posibil, atunci va reprezenta un mare avantaj pentru noi. Sprijinindu-şi bărbia în pumni, Moira răsuci ideea pe toate feţele. Mă gândesc că îi putem scoate pe cei care credeau că nu vor fi suficient de puternici pe câmpul de luptă. Dacă ar putea duce… arcaşii în zbor.

— Săgeţi aprinse, preciză Blair.

— Nu prea ne-a rămas vreme pentru antrenament, dar merită să încercăm, spuse Glenna.

— Focul, daa, aprobă Moira. E o armă puternică – cu atât mai puternică dacă vine de sus. Ce păcat că nu poţi face ca soarele să se aşeze în vârful săgeţii, Glenna.

— O să văd dacă îl putem pune pe Larkin la treabă. Blair se ridică

în picioare. Ştii, când s-a întâmplat prima dată, aveam şaptesprezece ani. Băiatul era foarte grăbit şi, la final, m-am gândit: Deci asta e? Lucrurile stau altfel când eşti iniţiat de cineva care ştie ce face şi are oarecare stil.

— Are. Zâmbetul Moirei era leneş şi satisfăcut. Are cu siguranţă. Simţi cum Blair şi Glenna schimbară din nou priviri pe deasupra capului ei, aşa încât continuă să-şi bea ceaiul. Blair ieşi din încăpere.

— Îl iubeşti, Moira? o întrebă Glenna.

— Cred că o parte din mine a aşteptat o viaţă întreagă să simtă ce simt eu pentru el. Ce a simţit mama pentru tatăl meu, în scurtul timp pe care l-au avut. Ceea ce ştiu că simţi tu pentru Hoyt. Crezi că eu doar îmi imaginez că e iubire din pricină că el e ceea ce e?

— Nu, nu, nu cred. Şi eu am sentimente puternice şi sincere pentru el. Ele au legătură în totalitate cu ceea ce este el. Dar, Moira, tu ştii bine că nu-ţi vei petrece viaţa alături de el. Asta din pricină că e ceea ce e. Ceva ce niciunul dintre voi nu poate schimba, aşa cum soarele nu poate zbura pe o săgeată.

— Am ascultat tot ce el şi Blair ne-au povestit despre… să spunem rasa lui. Şi am citit, îşi zise Moira, nenumărate cărţi. Ştiu că el nu va îmbătrâni niciodată. Va rămâne mereu aşa cum era în clipa transformării lui. Tânăr, puternic, plin de vitalitate. Eu mă voi schimba. Voi îmbătrâni, voi slăbi, voi încărunţi şi voi avea riduri. Mă voi îmbolnăvi, în timp lui nu i se va întâmpla niciodată asta.

Ea se ridică şi se îndreptă spre fereastră, spre lumina soarelui.

— Chiar dacă el ar iubi cum iubesc eu, niciunul dintre noi nu ne-am putea trăi viaţa. El nu poate sta aşa cum stau eu acum, simţind căldura soarelui pe chipul meu. Tot ce putem avea e întunericul. El nu poate avea copii. Deci nu pot avea de la el nici măcar asta. Mă gândesc doar la un an petrecut împreună sau cinci, ori zece. Doar atât. Dar oricât de egoiste ar fi propriile mele nevoi, am o datorie. S-ar putea ca el să nu rămână niciodată aici, iar eu să nu pot pleca nicicând.

— Atunci când m-am îndrăgostit de Hoyt, şi când am crezut că nu vom putea fi niciodată împreună, inima mea era sfâşiată.

— Şi, dincolo de asta, îl iubeai.

Moira rămase în picioare. Lumina soarelui i se reflectă în aurul coroanei.

— Morrigan a zis că acesta e timpul cunoaşterii. Ştiu că viaţa mea ar fi mai săracă dacă nu l-aş iubi. Cu cât viaţa e mai lungă, cu atât luptăm mai mult şi mai din greu s-o păstrăm. Deci, am o altă armă în adâncul meu. Şi o voi folosi.

Moira descoperi că o zi lungă, în care-i învăţă pe copii şi pe bătrâni cum să se apere pe sine şi pe ceilalţi împotriva monştrilor, era mai

obositoare decât orele acelea în care transpira la antrenamentul fizic. Nu-şi dăduse seama cât de greu e să le spui că monştrii erau reali.

O durea capul din pricina întrebărilor, iar inima din pricina fricii la care fusese martoră.

Ieşi în curte să ia puţin aer şi să se uite din nou spre cer, pentru a vedea dacă se întorceau Larkin şi Blair.

— Se vor întoarce înainte de apusul soarelui.

Se răsuci pe călcâie, auzindu-i vocea lui Cian.

— Ce faci? Încă e lumină.

— Umbra devine mai profundă aici, la ora asta. El se lipi totuşi de stâncă, ferindu-se din bătaia luminii. E un loc drăguţ, liniştit. Ştiam că, mai devreme sau mai târziu, tu tot o să ajungi aici.

— Prin urmare, mi-ai studiat obiceiurile.

— Aşa trece timpul mai uşor.

— Glenna şi cu mine i-am vizitat pe copii şi pe cei în vârstă, învăţându-i cum să se apere în cazul unui atac în zona aceasta după plecarea noastră. Nu-i putem folosi pe mulţi dintre cei disponibili ca să apere castelul.

— Porţile vor fi încuiate. Glenna şi Hoyt vor adăuga o plasă de protecţie. Vor avea destulă siguranţă.

— Şi dacă vom pierde?

— Ei nu vor putea face absolut nimic.

— Cred că întotdeauna se poate face ceva, dacă pui o armă în mâna cuiva. Ea se apropie de el. Ai venit aici ca să mă aştepţi?

— Da.

— Acum că sunt aici, ce alegi să faci?

Cian rămase unde se afla, dar ea reuşi să observe lupta ce se dădea în el. Ea îl privi calmă şi răbdătoare.

El o prinse cu ambele mâini, o smucitură rapidă şi violentă care îi lovi trupul de al lui. Gura lui era lacomă.

— O alegere perfectă, reuşi ea să rostească când îşi recăpătă vocea.

Apoi buzele lui o asaltară iarăşi, oprindu-i respiraţia şi voinţa.

— Ştii ce-ar însemna să ne dezlănţuim aici? Înainte ca ea să poată răspunde, el se răsuci, o apucă de mâini şi se pregăti s-o ia în spinare.

— Cian, ce…

— Ar fi bine să te ţii, îi ordonă el, întrerupându-i râsul buimac.

El sări. Braţele ei se strânseră şi mai tare în jurul gâtului lui. Cian se înălţă, pur şi simplu, la o distanţă de aproximativ cincisprezece metri de pământ, escaladând pereţii.

— Trebuia să mă avertizezi că ţi-ai pierdut afurisita aceea de minte.

— Am pierdut-o în clipa în care tu ai intrat în camera mea, noaptea trecută. În secunda următoare, se strecură pe fereastră, trase draperiile în urma lui şi plonjară amândoi în întuneric. Acesta e preţul pe care-l plăteşti pentru asta.

— Dacă voiai să te întorci înăuntru, existau uşile…

Ea strigă speriată când el o azvârli în sus. I se păru că zboară prin aer, orbeşte, pe întuneric. Următorul strigăt se datora emoţiei şi uimirii că se afla dedesubtul lui, pe pat. Mâinile lui începură s-o dezbrace, dornice să-i mângâie pielea.

— Stai. Stai. Nu pot gândi. Nu pot vedea.

— Prea târziu pentru amândouă. Buzele lui o reduseră la tăcere, iar degetele lui o duseră spre un punct culminant puternic şi violent.

Trupul ei se încordă sub al lui, iar el pricepu că ea atinsese vârful fierbinte al acelui punct culminant. Respiraţia ei deveni un suspin, în vreme ce ea atinse punctul maxim, iar trupul i se moleşi.

El o prinse de încheieturi, ridicându-i braţele deasupra capului. Ea se abandonă, iar el plonjă înăuntrul ei.

Moira ar fi vrut să ţipe din nou, dar nu avea voce. Nu vedea nimic şi, având mâinile prinse, nu găsea niciun punct de sprijin. Nu avea nimic de făcut decât să simtă, în timp ce el se afunda în adâncul ei, atacându-i trupul cu o plăcere întunecată şi disperată, până ce ea începu să se zvârcolească, să se ridice, sincronizându-se nesăbuit cu fiecare din împungerile lui violente.

De data asta punctul fierbinte al crestei o făcu ţăndări.

Ea zăcu întinsă, cu pielea pârjolită deasupra oaselor topite, incapabilă să se mişte nici după ce el o lăsă şi se duse să aprindă focul şi lumânările.

— Alegerea nu e întotdeauna o ieşire, zise el, iar ei i se păru că aude cum lichidul e turnat într-o cupă. Şi nici nu e o armă.

Simţi cum cupa se loveşte de capul ei şi reuşi să deschidă ochii grei. Scoase un sunet, luă cupa, dar nu era sigură că va fi în stare să înghită vreo picătură de apă.

Apoi observă arsura roşie şi adâncă de pe mâna lui. Ea se ridică rapid, aproape vărsând apa.

— Te-ai ars. Lasă-mă să văd. Eu… Şi văzu că semnul acela avea forma unei cruci. Ea îşi scoase crucea şi lanţul din corsaj.

— E un preţ prea mic de plătit. El îi ridică încheietura şi observă vânătaia palidă.

— Când e vorba de tine, mă controlez mai mult decât mi-aş dori.

— Îmi place că ai mai puţin. Dă-mi mâna. Mă pricep oarecum să vindec.

— E o nimica toată.

— Atunci dă-mi mâna. E o practică foarte bună pentru mine. Ea o întinse pe a ei, aşteptând. După o clipă, el se aşeză lângă ea, întinzând mâna într-a ei.

— Îmi place să ştiu că sunt atât de dorită, că posed o putere care impulsionează ceva în adâncul tău, încât acel ceva se încordează şi aproape se rupe.

— Destul de periculos când ai de-a face cu un om. Dar dacă vampirul se controlează poate ucide.

— Tu nu-mi faci niciodată rău. Tu mă iubeşti.

Chipul lui deveni lipsit de expresie.

— Rareori sexul are legătură cu…

— Faptul că nu am experienţă nu înseamnă că aş fi proastă sau credulă. E mai bine?

— Ce?

Ea zâmbi spre el.

— Mâna ta. Roşeaţa nu mai e atât de vizibilă.

— E în ordine. El şi-o retrase. De fapt, nu mai există niciun fel de arsură. Înveţi repede.

— Aşa e. Învăţatul e o pasiune pentru mine. O să-ţi spun ce-am învăţat de la tine, când e vorba despre mine. Tu mă iubeşti. Îl mângâie pe cap. Dacă ar fi fost vorba doar de sex, m-ai fi avut fără să-ţi faci scrupule. Dacă ar fi fost vorba doar de o nevoie, doar de sex, nu m-ai fi posedat cu atâta grijă şi nu ai fi avut atâta încredere, încât să dormi alături de mine. Şi mai e ceva. Trebuie să ai mare grijă de tine.

Ea se ridică, să-şi aranjeze hainele.

— Atunci când Larkin a intrat aici, nu ai făcut nimic ca să-l împiedici să te lovească. Tu mă iubeşti, aşa că te simţeai vinovat de furtul a ceea ce tu considerai a fi inocenţa mea. Mă iubeşti, aşa că m-ai urmărit ca să descoperi unul dintre locurile mele favorite. M-ai aşteptat acolo, apoi m-ai adus aici, fiindcă aveai nevoie de mine. Am tras de tine, Cian, la fel cum ai tras şi tu de mine. Tu mă iubeşti la fel cum te iubesc şi eu.

— Punându-te în pericol.

— La fel ca şi tine, zise ea.

— Moira, asta nu va putea fi niciodată…

— Să nu-mi vorbeşti despre niciodată. Pasiunea vibră în vocea ei, iar ochii îi deveniră ca fumul iadului. Ştiu. Ştiu totul despre niciodată. Vorbeşte-mi despre azi. Lasă-l pe astăzi între noi. Pentru mâine va trebui să lupt, şi pentru poimâine şi în vecii vecilor. Dar alături de tine vreau să fie doar astăzi. Toate zilele de „astăzi“ pe care le putem avea.

— Să nu plângi. Prefer arsura aceea în locul lacrimilor.

— N-am să plâng. Ea închise ochii o clipă, dorindu-şi să se ţină de cuvânt. Vreau să-mi spui ce mi-ai arătat. Vreau să-mi spui ce văd atunci când te privesc.

— Te iubesc. El veni lângă ea şi îi atinse uşor faţa cu vârful degetelor. Chipul acesta, aceşti ochi, tot ce e în adâncul lor. Te iubesc. În ultimii o sută de ani nu am iubit pe nimeni.

Ea îi luă mâna şi i-o sărută.

— Oh! Priveşte. Arsura a dispărut. Dragostea te-a vindecat. Magia cea mai puternică.

— Moira. Ea îşi puse palma pe pieptul lui. Dacă ar bate, ar bate de dragul tău.

Lacrimile îi arseră din nou privirea.

— Poate că inima ta nu palpită, dar ea nu e goală. Nu e tăcută, mie îmi vorbeşte.

— Şi asta e suficient?

— Nimic nu va fi vreodată suficient, dar asta da. Vino, o să…

Ea se opri în secunda în care auzi strigătele care răzbăteau de afară. Răsucindu-se, se duse fuga la fereastră, dând la o parte una dintre draperii. Apoi îşi duse mâna la gât.

— Cian, vino să vezi. Soarele a coborât suficient. Vino să vezi.

Cerul era împânzit de dragoni. În nuanţele smaraldului, rubinii şi galbene, trupurile lor zvelte pluteau deasupra castelului ca nişte podoabe sclipitoare în lumina aceea blândă. Strigătele lor apăsate semănau cu o melodie.

— Ai mai văzut vreodată ceva atât de frumos?

În clipa în care el îşi aşeză palma pe umărul ei, Moira i-o apucă şi i-o strânse.

— Ascultă cum oamenii îi primesc cu chiote de veselie. Uite cum copiii aleargă şi râd. E sunetul speranţei, Cian. Sunetul şi priveliştea ei.

— Una e să-i aduci aici şi cu totul alta să-i încaleci, iar ei să răspundă în timpul luptei ca nişte cai de război, Moira. Dar ai dreptate, e o privelişte frumoasă şi un sunet dătător de speranţă.

Ea îi urmări cum aterizează.

— În toţi aceşti ani ai existenţei tale, îmi închipui că sunt puţine lucruri pe care nu le-ai făcut.

— Puţine, aprobă el, apoi surâse. Dar nu, nu am călărit niciodată un dragon. Şi, mda, e cât se poate de adevărat că-mi doresc asta. Hai să coborâm.

Era încă destul soare, aşa că el avea încă nevoie de acea blestemată de pelerină în spaţiile deschise. Dar dincolo de asta, Cian descoperi că încă reuşea să fie încântat şi surprins în momentul când privi în ochiul auriu al unui tânăr dragon.

Trupurile lor erau acoperite în mare parte cu solzi sidefii. Aripile semănau cu borangicul şi le ţineau pe lângă corp în timp ce se târau pe pământ. Dar ochii erau cei care îl captivau. Păreau vii, exprimând inteligenţă şi chiar umor.

— Mi-am imaginat că cei tineri sunt mult mai uşor de antrenat, îi spuse Blair, în timp ce stăteau pe loc şi îi priveau. Larkin se pricepe cel mai bine să comunice cu ei, chiar şi în forma lui obişnuită. Au încredere în el.

— Ceea ce va face să-i fie şi mai greu să-i folosească în luptă.

— Mda, iubitul meu e un blând şi am răsucit chestiunea asta pe

toate feţele. El spera că va reuşi să-i convingă pe toţi să-i folosim doar la transport. Dar ei pot influenţa mult situaţia pe câmpul de luptă. Sau deasupra acestuia. Cu toate astea, trebuie să admit că şi pe mine mă deranjează ideea asta.

— Sunt frumoşi. Şi nu sunt răsfăţaţi.

Blair oftă.

— Totul e o armă, şopti ea. Oricum, vrei să urci?

— Poţi paria că da.

— Primul zbor va fi în compania mea. Mda, mda, zise ea, văzând dezaprobarea de pe chipul lui. Tu pilotezi avionul propriu, călăreşti cai, escaladezi dintr-o singură săritură clădiri înalte, dar nu ai fost niciodată pe spinarea unui dragon, aşa că, deocamdată, nu o să călătoreşti singur.

Ea se îndreptă încet spre unul în nuanţe rubinii şi argintii. Se sui pe spinarea lui, ţinând însă braţul întins ca acesta să-i simtă mirosul.

— Hai, să ne familiarizăm cu ea.

— Cu ea?

— Da, i-am verificat „instalaţia“. Blair rânji. Nu m-am putut abţine.

Cian puse mâna pe spatele dragonului, şi se urcă pe capul acestuia.

— Ei, dar tu chiar eşti o minunăţie, îi vorbi el încet în irlandeză. Femeia dragon îi răspunse mişcându-şi coada.

— Tot aşa se înţelege şi Hoyt cu ei. Blair arătă către Hoyt care mângâia solzii de safir. Cred că e o trăsătură de familie.

— Hmmm. De ce nu călăreşte şi Maiestatea Sa unul?

— Ea a mai încălecat un dragon. Da, l-a încălecat pe Larkin când acesta s-a transformat în dragon, aşa că e familiarizată cu secretele meseriei. Nu însă în privinţa a ce a călărit în ultima vreme.

— Pardon?

— Ziceam şi eu. Voi doi arătaţi mult mai relaxaţi decât ieri. Ea îi zâmbi cu gura până la urechi şi îndemnând dragonul, spuse: hai să zburăm.

El călărea la fel cum escalada şi zidurile, cu mişcări agile.

— Solid, comentă Cian. Sunt mai confortabili decât par. Una peste alta, nu diferă prea mult de spinarea unui cal.

— Da, dacă te referi la Pegasus. Oricum, nu îi îndemni ca pe un cal. Blair îi arătă, aplecându-se spre gâtul dragonului, trecându-şi uşor palma peste grumazul acestuia. Scoţând un sunet ce părea un val de mătase, dragonul îşi desfăcu aripile şi se înălţă spre cer.

— Trăind suficient de mult, îi zise Cian lui Blair, ajungi să faci tot soiul de lucruri.

— Acesta se numără printre cele mai bune. Mai sunt şi altele – îngrijirea, hrănirea, curăţarea excrementelor dragonului.

— Pariez că ajută trandafirii să înflorească.

Ea îşi lăsă capul pe spate şi pufni în râs.

— Posibil. Mai trebuie să-i şi antrenăm. Dar frumuseţile astea învaţă rapid. Priveşte. Ea se înclină spre dreapta, iar dragonul se roti uşor în direcţia respectivă.

— Seamănă puţin cu mersul pe motocicletă.

— E cam acelaşi principiu. Să te apleci la curbe. Priveşte-l pe Larkin. Asta da demonstraţie.

Larkin călărea un dragon uriaş şi auriu, executând tot soiul de picaje fanteziste şi răsuciri.

— Soarele aproape a apus, zise Cian. Mai lasă-l câteva minute, ca eu să scap neprăjit, şi o să-i oferim o cursă pe cinste.

Blair privi peste umăr.

— S-a făcut. Tocmai voiam să spun ceva.

— Când nu ai tu ceva de spus?

— Mă surprinzi, vânător de demoni.

— Mă surprind şi pe mine însămi, vampirule, dar asta e. Soarele apune. Eşti gata să dai lovitura?

Simţind o uşurare enormă, el îşi dădu pe spate gluga pelerinei.

— Hai să-i arătăm cowboy-ului tău nişte figuri adevărate.

12

Davey era aproape de cinci ani al lui Lilith. Ea îi măcelărise părinţii şi sora mai mică într-o noapte blândă de vară, în Jamaica. Un sejur de vacanţă extrasezon – avion, hotel şi un mic dejun continental, inclus – reprezentaseră o surpriză pentru soţia sa, cu ocazia celei de a treisprezecea aniversări a lor, din partea tatălui lui Davey. În prima seară, ameţiţi de spiritul vacanţei şi de păhărele de punch cu rom, concepuseră cel de-al treilea copil.

Bineînţeles că ei habar nu aveau de asta, şi lucrurile s-ar fi desfăşurat cu totul altfel, în viitor, apariţia unui copil amânând o vreme aceste vacanţe tropicale.

Aşa cum se desfăşuraseră lucrurile, fusese ultima vacanţa petrecută în familie.

Se întâmplase în timpul unei despărţiri scurte şi pasionale de Lora. Alesese Jamaica dintr-un capriciu, distrându-se prin alegerea unor localnici şi a turiştilor ocazionali. Lilith se săturase de gustul bărbaţilor care colindau barurile.

Îşi dorea ceva diferit – ceva puţin mai proaspăt şi mai dulce.

Le omorâse rapid şi feroce pe mamă şi pe fetiţă, care râdeau plimbându-se la lumina lunii de-a lungul plajei. Fusese impresionată de panica femeii şi de lupta ei zadarnică, de încercarea ei instinctivă de a-şi apăra copilul. Din moment ce ele îi satisfăcuseră foamea, ar fi putut permite ca bărbatul şi băieţelul să colinde plaja mai departe, în necunoştinţă de cauză, dar voia să vadă dacă tatăl va lupta pentru băiatul său. Sau dacă avea s-o implore, la fel ca mama.

El o făcuse – strigându-i băiatului s-o ia la fugă.

— Fugi, Davey, fugi, strigase el. Groaza pentru soarta copilului îi îmbogăţise sângele, făcând ca uciderea bărbatului să fie şi mai plăcută.

Dar băiatul nu fugise. El luptase, la rândul lui, şi asta o impresionase şi mai mult. Copilul lovise şi muşcase, încercând chiar să sară în spinarea ei ca să-şi salveze tatăl. Sălbăticia atacului şi chipul său angelic o făcuseră să ia hotărârea de a-l transforma, în loc să-i sugă sângele şi să-şi vadă de drum.

În clipa în care ea îi apăsase gura peste sânul ei însângerat, simţi cum ceva prinde viaţă înăuntrul său, ceva ce nu se răscolise acolo pentru nimeni altcineva. Sentimentul aproape matern o fascinase şi o încântase. Şi astfel Davey deveni animăluţul ei, jucăria ei, fiul şi iubitul ei.

Îi plăcuse felul rapid şi natural în care el se transformase. Atunci

când ea şi Lora se împăcaseră, aşa cum se întâmpla întotdeauna, Lilith îi spusese că Davey era Peter Pan-ul lor vampir. Micuţul, cel care avea veşnic şase ani.

Dincolo de asta, ca oricare alt copil în vârstă de şase ani, el avea nevoie să fie îngrijit, distrat, învăţat. Ba chiar mai mult de atât, deoarece în opinia lui Lilith, Davey era un prinţ. Prin urmare, el avea privilegii deosebite, dar şi o mare datorie.

Ea considera că vânătoarea aceasta specială avea să le întrunească pe ambele.

El tremura de emoţie în vreme ce ea îl îmbrăca cu nişte veşminte aspre de ţăran. Văzându-i ochii strălucitori, ea pufni în râs, adăugând, în sprijinul acestei farse, puţin praf şi ceva sânge pe chipul lui.

— Pot să mă uit? Pot să mă uit în oglinda ta magică şi să-mi văd chipul? Te rog, te rog!

— Bineînţeles. Lilith aruncă o privire rapidă şi amuzată spre Lora – ca de la adult la adult. Lora se înfioră apucând oglinda aceea nepreţuită.

— Ai o înfăţişare înspăimântătoare, îi spuse Lora lui Davey. Atât de micuţ şi de firav. Şi de… *uman!*

Luând cu grijă oglinda, Davey privi atent la propria lui imagine. Şi îşi arătă colţii.

— Pare un costum, zise el, chicotind. O să omor singur pe cineva, nu-i aşa, mami? Singur.

— Vom vedea. Lilith luă oglinda şi se aplecă să-i sărute obrazul mânjit. Joci un rol important, dragul meu. Cel mai important dintre toate.

— Ştiu ce am de făcut. El se ridică pe vârfuri. Am tot exersat.

— Ştiu. Ai muncit din greu. O să mă faci să mă simt extrem de mândră.

Ea puse oglinda deoparte, cu faţa în jos, străduindu-se să nu se uite o clipă la propria imagine. Arsurile Lorei erau încă proaspete şi rozalii, iar imaginea proprie era atât de stânjenitoare, încât Lilith se uita în oglinda fermecată doar atunci când Lora nu era în încăpere.

Auzind ciocănitul în uşă, ea se întoarse.

— Trebuie să fie Midir. Deschide-i, Davey, şi apoi du-te afară şi aşteaptă împreună cu Lucius.

— Plecăm curând?

— Da. În câteva minute.

El fugi la uşă, apoi rămase locului cu spatele drept în timp ce vrăjitorul se înclina în faţa lui. Davey ieşi afară în pas de marş, lăsându-l pe Midir să închidă uşa în urma sa.

— Maiestate. My lady.

— Ridică-te. Lilith flutură nepăsătoare din mână. După cum vezi, prinţul e pregătit. Tu eşti?

El se îndreptă, veşnicele sale veşminte de culoare neagră foşnind din pricina mişcării. Chipul lui era aspru şi frumos, încadrat de o coamă de păr argintiu. Ochii lui bulbucaţi şi negri se oglindiră în privirea rece şi albastră a lui Lilith.

— Va fi protejat. Midir îşi aruncă privirea spre poliţa lată de la piciorul patului şi spre vasul din argint care se afla acolo, descoperit. Aţi utilizat poţiunea, aşa cum v-am recomandat.

— Aşa am făcut şi vei plăti cu viaţa, Midir, dacă dă greş.

— N-are să dea. Ea şi descântecul, pe care l-am folosit, îl vor proteja împotriva lemnului şi a oţelului vreme de trei ore. Va fi la fel de protejat ca şi în braţele dumneavoastră, Maiestate.

— În caz contrar, te voi ucide cu mâna mea, într-un mod cât mai neplăcut posibil. Şi ca să mă asigur de asta, ne vei însoţi la vânătoare.

Ea observă, o secundă, atât surpriza, cât şi nemulţumirea întipărite pe chipul lui. Apoi el înclină capul, rostind resemnat:

— La ordinele dumneavoastră.

— Da. Du-te la Lucius. O să te ajute să încaleci. Ea îi întoarse spatele în semn de concediere.

— N-ar trebui să-ţi faci griji. Lora o porni după Lilith şi îi înconjură umerii cu braţul. Midir ştie că va plăti cu viaţa dacă febleţea ta păţeşte ceva. Davey are nevoie de asta, Lilith. Are nevoie de practică, de distracţie. Are nevoie să epateze puţin.

— Ştiu, ştiu. E agitat şi plictisit. Nu-l pot învinui. O să fie bine, pur şi simplu, va fi bine, spuse ea, mai mult pentru a se linişti. Voi fi lângă el.

— Dă-mi voie să vă însoţesc. Răzgândeşte-te şi lasă-mă şi pe mine să merg cu voi.

Lilith scuturã din cap şi sărută repede obrazul rănit al Lorei.

— Nu eşti pregătită să vânezi. Încă eşti slăbită, scumpa mea, iar eu n-am să te pun în pericol. O apucă pe Lora de braţe. Am nevoie de tine cu ocazia Samhainului – să lupţi, să ucizi şi să sfâşii gâtlejuri. În noaptea aceea, când vom îneca valea în sânge, luând ceea ce ni se cuvine de drept, vreau ca tu şi Davey să fiţi alături de mine.

— Urăsc să aştept aproape la fel de mult ca Davey.

Lilith zâmbi.

— Am să-ţi aduc un mic cadou din joaca noastră de diseară.

Davey călărea alături de Lilith sub lumina puternică a lunii. Ar fi vrut să călărească propriul lui ponei, dar mama lui îi explicase că acesta nu era suficient de rapid. Îi plăcea să gonească, să zboare spre vânătoarea şi spre crima care urma. Era cea mai incitantă noapte din câte îşi amintea el. Era ceva cu mult mai bun decât cadoul pe care i-l făcuse ea la aniversarea vârstei de trei ani, când îl dusese, într-o noapte de vară, într-o tabără de tineri cercetaşi. Şi fusese atât de

distractiv! Ciopârţind, ciopârţind, ciopârţind.

Era ceva mai bun decât vânarea oamenilor în peşteri sau arderea unui vampir care fusese rău. Era mai bine decât orice altceva, îşi zise el.

Amintirile legate de familia lui erau vagi. Existaseră momente în care el se trezea dintr-un vis şi, vreme de o clipă, se afla într-un dormitor pe ai cărui pereţi erau fotografii cu maşini de curse, iar la ferestre, draperii de culoare albastră. În dulap, existau monştri, iar el ţipa până când sosea *ea*.

Ea avea părul castaniu şi ochii căprui. Uneori, intra şi el, bărbatul înalt cu faţa plină de cicatrici. Alunga monştrii şi ea rămânea lângă el, mângâindu-l pe cap până adormea din nou.

Dacă se străduia din răsputeri, reuşea să-şi amintească cum se arunca în apă, senzaţia aceea de nisip ud care-i gâdila tălpile şi pe bărbatul acela râzând, în timp ce erau loviţi de valuri.

Apoi el nu mai râdea, ci ţipa. Şi striga: „Fugi, Davey, fugi!“

Era mult mai distractiv să se gândească la vânătoare şi la joacă. Mama lui îl va lăsa să se joace cu o fiinţă umană, dacă el se dovedea foarte, foarte priceput. Lui îi plăcea cel mai mult cum miroseau oamenii atunci când erau speriaţi şi sunetele pe care le scoteau când el începea să se hrănească.

Era un prinţ, aşa că putea face tot ce-şi dorea. Aproape tot.

În seara asta, avea să-i demonstreze mamei lui că era băiat mare. Şi apoi nu va mai exista acel „aproape tot“.

În secunda în care opriră caii, aproape că i se făcu rău, anticipând încântarea. De aici încolo aveau să meargă pe jos – şi apoi va veni rândul lui. Mama lui îl ţinea strâns de mână, iar el *îşi dorea* ca ea să nu facă asta. Voia să meargă la fel ca Lucius şi ca ceilalţi soldaţi. Îşi dorea să poarte sabie în locul pumnalului mic, ascuns sub tunică.

Dincolo de asta, era distractiv să înaintezi atât de repede, mai repede decât orice fiinţă umană, de-a curmezişul câmpurilor, în drum spre fermă.

Se opriră din nou şi mama lui se lăsă pe vine pentru a-i prinde faţa în palme.

— Să procedezi exact aşa cum am exersat, băieţelul meu dulce. O să fii minunat. O să fiu foarte aproape, minut de minut.

El îşi umflă pieptul.

— Nu mi-e teamă de ei. Sunt doar hrană.

În spatele lui, Lucius chicoti.

— O fi el mic, Maiestate, dar e un războinic până în măduva oaselor.

Ea se ridică. Mâna îi rămase pe umărul lui Davey, în vreme ce ea se întoarse cu faţa spre Midir.

— Viaţa ta, şopti ea. Dă-i drumul.

Întinzându-şi braţele înveşmântate în negru, Midir începu a descânta.

Lilith le făcu semn bărbaţilor să se împrăştie. Apoi ea, Lucius şi Davey se apropiară de fermă.

Prin una dintre ferestre se zărea licărul focului aprins pentru ceasurile nopţii. Se simţea şi mirosul cailor închişi înăuntrul grajdurilor şi primele arome insinuante ale oamenilor. În pântecul lui Davey se stârniră foamea şi încântarea.

— Să fii pregătit, îi spuse Lilith lui Lucius.

— My lady, eu mi-aş da viaţa pentru prinţ.

— Da, ştiu. Ea puse o clipă palma pe braţul lui Lucius. De aceea eşti aici. În regulă, Davey. Fă-mă să mă simt mândră.

În interiorul fermei, Tynan şi alţi doi stăteau de pază. Se apropiase momentul să trezească schimbul, iar el era mai mult decât dornic de câteva ceasuri de somn. Îl durea şoldul din cauza rănii căpătate cu ocazia atacului care avusese loc în prima zi a marşului lor. Spera ca în secunda în care va închide ochii nu va mai revedea atacul acela.

Am pierdut oameni capabili, îşi zise el. Au fost măcelăriţi.

Va sosi însă momentul în care el îi va răzbuna pe oamenii aceia pe câmpul de luptă. Chiar dacă avea să moară acolo, va lupta cu putere şi cu curaj, distrugând un număr semnificativ de duşmani.

Îşi schimbă poziţia, pregătit să anunţe trezirea echipei, moment în care un sunet îl făcu să ducă mâna la mânerul sabiei.

Îşi ascuţi privirea şi ciuli urechile. Era posibil să fi fost o pasăre de noapte, deşi sunetul părea omenesc.

— Tynan.

— Da, am auzit, zise el bărbatului care stătea de pază.

— Părea a fi o armă.

— Rămâi în alertă. Nimeni nu e atât de… El se opri, observând o mişcare. Uite. Acolo, la padocul care e situat înspre nord. Observi? Ah, în numele tuturor zeilor, e un copil.

Un băiat, îşi zise el, cu toate că nu putea fi sigur. Hainele acestuia erau mototolite şi pline de sânge, iar el înainta clătinându-se, plângând şi sugându-şi degetul.

— Cred că a scăpat dintr-un jaf petrecut în apropiere. Scoală echipa şi rămâi în alertă. Mă duc la copil.

— Am fost avertizaţi să nu ieşim de aici după apusul soarelui.

— Nu putem lăsa copilul acolo şi să suferim, văzându-l cum arată. Trezeşte echipa, repetă Tynan. Vreau un arcaş la fereastra asta. Dacă o să mişte orice altceva în locul acela în afara de mine şi de copil, trageţi direct în inimă.

Aşteptă până când oamenii îşi ocupară poziţiile, şi-l văzu pe copil prăbuşindu-se la pământ. Un băiat, era aproape sigur, iar biata

creatură se văita şi plângea de ţi-era mai mare mila.

— Îl putem supraveghea până dimineaţă, sugeră unul dintre cei aflaţi la datorie.

— Oare bărbaţii gealliani sunt atât de speriaţi de întuneric, încât să se pituleze înăuntru, în timp ce un copil sângerează şi plânge?

El deschise uşa larg. Intenţiona să se mişte repede şi să aducă copilul înăuntru. Într-un loc ferit de pericole. Îşi încetini înaintarea în secunda în care copilul îşi înălţă capul, şi chipul lui rotofei îngheţă din pricina fricii.

— Nu-ţi fac niciun rău. Sunt unul dintre oamenii reginei. O să te duc înăuntru, zise el cu blândeţe. Acolo e cald şi avem de mâncare.

Băiatul se ridică cu greu în picioare, începând să ţipe, ca şi cum Tynan l-ar fi străpuns cu sabia:

— Monştri! Monştri!

Apoi începu să alerge, şchiopătând rău cu piciorul stâng. Tynan o porni pe urmele lui. Era mai bine să-l sperie pe băiat decât să-l lase să fugă şi să devină gustarea unui demon. Tynan îl prinse în secunda în care acesta se pregătea să treacă peste zidul din piatră ce mărginea câmpul din apropiere.

— Uşurel, uşurel, eşti în siguranţă. Băiatul lovi şi începu să ţipe. Şoldul lui Tynan fu străpuns din nou de durere. Trebuie să stai înăuntru. Nu o să-ţi mai facă nimeni niciun rău. Nimeni…

I se păru că aude ceva – un descântec – şi-l strânse şi mai tare pe copil. Se întoarse, vrând s-o pornească spre casă, moment în care auzi altceva, ceva care provenea de la ceea ce ţinea în braţe. Era un mârâit înfundat şi sălbatic.

Băiatul rânji, oribil, repezindu-se la gâtul lui.

Urmă ceva ce-l făcu pe Tynan să cadă în genunchi. Nu e un copil, nu e deloc un copil, îşi zise el, luptând să se elibereze. Dar creatura se repezi la el asemenea unui lup.

Ca prin ceaţă auzi ţipete, strigăte, bufnitura surdă a săgeţilor, săbiile care se loveau una de alta. Şi ultimul sunet pe care-l auzi fu unul hidos – sângele său era supt cu lăcomie.

Ei foloseau focul, aruncând săgeţi arzânde şi cu toate astea un sfert dintre ei fură ucişi sau răniţi înainte ca demonii să bată în retragere.

— Pe el să îl luaţi viu. Lilith îşi şterse delicat sângele de pe buze. I-am promis Lorei un cadou. Ea surâse spre Davey care se aşezase peste trupul soldatului pe care-l omorâse. Simţi cum mândria creştea în ea, văzând cum copilul continua să se alimenteze chiar şi în clipa în care trupele târau cadavrul, scoţându-l de pe câmpul de luptă.

Ochii lui Davey erau roşii şi strălucitori, iar pistruii păreau nişte picături de aur pe obrajii care prinseseră culoare datorită sângelui consumat.

Ea îl ridică, ţinându-l sus, deasupra capului.

— Salutaţi-vă prinţul!

Trupele, care nu fuseseră decimate în scurta bătălie, îngenuncheară.

Ea îl lăsă în jos, sărutându-l lung şi apăsat pe gură.

— Vreau mai mult, zise el.

— Da, iubirea mea, şi vei avea mai mult. Foarte curând. Aruncaţi chestia aia pe un cal, ordonă ea, arătând nepăsător spre trupul lui Tynan. O să-i dau o anumită întrebuinţare.

Ea încălecă, întinzând apoi braţele ca Davey să poată sări între ele. Frecându-şi obrazul de părul lui, privi în jos, spre Midir.

— Te-ai descurcat foarte bine, îi spuse ea. Îi poţi alege pe oameni, indiferent care ar fi scopurile tale.

Lumina lunii străluci în părul lui argintiu în clipa în care se înclină.

— Mulţumesc.

Moira rămase în bătaia vântului rece, urmărind cum dragonii şi călăreţii se învârteau deasupra capului. Era o privelişte uimitoare care, în alte circumstanţe, i-ar fi făcut inima să tresalte. Dar acestea erau nişte manevre militare, nu un spectacol.

Îi auzea pe copii strigând şi bătând din palme, mulţi dintre ei prefăcându-se că sunt dragoni sau călăreţi.

Ea surâse în semn de salut în clipa în care unchiul ei veni în fugă lângă ea, pentru a urmări şi el momentul.

— E o privelişte superbă şi plină de speranţă, zise el.

— Dragonii au ridicat moralul. Iar în luptă, ne vor crea un avantaj. Ai văzut-o pe Blair? Călăreşte de parcă s-ar fi născut pe spinarea unuia dintre ei.

— E greu să n-o observi, şopti Riddock, în timp ce Blair îşi aduse dragonul cu o viteză ameţitoare spre pământ, ca apoi să se ridice din nou spre cer.

— Eşti mulţumit că ea şi Larkin se vor căsători?

— El o iubeşte, iar eu nu pot să mă gândesc la o alta care să i se potrivească atât de bine. Aşa că da, mama lui şi cu mine suntem mulţumiţi. Şi o să ne fie dor de el în fiecare zi. Trebuie să plece împreună cu ea, zise Riddock, înainte ca Moira să poată spune ceva. E alegerea lui, iar eu simt – în adâncul inimii – că asta e cea mai bună alegere pe care o poate face. Dar ne va fi dor de el.

— Mda, ne va lipsi, zise Moira. Şi voi fi singura care va rămâne, gândi ea, întorcându-se înăuntru. Singura membră a primului cerc care va rămâne în Geall după Samhain. Se întrebă cum avea să suporte asta.

Deja castelul părea pustiu. Mulţi plecaseră, iar alţii erau ocupaţi cu sarcinile pe care chiar ea le repartizase. Curând, foarte curând, avea să plece şi ea. Aşa că venise timpul să-şi scrie dorinţele, în cazul în care

nu s-ar mai fi întors.

Se închise în camera de zi şi se apucă să-şi ascută pana. Apoi se răzgândi şi scoase una dintre comorile pe care le adusese din Irlanda.

Va scrie acel document, decise Moira, cu un instrument care aparţinea unei alte lumi.

Adică cu un stilou.

Ce lucruri de valoare deţinea, se întrebă ea, care să nu aparţină de drept următorului conducător al Geallului? O parte dintre bijuteriile mamei ei, bineînţeles. Iar pe acestea începu să le împartă, în mintea ei, mai întâi lui Blair şi Glenna, mătuşa şi verişoara sa şi, în cele din urmă, doamnelor ei.

Sabia tatălui ei urma să fie a lui Larkin, hotărî ea, iar pumnalul pe care acesta îl purtase odată avea să-i revină lui Hoyt. Miniatura tatălui ei i-o va lăsa unchiului ei, dacă ea era cea care murea mai întâi. Tatăl şi unchiul ei fuseseră prieteni buni.

Mai erau şi gablonzurile, desigur. O parte dintre ele o să le ofere prin intermediul testamentului.

Lui Cian îi lăsă arcul şi tolba, alături de săgeţile pe care le confecţionase cu mâna ei. Spera că el va înţelege că acestea reprezentau pentru ea mai mult decât nişte arme. Erau mândria ei şi, într-un fel anume, dragostea ei.

Scrise documentul cu grijă şi-l sigilă. Avea să i-l înmâneze mătuşii sale pentru a fi păstrat în siguranţă.

Se simţi mult mai bine ştiind că dusese şi asta la bun sfârşit. Într-un fel gândea acum mult mai limpede. Punând documentul deoparte, se ridică pentru a înfrunta o nouă îndatorire. Revenind în dormitorul său, se îndreptă spre uşile balconului. Draperiile blocau lumina şi orice fel de privelişte. În secunda următoare, ea le dădu la o parte, permiţând luminii blânde să se răspândească în interior.

Revăzu totul cu ochii minţii, întunericul, sângele, trupul sfâşiat al mamei ei şi creaturile acelea care o mutilau. Dar, de data asta, deschise larg uşile şi păşi afară, pe balcon.

Aerul era rece şi ceţos iar deasupra capului cerul era împânzit de dragoni. Picaje şi răsuciri se profilau pe albastrul palid. Ce mult i-ar fi plăcut mamei ei să-i vadă; s-ar fi delectat cu sunetul aripilor şi râsul copiilor care se auzeau în curtea de alături.

Moira se îndreptă spre balustradă, îşi aşeză mâinile pe ea, şi simţi piatra tare. Stând acolo, exact ca şi mama ei în nenumărate rânduri, aruncă o privire de ansamblu asupra Geallului, jurând că va face tot ce-i va sta în puteri pentru a-l apăra.

Moira ar fi fost surprinsă să afle că Cian îşi petrecuse o mare parte din zi făcând acelaşi lucru ca şi ea. Listele din testamentul său şi instrucţiunile erau cu mult mai lungi decât ale ei, fiind detaliate cu

mai multă acurateţe. Dar, la drept vorbind, existenţa lui fusese considerabil mai lungă şi bunurile acumulate erau destul de multe.

Nu vedea niciun motiv ca vreo părticică dintre ele să se piardă.

De douăsprezece ori în timp ce scria, el blestemase pana, dorindu-şi din tot sufletul să fi beneficiat de avantajele unui computer. Dar continuă să scrie până în clipa în care consideră că bunurile sale fuseseră împărţite în mod satisfăcător.

Nu era sigur că totul va fi dus la îndeplinire, din moment ce o parte urma să intre în sarcina lui Hoyt. Ei discutaseră despre asta, îşi zise Cian. Dacă putea fi sigur de ceva, acesta era faptul că Hoyt va face tot posibilul, ţinând cont de puterea lui considerabilă de a îndeplini obligaţiile cu care îl va însărcina.

Cu toate acestea, el spera să nu fie nevoie. Ştia al naibii de bine că nu intenţiona să meargă în iad, înainte de a o trimite pe Lilith acolo.

— Tu ai fost mereu pasionat de afaceri.

Cian sări în picioare şi-şi scoase pumnalul cu o mişcare îndemânatică, în timp ce se întoarse în direcţia de unde auzi vocea. Apoi pumnalul căzu, pur şi simplu, din mână.

— Nola. Vocea lui fu joasă atunci când îi rosti numele.

Era o copilă, sora lui, ultima dată când o văzuse. Părul negru îi cădea drept, iar privirea îi era adâncă şi albastră.

— Nola, zise el iarăşi. Dumnezeule.

— Parcă spuneai că tu nu ai niciun zeu.

— Niciunul care să mă revendice. Cum de eşti aici? Chiar eşti aici?

— Convinge-te. Ea desfăcu braţele, executând o piruetă rapidă.

— Ai trăit şi ai murit. Ca femeie, în etate.

— Tu nu ai cunoscut femeia, aşa că arăt aşa cum îţi aminteşti. Mi-a fost dor de tine, Cian. Te-am căutat, deşi ştiam că n-ar fi trebuit. Ani de zile v-am căutat şi mi-am făcut speranţe în privinţa ta şi a lui Hoyt. N-ai mai venit niciodată.

— Cum aş fi putut să vin? Ştii ce am fost. Ce sunt. Acum înţelegi asta.

— Mi-ai fi făcut vreun rău? Mie sau vreunuia dintre noi?

— Nu ştiu. Sper că nu, dar am considerat că nu are rost să risc. De ce ai venit?

El se apropie, dar ea ridică mâna, clătinând din cap.

— Nu sunt din carne şi oase. Ci doar o apariţie. Am venit să-ţi amintesc că e posibil să nu fii ceea ce ai fost când erai al meu, dar nu eşti nici ceea ce te-a făcut ea.

Fiindcă avea nevoie de timp înainte de a-i răspunde, se aplecă să ridice pumnalul şi să-l pună din nou în teacă.

— Ce mai contează?

— Contează. Va conta. Şi apariţie au ba, ochii îi erau înecaţi în lacrimi atunci când se oglindiră în privirea lui. Am avut copii, Cian.

— Ştiu.

— Puternici, îndemânatici. Sunt şi sânge din sângele tău.

— Ai fost fericită?

— Oh, daaa. Am iubit un bărbat, iar el m-a iubit, la rândul lui. Am avut copii şi am dus o viaţă bună. Şi totuşi fraţii mei au lăsat în sufletul meu un gol pe care nu am reuşit niciodată să-l umplu. O mică durere în adâncul meu. Adesea vă văd, pe tine şi pe Hoyt. În apă, în ceaţă sau în foc.

— Sunt unele lucruri pe care le-am făcut şi pe care n-aş vrea ca tu să le fi văzut.

— Te-am văzut cum omorai şi te hrăneai. Te-am văzut vânând oameni, aşa cum, altădată, vânai căprioare. Şi te-am văzut stând lângă mormântul meu, la lumina lunii, punând flori deasupra. Am văzut cum ai luptat lângă fratele nostru pe care amândoi îl iubim. L-am văzut pe Cian al meu. Ţi-aduci aminte cum mă luai pe calul tău şi o porneam călare?

— Nola. El îşi frecă fruntea cu degetele. Am murit amândoi.

— Şi am trăit amândoi. Ea a venit într-o noapte la fereastra mea.

— Ea? Cine? Pe Cian îl străbătu un fior rece. Lilith?

— Amândoi suntem morţi, îi reaminti Nola. Dar degetele tale se transformă în pumni, iar privirea ta se ascute asemenea pumnalului tău. M-ai proteja în continuare?

El se duse către foc şi scormoni în jăratic.

— Ce s-a întâmplat?

— Trecuseră doi ani şi ceva de la plecarea lui Hoyt. Tata murise şi mama era bolnavă. Ştiam că n-o să-şi mai recapete niciodată puterile şi că va muri. Eram atât de tristă, de speriată. M-am trezit din somn pe întuneric şi am zărit un chip la fereastra mea. Avea părul auriu şi un surâs dulce. Mi-a vorbit în şoaptă, m-a strigat pe nume. „Cere-mi să intru, mi-a zis, şi promite-mi că mă tratezi cu ceva.“

Nola îşi dădu părul pe spate, chipul ei exprimând dispreţ.

— Şi-a zis că fiind singura fată, cea mai mică dintre fraţi, eram o proastă, una uşor de păcălit. M-am dus la fereastră şi am privit-o în ochi. În ochii ei exista o putere anume.

— Probabil că Hoyt îţi spusese să nu-ţi asumi asemenea riscuri. Probabil că el…

— El nu se afla acolo şi nici tu nu erai. Dar şi în adâncul meu exista o putere. Ai uitat?

— Nu. Dar erai un copil.

— Eram o clarvăzătoare şi în venele mele curgea sângele vânătorilor de demoni. M-am uitat în ochii ei şi i-am spus că sângele meu are s-o ucidă. Sângele meu va scăpa lumile de ea. Şi că pentru ea nu va exista veşnicie în infern sau în altă parte. Condamnarea ei va fi aceea de a dispărea definitiv. Se va transforma în pulbere şi niciun fel

de spirit nu va supravieţui.

— Nu cred că i-a plăcut.

— Frumuseţea ei nu dispare nici atunci când ea se dezvăluie aşa cum e. Asta e o altă putere. Am ridicat crucea lui Morrigan, cea pe care o port întotdeauna la gât. Lumina a ţâşnit dinăuntrul ei ca o rază de soare. Ea a ţipat şi a dispărut.

— Ai fost mereu neînfricată, murmură el.

— Atâta vreme cât am trăit, ea nu a revenit până când tu şi Hoyt nu v-aţi întors împreună acasă. Eşti mai puternic decât atunci când nu te aflai alături de el, iar el nu se afla lângă tine. Ea se teme de lucrul acesta, urăşte lucrul acesta. Invidiază asta.

— El o să scape cu viaţă din povestea asta?

— Nu am cum să ştiu. Dar dacă va cădea, o va face exact aşa cum a trăit. Onorabil.

— Onoarea îţi poate aduce alinare atunci când eşti în mormânt.

— Atunci tu de ce o păstrezi pe a ta? întrebă ea cu oarecare nerăbdare în glas. Onoarea e cea care te-a adus aici. Onoarea e cea care te va purta în luptă, împreună cu sabia ta. Ea nu a reuşit să ţi-o răpească pe toată. Şi atât de puţină cât ţi-a lăsat a fost suficientă ca să ţi-o recapeţi. Tu ai făcut această alegere. Şi mai ai încă multe de făcut. Să-ţi aminteşti de mine.

— Nu. Nu pleca.

— Să-ţi aminteşti de mine, repetă ea. Până ne vom revedea.

Rămas singur, Cian se aşeză şi se sprijini în mâini. Şi îşi aminti mult prea multe lucruri.

13

Cian evita, în general, încăperea din turn în care Hoyt şi Glenna îşi pregăteau magiile. Lucrurile de genul acesta cereau lumină suficientă, scântei, foc şi alte elemente care nu sunt benefice vampirilor.

Dar, într-un fel, el nu avusese nevoie de fratele lui.

Cian observă că una dintre rudele lui cu înclinaţii magice sau amândouă îşi luase precauţia de a desena pe uşa turnului nişte simboluri care să-i ţină pe curioşi la distanţă. El însuşi ar fi vrut să stea cât mai departe, dar ciocăni.

În clipa în care Glenna răspunse, pe pielea ei apărură broboane de sudoare. Părul îi era prins în creştet şi se pregătea să-şi dea jos bustiera şi o pereche de pantaloni din bumbac. Cian ridică o sprânceană.

— Întrerup?

— Nimic de ordin fizic, din nefericire. Numai că aici e o căldură insuportabilă. Lucrăm la nişte magii extrem de fierbinţi, la care folosim focul. Scuze.

— Temperaturile extreme nu mă deranjează cine ştie cât.

— Oh. În regulă. Ea închise uşa în urma lui. Am blocat ferestrele – ca totul să rămână înăuntru – aşa că nu trebuie să-ţi faci probleme în privinţa luminii.

— Soarele e gata să apună.

Se uită spre locul în care Hoyt stătea aplecat deasupra unei imense adăpători din aramă. Hoyt ţinea braţele desfăcute deasupra acesteia. Se simţea acolo, şi chiar de-a lungul încăperii, o căldură şi mai intensă, putere şi energie.

— Încarcă armele cu foc, explică Glenna. Am lucrat şi eu la asta. E un soi de bombă, pe cuvânt. Ceva ce s-ar putea să fim capabili să aruncăm din aer.

— Cei de la NSO ar fi fericiţi să vă aibă în staff-ul lor.

Glenna îşi şterse fruntea brobonată de sudoare cu dosul palmei.

— În realitate… voiam să… O să vorbesc cu Hoyt atunci când n-o să mai fie atât de prins, zise Cian.

— Aşteaptă. Glenna nu-şi amintea să-l fi văzut pe Cian atât de tulburat. Nu, nu tulburat, îşi zise ea. Supărat. Hoyt are nevoie de o pauză. Şi eu la fel. Dacă poţi suporta căldura, mai învârte-te pe aici câteva minute. E aproape gata. Mă duc să iau puţin aer.

Cian o prinse de mână chiar în clipa în care ea se pregătea să iasă.

— Mulţumesc. Fiindcă nu pui întrebări.

— Nicio problemă. Iar dacă apare vreuna, voi fi pe aproape.

După ce ea plecă, Cian se sprijini de uşă. Hoyt rămăsese exact aşa cum era, cu mâinile desfăcute deasupra aburului argintiu care se ridica din adăpătoare. Ochii lui erau întunecaţi, ca de fiecare dată când îşi menţinea puterea la un nivel constant.

Fusese întotdeauna astfel, îşi spuse Cian, de când erau copii.

La fel ca şi Glenna, Hoyt se dezbrăcase şi purta doar un tricou şi o pereche de jeanşi uzaţi. Era ciudat, deşi trecuseră câteva luni, să-şi vadă fratele îmbrăcat în haine aparţinând secolului douăzeci şi unu.

Hoyt nu fusese niciodată adeptul modei, îşi reaminti Cian. Dar o făcea din demnitate şi cu un anumit scop. Oricât de asemănători păreau, ei abordaseră viaţa în mod diferit. Hoyt alesese singurătatea şi studiul, iar el societatea şi afacerile – şi plăcerea pe care i-o procurau amândouă.

Cu toate astea, fuseseră apropiaţi, se înţeleseseră unul pe altul la un nivel pe care puţini puteau să-l atingă. Se iubiseră, îşi spuse Cian, puternic şi constant, ca puterea lui Hoyt.

Apoi lumea şi tot conţinutul acesteia se schimbaseră.

Aşa că oare ce căuta el aici? Căuta răspunsuri, liniştea, când el ştia că niciuna dintre ele nu exista? Niciuna dintre ele nu putea fi adusă înapoi, nici o singură faptă, niciun gând, nici măcar o clipă. Una peste alta, era o prostească pierdere de vreme şi de energie.

Bărbatul care stătea asemenea unei statui în mijlocul fumului nu era cel pe care-l ştia el, aşa cum nici el nu mai era cel care fusese.

Îşi petrecuse prea mult timp în compania acestor oameni, acestor sentimente, nevoile respective făcându-l să uite ceea ce nu putea fi nicicând schimbat.

Cian se îndepărtă de uşă.

— Aşteaptă. Încă un moment.

Vocea lui Hoyt îl opri – iritându-l faptul că fratele lui pricepuse că el nu-şi schimbase pur şi simplu poziţia, ci se pregătea să plece.

Hoyt îşi lăsă braţele în jos şi fumul se făcu nevăzut.

— Cu siguranţă vom pleca la război foarte bine înarmaţi. Hoyt tocmai scoase din adăpătoare o sabie.

— Vei folosi una dintr-acestea? Hoyt răsuci sabia în mână, examinându-i vârful. Te-am instruit suficient ca să nu te arzi.

— Voi folosi ceea ce-mi va fi mai la îndemână – şi voi sta departe de cei pe care tu îi înarmezi şi care sunt cu mult mai puţini talentaţi.

— Nu grija faţă de bieţii spadasini te-a adus aici.

— Nu. Din moment ce era aici, va face ceea ce venise să facă. Însă, mai întâi, se plimbă prin încăpere până când Hoyt scoase şi celelalte arme din adăpătoare. Încăperea mirosea a ierburi, a fum şi a sudoare.

— Am alungat-o pe femeia ta.

— O găsesc eu.

— Dacă tot nu e aici, o să te întreb: ţi-e teamă că o vei pierde în

povestea asta?

Hoyt aşează ultima sabie pe masa de lucru.

— E ultimul meu gând înainte de culcare şi primul atunci când mă trezesc. Restul timpului încerc să nu mă gândesc la asta – sau să dau la iveală acea parte a fiinţei mele care-şi doreşte să o închidă într-un loc sigur până se va termina totul.

— Nu e o femeie pe care s-o poţi închide undeva, chiar şi cu talentul pe care-l ai.

— Nu, dar ştiind asta, teama persistă. Ţie ţi-e teamă pentru Moira?

— Cum?

— Crezi că nu ştiu că ai o relaţie cu ea? Că inima ta îi aparţine?

— O nebunie temporară. O să treacă. Văzând privirea insistentă a fratelui său, Cian scutură din cap. Nu pot face o alegere în privinţa asta şi nici ea nu are cum. Ceea ce sunt eu nu aleargă pe ţăruşii albi ai gardurilor. El dădu din mână atunci când privirea lui Hoyt deveni buimacă şi continuă: E vorba de un cămin şi de o inimă, frăţioare. Nu-i pot oferi o viaţă – chiar dacă îmi doresc lucrul acesta – iar a mea va dura încă mult după ce ea nu va mai fi. Şi nu despre asta am venit să-ţi vorbesc.

— Spune-mi mai întâi asta. O iubeşti?

Adevărul urcă în spirală spre inima şi ochii săi.

— Ea e… ca o lumină pentru mine, după ce eu am trăit o veşnicie în întuneric. Dar întunericul e al meu, Hoyt. Ştiu cum să supravieţuiesc acolo, să fiu mulţumit, să-mi petrec timpul înăuntrul lui.

— Nu pari fericit.

Frustrarea dădu buzna în glasul lui.

— Am fost destul de fericit înainte să vii tu. Înainte să schimbi iarăşi totul, aşa cum, cu siguranţă, a procedat Lilith cu mine. Ce-ai vrea să fac? Să-mi doresc ce aveţi şi ce veţi avea tu şi Glenna dacă veţi supravieţui? Crezi că inima mea va porni din nou să bată? Magia ta poate face asta?

— Nu. N-am găsit nimic care să te aducă la starea de dinainte. Dar…

— Las-o baltă. Sunt ceea ce sunt şi m-am descurcat destul de bine. Nu mă plâng în privinţa asta. Ea reprezintă o experienţă. Dragostea e o experienţă, iar eu le-am respins întotdeauna. Îşi trecu palmele prin păr. Hristoase, e ceva de băut aici?

— Uite acolo nişte whisky. Hoyt îi făcu semn cu bărbia în direcţia unui dulap. O să beau şi eu un pahar.

Cian turnă whisky-ul în cupe, apoi traversă spre locul unde Hoyt trăsese două scaune cu spătar. Cian se aşeză, şi amândoi băură câteva minute în tăcere.

— Am redactat un document, un fel de testament, în caz că voi

avea ghinion cu ocazia Samhainului.

Hoyt îşi ridică ochii şi-l privi pe Cian.

— Înţeleg.

— Am acumulat o mulţime de proprietăţi şi de bunuri, lichidităţi, bunuri personale. Sper să te ocupi de ele, exact aşa cum am hotărât.

— O voi face, bineînţeles.

— Nu va fi o însărcinare simplă, căci sunt împrăştiate peste tot în lume. Eu nu ţin toate ouăle în acelaşi coş. În apartamentul din New York există paşapoarte şi alte documente de identificare, depozitate în seifuri. Dacă îţi vor fi de folos vreunele, le poţi utiliza.

— Îţi mulţumesc.

Cian amestecă whisky-ul din pahar, privindu-l cu atenţie.

— O parte dintre lucruri mi-aş dori să le păstreze Moira, dacă le vei putea aduce aici.

— O să le aduc aici.

— M-am gândit să las clubul şi apartamentul din New York lui Blair şi lui Larkin. Cred că lor li se potrivesc mai bine decât ţie.

— Aşa e. O să fie recunoscători, sunt sigur.

Enervarea, din cauza tonului degajat şi practic al fratelui său, îşi făcu apariţia.

— În fine, nu lăsa sentimentele să te copleşească, din moment ce e mai probabil ca eu să asist la priveghiul tău şi nu tu la al meu.

Hoyt îşi înclină capul.

— Aşa crezi?

— Sunt al naibii de sigur. Tu nu ai nici trei decenii, iar eu am aproape o sută. În plus, nu erai la fel de bun ca mine în luptă atunci când trăiam amândoi, cu toate şiretlicurile din mânecă.

— Dar, aşa cum spuneai şi tu, nu mai suntem cum am fost, nu-i aşa? Hoyt zâmbi. Eu sunt hotărât să scăpăm amândoi din povestea asta, dar, dacă tu vei cădea, ei bine… voi ridica un pahar în cinstea ta.

Cian râse cu jumătate de gură, în timp ce Hoyt făcu exact aşa cum spusese.

— Şi vei dori şi fluiere şi tobe?

— Oh, termină cu tâmpeniile astea. În privirea lui Cian apăru un licăr ştrengăresc. O să arunc câţiva bănuţi pentru înmormântarea ta şi apoi am să-ţi consolez văduva.

— Cel puţin eu nu voi fi nevoit să-ţi sap groapa, din moment ce te vei preface în pulbere, dar am să te onorez printr-o inscripţie pe o piatră funerară: „Aici nu zace Cian, fiindcă s-a risipit în vânt“.

— Cred că o să revin şi o să schimb o parte din testament, doar în principiu, constatând că voi cânta „Danny Boy“ deasupra mormântului tău.

— Ce e „Danny Boy“?

— Un clişeu. Cian ridică sticla pe care o aşezase pe podea şi mai

turnă whisky în cupe. Am văzut-o pe Nola.

— Cum? Hoyt puse jos cupa pe care tocmai o ridicase. Ce ai spus?

— În camera mea. Am văzut-o pe Nola, am vorbit cu ea.

— Ai visat-o pe Nola?

— Asta am spus? îl repezi Cian. Am spus că am văzut-o, că am vorbit cu ea. Eram la fel de treaz cum sunt şi în clipa asta, când te privesc şi stau de vorbă cu tine. Era tot un copil. Iisuse, pentru aşa ceva nu există destul whisky pe lumea asta.

— Ea a venit la tine, şopti Hoyt. Nola noastră. Ce a zis?

— Că ne iubeşte, pe mine şi pe tine. Că i-a fost dor de noi. Ne-a aşteptat să venim acasă. Fir-ar să fie. Blestemul lui Dumnezeu. Cian se ridică şi începu să se plimbe. Era o copilă, exact aşa cum arăta atunci când am văzut-o ultima dată. Era o minciună, bineînţeles. Ea s-a maturizat, a îmbătrânit. A murit şi s-a transformat în pulbere.

— Şi de ce să fi venit la tine ca femeie matură sau ca una bătrână? A venit la tine aşa cum ţi-o aminteai, aşa cum te gândeşti la ea. Ţi-a făcut un cadou. De ce eşti furios?

În adâncul lui exista multă furie în secunda aceea, o furie care se contopea cu durerea.

— Cum ai putea să ştii ce înseamnă să simţi aşa ceva, să te devoreze pe dinăuntru? Ea arăta la fel, eu m-am schimbat. Vorbea despre cum o urcam pe calul meu şi călăream împreună. Era ca şi cum ar fi fost ieri. Nu pot avea aceşti „ieri“ în mintea mea şi să rămân zdravăn.

El reveni la locul lui.

— La sfârşit, o să-ţi dai seama că ai făcut ce-ai putut, ceea ce ţi s-a cerut – pentru ea, pentru toţi. Dacă vei trăi, orice durere ai simţi, pentru că-i vei lăsa în urma ta, va fi contrabalansată de gândul acesta şi de viaţa petrecută alături de Glenna. Eu va trebui să mă întorc acolo de unde am venit. Voi fi obligat.

Hoyt tăcu un moment.

— Ea era îndurerată, speriată, suferea?

— Nu.

— Şi tu nu poţi lua asta cu tine, supravieţuind momentului?

— Nu ştiu, ăsta e purul adevăr. Dar ştiu că un sentiment conduce către un altul, până te îneci în ele. Deja m-am înecat pe jumătate în ceea ce simt în adâncul meu pentru Moira. Cian se calmă şi se aşeză. Ea purta crucea pe care i-ai dat-o tu, Nola adică. A spus că a purtat-o întotdeauna, aşa cum i-ai spus tu. M-am gândit că ar trebui să ştii. Şi m-am gândit că ar trebui să afli că Lilith s-a întors şi a încercat să o momească cu o invitaţie.

În clipa în care Cian termină fraza, Hoyt îşi încleştă pumnii.

— Scorpia dracului, a fost la Nola noastră?

— A fost şi a primit un şut în dos pentru efortul ei – metaforic

vorbind. Îi spuse lui Hoyt ceea ce-i povestise Nola, observând cum faţa sobră a lui Hoyt se îmblânzeşte puţin din pricina mândriei şi a satisfacţiei. Apoi a aprins crucea aceea a ta şi a trimis-o la plimbare. După spusele Nolei, ea nu s-a mai întors niciodată până la revenirea noastră.

— Foarte bine. Crucea nu numai că a protejat-o pe cea care a purtat-o, dar a speriat-o suficient pe Lilith, astfel încât s-o trimită fuguţa la plimbare. Cu asta şi cu prezicerea o s-o facem praf.

— Poate tocmai de aia vrea ea să ne facă praf.

— Mda. Poate că tratamentul Nolei a ambiţionat-o şi mai mult. Imaginează-ţi ce a însemnat pentru Lilith faptul că a fost înspăimântată de o copilă.

— A căzut pe spate, fără îndoială. Ea vrea să câştige, desigur. Să se înscăuneze ca un soi de zeiţă, dar dedesubt suntem noi. Noi şase şi legătura dintre noi. Ea ne vrea distruşi.

— Nu prea are noroc în privinţa asta, nu?

— Zeii destituie, nu-i aşa? Dar cu toţii, inclusiv Lilith, suntem conduşi către o epocă şi către un loc anume. Adevărul e că nu-mi pasă dacă sunt dus de nas de zei sau de demoni.

Hoyt înălţă din sprâncene.

— Şi ce alegere există?

— Toţi vorbesc despre alegere, dar care dintre noi ar renunţa la asta în momentul de faţă? Nu doar oamenii au mândrie, la urma urmei. Aşa că timpul se scurge. El se ridică. Şi vom vedea ceea ce vom vedea în ziua aceea a socotelii. Soarele a coborât. Mă duc afară să iau o gură de aer.

Când ajunse la uşă, Cian se opri şi privi înapoi.

— Nola nu mi-a putut spune dacă tu vei supravieţui.

Hoyt înălţă din umeri, terminându-şi whisky-ul. Apoi zâmbi.

— „Danny Boy“, nu-i aşa?

Cian merse să-şi viziteze calul. Apoi, deşi conştient că riscă, puse şaua pe Vlad şi ieşi călare dincolo de porţi. Avea nevoie de viteză şi de noapte. Poate că avea nevoie şi să rişte.

Luna era mai mult de jumătate în noaptea aceea. Când cercul avea să fie complet, sângele – al omului şi al demonului – urma să scalde pământul.

El nu mai luptase în alte războaie, nu mai cunoscuse scopul acestora. Războaie pentru ţinut, pentru bogăţii şi pentru resurse. Dar acesta urma să fie războiul său.

Nu, nu doar oamenii aveau mândrie sau chiar onoare. Sau dragoste. Aşa că în numele lor, acesta era războiul său. Dacă va avea noroc, va călări din nou, într-o bună zi, în Irlanda – sau oriunde va alege. Şi se va duce cu gândul la Geall, cu dealurile sale frumoase şi cu pădurile

lui dese. Se va gândi la apa verzuie şi zbuciumată, la stâncile nemişcate şi la castelul nespus de elegant care se înălţa în apropierea râului.

Se va gândi la regina lui. Moira, cu ochii ei gri, alungiţi şi zâmbetul calm care ascundea o minte isteaţă, profunzime şi pasiune. Cine ar fi crezut că după o existenţă atât de lungă el va fi sedus, vrăjit de o femeie ca ea?

Îl conduse pe Vlad dincolo de ziduri, galopând de-a lungul câmpurilor, acolo unde aerul era răcoros şi blând în timpul nopţii. Luna trona deasupra zidurilor castelului, iar ferestrele străluceau de lumina lumânărilor. Ea se ţinuse de cuvânt, reflectă el, ridicând şi cel de-al treilea steag, astfel că se aflaseră acolo cercul, dragonul şi un soare strălucitor.

Poate că reuşea să ia cu el toate aceste sentimente, nevoi şi dorinţe şi să supravieţuiască. Dar îşi dorea să ia asta. Când avea să se întoarcă în întuneric, acesta era singurul lucru pe care voia să-l ia de la ea, să aibă acel licăr unic de lumină care să străpungă toate acele nopţi.

El făcu cale întoarsă şi o găsi aşteptându-l, cu arcul în mână şi cu sabia Geallului alături.

— Te-am văzut plecând călare.

El descălecă.

— Îmi acopereai spatele, nu?

— Am stabilit că niciunul dintre noi nu va pleca neînsoţit, mai ales, pe timpul nopţii.

— Simţeam nevoia, fu tot ce rosti el, conducându-şi apoi armăsarul la grajduri.

— Aşa se pare, după felul în care călăreai. Eu n-am văzut niciun câine de vânătoare al iadului, dar se pare că tu l-ai văzut. Să încredinţezi calul unuia dintre tinerii grăjdari ca să-l şteargă şi să-l pregătească pentru noapte! Şi pe ei îi ajută dacă au de lucru, aşa cum poate că ţi-a fost şi ţie de folos o cursă sălbatică.

— Dincolo de tonul prevenitor, se ghiceşte o ceartă, Maiestate. Te descurci de minune.

— Am învăţat stând lângă mama. Ea apucă hăţurile, apoi i le înmână, cu instrucţiunile de rigoare, băiatului care se apropie în grabă venind dinspre grajduri.

După ce termină, ea îşi ridică privirea spre Cian.

— Eşti dispus?

— Întotdeauna.

— Ar fi trebuit să întreb: „eşti într-o dispoziţie proastă“? Presupun însă că răspunsul ar fi fost tot acesta. Dacă nu eşti, mai mult ca de obicei, sper să cinezi alături de mine. În intimitate. Aş vrea să rămâi cu mine în noaptea asta.

— Chiar dacă sunt într-o dispoziţie proastă?

— În cazul acesta, o cină şi câteva pahare de vin poate ţi-o vor schimba suficient ca să te culci cu mine şi să rămâi peste noapte. Sau ne putem certa în timpul mesei şi tu vei pleca la culcare.

— Ar trebui să fi căzut de pe cal şi să-mi fi afectat creierul ca să refuz o asemenea ofertă.

— Perfect. Mi-e foame.

Şi eşti furioasă, îşi zise el, puţin amuzat.

— De ce nu dai drumul predicii? Te predispune la indigestie.

— Nu am nicio predică şi chiar dacă aş avea, nu mi se potriveşte. Mi-ar plăcea să-ţi trag un şut în dos, fiindcă ai riscat astfel. Dar…

Ea oftă şi o porni spre intrarea în castel.

— Ştiu ce înseamnă nevoia de a pleca, de a pleca măcar o vreme. Cum simţi că vei fi sfâşiat de tensiunea din adâncul tău dacă nu o faci. Eu pot citi o carte, ca să mă potolesc. Tu ai avut nevoie de un galop călare. Şi mai cred că există momente când ai nevoie de întuneric.

El nu scoase niciun cuvânt până în clipa în care ajunseră în dreptul uşii dormitorului ei.

— Nu ştiu cum reuşeşti să mă înţelegi atât de bine.

— Te-am studiat. Ea surâse uşor, privindu-l în ochi. Sunt o observatoare bună. Şi, în afară de asta, tu eşti acum parte din inima mea. Eşti înăuntrul fiinţei mele, aşa că ştiu.

— Nu te-am câştigat, zise el încet. Asta e ceea ce-mi trece acum prin minte. Că nu te-am câştigat.

— Nu sunt un pariu sau un premiu. Nu-mi doresc să fiu câştigată. Ea deschise uşa camerei sale de zi.

Aprinsese focul şi lumânările. Cina rece şi vinul de calitate erau deja aranjate, alături de florile aduse de la una din sere.

— Te-ai străduit ceva. Cian închise uşa în urma lor. Îţi mulţumesc.

— Am făcut-o pentru mine, dar mă bucur că-ţi place. Voiam o noapte, doar una, în care să fim numai noi doi. Ca şi cum nimic din toate astea nu s-ar întâmpla. O noapte în care să stăm de vorbă şi să mâncăm. Şi în care să bem ceva mai mult vin.

Ea puse deoparte arcul şi tolba şi-şi descinse sabia, după care continuă:

— O noapte în care să nu discutăm despre bătălii, arme şi strategii. Mi-ai spus că mă iubeşti. Nici nu era nevoie să o spui, fiindcă am observat asta uitându-mă în ochii tăi.

— Te iubesc cu adevărat. Am privit în urmă, spre castel, şi am observat la ferestre strălucirea acestor lumânări. Aşa mă gândesc la tine. Ca la ceva care străluceşte constant.

Moira se apropie şi îi prinse faţa în palme.

— Iar eu, când mă gândesc la tine, îmi imaginez că eşti noaptea, misterul şi încântarea acesteia. N-am să mă mai tem niciodată de întuneric, fiindcă am privit înăuntrul lui.

El îi sărută fruntea, tâmplele şi apoi buzele.

— Dă-mi voie să-ţi torn primul pahar.

Ea se aşează la masa micuţă şi îl urmări. El era iubitul ei, îşi zise. Acest bărbat straniu şi captivant care ducea în sinea lui mai multe bătălii. Avea la dispoziţie o noapte întreagă alături de el, întreaga noapte, câteva ceasuri de linişte doar pentru ei.

Moira alese mâncarea pe care i-o puse apoi în farfurie, ştiind că era un gest pe care-l face o soţie. În seara aceasta, va avea parte şi de asta, doar în seara asta. Când el se aşează vizavi de ea, Moira ridică paharul spre al lui.

— *Sláinte**[5]**.*

— *Sláinte.*

— Povesteşte-mi despre locurile pe care le-ai văzut, pe unde ai călătorit. Vreau să călătoresc acolo cu ajutorul minţii. Am studiat hărţile care existau în biblioteca ta din Irlanda. Lumea ta e atât de mare. Povesteşte-mi despre lucrurile minunate pe care le-ai văzut.

El o conduse prin Italia din vremea Renaşterii şi prin Japonia samurailor, în Alaska, pe vremea goanei după aur, în junglele Amazoniei şi pe câmpiile Africii.

Cian încercă să creioneze cu ajutorul cuvintelor instantanee pline de viaţă, ca ea să-şi poată închipui diversitatea, contrastele, transformările. Şi reuşi. Mintea ei se deschide pentru a le recepta. Moira îi adresă duzini de întrebări, atunci când un amănunt din relatările lui intra în contradicţie cu ceea ce citise ea, odată, în biblioteca lui.

— M-am întrebat ce se află dincolo de ocean. Ea îşi sprijini bărbia în palme, iar el îi mai turnă puţin vin. Alte ţinuturi. Alte culturi. Se pare că, în cazul în care noi am aparţinut altădată Irlandei, e posibil să fi existat alte părţi ale Italiei şi Americii, ale Rusiei, toate aceste locuri extraordinare şi aici, în această lume. Într-o zi… mi-ar plăcea să văd un elefant.

— Un elefant?

Ea râse.

— Daa, un elefant. Şi o zebră şi un cangur. Aş vrea să văd picturile artiştilor pe care le-ai privit şi tu şi pe cele pe care le-am descoperit în cărţile tale. Michelangelo şi Da Vinci, Van Gogh, Monet, Beethoven.

— Beethoven a fost compozitor. Nu cred că ştia să picteze.

— E adevărat, sigur, aşa e. *Sonata Lunii* şi toate acele simfonii notate cu numere. Vinul schimbă puţin dispoziţia. Mi-ar plăcea să văd o vioară şi un pian. Şi o chitară electrică. Ai cântat la vreunul dintre instrumentele acestea?

— În realitate, puţini ştiu câţi membri a avut formaţia Beatles.

— Ştiu. John, Paul, George şi Ringo.

— Memoria ta seamănă cu aceea a elefantului pe care ai vrea să-l

vezi.

— Atâta vreme cât îţi aminteşti, ea îţi aparţine. Poate că nu voi vedea niciodată un elefant, dar într-o bună zi voi avea un portocal. Seminţele din seră au încolţit. Ea ridică două degete, degetul mare şi arătătorul. Cam atâta s-a înălţat mlădiţa verde din pământ. Glenna mi-a spus că florile sale vor avea un parfum puternic.

— Da, vor avea.

— Şi am luat şi alte lucruri.

Pe el îl amuza tonul de confesiune al vocii ei.

— Deci ai nişte degete lipicioase, nu-i aşa?

— Mi-am zis, dacă eu nu am de gând să le aduc în Geall, ele nu vor ajunge acolo. Am luat o ramură din trandafirii tăi. Bine, în fine, am luat trei. Am fost lacomă. Mărturisesc, am luat şi o carte din biblioteca ta. Sunt o hoaţă, asta sunt.

— Ce carte?

— Poeme de Yeats. Am luat-o, fiindcă el spunea că e irlandez şi mi s-a părut important să aduc aici ceva care a fost scris de un irlandez. Fiindcă tu erai irlandez, îşi zise ea. Fiindcă volumul acela îţi aparţinea. Iar poemele erau atât de frumoase şi aveau atâta forţă, continuă ea. Mi-am zis că am să ţi-o înapoiez după ce voi reuşi să copiez mai multe, dar asta e o minciună. O păstrez.

El pufni în râs, clătinând din cap.

— Consider-o un cadou.

— Mulţumesc, dar o să fiu fericită să te răsplătesc pentru ea. Moira se ridică şi veni lângă el. Iar tu vei fixa preţul. Se aşeză în poala lui, înconjurându-i gâtul cu braţele. A scris ceva, Yeats al tău, ceva care m-a dus cu gândul la tine, şi, mai ales, la ce împărtăşim noi în noaptea asta. A scris: „Mi-am întins visurile la picioarele tale. Păşeşte cu blândeţe, fiindcă pui pasul peste visurile mele.“ Îşi plimbă degetele prin părul lui. Poţi să-mi dai visurile tale, Cian. O să păşesc cu blândeţe peste ele.

Impresionat profund, Cian îşi lipi obrazul de al ei.

— Tu nu eşti ca celelalte.

— Alături de tine sunt mai mult decât am fost vreodată. Hai afară, stai puţin pe balcon împreună cu mine? Vreau să privesc luna şi stelele.

Cian se ridică odată cu ea, dar când s-o pornească spre balcon, ea îl trase înapoi.

— Nu, balconul dormitorului.

El se gândi la mama Moirei, la ceea ce văzuse ea.

— Eşti sigură?

— Sunt.

— Am stat acolo într-o zi, singură. Acum vreau să stau acolo alături de tine, la vreme de noapte. Vreau ca tu să mă săruţi acolo, ca să-mi

pot aminti toată viaţa.

— O să vrei o pelerină. E frig.

— Femeile gealliene sunt făcute dintr-un material rezistent.

Ea o luă înainte, şi mâna ei o apucă cu putere pe a lui. În timp ce ieşeau pe balcon, el îşi zise că da, da, ea era altfel decât celelalte femei.

14

Cian o sărută pe balcon. Moira avea să-şi amintească absolut totul – muzica lină a nopţii, răcoarea aerului, buzele lui.

În seara asta, ea nu se va gândi la răsăritului soarelui şi la îndatoririle care soseau odată cu acesta. Noaptea era momentul lui şi atâta vreme cât se va afla în compania lui, va fi şi al ei.

— Ai sărutat multe femei.

El zâmbi şi o sărută uşor.

— Da. Am sărutat.

— Sute.

— Pe puţin.

Ochii ei se îngustară.

— Mii.

— Mai degrabă.

— Hmmm. Ea se îndepărtă de el, apoi reveni, rezemându-şi spatele de balustrada din piatră. Cred că voi da un decret prin care fiecare bărbat va fi obligat să vină şi să-şi sărute regina. Aşa o să te ajung din urmă. În acelaşi timp, va fi un fel de studiu, de comparaţie. Voi putea vedea cam pe unde te situezi tu în privinţa acestui talent special.

— Interesant. Mi-e teamă că vei descoperi că provincialii tăi sunt nişte nepricepuţi.

— Oh? Cum poţi fi atât de sigur? Ai sărutat vreodată vreun bărbat din Geall?

El pufni în râs.

— Isteaţă, nu-i aşa?

— Aşa mi s-a spus. Ea rămase în aceeaşi poziţie ca atunci când el se dusese lângă ea, capturând-o între braţele lui puse pe balustradă.

— Ai o înclinaţie către femeile isteţe?

— În momentul de faţă, când ochii lor au nuanţa ceţii din timpul nopţii, iar părul lor seamănă cu coaja de stejar lăcuită.

— Gri-căprui. Mereu mi-am zis că au o nuanţă apăsătoare, dar nimic nu e apăsător atunci când sunt cu tine. Ea îşi puse palma pe pieptul lui în dreptul inimii. Cu toate că inima lui nu bătea, îi desluşi pulsul în priviri. Când eşti cu mine, nu sunt timidă şi nici neliniştită. Da, am fost, până în clipa în care m-ai sărutat.

Ea sărută locul unde stătuse palma ei.

— Apoi m-am gândit la ceva bun, bineînţeles. Ar fi trebuit să-mi dau seama. O perdea s-a ridicat înăuntrul meu. Şi nu cred că va mai coborî vreodată.

— Tu ai adus lumina înăuntrul meu, Moira. El nu recunoscu nici

faţă de ea, nici faţă de el însuşi că în clipa în care o va părăsi, lumina aceea va dispărea.

— Luna e pe cer în seara asta, iar stelele strălucesc. Ea îşi strecură mâna într-a lui. O să lăsăm draperiile trase până la ora de culcare.

Intrară înăuntru, în camera scăldată în lumina razelor lunii şi a lumânărilor. Ea ştia ce avea să urmeze, căldura care se va transforma în arşiţă, şi arşiţa ce avea să devină foc. Şi toate acele înfiorări şi senzaţii care le însoţeau.

Undeva, afară, se auzi ţipătul unei bufniţe. Îşi cheamă partenerul, gândi ea. Acum aflase ce însemna să duci dorul partenerului.

Moira îşi ridică mâinile ca să-şi dea jos cerceii. Observând că el o privea, ea realiză că aceste gesturi neînsemnate, acest preludiu al dezbrăcării îl excita, aşa că îi scoase încet, uitându-se la el, la fel cum şi el o privea pe ea. Îşi scoase crucea pe care o vârâse sub corsaj. Acesta, ştia bine, era un gest de încredere.

— Nu mă însoţesc doamnele. Te ocupi tu de panglicile mele?

Ea se întoarse cu spatele la el şi-şi ridică părul.

— Cred că voi încerca să confecţionez un fermoar. E o chestie simplă, zău, şi face ca dezbrăcatul să fie mult mai uşor.

— Când lucrurile sunt prea comode îşi pierd farmecul.

Ea îi zâmbi peste umăr.

— Ţie ţi-e uşor să o spui. Simţind mâinile lui care îi desfăceau panglicile, simţi în pântec un fior.

— Ce invenţie te-a satisfăcut cel mai mult în epoca ta?

— Instalaţiile de apă din apartament.

Promptitudinea răspunsului lui o făcu să izbucnească în râs.

— Larkin şi cu mine am fost răsfăţaţi, aşa că le simţim din plin lipsa. Am cercetat conductele şi rezervorul şi cred că pot desena ceva asemănător cu duşul tău.

— Regină şi instalator. El îi atinse umărul cu buzele, după ce îndepărtă materialul. Talentele tale sunt infinite.

— Mă întreb cum m-aş descurca în chip de valet al unui gentleman. Moira se întoarse cu faţa spre el. Îmi plac nasturii, zise ea, începând să-i descheie cămaşa. Sunt cuminţi şi drăgălaşi.

Aşa era şi ea, îşi zise el, în vreme ce ea îşi termina treaba. Apoi îşi dădu părul la o parte.

— Cred că ar trebui să-l tai. Ca Blair. Şi acesta ar fi un gest cuminte.

— Nu. Nu face asta.

Pântecul lui se contractă în momentul în care degetele ei se opriră pe nasturele perechii lui de jeanşi. El se jucă cu degetele prin părul ei lung, din creştet şi până în talie.

— E minunat. Felul cum cade peste umerii tăi, cum îţi atârnă pe spate. Străluceşte deasupra pielii tale.

Fascinată, ea îşi aruncă privirea spre oglinda înaltă. Tresări, văzându-se stând în picioare, pe jumătate dezbrăcată.

Privi rapid în altă direcţie şi îi surâse.

— Totuşi, e destul de dificil…

— Asta te sperie.

Nu avea rost să se prefacă că nu-l înţelege.

— Nu. E doar puţin şocant, asta-i tot. E greu pentru tine? Să nu-ţi poţi vedea propria imagine?

— E, pur şi simplu, o realitate. Pur şi simplu o altă ironie. Uite, poţi obţine tinereţea veşnică, dar nu te poţi admira.

El o întoarse, astfel încât să fie amândoi cu faţa spre oglindă. Îi ridică părul, lăsându-l apoi să cadă. Când ea începu să râdă, văzând cum părul ei părea să zboare singur, el îşi aşeză palmele pe umerii ei.

— Există întotdeauna modalităţi prin care să te distrezi de una singură, zise el. Îi ridică iarăşi părul, dar de data asta trecu uşor cu buzele – trasând doar o urmă delicată cu dinţii – de-a lungul cefei ei.

El auzi cum ea inspiră rapid aerul şi observă cum ochii ei se măresc.

— Nu, nu, şopti el în secunda în care ea vru să se întoarcă. Priveşte doar. El îşi plimbă degetele pe pielea ei – peste umerii goi şi în locul unde corsajul lărgit îi lăsa liberi sânii. Simte doar.

— Cian.

— Ai visat vreodată un iubit care vine la tine noaptea, pe întuneric? El îi împinse rochia spre talie, şi-şi puse vârful degetelor peste sânii ei. Luându-te în stăpânire. În timp ce mâinile şi buzele lui îţi ard pielea.

Ea îşi ridică braţele vrând să-i atingă mâinile şi roşi, lăsându-le să cadă, în momentul în care imaginea din oglindă îi arăta că-şi cuprinsese propriii sâni.

În spatele ei, Cian zâmbi.

— Ai spus că eu nu ţi-am răpit inocenţa. Poate că ai avut dreptate, dar cred că ţi-o voi răpi acum. E… suculentă şi ceea ce sunt eu râvneşte la ea.

— Nu sunt inocentă, zise ea, dar se înfioră.

— Mai mult decât îţi dai seama. Îi cuprinse sânii cu degetele.

— Ţi-e teamă?

— Nu. Dar se cutremură. Da, recunoscu ea.

— Puţină teamă poate spori încântarea. El îi împinse rochia pe podea, aplecându-se şi mai mult spre urechea ei. Păşeşte dincolo de ea, şopti el. Acum priveşte. Priveşte-ţi trupul.

Frica se amesteca cu excitaţia, astfel că ei îi era imposibil să le poruncească să se separe. Trupul îi era neajutorat, iar mintea înlemnită. Mâini şi buze pe care nu le putea vedea alunecau de-a lungul trupului ei cu o intimitate erotică şi cu o posesivitate leneşă.

Norii capitulării se iviră în ochii ei.

Iubitul ei fantomă, îşi plimbă palmele pe trupul ei, degetele sale, trasând urme fierbinţi pe carnea ei înfiorată. De data asta, când el îi cuprinse sânii, ea îi acoperi palmele cu ale ei, fără ruşine.

Ea gemu şi totuşi ochii ei rămaseră fixaţi în oglindă. El nu avea s-o determine niciodată să închidă ochii în faţa unei noi experienţe, a unor noi cunoştinţe. Cian reuşi să-i simtă înfiorările şi mişcarea instinctivă a şoldurilor, în momentul în care plăcerea o invadă. Lumina lumânărilor dansa pe pielea ei, iar senzaţia o înfierbântă atât de tare, încât înflori precum un trandafir.

Moira gemu iarăşi, în vreme ce el îşi plimba degetele pe pântecul ei. Lipind-o de el, îi încrucişă braţele în jurul gâtului lui.

Cian o tachina, trecând uşor cu degetele pe lungimea coapselor ei, peste zona cea mai sensibilă, insinuând, doar insinuând ceea ce avea să urmeze, până când respiraţia deveni un suspin.

— Ia, şopti el. Ia ceea ce doreşti. El îi apucă o mână, presând-o între coapsele ei. Capturând-o acolo.

Ea simţi cum trupul ei i se împotriveşte în vreme ce el o împinse către o plăcere nouă, mult mai puternică. Vocea lui îi şoptea nişte cuvinte pe care ea nu le mai pricepu. În oglindă, se vedea doar propria ei siluetă, copleşită de dorinţele sale care deveneau din ce în ce mai mari.

Eliberarea o lăsă fără suflare, moleşită şi uimită.

El o răsuci atât de repede, încât ea nu reuşi să-şi regăsească echilibrul, înainte ca gura lui să-i soarbă buzele cu o nerăbdare sălbatică. Ea nu putu decât să se agaţe, să se ofere, în vreme ce inima îi bătea nebuneşte.

Nimic din tot ce avusese, posedase şi gustase el nu se putea compara cu ceea ce simţea. Un fel de nebunie a nevoii pe care o putea asocia doar cu persoana ei. Dincolo de toată iscusinţa lui, de întreaga lui experienţă, el devenea un neajutorat atunci când ea se lipea de trupul lui. La fel de excitat ca şi ea, o trase pe podea, plonjând în adâncul ei pentru a forja acea primă unire disperată.

Cian îi întoarse încă o dată faţa spre oglindă, în timp ce o umplu de încântare, iar trupul ei se undui sălbatic dedesubtul şoldurilor lui puternice. Iar când ea se înălţă, cutremurându-se, el îşi înlănţui nevoia cu voinţa până ce ochii ei grei se deschiseră, oglindindu-se într-ai lui. Până ce văzu cine o posedase.

O avu din nou, mişcându-se până ce nevoia ei ţinu pasul cu a lui. Apoi, îngropându-şi faţa în părul ei, se eliberă.

Ea ar fi zăcut acolo, extenuată, pentru tot restul vieţii, însă el o ridică. Pur şi simplu, o înşfăcă, realiză ea, totul realizându-se printr-o mişcare lipsită de efort.

— E o nebunie, zise ea, cuibărindu-se la pieptul lui, şi mă gândesc

că e ceva specific femelei. Dar ador faptul că eşti atât de puternic şi că preţ de o clipă te fac să fii vulnerabil.

— Există o parte din mine, sufletul meu, care devine întotdeauna vulnerabilă atunci când e vorba despre tine.

„Sufletul meu“, aşa o numise, făcând ca inima ei să danseze din nou.

— Oh, nu, zise ea după ce el o întinse pe pat şi se duse să tragă draperiile. Nu încă. A mai rămas atât de mult din noaptea asta. Coborî din pat, înhăţându-şi în grabă cămaşa de noapte. Mă duc să aduc vinul. Şi brânza, decise ea. Aproape că mi s-a făcut din nou foame.

În vreme ce ea ieşi în fugă, el se duse la foc şi aruncă încă o cărămidă din turbă. De câte ori se afla în compania ei, inima lui încasa o nouă rană pentru ziua în care nu va mai fi lângă ea.

Ea avea să supravieţuiască. Şi el la fel. Supraviețuirea era acel lucru pe care oamenii şi demonii îl aveau în comun. Nimic nu murea definitiv într-o inimă frântă.

Ea reveni, aducând o tavă.

— Putem mânca şi bea în pat, ca nişte desfrânaţi.

— În privinţa asta ţi-am oferit destul.

— Oh? Ea îşi dădu părul pe spate, zâmbindu-i leneş. Şi eu care speram că va urma mult mai mult. Dar, dacă mi-ai arătat tot ce ştiai, bănuiesc că va trebui să începem a ne repeta.

— Am făcut lucruri pe care nu ţi le poţi imagina. Lucruri pe care n-aş vrea să ţi le imaginezi.

— Acum te lauzi. Ea se strădui să o spună cu delicateţe.

— Moira…

— Să nu regreţi ceea ce e între noi sau ceea ce ai crezut că poate fi sau că n-ar trebui să existe. Să nu-ţi pară rău, atunci când mă priveşti, pentru ceea ce-ai făcut în trecut. Orice ar fi fost, de fiecare dată, a reprezentat un pas pentru aducerea ta aici. E nevoie de tine aici. Eu am nevoie să fii aici.

El se apropie de pat.

— Înţelegi că nu pot rămâne aici?

— Da, da. Da. Nu vreau să vorbesc despre asta, nu în noaptea asta. Nu putem trăi o iluzie pentru o noapte?

El îi mângâie părul.

— Nu regret ceea ce e între noi.

— Atunci, asta e suficient. Trebuia să fie suficient, îşi reaminti ea, deşi cu fiecare minut care trecea, ceva din adâncul ei devenea neliniştit şi apoi şi mai neliniştit, amestecându-se cu durerea.

Ea ridică una dintre cupe şi i-o oferi. Văzând că aceasta conţinea sânge, el o privi întrebător.

— M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie. Pentru energie.

El scutură din cap şi se aşeză pe pat, alături de ea.

— Deci putem discuta despre instalaţiile de apă?

Moira nu fusese sigură ce urma să spună el, dar aceasta ar fi fost ultima temă la care s-ar fi putut gândi ea.

— Instalaţiile de apă.

— Nu eşti singura persoană care a făcut cercetări. Asta în afara faptului că eu am fost prin preajmă atunci când o invenţie de soiul ăsta s-a aplicat. Am câteva idei vizavi de cum ai putea monta câteva instalaţii.

Ea zâmbi, sorbind din vin.

— Instruieşte-mă.

Petrecură ceva timp discutând despre asta. Moira aduse hârtie şi cerneală pentru a trasa apoi împreună schiţele instalaţiilor cu pricina. Faptul că el arăta un asemenea interes pentru un lucru despre care ea îşi imagina că oamenii de pe vremea lui îl primiseră de-a gata, îi dezvăluia o altă faţetă a lui. De fapt, n-ar fi trebuit să fie surprinsă, dacă se gândea la biblioteca lui imensă din Irlanda. Şi asta într-o casă, îşi aminti ea, pe care el n-o vizita decât o dată sau de două ori pe an.

Moira înţelese, de asemenea, că el ar fi putut avea tot ce şi-ar fi dorit. Avea o minte ageră, curioasă, mâini iscusite şi după cum interpreta melodiile, un suflet de poet. Şi se descurca bine şi în afaceri, îşi reaminti ea. În Geall, în epoca ei, ar fi avut parte de prosperitate, era convinsă de lucrul acesta. Ar fi fost respectat şi chiar renumit. Alţi bărbaţi ar fi apelat la el pentru a primi un sfat şi o consiliere. Femeile ar fi flirtat cu el de câte ori ar fi avut ocazia. Iar ei doi s-ar fi întâlnit şi s-ar fi iubit, era convinsă de asta. Cian ar fi domnit alături de ea peste un ţinut bogat şi paşnic.

Ar fi avut şi copii, copii cu ochi albaştri şi frumoşi ca ai lui. Şi un băieţel – cel puţin un băieţel – care ar fi avut gropiţa aceea în bărbie, ca şi tatăl lui.

Şi în nopţi ca aceasta, târzii şi liniştite, ar fi discutat despre alte planuri referitoare la familia lor, la poporul şi ţinutul lor.

Ea clipi în clipa în care el îi mângâie uşor bărbia.

— Ai nevoie de somn.

— Nu. Ea scutură din cap, încercând să se concentreze iarăşi asupra schiţelor, încercând să ţină în loc acele minute care îi răpeau din timpul petrecut alături de el. Mintea mea hoinărea departe.

— Vreme de o clipă ai sforăit.

— Ei bine, asta e o minciună. Eu nu sforăi. Moira nu se împotrivi în secunda când el adună hârtiile. Abia dacă reuşea să-şi ţină ochii deschişi. Probabil că o să ne odihnim puţin.

Ea se ridică să stingă lumânările, iar el se duse să tragă draperiile, însă în timp ce ea se întorcea din nou spre pat, el deschise uşile larg, păşind dincolo de ele.

— În numele Cerului, Cian, eşti aproape gol. Ridicându-i rapid

cămaşa, ea se repezi pe urmele lui. Măcar pune-ţi asta pe tine. Poate că nu-ţi pasă că vei răci, dar eu m-aş necăji dacă una dintre gărzi te-ar vedea stând aici complet dezbrăcat. Nu e cuviincios.

— Se apropie un călăreţ.

— Cum? Unde?

— Dinspre est.

Ea se uită spre est, dar nu observă nimic. Cu toate astea, nu se îndoi de spusele lui.

— Unul singur?

— Doi, dar al doilea e condus de primul. Se apropie în galop.

Moira reveni în dormitor şi începu să se îmbrace.

— Gărzile sunt instruite să nu permită nimănui accesul înăuntru. O să arunc o privire. E posibil să fie nişte rătăciţi. Dacă e aşa, nu-i putem lăsa dincolo de porţi, neprotejaţi.

— Nu vei chema pe nimeni, ordonă Cian, îmbrăcându-şi rapid jeanşii. Chiar dacă sunt persoane pe care le cunoşti.

— Nu o voi face şi niciuna dintre gărzi n-are să facă asta. Ea îşi aşează pe cap cerculeţul care-i ţinea loc de coroană, redevenind regină. Şi ca regină, îşi ridică sabia.

— Pot fi nişte persoane rătăcite, care au nevoie de hrană şi de un adăpost, zise ea.

— Şi dacă nu sunt?

— Atunci au străbătut călare un drum foarte lung doar pentru a-şi găsi sfârşitul.

Când ajunse la postul de pe creasta zidului, îi văzu pe călăreţi. Erau doi, aşa cum spusese Cian. Primul dintre ei îndruma cel de-al doilea cal. Nu purtau pelerine, deşi aerul era destul de răcoros, anticipând vag primul îngheţ.

Ea se uită rapid la Niall care fusese trezit în clipa în care gărzile îi zăriseră pe călăreţi.

— Vreau un arc, zise ea.

Niall făcu semn către unul dintre bărbaţi şi luă un arc şi o tolbă de la acesta.

— Pare absurdă ideea ca un duşman să se îndrepte direct spre noi. Doi împotriva noastră? Şi nu au cum să treacă de porţi decât dacă le dăm noi drumul.

— S-ar putea să nu fie duşmanul. Dar porţile nu vor fi ridicate până nu vom afla. Doi bărbaţi, şopti ea, în momentul în care ei se apropiaseră suficient de mult pentru ca ea să-şi dea seama. Cel care e legat pare rănit.

— Nu, zise Cian o clipă mai târziu. Mort.

— Cum de sunteţi… Niall se opri.

— Eşti sigur? îl întrebă Moira pe Cian.

— E legat de cal şi e mort. Aşa e şi călăreţul din faţă, dar a fost transformat.

— În regulă, atunci. Moira slobozi un oftat. Niall, spune-le oamenilor să fie foarte atenţi. Să nu întreprindă nimic fără ordin. O să vedem ce doreşte acesta. Să fie un dezertor? i se adresă ea lui Cian, apoi alungă ideea înainte ca acesta să răspundă. Nu, un dezertor s-ar fi îndreptat cât mai mult posibil spre est sau spre nord şi ar fi stat ascuns.

— Poate consideră că are ceva cu care să ajungă la o înţelegere, sugeră Niall. Să ne facă să credem că acela pe care-l aduce e încă viu şi să-i lăsăm să intre. Sau poate are informaţii despre care crede că le vom considera valoroase.

— Nu strică să-l ascultăm, începu Moira, apucând apoi strâns mâna lui Cian. Călăreţul, e Sean. E Sean, fiul fierarului. Oh, Doamne. Eşti sigur că el e…

— Îmi cunosc specia. Lilith l-a trimis pe el – îşi poate permite să piardă unul care a fost transformat atât de recent. L-a trimis pe el, fiindcă tu îl cunoşti şi ţii la el. Nu trebuie.

— Era aproape un copil.

— Acum e un demon. Celălalt a fost scutit de aşa ceva. Uite-te la mine, Moira. O prinse de umeri şi o răsuci cu faţa spre el. Îmi pare rău. E Tynan.

— Nu. Nu. Tynan e la bază. Ni s-a trimis vorbă că a ajuns acolo în siguranţă. Rănit, dar în viaţă şi în siguranţă. Nu poate fi Tynan.

Ea se îndepărtă de Cian şi rezemându-se de zid îşi încordă privirea. Auzi şoaptele, apoi strigătele, în momentul în care oamenii îl recunoscură pe Sean. În strigătele acelea se ghicea speranţa şi urarea de bun venit.

— El nu mai e Sean. Vocea ei acoperi strigătele bărbaţilor. L-au omorât pe cel pe care-l ştiaţi şi au trimis un demon cu chipul său. Porţile rămân ferecate şi niciunul dintre bărbaţii prezenţi aici nu va permite călăreţilor să intre. Apoi simţi că i se înmoaie picioarele, Cian avusese dreptate. Celălalt era Tynan sau trupul maltratat al lui Tynan, legat de al doilea cal.

Ar fi vrut să plângă, să ţipe şi să plângă în hohote. Să se afunde înăuntrul zidului, strigându-şi apoi cu putere durerea şi furia.

Rămase însă dreaptă, fără a mai simţi vântul care-i flutura pelerina şi părul şi îşi pregăti săgeata, aşteptând ca vampirul să se apropie.

— Nimeni să nu stea de vorbă cu el, zise ea pe un ton rece ca gheaţa, când Sean îşi înălţă braţul pentru a-i saluta pe cei adunaţi pe creasta zidului.

— Deschideţi porţile! strigă cu putere creatura. Sunt Sean, fiul fierarului. Poate că ei se află încă pe urmele mele. Îl am cu mine pe Tynan. E rănit grav.

— N-ai să treci, strigă Moira. Ea te-a ucis doar pentru a te trimite aici ca să mori din nou.

— Maiestate. Mă cunoşti.

— Mda, te cunosc. Cum a murit Tynan?

— E rănit. A pierdut sânge. Am fugit de la demoni şi am pornit-o către fermă, către bază. Dar eram slăbit şi rănit, la rândul meu, şi Tynan, fie binecuvântat, a ieşit afară să mă ajute. Ei s-au repezit asupra noastră. Abia am scăpat cu viaţă.

— Minţi. Tu l-ai ucis? Lucrul în care te-a transformat ea te-a schimbat atât de mult, încât să omori un prieten?

— My lady. Creatura se opri în secunda în care ea înălţă arcul, ţintind inima lui. Nu l-am omorât eu. Ridică mâinile pentru a demonstra că nu avea nicio armă. Prinţul a făcut-o. Puştiul. Prinţul l-a ademenit afară şi l-a omorât. Eu doar ţi l-am adus înapoi, aşa cum a ordonat adevărata regină. Ea îţi trimite un mesaj.

— Şi care ar fi acesta?

— Dacă vă predaţi şi o acceptaţi drept conducător al acestei lumi şi al celorlalte, dacă depuneţi în mâna sa sabia Geallului şi îi aşezaţi coroana pe cap, veţi fi cruţaţi. Veţi putea trăi aici aşa cum vă place, fiindcă Geallul e o lume de mici dimensiuni şi nu prezintă interes pentru ea.

— Şi dacă nu facem asta?

El scoase la iveală un pumnal, se aplecă şi tăie legăturile cu care Tynan era legat de cal. O lovitură executată cu nepăsare făcu ca trupul neînsufleţit să se prăbuşească pe pământ.

— Atunci soarta voastră va fi aceeaşi cu a lui, soarta fiecărui bărbat, a fiecărei femei şi a fiecărui copil care i se va împotrivi. Veţi fi torturaţi.

Îşi desfăcu tunica şi razele de lună căzură pe arsurile şi rănile încă nevindecate de pe toracele lui. Cei care vor supravieţui Samhainului vor fi vânaţi. O să vă violăm femeile, o să vă mutilăm copiii. Când totul se va sfârşi, nicio inimă de femeie nu are să mai bată în Geall. Noi suntem veşnici şi stirpea noastră nu va avea nicicând sfârşit. Daţi răspunsul vostru şi eu îl voi duce reginei.

— Iată răspunsul adevăratei regine a Geallului. Când soarele va răsări după încheierea Samhainului, tu şi toţi cei asemenea ţie veţi fi cenuşa ce va lua drumul oceanului pe aripile vântului. În Geall nu va mai rămâne nici urmă de voi. Moira îi înapoie arcul lui Niall. Ai primit răspunsul.

— Va veni după tine! strigă creatura. Şi după trădătorul care e asemenea ei şi stă acum alături de tine.

Creatura îşi îndemnă calul s-o ia la galop.

Sus, pe zid, Moira îşi ridică sabia, îndreptând-o drept înainte şi dând la iveală o limbă de foc. Vampirul ţipă o singură dată în

momentul în care fu izbit de flacără, apoi mingea de foc care reprezenta tot ce mai rămăsese din el se rostogoli pe pământ şi se transformă în cenuşă.

— El a aparţinut Geallului, şopti Moira, şi merita să fie omorât cu propria lui sabie. Tynan… Gâtul i se blocă.

— Îl voi aduce înăuntru. Cian îi atinse umărul, privindu-l în ochi pe Niall, pe deasupra capului ei. A fost un om de ispravă şi un bun prieten.

Fără să mai aştepte, Cian sări dincolo de zid. Părea că zboară spre pământ.

Niall lovi cu podul palmei braţul gărzii care se afla alături de el, în clipa în care observă că omul făcea semnul împotriva diavolului.

— Niciun bărbat care-l jigneşte pe Sir Cian nu stă alături de mine.

Jos, Cian îl luă pe Tynan în braţe şi ridică privirea spre Moira.

— Deschideţi porţile, ordonă ea. Sir Cian îl va readuce acasă pe Tynan.

Se ocupă ea însăşi de cadavru, îndepărtând hainele sfâşiate şi pline de praf.

— Lasă-mă pe mine să fac asta, Moira.

Ea clătină din cap şi începu să spele faţa lui Tynan.

— Asta e datoria mea. Am fost prieteni din copilărie. Eu trebuie să fac asta pentru el. Nu vreau să-l vadă Larkin în halul ăsta.

Mâinile Moirei tremurau în vreme ce ea trecea uşor cu cârpa pe deasupra porţiunilor sfâşiate şi a muşcăturilor, însă nu şovăi niciun moment.

— Erau parteneri de joacă, înţelegi. Larkin şi Tynan. Crezi că într-adevăr puştiul i-a făcut asta?

Văzând că Cian nu scoate un cuvânt, ea îşi ridică privirea spre el.

— El e copilul ei, zise Cian într-un târziu. Poate deveni violent. Lasă-mă s-o trezesc măcar pe Glenna.

— Ea ţinea foarte mult la Tynan. Toată lumea ţinea. Nu, nu e nevoie să vină acum, e târziu. Ei au sfâşiat-o şi pe mama. Mai rău, chiar mai rău. Şi eu am încercat să uit momentul respectiv. De data asta nu mai pot s-o fac.

— Vrei să plec?

— Tu îţi închipui că văzând aceste răni, aceste muşcături, ca şi cum ar fi fost atacat de un animal, mă pot gândi că tu eşti la fel precum creatura care i-a făcut una ca asta? Crezi că am o minte şi o inimă atât de slabe, Cian?

— Nu. Cred că femeia pe care am văzut-o eu în noaptea asta, cea pe care am ascultat-o, are cea mai puternică minte şi inimă pe care le-am cunoscut vreodată. Eu nu am sfâşiat niciodată un om în felul acesta. Am nevoie ca tu să ştii asta. Din toate lucrurile pe care le-am

făcut, şi unele au fost incredibil de crude, nu se poate compara cu ceea ce i s-a făcut lui.

— Ai ucis mult mai curat. Mai eficient.

Moira simţi cum vorbele ei îl îndurerează.

— Da, rosti Cian încetişor.

— Lilith nu te-a antrenat, ci te-a abandonat, aşa că ai în tine foarte puţin din ea. Nu ca puştiul acela. Şi cred că o parte din preceptele educaţiei tale au rămas. Din tonul lui Sean, mi-am dat seama că el gândeşte şi acţionează ca ea. Ştiu că tu nu eşti om, Cian, aşa cum ştiu că nu eşti un monstru. Şi mai ştiu că ai ceva din fiecare şi că te străduieşti să păstrezi echilibrul.

Moira spălă trupul lui Tynan la fel de delicat cum ar fi spălat un copil. Când termină, începu să-l îmbrace în hainele pe care ceruse să-i fie aduse din apartamentul lui.

— Lasă-mă pe mine să fac asta, Moira, pentru Dumnezeu.

— Ştiu că ai intenţii bune. Ştiu că te gândeşti la mine. Dar trebuie să fac măcar asta pentru el. El a fost primul care m-a sărutat. Vocea îi tremură puţin şi ea făcu efortul să se calmeze. Aveam paisprezece ani, iar el era cu doi ani mai mare. A fost ceva foarte dulce, foarte tandru. Eram amândoi timizi, aşa cum trebuie să fii la primul sărut. L-am iubit. Cred că la fel cum l-ai iubit şi tu pe King. Ea ne-a răpit asta, Cian. Ea ni i-a luat pe ei, dar nu şi iubirea.

— Jur în faţa căror zeii vrei tu, că o voi ucide de dragul tău.

— Unul dintre noi o va face. Ea se aplecă şi sărută uşor obrazul îngheţat al lui Tynan. Apoi ea se lăsă pe podea, plângând în hohote. Atunci când Cian îngenunche alături, ea se ghemui în braţele lui şi plânse cu toată jalea inimii ei sfâşiate.

15

Îl înmormântară pe Tynan într-o dimineaţă luminoasă în care umbrele norilor dansau pe deasupra dealurilor, iar o ciocârlie cânta fericită într-un scoruş. Părintele binecuvântă mormântul înainte ca ei să-l coboare pe Tynan înăuntrul acestuia.

Toţi cei care-l cunoşteau, dar şi mulţi care nu îl cunoscuseră îl jeleau strânşi în jurul mormântului scăldat de soare. Cele trei steaguri ale Geallului fluturau coborâte în bernă.

Moira sta lângă Larkin, cu ochii uscaţi. Cu toate că o auzi plângând pe mama lui Tynan, pentru ea însă vremea lacrimilor trecuse de mult. Toţi din cercul său stăteau în spatele ei, îndureraţi, şi lucrul acesta îi alina într-un fel durerea.

Cele două pietre funerare ale prietenilor ei se aflau alături de plăcile comemorative dedicate părinţilor ei. Toţi erau victime ale unui război care izbucnise cu mult înainte ca ea să fie conştientă de existenţa lui. Dar trebuia ca el să se sfârşească în epoca ei, într-un fel sau altul.

În cele din urmă, ea se îndepărtă pentru a lăsa familia să-şi ia adio. Când Larkin îi luă mâna, ea i-o strânse cu putere şi, privind spre Cian, zări doar sclipirea ochilor lui pe sub glugă. Apoi îi privi pe ceilalţi.

— Avem treabă, zise ea. Eu şi Larkin trebuie să discutăm cu familia lui Tynan. Apoi o să ne reunim în salonaş.

— Noi ne ducem acolo chiar acum. Blair făcu un pas în faţă şi-şi apropie obrazul de al lui Larkin. Moira nu auzi cuvintele pe care i le şopti Blair, dar Larkin îi eliberă mâna şi o strânse pe Blair cu putere în braţe.

— Venim şi noi imediat. Larkin o luă din nou pe Moira de mână şi aceasta avu impresia că simţea cum durerea lui i se transmite prin piele. Înainte ca Moira să se întoarcă din nou alături de familie, mama lui Tynan plecă brusc de lângă soţul ei, îndreptându-se rapid spre Cian. Ochii ei încă şiroiau de lacrimi.

— Cei ca tine au făcut asta. Cei ca tine mi-au ucis copilul.

Hoyt vru să se apropie, dar Cian îşi schimbă poziţia, blocându-i drumul.

— Aşa este, recunoscu el.

— Tu ar trebui să fii în iad, nu fiul meu în mormânt.

— Aşa este, repetă Cian.

Moira făcu un pas înainte, ca să o poată înconjura cu braţul, dar femeia o respinse.

— Tu, voi toţi. Se răsuci, îndreptând spre ceilalţi un deget acuzator.

Vă pasă mai mult de *creatura* asta decât de băiatul meu. Acum el e mort. Şi voi nu aveţi dreptul să vă aflaţi aici, lângă mormântul lui. Ea scuipă la picioarele lui Cian.

Femeia izbucni în hohote. Soţul şi fiica ei o luară de acolo.

— Îmi pare rău, şopti Moira. O să stau de vorbă cu ea.

— Las-o în pace. Nu a greşit cu nimic. Fără a mai adăuga ceva, Cian se îndepărtă de mormântul proaspăt şi de şirul de pietre funerare.

Niall îl ajunse din urmă chiar în dreptul porţilor.

— Sir Cian, vreau să vă spun ceva.

— Poţi să-mi spui tot ce vrei după ce am să fiu departe de soarele acesta torid.

Nu ştia de ce se dusese la cimitir. Văzuse destui morţi şi auzise multe plânsete în urma lor. Mama lui Tynan nu era singura care-l privise cu teamă şi cu ură şi iată-l aici, stând în lumina zilei, unica barieră între el şi soare fiind un veşmânt aspru şi o vrajă.

Sângele i se răcori când păşi înăuntru, departe de lumină.

— Spune ce ai de spus. Cian îşi dădu la o parte gluga pelerinei.

— Aşa voi face. Niall era un bărbat masiv. Chipul lui, de obicei vesel, era încordat şi sobru. Mâna lui i se odihnea pe mânerul sabiei, în timp ce el îl privea insistent în ochii pe Cian. Tynan mi-a fost prieten şi era unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am cunoscut.

— Nu-mi spui nimic nou.

— Ei bine, pe mine nu m-aţi auzit spunând asta, nu? Am văzut ce a devenit Sean, care înainte era un copil inofensiv şi mai degrabă nebunatic. Am văzut cum a împins cadavrul lui Tynan de pe cal, de parcă ar fi fost ceva bun de aruncat la groapa de gunoi.

— Pentru el nu reprezenta altceva.

Niall aprobă şi mâna i se crispă pe mânerul sabiei.

— Mda, asta au făcut din el. Şi din dumneavoastră. Dar v-am văzut ridicând de jos cadavrul lui Tynan. V-am văzut aducându-l înăuntru, purtându-l în braţe ca pe un prieten devotat. Nu am văzut în dumneavoastră nimic din ceea ce a devenit Sean. Mama lui Tynan suferă. El a fost primul ei copil şi e înnebunită de durere, dar a greşit spunându-vă acele vorbe lângă mormântul lui. El nu ar fi vrut să fiţi insultat de rudele lui. Vă spun asta în calitate de prieten al lui. Şi vă mai spun că oricine vă duşmăneşte este şi duşmanul meu. Vă dau cuvântul meu de onoare.

El ridică mâna de pe mânerul sabiei şi i-o întinse lui Cian.

Oamenii nu încetau niciodată să-l surprindă. Iritanţi, enervanţi, amuzanţi, ocazional educaţi, majoritatea continuau să-l surprindă prin schimbările produse în mintea şi inima lor. Bănuia că acesta fusese unul dintre motivele pentru care reuşise să trăiască atâta vreme în mijlocul lor. Îi stârneau interesul.

— Îţi mulţumesc pentru asta. Dar înainte ca tu să-mi strângi mâna, trebuie să ştii că ceea ce zace în Sean există şi în mine. Dar cu o mică diferenţă.

— După cum măsor eu lucrurile, nu e mică. Şi cred că veţi folosi ceea ce există în dumneavoastră pentru a lupta. O să vă sprijin, Sir Cian. Şi mâna mea e încă întinsă.

Cian i-o strânse.

— Îţi sunt recunoscător, zise el, dar începu să urce scările tot de unul singur.

Cu inima îndurerată, Moira o porni către castel. Avusese prea puţin timp pentru a jeli, prea puţin timp pentru alinarea suferinţei. Prin ceea ce le făcuse lui Sean şi lui Tynan, Lilith urmărise să le rănească inimile. Şi reuşise. Ei nu şi le puteau vindeca decât acţionând, mişcându-se.

— Dragonii pot fi folosiţi? Sunt antrenaţi suficient pentru a-i purta în spate pe bărbaţi?

— Sunt isteţi şi adaptabili, răspunse Larkin. Pot fi încălecaţi uşor de către orice persoană care stă bine în şezut şi nu-i e teamă de înălţime. Dar până acum totul a fost un joc pentru ei. Nu pot spune cum se vor descurca în luptă.

— Deocamdată e vorba doar de transport. Voi îi ştiţi cel mai bine, tu şi cu Blair. Vom avea nevoie… Moira se opri în clipa în care mătuşa ei apăru în curte, îndreptându-se spre ea. Deidre. Moira sărută obrazul mătuşii, îmbrăţişând-o preţ de câteva clipe. Ştia că mama lui Larkin şi mama lui Tynan era foarte apropiate. Cum se simte?

— E dărâmată. De neconsolat. Ochii lui Deidre, umflaţi şi ei de plâns, se fixară pe chipul lui Larkin. Aşa cum ar fi orice mamă.

— Nu te nelinişti pentru mine sau pentru Oran, zise acesta îmbrăţişând-o.

— Îmi ceri imposibilul. Cu toate astea, ea schiţă un surâs care dispăru imediat ce se întoarse din nou spre Moira. Ştiu că e un moment dificil şi că te gândeşti la foarte multe lucruri, dar aş vrea să vorbesc cu tine. Între patru ochi.

— Desigur. Ne vedem în câteva clipe, le zise ea celorlalţi, apoi o luă pe Deidre pe după umeri. Să mergem în camera mea de zi. O să bem un ceai.

— Nu e nevoie să te deranjezi.

— O să ne facă bine amândurora. Ea se adresă unui servitor, în clipa când ajunseră în hol, cerându-i ca ceaiul să fie adus la etaj.

— Sinann cum se simte, continuă Moira în timp ce urcau scara.

— Obosită şi îndurerată din pricina lui Tynan, foarte îngrijorată pentru soţul şi pentru fraţii ei. Azi nu i-au permis să participe la înmormântare, şi au obligat-o să se odihnească. Îmi fac griji pentru ea,

pentru bebeluşul din pântecele ei şi pentru ceilalţi copii pe care-i are.

— E puternică şi te are pe tine alături.

— Dar nu va fi suficient dacă Phelan va sfârşi ca Tynan. Dacă Oran deja a…

— Va trebui să fie. În privinţa asta nu avem de ales. Niciunul dintre noi.

— Nicio alegere, în afara războiului. Deidre intră în camera de zi şi îşi luă un scaun. Chipul ei, încadrat de năframă, părea că îmbătrânise brusc.

— Dacă nu vom lupta, ne vor măcelări, aşa cum au procedat cu Tynan. Sau vor face ce au făcut cu bietul Sean. Moira se duse lângă cămin pentru a mai pune turbă în foc. În ciuda soarelui strălucitor de toamnă, îngheţase bocnă.

— Şi dacă ne vom lupta cu ei, cât de mulţi vor muri? Câţi vor fi măcelăriţi?

Moira se ridică şi se întoarse. Mătuşa ei nu va fi singura care-i va pune întrebări, care îşi va căuta regina pentru nişte răspunsuri imposibile.

— Cum aş putea şti? Ce ai vrea să fac? Tu care ai fost confidenta mamei înainte ca ea să devină regină şi pe toată perioada domniei, ce ai fi vrut să facă ea?

— Zeii te-au însărcinat pe tine. Cine sunt eu ca s-o spun?

— Ruda mea.

Deidre oftă, privindu-şi mâinile care-i zăceau în poală.

— Sunt îngrijorată până în adâncul sufletului. Fiica mea se teme pentru soţul ei, aşa cum mă tem şi eu pentru al meu. Şi pentru fiii mei. Prietena mea şi-a îngropat astăzi fiul. Ştiu că nu există alegere în povestea asta, Moira. A venit năpasta peste noi şi trebuie să o nimicim.

O servitoare sosi în grabă cu ceaiul.

— Lasă-l aici, te rog, zise Moira. Îl tom eu. Mâncarea a fost trimisă în salon?

Tânăra făcu o reverenţă.

— Mdaa, Maiestate. Bucătăreasa tocmai o trimitea în momentul în care plecam eu cu ceaiul.

— Mulţumesc. Asta e tot.

Moira se aşeză şi turnă ceaiul.

— Avem şi biscuiţi. E bine să avem parte de plăceri mici în timpuri grele, zise Deidre.

— Despre aceste plăceri în vremuri grele vreau să-ţi vorbesc.

Moira îi întinse ceaşca.

— Pot face ceva ca să-ţi alin inima? Ţie, lui Sinann şi copiilor?

— Da. Deidre sorbi din ceai înainte de a pune ceaşca deoparte. Moira, mama ta a fost cea mai bună prietenă pe care am avut-o pe

lumea asta. În clipa asta, stau pe locul ei, vorbindu-ţi ca propriei mele fiice.

— Nici nu aş vrea să fie altfel.

— Atunci când vorbeşti despre războiul ăsta care stă să vină peste noi, spui că nu avem de ales. Dar tu ai de făcut şi alte alegeri. Alegerile unei femei.

Moira îşi îndreptă spatele.

— Da, aşa este, spuse ea.

— Ca regină, una care pretinde că e un războinic, şi chiar a dovedit că este aşa, ai dreptul, ba chiar datoria de a folosi toate armele care-ţi stau la îndemână pentru a-ţi proteja poporul.

— Asta fac şi voi face în continuare.

— Acest Cian, care vine din altă epocă şi dintr-un alt loc, crezi că a fost trimis de zei?

— Ştiu lucrul acesta. A luptat alături de fiul tău. Mi-a salvat viaţa. O să stai aici, privindu-mă, şi o să-l condamni, aşa cum a făcut mama lui Tynan?

— Nu. În chestiunea războiului, el e o armă. Folosindu-l pe el, e posibil să te salvezi pe tine, să-i salvezi pe fiii mei, să ne salvezi pe toţi.

— Te înşeli, îi zise Moira franc. El nu va fi folosit pe post de sabie. Ceea ce a făcut şi va face ca să ne scape de năpasta asta depinde de propria sa voinţă.

— Voinţa unui demon.

Ochii Moirei deveniră reci.

— Cum preferi să-i spui.

— Iar tu l-ai luat pe demonul acesta în patul tău.

— L-am luat în patul meu pe Cian.

— Cum poţi face aşa ceva? Moira, Moira. Ea ridică braţele. El nu e om, şi cu toate acestea, tu i te dăruieşti. Ce lucru bun poate rezulta de aici?

— Pentru mine, a rezultat deja mult mai mult.

Deidre se dădu o clipă înapoi, presându-şi ochii cu degetele.

— Crezi că zeii ţi l-au trimis pentru aşa ceva?

— Nu ştiu. Tu ţi-ai pus această întrebare atunci când l-ai luat pe unchiul meu?

— Cum poţi compara? o repezi Deidre. Nu ai pic de ruşine, de mândrie?

— Ruşine nu, dar o mândrie considerabilă, da. Eu îl iubesc şi el mă iubeşte.

— Cum poate iubi un demon?

— Cum poate un demon să-şi rişte viaţa, iar şi iar, ca să salveze umanitatea?

— Eu nu pun la îndoială curajul lui, ci raţiunea ta. Crezi că am

uitat ce înseamnă să fii tânără, să fii dornică, să fii prostuţă? Dar tu eşti regină şi ai o responsabilitate faţă de regatul şi poporul tău.

— Eu trăiesc şi respir această responsabilitate în fiecare secundă, zi de zi.

— Şi noaptea te culci cu un vampir.

Incapabilă să mai stea jos, Moira se ridică şi se duse la fereastră. Soarele încă mai lumina, strălucitor şi auriu. Scânteia în iarbă, în apa râului, pe aripile fumurii ale dragonilor care executau picaje lente deasupra castelului Geallului.

— Nu-ţi cer să înţelegi. Îţi cer să respecţi.

— Îmi vorbeşti în calitate de nepoată sau de regină?

Moira se întoarse spre Deidra.

— Zeii mi-au acordat ambele calităţi. Tu vii la mine îngrijorată, iar eu accept lucrul acesta. Dar, în acelaşi timp, vii să condamni, iar asta nu pot accepta. Garantez pentru Cian cu propria mea viaţă. E dreptul meu, alegerea mea să îi încredinţez trupul meu.

— Şi cu poporul tău cum rămâne? Cum rămâne cu cei care se întreabă cum de poate regina lor să-şi ia ca iubit una dintre aceste creaturi ale întunericului?

— Toţi bărbaţii sunt buni, mătuşă? Toţi sunt amabili, buni şi puternici? Noi suntem aşa cum am fost construiţi sau cum alegem să fim după aceea? Asta am să spun poporului meu, celor pentru care îmi voi da viaţa, luptând ca să-i apăr. Ei au lucruri mai importante pentru care să-şi facă griji, la care să se gândească, despre care să discute în loc să se preocupe de ceea ce face regina lor în intimitatea dormitorului ei.

Deidre se ridică în picioare.

— Şi după ce se va termina războiul, vei continua povestea asta? Vei pune creatura asta pe care o iubeşti pe tron, alături de tine?

Soarele lumina mai departe, îşi zise Moira din nou, cu toate că inima ei se înnegrea.

— Când se va încheia războiul acesta, dacă vom supravieţui, el se va întoarce în epoca lui. Nu-l voi mai vedea niciodată. Dacă vom pierde, eu voi muri. Dacă vom câştiga, îmi voi pedepsi inima. Să nu-mi mai pomeneşti de alegeri şi de responsabilităţi.

— Îl vei uita. Când totul se va încheia, o să-l uiţi pe el şi nebunia aceasta de moment.

— Priveşte-mă, zise Moira cu calm. Ştii bine că n-o voi face.

— Nu. Ochii lui Deidre înotau în lacrimi. Nu o vei face. Aş vrea să te scutesc de pasiunea asta.

— Eu nu. Nici măcar de o singură clipă. Alături de el am fost mai plină de viaţă ca niciodată, mai plină decât voi fi de acum înainte. Deci nu, niciun moment.

Se aflau cu toţii în salonaş, în jurul mesei cu bucate, când Moira îşi făcu apariţia. Glenna se aplecă pentru a lua şervetul aflat deasupra farfuriei aşezată în capătul mesei.

— E caldă încă, îi zise ea Moirei. Nu o irosi.

— Nu. Trebuie să ne alimentăm, să rămânem puternici. Se holbă la mâncarea din farfurie, ca şi cum ar fi fost o pilulă amară.

— Deci, Blair îi dărui un surâs strălucitor, cum a fost ziua ta până acum?

Hohotul de râs, repezit şi lipsit de veselie, mai uşură puţin stomacul crispat al Moirei.

— Înfricoşătoare. Acesta ar trebui să fie cuvântul, nu-i aşa?

— Ai nimerit.

— În fine. Moira se forţă să mănânce. Ea ne loveşte, aşa cum îi e obiceiul, ca să stârnească frica şi să ne afecteze moralul şi încrederea. Poate că unii vor crede ceea ce ne-a spus Sean – că, dacă ne predăm, ne va lăsa în pace.

— Adesea minciunile sunt mai atrăgătoare decât adevărul, comentă Glenna. Timpul, oricum, se scurge.

— Mda. Noi, cei şase, va trebui să ne pregătim să părăsim castelul şi să ne îndreptăm spre câmpul de luptă.

— De acord, aprobă Hoyt. Dar înainte de asta, trebuie să ne asigurăm că bazele pe care le-am instalat sunt încă în mâinile noastre. Dacă Tynan e mort, e posibil ca ei să fi preluat fortăreaţa aceea. Nu avem decât cuvântul unui demon că acel copil l-a ucis de unul singur.

— Copilul a fost. Cian bea ceai îndoit cu whisky. Rănile de pe trup, se explică el. Nu au fost provocate de un vampir matur. Totuşi, asta nu ne poate spune dacă fortăreţele sunt încă sigure.

— Eu şi Hoyt putem cerceta, zise Glenna.

— Vreau să o faceţi, dar nu-i suficient să cercetaţi. Moira continuă să mănânce. Trebuie să strângem informaţii de la cei care au supravieţuit.

— Dacă au supravieţuit.

Ea îl privi pe Larkin şi simţi ce simţea şi el: frica pentru Oran.

— Dacă au supravieţuit, repetă ea.

— Dacă ar fi curăţat baza, mesagerul ei s-ar fi făcut cu asta şi, mai mult ca sigur, ea ne-ar fi trimis mai multe cadavre.

— Ai dreptate. Dar ca să împiedicăm repetarea faptelor ei, o să trimitem întăriri.

— Tu vrei să mergem călare pe dragon. De aceea ai întrebat dacă sunt pregătiţi pentru a fi încălecaţi.

— Atâţia câţi pot fi folosiţi în operaţiunea asta. Cei care pot merge pe jos sau călare pe cai o vor face, fiind supravegheaţi, de azi înainte, de călăreţii aflaţi în aer. Dacă voi, Larkin şi Blair, veţi putea pleca în dimineaţa asta, pe spatele dragonului, veţi putea trece pe la toate

bazele, transportând arme şi oameni. Veţi putea verifica rapoartele şi veţi putea vedea cu ochii voştri care e situaţia noastră. Puteţi reveni înainte de căderea nopţii sau dacă nu reuşiţi, rămâneţi la una dintre baze până mâine-dimineaţă.

— Nu e cazul să trimiţi doi, interveni Cian. Cel care ar trebui să meargă sunt eu.

— Hei! De ce vrei să ai parte doar tu de toată distracţia? zise Blair.

— Este mai practic. În primul rând, toţi, în afară de mine şi Glenna, au văzut cu ochii lor o parte din câmpul de luptă. A venit vremea să mă duc să mă instalez acolo. În al doilea rând, cu afurisita aceea de pelerină pot călători şi în timpul zilei, dar o pot face mult mai rapid şi mai în siguranţă decât oricare dintre voi în timpul nopţii. În plus, fiind la rândul meu vampir, îi pot repera mult mai uşor decât vânătorul nostru de vampiri.

— Ce spune el pare logic, interveni Larkin.

— Plănuisem, oricum, să plec şi să-mi vâr puţin nasul pe acolo. Şi, apoi, cred că suntem toţi de acord că atmosfera va reveni la normal dacă eu nu voi mai fi prezent.

— Ea a depăşit limita, şopti Blair.

Cian ridică din umeri, ştiind că se referea la mama lui Tynan.

— Totul depinde de perspectivă şi de locul în care fixezi limita. Timpul e scurt şi unul dintre noi trebuie să fie prezent pe câmpul de luptă, mai ales noaptea, când este posibil ca Lilith însăşi să cerceteze zona.

— Nu ai de gând să te întorci, zise Moira încet.

— Nu are rost. Ochii lor se întâlniră, înfruntându-se, spunându-şi mult mai mult decât şi-ar fi spus cu ajutorul vorbelor. Unul dintre oameni se poate întoarce cu rapoartele destinate ţie, iar eu vă voi pune la curent cu restul când veţi ajunge cu toţii acolo.

— Ai hotărât asta înainte. Moira îl privi cu atenţie. Înţeleg. Noi suntem un cerc, ne leagă aceleaşi lucruri. În legătură cu o decizie ca aceasta, cred că avem cu toţii ceva de spus. Hoyt?

— Nu-mi place ca vreunul dintre noi să plece singur, dar lucrul ăsta trebuie făcut, şi Cian pare cea mai logică alegere. Putem supraveghea, aşa cum am făcut-o când Larkin s-a întors la peşterile din Irlanda. Dacă va fi nevoie, putem interveni. El se uită la soţia lui. Glenna?

— Da. De acord. Larkin?

— Sunt de aceeaşi părere, însă cu o mică schimbare. Cred că greşeşti, Cian, atunci când spui că ne împuţinăm prea mult dacă trimitem doi. Nimeni nu trebuie să plece singur. Te pot duce până acolo, transformându-mă în dragon. Şi, adăugă el, înainte să fie formulate obiecţii, eu am mai multă experienţă în privinţa dragonilor decât tine. Este bine să fiu prezent dacă apare o problemă în privinţa lor sau a duşmanului. Aşa că sunt de părere să mergem împreună, tu şi

cu mine. Blair?

— La naiba. Are dreptate. Poate că te mişti mai repede de unul singur, Cian, dar vei avea nevoie de cineva care să aplaneze eventualele probleme cu dragonii şi cu oamenii pe care aceştia îi vor transporta.

— Da, e mai înţelept, zise Glenna. Din toate punctele de vedere. Votez pentru. Moira?

— Prin urmare, aşa vom proceda. Se ridică în picioare, conştientă că îi îndepărta de ea pe cei doi bărbaţi pe care îi iubea mai mult decât orice pe lume. Noi ceilalţi vom termina armele, vom securiza castelul şi vă vom urma peste două zile.

— Un efort considerabil. Blair se gândi o clipă. O putem face.

— Atunci o vom face. Larkin, te voi însărcina pe tine să alegi dragonii pentru operaţiunea aceasta, iar tu, Cian, vei alege oamenii. Moira derulă totul în mintea ei, imaginea de ansamblu, detaliile. O să dispun ca Niall să rămână, dacă aşa doreşti, să plece la sfârşit, cu noi ceilalţi. Acum merg să mă ocup de proviziile de care aveţi nevoie.

După ce făcu tot ce-i stătea în putinţă, sperând că era calmă, Moira o porni spre dormitorul lui Cian. Ciocăni, însă deschise uşa fără a aştepta răspunsul lui. Draperiile fiind trase, lumina era insuficientă, aşa că flutură mâna, trimiţându-şi puterea către o lumânare. Felul în care flacăra ţâşni o avertiză că nu era chiar atât de calmă, pe cât spera.

Cian împacheta lucrurile pe care voia să le ia cu el.

— Mie nu mi-ai vorbit despre planurile acestea, îi reproşă ea.

— Nu.

— Ai fi plecat în miez de noapte, fără să spui o vorbă?

— Nu ştiu. El se opri şi o privi. Erau atât de multe lucruri pe care el nu i le putea oferi sau pe care nu i le putea pretinde, îşi zise el. Dar sinceritatea era ceva ce puteau împărtăşi.

— Da, cel puţin la început, spuse el. Apoi tu ai venit la uşa mea într-o noapte şi planurile mele s-au schimbat. Sau au fost amânate.

— Amânate? Deci atunci după ce va trece Samhainul, vei pleca fără o vorbă?

— Vorbele ar fi de prisos, nu-i aşa?

— Nu şi pentru mine. Panica crescu înăuntrul ei, conştientizând că se apropia finalul. Cum de nu ştiuse că aceasta aştepta înăuntrul ei pentru a răbufni, înecând-o? Vorbele ar fi fost preţioase pentru mine. Tu vrei să pleci. Îmi dau seama, îţi doreşti să pleci.

— Trebuia să fi plecat deja. Dacă aş fi fost mai rapid, aş fi ieşit pe uşă şi aş fi plecat înainte ca tu să vii la mine. Ar fi fost o soluţie mult mai bună. Povestea asta… cu mine. Nu-ţi face bine.

— Cum îndrăzneşti? Cum *îndrăzneşti* să-mi vorbeşti ca unui copil

care-şi doreşte prea multe bomboane? M-am săturat până peste cap să mi se ţină predici despre cum trebuie să gândesc, să simt, despre ce trebuie să am, să fac. Dacă vrei să pleci, pleacă, dar nu mă jigni.

— Plecarea mea nu are nicio legătură cu ceea ce e între noi. E, pur şi simplu, ceva care trebuie făcut. Ai fost de acord, ca şi ceilalţi, de altfel.

— Dacă nu aş fi fost, dacă ei nu ar fi fost, tu tot ai fi plecat.

El o privi în timp ce îşi încingea sabia. Durerea îl făcea să sufere, aşa cum ştiuse că se va întâmpla din momentul în care o atinsese.

— Da, dar aşa e mai puţin complicat.

— Atunci ai terminat cu mine, nu?

— Şi dacă am terminat?

— O să lupţi pe două fronturi, nemernic ce eşti.

El râse, incapabil să se abţină. Între ei nu era doar durere, realiză el. Ar face bine să-şi amintească lucrul acesta.

— Atunci am noroc că n-am terminat cu tine. Moira, aseară ai ştiut că tu trebuie să fii aceea care să-l omoare pe băiatul de altădată, pe care-l cunoşteai, care-ţi fusese drag. Eu ştiam lucrul acesta, aşa că m-am abţinut să fac asta, să te cruţ. Ştiu că trebuie să plec, acum fără tine. O ştii şi tu.

— Asta nu simplifică lucrurile. Poate că nu vom mai fi niciodată singuri, poate că nu vom mai reuşi să fim împreună aşa cum am fost. Vreau mai mult timp – n-am avut timp suficient şi eu am nevoie de mai mult.

Moira se apropie şi-l îmbrăţişă cu putere.

— Nu am petrecut noaptea împreună. Nu a durat până în zori.

— Dar orele au contat. Minut cu minut.

— Sunt lacomă. Şi deja mă nelinişteşte faptul că tu vei pleca, în timp ce eu rămân aici.

— Femeile din Geall păstrează tradiţia de a-şi trimite bărbaţii la drum făcându-le o favoare?

— Ce anume îţi doreşti de la mine?

— O şuviţă de păr. Dorinţa exprimată îl surprinse şi îl stânjeni puţin. Dar în secunda când ea se retrase, îşi dădu seama că cererea lui îi făcuse plăcere.

— O vei păstra la tine? Acea parte din mine?

— Da, dacă vei renunţa la ea.

Ea îşi atinse părul, şi apoi ridică o mână.

— Stai. Stai. Am ceva. Mă duc s-o aduc. Auzi trompeta care-i chema pe dragoni. Oh, ei sunt gata. O să ţi-o aduc afară. Să nu pleci. Promite-mi că vei aştepta până voi veni să-mi iau rămas-bun.

— Voi fi acolo. De data asta, gândi el, în timp ce ea se îndepărta grăbită.

Afară, la adăpostul umbrei, Cian cercetă dragonii aleşi de Larkin şi oamenii pe care-i aleseseră împreună.

Apoi se încruntă văzând bolul plin cu noroi întărit pe care i-l întinse Glenna.

— Mulţumesc, dar mi-a ajuns cel de la micul dejun.

— Foarte nostim. E o bombă.

— E un castron plin cu noroi.

— Da, un bol plin cu pământ – pământ fermecat, care are înăuntrul lui o minge de foc. Dacă îl arunci din aer o să explodeze. Suflă cu putere, simulând explozia. Teoretic, adăugă ea.

— Teoretic.

— Am testat-o, dar nu stând cocoţată pe un dragon. Când vei putea, te rog s-o încerci pentru mine.

Încruntându-se, Cian studie aşa-zisa bombă.

— O arunc pur şi simplu?

— Da. Într-un loc sigur.

— Şi nu va exploda în mâinile mele, transformându-mă într-o minge de foc?

— Are nevoie de viteză şi de forţă. Dar n-ar fi rău dacă vei avea grijă să te afli la o altitudine considerabilă în secunda când va exploda. Ea se înălţă pe vârfuri şi-l sărută pe amândoi obrajii. Să ai grijă de tine. Ne vedem peste câteva zile.

Cian aşeză cu grijă bolul într-unul din buzunarele hamurilor pentru arme pe care Blair le confecţionase pentru Larkin.

— O să vă supraveghem. Hoyt îşi aşeză palma pe umărul lui Cian. Încearcă să nu dai de belea până când ne vom revedea. Şi tu la fel, îi spuse el lui Larkin.

— I-am spus deja că-i voi da un şut în dos dacă încearcă să se sinucidă. Blair îl apucă pe Larkin de păr, trăgându-i capul în jos pentru a-l săruta cu pasiune. Apoi se întoarse spre Cian.

— Nu ne putem îmbrăţişa în grup, zise acesta.

Ea rânji.

— Sunt de acord cu tine. Să te fereşti de obiectele ascuţite din lemn.

— Asta intenţionez. El privi pe deasupra capului lui Blair cum Moira se apropia.

— Speram să vin mult mai repede, zise ea cu răsuflarea tăiată. Prin urmare, sunteţi gata. Larkin, ai grijă de tine. Îl îmbrăţişă.

— Şi tu. El o îmbrăţişă pentru ultima oară. Încălecaţi pe dragoni! strigă Larkin şi, zâmbindu-i rapid lui Blair, se transformă în dragon.

— Ţi-am adus ce mi-ai cerut. Moira îi înmână un medalion din argint, în timp ce Blair îi punea hamurile lui Larkin. Tata i l-a dat mamei la naşterea mea, ca ea să poată păstra înăuntru o şuviţă din părul meu. Am scos-o pe aceea şi am înlocuit-o cu alta.

Adăugând şi toată magia de care fusese în stare, gândi ea.

Înălţându-se pe vârfuri, ea îi trecu lanţul peste cap. Pentru a sublinia ce avea de spus, lui şi celor care îi priveau, ea îi prinse faţa în palme şi-l sărută lung, cu pasiune şi cu tandreţe.

— Te mai aşteaptă şi altele ca acesta, îi spuse ea. Aşa că să nu comiţi nicio nebunie.

El îmbrăcă pelerina, ridică gluga şi o legă. Apoi încălecă pe Larkin şi o privi în ochi pe Moira.

— Peste două zile, mai zise el şi se înălţă în aer pe spinarea dragonului auriu. Ceilalţi dragoni îi urmară, scoţând sunete puternice.

Urmărind cu privirea acele sclipiri colorate devenind din ce în ce mai mici, Moira avu o revelaţie neaşteptată, şi anume că ei şase nu vor mai reveni din vale la castelul Geallului formând un cerc.

În spatele ei, Glenna îi făcea semn lui Hoyt, îndemnându-l să plece. Ea puse un braţ în jurul taliei lui Blair, şi pe celălalt în jurul taliei Moirei.

— În ordine, doamnelor, haideţi să ne ocupăm timpul făcând bagaje şi punând lucrurile în ordine, ca să vă puteţi reuni cu partenerii voştri.

16

Cian şi-ar fi dorit să plouă sau o perdea densă de nori răcoroşi să acopere soarele. Blestemata aceea de pelerină era fierbinte precum iadul în care avea să ajungă el în cele din urmă.

Plutirea în zbor pe spinarea unui dragon reprezenta, fără îndoială, o experienţă încântătoare în primele treizeci şi ceva de minute.

Cealaltă jumătate de oră putea fi folosită pentru a admira priveliştea pastorală a câmpului de dedesubt. Apoi, după un ceas petrecut intr-o saună din lână, totul se transformă în suferinţă pură.

Dacă ar fi avut răbdarea şi demnitatea lui Hoyt, ar fi călărit păstrându-şi coloana ţeapănă până la paştele cailor. Chiar dacă căldura aceea insuportabilă îi topea carnea până la oase. Dar el şi fratele său geamăn avuseseră câteva trăsături diferite chiar dinainte ca el să devină vampir.

Ar fi putut medita, presupuse el, dar părea lipsit de înţelepciune să-şi inducă starea de transă. Avea soarele deasupra capului, nerăbdător să-l prăjească ca pe-o bucată de şuncă, şi o bombă magică prinsă în chingi de Larkin despre care ştia că ar putea exploda oricând.

De fapt, de ce hotărâse el că trebuia să facă chestia asta idioată?

Ah, da. Datorie, onoare, dragoste, mândrie – toate acele poveri emoţionale care îl trăgeau pe bărbat într-o bulboană în care te îneci, oricât ai lupta să-ţi menţii capul la suprafaţă. În fine, acum nu mai exista cale de întoarcere. Nu în ceea ce privea zborul, ci în privinţa sentimentelor care se îngrămădiseră în adâncul lui.

Dumnezeule, o iubea. Pe Moira cea studioasă, pe Moira, regina. Pe cea timidă şi pe cea curajoasă, pe cea abilă şi pe cea liniştită. Era distructiv, prostesc, lipsit de speranţă să o iubească. Şi era ceva mai real decât orice altceva cunoscuse el în o mie de ani.

Cian simţi medalionul pe care ea i-l pusese la gât – o altă povară. Îi spusese că e un nemernic, pentru ca în secunda următoare să-i ofere ceea ce el era sigur că reprezenta pentru ea cea mai nepreţuită dintre comori.

Ea îndreptase odată săgeata spre inima lui, cerându-şi apoi scuze cu o sinceritate dezarmantă, ruşinându-se şi roşind. Probabil că aceea fusese clipa în care se îndrăgostise de ea. Sau, cel puţin, cea în care se tâmpise.

Cian continuă să studieze câmpul, în vreme ce mintea îi hoinărea. Fermele lui Dumnezeu, cugetă el, având un sol bogat, plin de cernoziom şi cu culturi nobile. Pâraie şi râuri pline de peşti, curgând de-a lungul pădurii plină ochi de vânat. Munţii din depărtare, bogaţi

în minerale. Mlaştinile adânci din care se extrăgea turba pentru foc.

Ea adusese seminţe de portocal. Cine ar crede una ca asta? Ar trebui să le planteze în sud. Oare ştia asta? Ce gând prostesc, femeia asta ştia totul sau avea un fel al ei de a descoperi.

Seminţe de portocal şi Yeats şi, pentru că el i-l pusese pe o măsuţă de scris în camera ei de zi, un stilou cu bilă.

Aşa că ea crescuse puieţii de portocal în seră, ca apoi să-i planteze în partea de sud a Geallului. Dacă polenizau – şi cum puteau s-o refuze tocmai pe ea? — într-o bună zi, ea avea să aibă un crâng de portocali.

I-ar fi plăcut să-l vadă, realiză el. I-ar fi plăcut să vadă portocalii ei înfloriţi, care răsăriseră din seminţele luate de ea din bucătăria lui din Irlanda.

Ar fi vrut să-i vadă ochii frumoşi luminaţi de veselie şi încântare în timp ce îşi turna un pahar de suc de portocale, cel de care devenise dependentă.

Dacă Lilith va avea succes, nu va exista niciun crâng, nicio rodire şi nici pic de viaţă în locul acesta.

Deja putea să vadă o parte din victime, o parte din distrugeri. Cele care fuseseră odată nişte case de ţară ordonate şi nişte căbănuţe deveniseră nişte grămezi de pietre arse. Cirezile şi oile continuau să pască pe câmp,. Dar existau şi altele care putrezeau la soare, acoperite de un nor de muşte.

Vite omorâte de fugari, pentru a se hrăni, gândi el.

Trebuiau vânaţi şi distruşi, până la ultimul. Dacă supravieţuia fie şi unul singur, atunci acesta s-ar fi hrănit şi s-ar fi înmulţit. Poporul Geallului şi regina sa trebuiau să fie precauţi şi vigilenţi multă vreme după încheierea Samhainului.

Se gândi la această problemă specială până când, în cele din urmă, Larkin începu a se roti.

— Mulţumesc tuturor zeilor tăi, şopti Cian în timpul coborârii.

Era o fermă bine organizată. Soldaţii se aflau peste tot, antrenându-se sau postaţi la posturi, ca gărzi. Femeile lucrau alături de ei. Fumul care se înălţa din şemineu avea o aromă de tocană, oferind un final agreabil acelei zile.

Cei de jos îşi ţineau mâinile streaşină la ochi, privind spre cer sau şi le fluturau în semn de salut şi de bunvenit.

Fură înconjuraţi în secunda în care Larkin ateriză. Cian descălecă şi se apucă să dezlege proviziile, lăsându-l pe Larkin şi pe ceilalţi să răspundă la întrebări şi să adreseze altele. În clipa aceea avea nevoie de umbră.

— N-am avut niciun fel de probleme. Isleen luă cu lingura tocana pe care Cian o refuzase. El hotărî să bea porţia lui de sânge abia când

va beneficia de intimitate.

Larkin ciuguli din bolul său imediat ce se aşezară la masă.

— Mulţam, rosti el cu gura plină. E o tocană foarte gustoasă.

— Cu mare plăcere. Eu gătesc mult, şi mă gândesc că oamenii de aici mănâncă mai bine decât ceilalţi. Isleen surâse. Am continuat antrenamentul şi am asigurat totul bine înainte de apusul soarelui. N-am văzut pe nimeni ascuns sau vreun fir de păr al cuiva de la sosirea noastră şi din momentul când am trimis la drum trupa cealaltă.

— E bine să afli aşa ceva. Larkin luă vasul pe care ea îl aşezase lângă castronul lui. Atunci, ai putea să-mi faci o favoare, draga mea Isleen? Poţi să mi-l aduci pe Eogan – pe Eogan al Cearei. Avem ceva de vorbit.

— Bineînţeles că-l voi aduce îndată. Oh, puteţi să vă culcaţi aici sau la etaj, dacă preferaţi.

— În scurtă vreme vom pleca spre următoarea bază, lăsându-i aici, cu voi, pe trei dintre oamenii pe care i-am adus.

— Am observat că l-aţi adus şi pe roşcatul de Malvin. O spuse pe un ton indiferent, în care se ghicea însă o urmă de umor. Mă întreb dacă va fi şi el printre cei pe care îi veţi lăsa la noi.

Larkin rânji şi-şi puse încă o porţie de tocană.

— Asta n-ar fi o problemă. Acum adu-mi-l pe Eogan, scumpo, de acord?

— Ai fi vrut să ai o bucăţică ca asta, nu-i aşa? îi şopti Cian.

— Am avut… ochii lui maro-gălbui sclipiră amuzaţi. În fine, o bucăţică, dar nimic substanţial.

— Cum ai de gând să rezolvi chestiunea asta?

— Eogan e un bărbat înţelegător, rezistent. Cred că a aflat deja despre Tynan de la cei pe care i-am adus cu noi, aşa că-i voi răspunde la întrebările pe care le are în privinţa asta. Cel mai mult mi-aş dori ca tu să verifici măsurile de precauţie alături de el. Apoi, dacă el nu mai are nimic de raportat, în afara lucrurilor pe care tocmai le-am auzit de la Isleen, o să-i lăsăm aici pe Malvin şi pe încă doi, să plecăm spre următoarea bază. Până la urmă, nu ţi-e foame?

— Ba da, dar aştept.

— Ah. Larkin dădu din cap în semn de înţelegere. Ai obţinut ce ai vrut în zona respectivă?

— Da. Caii şi vitele sunt în siguranţă.

— Am văzut carcasele înşirate de-a lungul drumului. Nu părea să se fi hrănit o armată, ci câţiva gunoieri. Fugari, dezertori, nu crezi?

— Aşa mi-am zis şi eu.

— În prezent, avem un avantaj, şopti Larkin. Ea pierde din trupe pe ici, pe colo. Va fi o problemă ceva mai încolo.

— Da, va fi.

— O să ne gândim noi la ceva. Larkin întoarse capul în clipa în care

uşa se deschise. Eogan, avem multe de vorbit şi foarte puţin timp.

La următoarea bază avură ceva mai mult, dar, la cea de-a treia, Lilith îşi lăsase amprenta.

Două dintre anexe fuseseră arse până la balast, iar pe câmp, recoltele fuseseră incendiate. Oamenii povestiră despre o noapte plină de foc şi fum şi despre zbieretele cirezilor în momentul în care erau măcelărite.

Împreună cu Larkin, Cian studie pământul pârjolit.

— E aşa cum spuneaţi voi, tu şi Blair. Ea o să distrugă fermele şi casele.

— Piatra şi lemnul.

Larkin clătină din cap.

— Toate vieţile şi recoltele. Sudoarea şi sângele.

— Tot ce-am putea sădi şi creşte, depozita şi construi din nou. Oamenii tăi au rezistat asediului. Au luptat, au păstrat terenul – şi au trimis la dracu' o parte din forţele lui Lilith. Paharul tău e, în mod miraculos, pe jumătate plin.

— Ai avut dreptate, ştiu. Şi sper că în cazul în care ea va încerca să bea ce-a mai rămas în el, o să-i ardă maţele şi o să i le înnegrească. Prin urmare, să ne vedem de drum.

La următoarea bază existau morminte proaspete, pământ pârjolit şi oameni răniţi.

Larkin oftă uşurat, văzând cum fratele lui mai mic, Oran, iese şchiopătând dinăuntrul fermei. El se îndreptă cu paşi mari şi grăbiţi spre Oran şi, în stilul bărbaţilor, îl lovi mai întâi zdravăn peste braţ, ca apoi să-l îmbrăţişeze cu putere.

— Mama va fi fericită să ştie că te numeri printre cei vii. Cât de grave sunt rănile tale?

— Zgârieturi. Cum e acasă?

— Multă treabă. L-am văzut pe Phelan la una dintre celelalte tabere şi e bine, sănătos.

— Mă bucur să aud asta. E minunat. Dar eu am veşti grave, Larkin.

— Le-am aflat. El puse palma pe umărul lui Oran. Fratele lui era un copil atunci când plecase de acasă, îşi zise Larkin. Acum devenise bărbat în toată firea. Câţi în afară de Tynan?

— Încă trei. Şi mai este unul care mi-e teamă că nu va apuca noaptea. Încă doi luaţi, morţi sau vii, nu pot spune. Era un copil, Larkin. Un demon-copil cel care l-a ucis pe Tynan.

— O să mergem înăuntru şi o să discutăm despre asta.

Erau în bucătărie. Cian, stând cu spatele la fereastră, se gândea că Larkin asculta toată povestea, deşi ştiau sau îşi puteau imagina ce se întâmplase. Oran simţise nevoia să povestească totul, să revadă totul.

— Încă dormeam în clipa în care am auzit alarma. Era deja mult prea târziu pentru Tynan, Larkin, deja mult prea târziu. Ieşise afară, de unul singur, crezând că acolo era un copil rănit, rătăcit şi înfricoşat. Creatura l-a ademenit, înţelegeţi, la o oarecare distanţă de casă. Şi cu toate că acolo existau oameni la posturi, când aceasta s-a repezit la el, n-au avut timp să intervină.

— Bărbaţii au ieşit în grabă. Dacă mă gândesc bine eram secund şi ar fi trebuit să le ordon să stea pe loc. Era mult prea târziu ca să-l salvăm, dar cum am fi putut să nu încercăm? Şi pentru că am făcut-o, pierderile au fost şi mai mari.

— Am fi făcut şi noi acelaşi lucru pentru voi, pentru oricare.

— Ei i-au luat trupul. Pe chipul lui se citea durerea. Am căutat. A doua zi dis-de-dimineaţă, i-am căutat, pe el şi pe ceilalţi doi, dar nu am găsit decât sânge. Ne-am temut că fuseseră transformaţi.

— Nu Tynan. Cian îl privi pe Oran. Despre ceilalţi doi nu ştim, dar Tynan nu a fost transformat. Cadavrul său a fost adus la castelul Geallului. A fost înhumat cum se cuvine astăzi de dimineaţă, în zori.

— Le voi mulţumi zeilor pentru asta. Dar cine l-a adus?

În vreme ce Larkin îi povesti întâmplarea, chipul lui Oran se înăspri din nou.

— Tânărul Sean. Nu l-am putut salva în ambuscada aceea din timpul marşului. Au răsărit din pământ ca nişte câini ai iadului. În ziua aceea, am pierdut oameni de ispravă şi l-am pierdut şi pe Sean. Acum s-a liniştit? Şi-a găsit pacea?

— Nu am acest răspuns.

— În fine, eu cred că şi-a găsit pacea, la fel ca şi Tynan şi ceilalţi pe care i-am îngropat. Nu i se poate cere socoteală pentru ceea ce i s-a făcut.

Peste noapte dublară numărul gărzilor şi, la indicaţia lui Cian, câteva băşici mici fură umplute cu apă sfinţită. Acestea urmau să fie prinse de săgeţi. Cu ajutorul lor, chiar şi la o ţintire a inimii nereuşită putea fi provocată o vătămare gravă şi, posibil, moartea.

În plus, fuseseră montate mai multe capcane. Cei care nu reuşiră să adoarmă îşi petrecură timpul cioplind ţăruşi.

— Crezi că în noaptea asta ea are de gând să trimită o echipă în patrulare? îl întrebă Larkin pe Cian.

Se aflau în ceea ce înainte fusese un salonaş, iar acum era folosit ca depozit de arme.

— De la un punct la altul, s-ar putea. Aici? Nu prea cred. Doar dacă nu cumva s-a plictisit, sau vrea să-şi antreneze o parte din trupe. A făcut ce avea de gând bazei acesteia. Cum erau doar ei doi, Cian bău sânge dintr-o cupă mare.

— Şi dacă ai fi ea?

— Aş trimite grupuri mici pentru distragerea atenţiei şi pentru hărţuire. Problema în povestea asta e că oamenii tăi intenţionează să rămână fermi pe poziţie, în vreme ce noi ştim că o parte dintre ai ei au dezertat. Dar pierderile tale individuale au ecou în inima ta, în timp ce pentru ea nu înseamnă mai nimic.

Cian mai luă o înghiţitură din paharul cu sânge.

— Dar eu nu sunt ea, spuse el apoi. Eu m-aş simţi satisfăcut să caut pe afară o patrulă şi s-o iau prin surprindere înainte ca ea să-şi atingă obiectivul.

— Nu e ceva neobişnuit, zise Larkin rânjind. Nefiind ea, dar nefiind nici tu, în mintea mea s-a ivit exact acelaşi gând.

— Bravo. Atunci ce mai aşteptăm?

Îl lăsară pe Oran la conducerea bazei. Cu toate că existaseră destule împotriviri, discuţii şi dezbateri, Larkin şi Cian plecară singuri. Unul fiind dragon, iar celălalt vampir, puteau să călătorească rapid şi fără a fi detectaţi.

Dacă dădeau peste un grup şi optau să aterizeze pentru luptă, hamul pentru arme al lui Larkin era bine garnisit. Cian îşi puse tolba pe spate şi-şi mai puse câţiva ţăruşi în centura sabiei.

— Va fi interesant să vedem cum se aplică ideea războiului aerian în practică.

Larkin se transformă într-un dragon auriu, iar Cian îi puse hamul.

Căzuseră de acord asupra drumului. Aveau să zboare în cercuri largi, căutând orice urmă de grup sau tabără. Dacă zăreau vreuna, urmau să ţintească – rapid şi precis.

Se ridicară destul. Binefacerile nopţii îl avantajau pe Cian. El zbura fără pelerină sau haină, delectându-se cu răcoarea şi întunericul.

Sub el, Larkin pluti, aripile lui de dragon fiind atât de înguste, încât Cian reuşi să vadă licărul stelelor atunci când ele măturau aerul.

Norii erau purtaţi de curenţi, nişte şoapte abia auzite care alunecau asemenea aburului pe deasupra stelelor, asemenea vaselor-fantomă peste luna ca de ceară.

În depărtare, primele dâre de ceaţă începeau să se adune deasupra pământului.

Chiar dacă nu reuşea altceva, plăcerea acelui zbor echilibra acum acel disconfort asfixiant al călătoriei din timpul zilei. Ca şi cum ar fi simţit, Larkin se înălţă şi mai mult, executând nişte rotaţii leneşe. Pentru o clipă, Cian închise ochii, savurând momentul.

Apoi simţi o atingere. Nişte degete reci şi cercetătoare ce păreau să alunece înăuntrul lui, răscolindu-i sângele. Urmă o şoaptă, un cântec lent de sirenă, numindu-l aşa cum era el dincolo de forma aceea de om.

Şi când privi în jos, văzu sălbăticia câmpului de luptă.

Tăcerea lui totală era un strigăt al violenţei, îl arse pe dinăuntru

precum oţelul topit, strălucitor, adânc şi primar. Iarba avea forma unor lame ascuţite, iar pietrele asprimea morţii. Apoi apărură prăpăstiile negre şi peşterile unde nimic nu îndrăznea să se mişte.

Străjuit de munţi, pământul acela blestemat aştepta sângele.

El nu avea altceva de făcut decât să se aplece – o distanţă atât de mică – să-şi înfigă dinţii în gâtul dragonului pentru a da de sângele unui om. Uman şi bogat, plin de viaţă, având un gust pe care nu-l avea nicio altă fiinţă vie. O aromă pe care şi-o refuza de secole. Şi pentru ce? Pentru a trăi printre oameni, pentru a supravieţui, purtând masca unuia dintre ei?

Ei se aflau acolo, dedesubtul lui, la fel de neînsemnaţi ca nişte purici. Nu erau altceva decât carne şi sânge, creaţi pentru ca el să-i vâneze. Foamea îi dădu ghes, iar dorinţa, încântarea aceea bubuia înăuntrul lui asemenea bătăii unei inimi.

Amintirea primului omor, când acel freamăt fierbinte al vieţii năvălise în gura lui, scurgându-i-se pe gâtlej, era una nemaipomenită.

Cutremurându-se ca un drogat prins în chinurile retragerii în sine, el se luptă cu senzaţia aceea. Nu avea să sfârşească în felul acesta. *Nu* avea să fie iar prizonierul propriului său sânge.

Era mai puternic de atât. Devenise mai mult de atât.

Stomacul îi ghiorţăi din pricina poftei şi se simţi cuprins de greaţă în clipa în care se aplecă spre Larkin.

— Coboară şi rămâi în forma asta. Să fii pregătit să zbori din nou, dacă va fi nevoie să mă părăseşti. O să afli.

Îl atrase spre el, acel pământ blestemat, în timp ce se îndreptau spre el. Murmura, cânta şi făcea promisiuni. Minţea.

Pasiunea era înăuntrul lui, precum febra în secunda în care sări jos. Nu va face aşa ceva, jură el, nu va deveni el însuşi, ucigându-şi prietenul, aşa cum altădată încercase să-şi omoare fratele.

— E vorba despre locul acesta. E funest.

— Ţi-am zis că nu ne vom schimba formele. Să nu mă atingi!

— O simt înăuntrul meu. Vocea lui Larkin era calmă şi egală. Trebuie că te arde pe dinăuntru.

Cian se răsuci. Ochii îi erau roşii şi transpira din cauza luptei cu sine însuşi.

— Eşti idiot?

— Nu. Larkin nu era şi în clipa aceea nu scoase vreo armă. Te lupţi cu ea şi o să învingi. Indiferent ce anume trezeşte locul acesta înăuntrul tău, există ceva mai mult de atât. Ceea ce iubeşte Moira, zise el.

— N-ai idee cum e foamea asta. În gâtul lui sta la pândă un mârâit care zumzăi în urechile lui Cian, şi odată cu el, auzi şi bătaia pulsului lui Larkin. Îţi adulmec aroma, de om.

— Şi adulmeci şi frica?

Se simţi scuturat de fiori, suficient de puternici ca să-şi imagineze cum oasele lui vor deveni fărâme. Capul îi urla, urla încontinuu, iar el nu putea să blocheze sunetul acela, tentaţia brutală a acelei inimi care bătea.

— Nu. Dar ar putea exista. Aş putea să ţi-o provoc. Doamne, ce minte bolnavă a creat locul acesta?

Picioarele lui erau gata să cedeze, aşa că Cian se aşeză pe pământ şi încercă să alunge măcar puţin senzaţia aceea de somn care punea stăpânire pe el. Între timp, strânse în pumn medalionul pe care ea i-l pusese în jurul gâtului.

Starea de rău cedă puţin, ca şi cum o mână rece ar fi atins o frunte înfierbântată.

— Ea îmi oferă lumină, asta îmi oferă. Iar eu am luat-o şi m-am simţit asemenea unui bărbat. Dar nu sunt. Ce-am simţit mi-a reamintit că nu sunt.

— Atunci când mă uit la tine, văd un bărbat.

— Ei bine, greşeşti. Dar în seara asta nu voi bea, nu din tine. Nu dintr-un om. În noaptea asta, nu mă voi înghiţi pe mine însumi.

Roşul din ochii lui dispăru încet, încet, iar el îşi înălţă privirea spre Larkin.

— A fost o nebunie din partea ta să nu scoţi o armă.

În semn de răspuns, Larkin îi arătă crucea care atârna pe lanţ.

— Poate că ar fi fost de ajuns, zise Cian, ştergându-şi palmele transpirate de materialul jeanşilor. Din fericire pentru amândoi, nu va fi nevoie să o testăm.

— Te duc înapoi.

Cian privi mâna întinsă a lui Larkin. Oamenii, îşi zise el, încrezători şi optimişti. O apucă, ridicându-se apoi în picioare.

— Nu, ne vedem mai departe de drum. Simt nevoia să vânez ceva.

Câştigase bătălia, îşi zise Cian în clipa când se ridicară din nou în aer, dar recunoscu că se simţea uşurat, ştiind că se îndepărta de terenul acela. În clipa în care sesiză mişcări dedesubt se simţi incitat.

Douăsprezece ture, observă Cian, înaintând cu uşurinţa specifică vampirilor. Având în vedere viteza lor, sesizând precizia, ordinea rândurilor, îşi dădu seama că era vorba de soldaţi sezonieri care se antrenau.

Simţi cum trupul dragonului îşi schimbă poziţia în clipa în care Larkin dădu cu ochii de ei. Cian se aplecă din nou.

— De ce n-am testa cea mai nouă armă a Glennei? Atunci când ei vor traversa spre terenul alăturat, vreau să zbori chiar deasupra mijlocului plutonului. Au şi arcaşi printre ei, aşa că imediat ce noroiul va lovi ţinta, va trebui să plecăm.

În vreme ce Larkin plutea spre poziţia indicată, Cian căută în buzunarul hamului şi scoase „bomba“.

— Cum funcţionează un dragon pe post de aeroplan? se întrebă el, punându-şi la bătaie experienţa de secole ca pilot.

— Arunc bomba, şopti el, lăsând-o apoi să cadă.

Când aceasta se izbi de pământ, un pluton surprins se opri şi scoase armele. Cian era pe punctul de a califica experimentul Glennei drept un eşec în clipa în care izbucni o flacără înaltă. Cei aflaţi aproape de ea fură, pur şi simplu, şterşi de pe faţa pământului, în timp ce puţinii supravieţuitori o luară la fugă cuprinşi de flăcări.

Urmărind panica, auzind strigătele puternice, Cian îşi fixă săgeata în arc, ţintindu-i pe cei rămaşi.

Larkin ateriză încă o dată, transformându-se.

— Foarte bine. El lovi nepăsător o movilă de cenuşă. A fost ceva rapid.

— Mă simt mult mai bine fiindcă am ucis ceva, dar n-am simţit ceva deosebit aşa cum simt când vânez cu adevărat. De asta noi nu folosim pistoale sau armament modern. Nu ne oferă nicio fărâmă de încântare.

— Îmi pare rău, dar rezultatul mi se pare cât se poate de convenabil. Mingea de foc a Glennei a făcut o treabă excelentă, nu?

Larkin începu să adune armele împrăştiate pe teren. În clipa în care se aplecă, o săgeată şuieră pe deasupra lui, înfigându-se în şoldul lui Cian.

— Oh, fir-ar a naibii. Cred că nu am văzut-o.

— Ia hamul. Larkin i-l aruncă lui Cian. Şi urcă-te.

El se preschimbă cât ai clipi în dragon şi, fiindcă Cian consideră că săgeata îl va obliga să înainteze mai încet, se aruncă în spinarea lui Larkin. El prinse săgeata următoare în aer, înainte ca aceasta să lovească. Larkin se înălţă în aer, executând viraje.

— Acolo. Îi văd. Cel de-al doilea. Vânează, căutând oameni rătăciţi sau orice le pică în mână.

Cian se folosi iarăşi de arc, omorând câţiva, în vreme ce ceilalţi se împrăştiară şi se ascunseră.

— Aşa nu e deloc distractiv, hotărî el. Scoţându-şi sabia, descălecă de pe Larkin şi sări pe pământ de la o înălţime de patruzeci şi cinci de metri.

Dacă dragonul ar fi putut înjura, Larkin ar fi făcut-o.

Pe Cian îl înconjurară doi masculi şi trei femele. El tăie în două cu sabia săgeata care zbura în direcţia lui, apoi roti în spate tăişul acesteia pentru a bloca atacul.

Pofta de vânătoare mai persista încă în adâncul său, aşa că se folosi de ea, de nevoia aceea de sânge. Dacă nu pentru a-l bea, atunci pentru a-l vărsa. La început, luptă ca să rănească, ca să-l poată adulmeca, tăind în bucăţi şi spintecând.

Coada dragonului se repezi în jos, lovind spatele unei femele care

îşi înălţa din nou arcul. Apoi ghearele acestuia îi încleştară gâtul.

Pentru a se amuza, Cian se repezi în spate, lovindu-l pe unul dintre adversari direct în faţă. Când acesta se împiedică, el îl apucă de cap, îşi smulse săgeata din şold şi o înfipse în inima celui care se repezea în direcţia lui, venind dinspre stânga. El se răsuci în direcţia opusă, şi observă că Larkin, care se transformase, înfigea o săgeată în inima celei din urmă creaturi.

— Prin urmare, ăştia au fost toţi? zise Larkin cu respiraţia tăiată. Acesta a fost ultimul?

— După socoteala mea.

— Ultima dată ai numărat perfect. Larkin se ridică, scuturându-se de praf. Al naibii praf. Acum te simţi mai mult tu însuţi?

— Stăpânul lumii. Cian îşi frecă absent şoldul rănit. Pentru că era plin de sânge, el rupse o mânecă a cămăşii. Dă-mi o mână de ajutor, Larkin.

— Vrei să-ţi bandajez fundul?

— Nu e fundul, fraiere.

— Cam tot pe acolo. Larkin se apropie, ca să poată vedea. Dacă e pe aşa, scumpete, lasă-ţi pantalonii în jos.

Cian îi aruncă o privire întunecată, dar îl ascultă.

— Cum crezi că se va simţi Lilith văzând că niciunul dintre grupurile trimise în raid nu se mai întoarce?

— Se va enerva la culme. Cian îşi întinse gâtul pentru a vedea rezultatul muncii lui Larkin. Excelent.

— Te simţi nemaipomenit, nu-i aşa? Pentru o vreme, o să ai o gaură frumuşică în dos.

— În şold.

— Mie mi se pare că e în dos. Îmi sticlesc ochii de foame. E vremea să ne întoarcem, să mâncăm şi să bem ceva. Gata, o să supravieţuieşti. În noaptea asta am făcut o treabă foarte bună, adăugă el, în vreme ce Cian îşi trăgea la loc pantalonii.

— A devenit astfel pe parcurs. Acolo, în vale, s-ar fi putut termina cu totul altfel, Larkin.

Larkin smulse nişte iarbă pentru a-şi şterge sângele de pe palme.

— Nu cred. Nu cred că ar fi putut avea alt rezultat decât cel pe care l-a avut. Acum, dacă nu te doare prea tare dosul, ajută-mă să adun armele astea drăgălaşe şi să le pun alături de proviziile noastre.

— Dă-i pace dosului meu.

Se apucară să adune săbii, arcuri şi săgeţi.

— Sunt convins că partea aceea a corpului tău se va vindeca curând. Dacă nu, Moira o să fie cât se poate de frustrată.

Cian îi aruncă o privire lui Larkin care fluiera o melodie, încărcând armele în ham.

— Eşti un tip amuzant, Larkin. Un tip al naibii de amuzant.

În Geall, Moira plecă de lângă globul de cristal şi se duse la fereastră.

— Parcă spuneau că se duc să verifice bazele, fără a-şi asuma riscuri?

— Au fost neascultători, fu Blair de acord. Dar trebuie să admiţi că lupta a fost straşnică. Iar mingea de foc s-a dovedit eficientă.

— Întârzierea nu trebuie să ne preocupe prea mult. Glenna continuă să-i urmărească, în timp ce ei zboară către bază. O să lucrez la asta. Sunt puţin îngrijorată în ceea ce priveşte efectul pe care l-a avut câmpul de luptă asupra lui Cian.

— S-a luptat cu sine însuşi, zise Hoyt. A învins acel ceva care a încercat să pună stăpânire pe el.

— A făcut-o, spre lauda lui, recunoscu Glenna. Dar a învins cu greu, Hoyt. E ceva la care va trebui să reflectăm. Poate vom realiza o vrajă care-l va ajuta să-l blocheze.

— Nu. Moira vorbi fără să se întoarcă. O s-o facă de unul singur. Va avea nevoie de asta. Oare nu voinţa îl face să fie ceea ce este?

— Cred că ai dreptate. Glenna studie spatele rigid al Moirei. Aşa cum cred că în noaptea asta au trebuit să iasă şi să facă ceea ce au făcut.

— S-ar putea. Sunt în siguranţă, nu?

— Tocmai se pregătesc de aterizare, spuse Blair. Pe frontul de vest e o linişte totală.

— E o linişte de moment, i-o întoarse Moira. Cred că e prudent să spunem că în noaptea asta sunt la adăpost şi e puţin probabil să mai aibă loc un nou raid asupra bazei. Ar trebui să tragem cu toţii un pui de somn.

Îşi urară noapte bună, fiecare luând-o pe drumul său. Dar niciunul dintre ei nu se culcă.

Hoyt şi Glenna se duseră în turn să lucreze. Blair merse în sala de bal, acum pustie, ca să se antreneze.

Moira se duse în bibliotecă, şi luă toate volumele pe care le găsi în legătură cu tradiţiile, legenda şi istoria din Valea Tăcerii.

Ea citi până la ivirea zorilor.

Când adormi, făcută covrig pe canapea, aşa cum i se întâmpla adesea în copilărie, visă despre un mare război între zei şi demoni. O bătălie de un secol şi mai bine. Un război care vărsase sângele luptătorilor din ambele tabere, ajungând să curgă asemenea unui şuvoi.

Şuvoiul se transformă în vale, iar valea luă numele de Valea Tăcerii.

17

— Sinann, tu trebuia sa fii încă în pat.

Cu mâna aşezată pe pântec, Sinann clătină din cap, privind-o pe Moira.

— Nu-l puteam lăsa pe tatăl meu să plece fără a-l conduce. Sau pe tine. Sinann îşi roti privirea prin curte, acolo unde caii, dragonii şi oamenii se pregăteau de drum. Totul va părea gol, când vom rămâne atât de puţini între pereţii ăştia. Ea reuşi să surâdă.

— Ne vom întoarce, iar atunci gălăgia va fi asurzitoare.

— Să mi-i aduci înapoi, Moira. Tensiunea începea să se simtă în privirea şi vocea ei. Adu-mi înapoi pe soţul meu, pe tatăl şi pe fraţii mei.

Moira o prinse pe Sinann de braţe.

— O să fac tot ce-mi va sta în putere.

Sinann apăsă palma Moirei pe pântecul ei.

— Aici e o viaţă. Spune-i lui Phelan că ai simţit cum mişcă copilul lui.

— Aşa voi face.

— O să am grijă de ceea ce a însămânţat şi voi păstra o lumânare aprinsă până vă veţi întoarce. Moira, cum vom afla, cum vom afla dacă voi…

— Veţi afla, promise Moira. Dacă zeii nu vă vor trimite un semn despre victoria noastră, atunci vă vom trimite noi, îţi promit. Acum du-te şi sărută-ţi tatăl, iar eu îi voi săruta pe toţi ai voştri, în numele vostru, atunci când îi voi întâlni.

Moira se duse spre mătuşa ei. Ea puse o mână pe braţul Deirdrei.

— Am discutat cu oamenii pe care-i pot lăsa cu tine. Ordinele mele sunt clare, simple şi trebuie îndeplinite cu precizie. Poarta rămâne ferecată şi nimeni nu va părăsi castelul – nici ziua, nici noaptea – până nu veţi primi veste că lupta s-a încheiat. Mă bazez pe tine, ca şef al familiei mele că vei avea grijă ca aceste ordine să fie îndeplinite. Eşti regentă până în momentul întoarcerii mele sau în eventualitatea morţii mele…

— Oh, Moira.

— În eventualitatea decesului meu, tu vei conduce până la alegerea noului conducător. Moira îşi scoase inelul care aparţinuse mamei ei şi îl puse în palma lui Deirdre. Acesta e un semn al autorităţii tale, în numele meu.

— Voi onora dorinţele tale, ordinele tale şi numele tău. Îţi jur, Moira. Ea apucă strâns mâinile nepoatei ei. Îmi pare rău că ne-am

certat.

— Şi mie.

Cu toate că ochii îi erau umezi din pricina lacrimilor, Deidre reuşi să schiţeze un surâs.

— Cu toate că amândouă considerăm că avem dreptate.

— Avem. Şi nu te iubesc mai puţin din cauza asta.

— Copila mea. Deirdre o îmbrăţişă strâns. Copila mea cea dulce. Fiecare rugăciune pe care o ştiu te va însoţi. Să revii alături de noi. Spune-le fiilor mei că sunt sufletul şi mândria mea.

— Îmi pare rău. Blair atinse umărul Moirei. Totul e pregătit.

— Îmi iau rămas-bun de la tine. Deirdre veni mai aproape, sărutând-o pe Blair pe obraji. Şi am încredere că o să-l fereşti de necazuri pe bătrânul meu.

— Voi face tot ce pot.

— Va trebui s-o faci. Tocmai mă pregăteam să vă spun să aveţi grijă de voi, dar nu acestea sunt vorbele pe care războinicii vor să le audă. Aşa că vă urez să luptaţi cât mai bine.

— Să fii sigură de asta.

Fără pompă sau festivităţi, încălecară pe cai şi pe dragoni. Grupurile gălăgioase de copii erau admonestate de femeile care rămăseseră acasă. Cele mai în vârstă se sprijineau de bastoane sau de braţul celor mai tinere.

Lacrimile străluceau, în vreme ce ele priveau la cei dragi care le lăsau în urmă. Moira ştia că o priveau şi pe ea.

Să mi-i aduci înapoi. Câţi oare aveau în inimă şi în minte această dorinţă disperată? Nu tuturor li se garanta că dorinţa le va fi îndeplinită, dar ea avea să facă – aşa cum îi jurase lui Sinann – tot ce-i va sta în putinţă.

Moira îi făcu semn lui Niall, care urma să conducă forţa terestră. Când acesta strigă să se deschidă porţile, ea ridică sus de tot sabia Geallului şi trimise un arc de foc spre cerul palid al dimineţii.

Călăreţii dragonilor sosiră primii pentru a mobiliza trupele. Proviziile şi armele erau încărcate, iar oamenii se aflau deja pe spinarea dragonilor sau a cailor la sosirea lor. Cei care înaintau pe jos erau flancaţi de cei călare.

Traversară ţinutul şi cerul Geallului.

La primul popas se odihniră şi le dădură apă dragonilor pe care-i călăreau.

— O să beţi ceai, my lady. Ceara veni alături de Moira, afară lângă un pârâu în care se adăpau dragonii.

— Cum? Oh, mulţumesc. Moira luă ceaşca.

— Nu am mai văzut niciodată o asemenea privelişte.

— Nu. Moira continuă să privească dragonii, întrebându-se dacă o să mai vadă vreodată o asemenea privelişte. Tu vei călări alături de

soţul tău, Ceara.

— Aşa voi face, my lady.

— Unde e crucea pe care o purtai? Cea pe care o porţi e din aramă.

— Eu… Ceara duse mâna spre crucea din aramă. I-am lăsat-o mamei. Maiestate, am vrut să fie protejaţi copiii mei în cazul în care…

— Bine că ai lăsat-o. Moira îi prinse încheietura mâinii. Ceara se răsuci, văzând-o pe Blair care se apropia cu paşi mari.

— E vremea să-i rânduim în aer. Animalele sunt odihnite şi adăpate. Proviziile şi armele au fost încărcate, în afara celor pe care le vom lăsa plutonului care va asigura baza aceasta până mâine.

— Trupele din urma noastră trebuie să ajungă înainte de apusul soarelui. Moira privi spre cer. Vor avea suficientă protecţie în cazul în care vremea se va schimba. În mod natural sau altfel.

— E posibil ca Lilith să aibă ascunzători şi câţiva cercetaşi împrăştiaţi în partea aceasta, dar nu e vorba despre ceva la care trupele noastre să nu-i facă faţă. Trebuie să plecăm, Moira. Salturile acestea ca de broască îi fac pe soldaţi să nu se expună şi să nu fie vulnerabili pe timpul nopţii, dar necesită timp.

— Iar noi trebuie să respectăm un orar anume, aprobă Moira. Dă ordinul şi hai să plecăm.

Trecuse binişor de miezul zilei atunci când primii dintre ei ajunseră la destinaţia finală. Pe unde trecea ea în zbor, oamenii se opreau, scoţând chiote de veselie. Îl văzu pe Larkin ieşind din casă şi înălţându-şi capul. Apoi se preschimbă în dragon pentru a se ridica în aer şi a li se alătura.

Moira observă pământul negru al mormintelor proaspete. Larkin se roti în jurul ei, cu o mişcare acrobatică şi rapidă, oprindu-se apoi deasupra dragonului pe care-l călărea Blair. Moira îşi pierdu respiraţia în secunda în care Blair se ridică în picioare pe spinarea dragonului, făcând apoi o săritură în aer. Chiotele de veselie de dedesubt izbucniră asemenea unui tunet în secunda în care Blair ateriză pe spinarea lui Larkin şi îl conduse spre pământ.

Ca la un festival, gândi Moira, în vreme ce ceilalţi călăreţi executau întoarceri demonstrative şi plonjări. Poate că aveau nevoie de spectacol şi de nebunia acestor ultime ore în care domnea lumina zilei. Noaptea avea să sosească în curând.

Moira vru să-şi continue drumul pe propriul ei animal, dar Larkin o luă pe sus şi o învârti.

— Asta nu mă va îndulci, îi zise ea. Mai am ceva de lămurit cu tine. Trebuia să călătoriţi, să adunaţi rapoartele şi să vă protejaţi. Nu să vă duceţi să căutaţi necazuri.

— Am făcut ce trebuia să facem la timpul potrivit. El o sărută. Şi toată lumea e în regulă, nu?

— Chiar este?

— Este. Şi el. Du-te înăuntru. Sunt destui cei care pot avea grijă de animale. Ai avut parte de o călătorie lungă. Blair spune că nu aţi avut probleme pe drum.

— Nu, niciuna. Îl lăsă să o conducă înăuntru.

— Pe foc sfârâia o oală cu tocană, iar mirosul ei, al oamenilor şi al noroiului umplea aerul. Hărţile erau desfăcute pe o masă la care ea îşi închipui că altădată se aduna o familie. La ferestre erau atârnate lucruri ţesute în casă, iar pereţii curaţi fuseseră vopsiţi în alb.

Armele erau aşezate la fiecare uşă şi fereastră.

— Ai o cameră la etaj, dacă vrei să te odihneşti puţin.

— Nu sunt obosită, dar mi-ar folosi nişte whisky dacă există aşa ceva.

— Există.

Ea observă după mimica lui că Blair ajunsese în spatele lor.

— Animalele au fost îngrijite, începu Blair. Proviziile şi armele au fost descărcate. Hoyt se ocupă de asta. Aici care sunt regulile?

— Trupele se culcă în grajduri, în hambar, în porumbar, în afumătoare, dar şi aici. Podul casei e destul de încăpător.

El turnă nişte whisky şi o privi pe Blair, dar ea clătină din cap.

— Saloanele servesc ca arsenal principal, continuă el. Iar noi avem arme stocate în toate clădirile. Oamenii fac cu schimbul, zi şi noapte. Antrenamentele continuă zilnic. Au avut loc raiduri, aşa cum ştiţi, dar niciunul de la sosirea lui Cian şi a mea.

— Aţi avut grijă de asta, nu? întrebă Moira înainte de a bea.

— Am făcut-o şi i-am dat lui Lilith un şut zdravăn în dos. Ieri am mai pierdut un om, unul care fusese rănit în raidul în care Tynan a fost ucis.

Moira privi în paharul cu whisky.

— Mai sunt şi alţi răniţi?

— Da, dar merg. Există un fel de salon care are deschidere spre bucătărie; l-am folosit pentru a-i îngriji pe cei care au avut nevoie.

— Glenna o să arunce o privire şi va aranja lucrurile aşa cum va considera că e cel mai bine. Moira dădu pe gât şi restul de whisky. Ştim cu toţii că în adăposturi nu există suficient spaţiu pentru toate trupele. Sunt aproape o sută în seara asta. Vor sosi aici multe în mai puţin de două zile.

— Prin urmare, ar fi mai bine să ne apucăm să organizăm tabăra.

Era o mândrie, într-un fel, descoperi Moira, să-i vadă pe atât de mulţi dintre oamenii săi – bărbaţi şi femei, bătrâni sau tineri – muncind împreună. Corturile începură să fie montate. Proviziile din căruţe fură descărcate şi depozitate.

— Ai o adevărată armată, îi spuse Glenna, stând alături de ea.

— Sper că într-o bună zi aici vor fi din nou recolte în locul

corturilor. Sunt atât de multe. Mă gândesc că ar fi trebuit să existe un cerc protector.

Glenna se crispă.

— Câinele credincios al lui Lilith a reuşit să protejeze cu ajutorul unui scut întreaga bază. Sper că nu sugerezi că eu şi Hoyt nu ne putem ridica la înălţimea acelui vrăjitor.

— Nu aş gândi niciodată aşa ceva.

— Cercul trebuie să fie unul al naibii de mare ca să le cuprindă, recunoscu Glenna, iar soarele se pregăteşte să apună, aşa că trebuie să ne apucăm de treabă. Am putea să te folosim şi pe tine.

— Speram să faceţi asta.

Alături de Hoyt şi Glenna, Moira parcurse terenul de la un capăt la celălalt adunând săbii şi iarbă, pietricele, bucăţi de pământ pe măsură ce înaintau. În liniştea aceea, Moira percepu primele şoapte ale puterii. Ea rosti descântecul, exact aşa cum îl primise:

— În locul şi la ceasul acesta, noi invocăm puterile ancestrale ca să ne asculte rugăminţile şi să ne protejeze pe toţi cei aflaţi aici. Pe iarbă, piatră şi pământ, aşază protecţia împotriva răului. Numai viaţa în deplinătatea ei poate pătrunde dincolo de cercul acesta şi nimeni altcineva care poate provoca răul. Înăuntrul cercului pe care noi îl vom arunca deasupra, nu va putea pătrunde nici duşmanul, nici arma lui. Noapte sau zi, zi sau noapte, protejează pământul şi aerul cu ajutorul luminii lui. Acum sângele nostru va sigila scutul acesta, iar cercul va înconjura acest teren.

La fel ca Glenna şi Hoyt, Moira îşi crestă palma, folosind un pumnal cu lama lungă şi ascuţită, strângând apoi pământul, iarba şi pietricelele pe care le adunase. Ceva explodă înlăuntrul ei, iar vântul suflă în cercuri largi, lovindu-se de corturi, cântând printre firele de iarbă, biciuind de jur împrejur marginile terenului, printr-un ciclon de lumină.

Odată cu Hoyt şi cu Glenna, ea aruncă jos pământul îmbibat cu sânge, simţind cutremurul iscat sub tălpile ei, în vreme ce trei flăcări prinseră viaţă, ca apoi să se stingă. Cei trei îşi uniră mâinile.

— Răsări şi încercuieşte, strigă ea alături de ei, încercuieşte şi închide şi protejează-ne de toţi duşmanii noştri. Sângele şi focul să se amestece aici în mod liber, aşa cum o vom face şi noi, la fel ca şi firul de praf.

În jurul câmpului se împrăştiară flăcări de culoare roşie. Când cercul fu perfect, flăcările dispărură cu un bubuit de tunet.

Privirea Moirei deveni apoasă, iar vocile la fel de neclare, ca şi cum lumea s-ar fi scufundat brusc sub apă.

Când îşi reveni, era în genunchi. Glenna o apucase strâns de umeri, strigând-o pe nume.

— Mă simt bine. Mă simt bine. A fost, pur şi simplu… a fost atât de

mult… Trebuie să-mi recapăt suflul.

— Nu te grăbi. A fost o vrajă puternică, pentru că am folosit sângele.

Moira privi tăietura din palma ei.

— Totul e o armă, cum spunea Blair. Atâta vreme cât funcţionează.

— Eu aş zice că a funcţionat, interveni Hoyt.

Uitându-se în direcţia lui, Moira îl văzu pe Cian stând dincolo de cerc. Prin pelerina care-l ferea de ultimele raze ale soarelui, ea îi zări ochii şi furia ce se citea în ei.

— Perfect, atunci. Îi vom lăsa pe oameni să instaleze mai departe tabără.

— Sprijină-te de mine, îi spuse Glenna. Eşti albă precum hârtia.

— Nu, n-am să fac asta. Oamenii nu trebuie să mă vadă prăbuşindu-mă tocmai acum. Mă doare puţin stomacul, atâta tot.

În timp ce ea traversa câmpul, Cian se răsuci pe călcâie şi intră grăbit în casă.

El aştepta înăuntru, şi ceva din dispoziţia lui părea că se modificase câtă vreme fusese singur.

— Încerci s-o trimiţi pe lumea cealaltă înainte ca Lilith să aibă ocazia s-o facă? Ce a fost în mintea voastră, când aţi atras-o în magii de felul acesta, atât de puternice.

— Am avut nevoie de ea, zise Hoyt simplu. Nu e uşor să arunci o plasă deasupra unei zone atât de largi. Şi din moment ce te-a ţinut pe tine pe margine, înseamnă că vraja are efect.

Nu numai că îl oprise, dar aruncase electricitate de înaltă tensiune prin trupul lui. Era surprins că nu-i căzuse părul.

— Ea nu e suficient de puternică ca să…

— Nu-mi spune tu ce nu pot, zise Moira. Am făcut ceea ce era nevoie. Nu mi-ai spus exact acelaşi lucru când am îndrăznit să te întreb despre imprudentul tău voiaj în vale? Amândoi am făcut-o deja şi uite că suntem aici, certându-ne în privinţa acestor lucruri, aşa că aş spune că amândoi am făcut o treabă foarte bună. Mi s-a spus că am o cameră la etaj. Ştie cineva cam pe unde ar fi?

— Prima uşă la stânga, i-o trânti Cian.

Când ea urcă, trufaşă, gândi Cian, treptele scării, el înjură. Apoi o urmă.

Ea se aşeză pe scaunul de lângă focul stins, ţinându-şi capul în mâini.

— Capul meu e uşor, şi nu are nevoie de o mutră acră din partea ta. O să-mi revin într-o clipă.

— Mie mi se pare că ţi-ai revenit deja. El turnă apă într-o cupă, ţinând-o apoi suficient de jos ca ea s-o vadă. Bea asta. Eşti albă ca varul.

— Ce constatare drăgălaşă.

— Adevărul e rareori drăgălaş.

Ea se îndreptă de spate, studiindu-l în timp ce-şi bea apa.

— Eşti furios, iar asta e pur şi simplu perfect şi potrivit, fiindcă şi eu sunt cât se poate de furioasă pe tine. Ştiai că sunt aici, dar nu ai coborât.

— Nu, nu am coborât.

— Eşti un mare prost, asta eşti. Crezi că te vei îndepărta cu uşurinţă de mine, că eu te voi lăsa s-o faci. Mai avem câteva zile până să punem capăt chestiei ăsteia, aşa că dă-i înainte, îndepărtează-te de mine. Am să vin pur şi simplu spre tine, până ce vei ajunge cu spatele la zid. Eu n-am învăţat doar să lupt, am învăţat şi să nu lupt curat. O trecu un fior. E frig. Nu mi-a rămas energie după vraja aceea ca să pot aprinde focul.

Cian se îndreptă spre cămin şi, înainte ca el să se aplece după iască, ea îl prinse de mână şi îşi lipi obrazul de palma lui.

Gestul îl făcu fărâme, aşa cum se sparge un geam. Cian o ridică de pe scaun şi o îmbrăţişă pătimaş, sărutând-o. Ea îşi încolăci braţele în jurul lui, fără ruşine.

— Mdaa, acum e mai bine, zise ea, cu respiraţia tăiată. Acum e mult mai cald. Orele mi s-au părut nesfârşite din clipa în care te-am văzut plecând.

— Uite-te la mine. Da, acesta este chipul. El o strânse din nou în braţe, şi ea îşi rezemă capul de umărul lui.

— Ţi-a lipsit chipul meu?

— Da. Nu e nevoie să lupţi murdar când deja te-ai cuibărit în fiinţa mea.

— Ne e mai uşor să ne înfuriem unul pe altul. Doare mai puţin. Ea îşi strânse tare pleoapele preţ de o clipă, apoi se îndepărtă.

— Am adus viola. M-am gândit că poate îţi va plăcea s-o ai, să cânţi la ea. Va trebui să avem muzică, la fel cum va trebui să avem lumină şi hohote de râs şi toate acele lucruri care să ne amintească pentru ce suntem gata să murim.

Moira se duse la fereastră.

— Soarele e pe cale să apună, continuă ea. În noaptea asta te vei întoarce pe câmpul de luptă? Se întoarse să-l privească, deoarece el nu-i răspunse. Te-am văzut mergând acolo împreună cu Larkin, acum două nopţi, şi te-am văzut cum ai fost de unul singur noaptea trecută.

— De câte ori mă duc, devin puţin mai puternic. Nu va fi bine nici pentru mine, dar nici pentru tine ca ceea ce s-a infiltrat în pământul acela să mă transforme.

— În privinţa asta ai dreptate, iar la noapte te voi însoţi. Poţi să-ţi iroseşti timpul contrazicându-te cu mine, Cian, zise ea, în timp ce încerca s-o facă. Am să merg. La urma urmei, Geallul este al meu, aşa cum e şi fiecare centimetru din pământul lui, indiferent ce se află

dedesubt. Nu am mai fost la graniţele acestui loc din copilărie sau doar în vis. Trebuie să-l văd. Aşa că ori voi merge acolo împreună cu tine, ori mă voi duce de una singură.

— Dar vreau să merg! Te rog, te rog, te rog!

Lilith se întrebă dacă nu-i va exploda corpul din pricina scheunatului şi a insistenţelor puştiului.

— Davey, am spus că nu. E prea aproape de Samhain şi e mult prea periculos pentru tine să părăseşti casa.

— Sunt soldat. Faţa lui micuţă se ascuţi, căpătând o expresie feroce. Aşa a spus Lucius. Am sabie.

El scoase din teacă lama mică pe care i-o confecţionase ea după ce el ucisese pe câmp.

— E doar un grup de vânătoare, începu ea.

— Vreau să vânez. Vreau să lupt! Davey tăie aerul cu sabia. Vreau *să ucid.*

— Da, da, da. Lilith îi făcu semn să se îndepărteze. Şi o vei face, dar *după* Samhain. Nu vreau să mai aud o vorbă! Ea rosti ordinul răstindu-se, şi o dâră de roşu îi apăru în albul ochilor. Mi-a ajuns cât m-ai cicălit astăzi. Eşti mult prea tânăr, prea mic. Şi cu asta, basta. Acum du-te în camera ta şi joacă-te cu afurisita aceea de pisică pe care ţi-ai dorit-o atât de tare.

Ochii puştiului străluciră într-o nuanţă de roşu, buzele lui se deschiseră larg şi hidos şi scoase un mârâit.

— Nu sunt prea mic. Urăsc pisica. Şi te urăsc şi pe tine. Ieşi pe uşă ca o furtună, picioarele lui mici tropăind cu furie. Înaintând, îşi învârti sabia cu sălbăticie, înfigând-o în toracele unui servitor-om care nu fu suficient de rapid pentru a se feri din calea lui.

— Fir-ar să fie! Ia uite ce mizerie. Lilith ridică braţele în aer, observând sângele împrăştiat pe pereţi. Băiatul ăsta mă înnebuneşte.

— După părerea mea, are nevoie de o bătaie zdravănă.

Cu chipul livid, Lilith se întoarse spre Lora.

— Ia mai taci! Nu-mi spune tu mie de ce anume are el nevoie. Eu sunt mama lui.

— Bineînţeles. Să nu mă muşti pe mine fiindcă el s-a comportat ca un răsfăţat. Bosumflată, Lora se trânti pe un scaun. Chipul ei se vindecase aproape complet, dar urmele arsurilor o ardeau pe dinăuntru precum o otravă.

Una din mâinile lui Lilith se îndoi, unghiile cu vârfuri roşii semănând cu nişte gheare.

— Poate că tu eşti cea care are nevoie de o bătaie zdravănă.

Ştiind că Lilith putea să ofere mai mult decât o bătaie în starea de spirit în care se afla, Lora ridică din umeri.

— Nu eu am fost aceea care te-am bătut la cap ora trecută, nu-i

aşa? Te-am susţinut în privinţa lui Davey şi acum tu te răzbuni pe mine. Poate că suntem cu toţii nervoşi, dar noi două trebuie să rămânem unite.

— Ai dreptate, ai dreptate. Lilih îşi trecu degetele prin păr. De fapt, mi-a provocat o durere de cap cumplită.

— El, pur şi simplu, reacţionează. E atât de mândru de el însuşi pentru omorul de pe câmp.

— Nu-l pot lăsa să iasă.

— Nu, nu. Lora flutură din mână. Ai procedat absolut corect. Am pierdut un grup de vânătoare şi unul de cercetaşi. Davey nu are ce căuta într-un loc ca acela. Îmi menţin părerea că ar trebui să-i dai o palmă zdravănă pentru felul în care ţi-a vorbit.

— Încă o mai poate primi. Pune pe cineva să ia asta de-aici. Ea făcu un gest vag către trupul servitorului. Apoi asigură-te că grupul de vânătoare va pleca la drum. Poate că în noaptea asta vor avea ceva mai mult noroc şi vor pune laba pe oamenii aceia ciudaţi. Trupele s-au săturat de sângele de oaie.

Oh, încă ceva, zise ea, în clipa în care Lora se pregătea să plece. Aş vrea să mănânc ceva micuţ – ca să mă calmez. Ne-a mai rămas vreun copil?

— O să verific.

— Ceva micuţ, în orice caz. Nu prea am poftă de mâncare în seara asta. Să fie trimis sus, în dormitorul meu. Am nevoie de puţină linişte.

Rămasă singură, Lilith începu să se plimbe prin încăpere ca un leu prin cuşcă. Nervii îi erau întinşi la maximum, recunoştea lucrul acesta. Avea atâtea pe cap, atâtea de multe detalii, responsabilităţi, odată cu ele sosind, în sfârşit, momentul închiderii cercului.

Pierderea trupelor era ceva care o înfuria şi o îngrijora. Dezertorii reprezentaseră o problemă, dar ea trimisese, pe timpul nopţii, câţiva gunoieri care să-i vâneze. Era pur şi simplu de neacceptat ca două plutoane întregi să dezerteze.

Alte capcane din partea oamenilor? se întrebă ea. O costaseră cam scump, dar pe oameni avea să-i coste şi mai scump când ea va termina ce avea de făcut.

Nimeni nu înţelegea tensiunea care o apăsa, greutatea responsabilităţilor ei. Avea lumi de decimat. Destinul o apăsa, iar ea era înconjurată de nebuni şi de incompetenţi.

Acum propria ei comoară, băieţelul ei cel drag, se comporta ca un copil mârâit şi obraznic. Fusese obraznic cu ea, un lucru pe care nu şi-l mai permisese nimeni. Nu ştia dacă să fie mândră sau să se înfurie.

Totuşi, îşi zise ea, arăta atât de drăgălaş şi de feroce când flutura sabia aceea miniaturală. Şi nu-l tăiase el aproape în două pe prostănacul acela de servitor, ieşind apoi în fugă, fără a privi în urmă?

Era enervant, desigur, dar cum să nu se simtă puţin mândră?

Ea ieşi afară şi se opri pentru a simţi cum noaptea alunecă peste trupul ei, înăuntrul ei. Se simţea prizonier în casa asta, bietul Davey! La fel ca şi ea. Dar cât de curând…

Bineînţeles, bineînţeles, ce mamă groaznică era! O să organizeze o vânătoare chiar aici, pe terenurile protejate. Doar pentru ei doi. Asta o să-i stârnească apetitul, o să-i schimbe starea de spirit. Iar Davey are să fie încântat.

Mulţumită de idee, ea reintră în casă şi, păşind peste cadavrul acela însângerat, urcă scara.

— Davey! Unde e băieţelul meu răutăcios? Am o surpriză pentru tine.

Ea deschise uşa camerei şi primul lucru care o izbi fu mirosul. Exista o cantitate considerabilă de sânge pe podea, pe pereţi, pe aşternuturile patului, pe care ea le confecţionase pentru el din mătase regală de culoare albastră.

Bucăţi din trupul pisicii erau azvârlite peste tot. Fusese, îşi amintea, o pisică foarte mare.

Lilith oftă, simţind cum râsul sta gata să izbucnească. Ce temperament avea dragostea ei cea mică.

— Davey, neastâmpăratule. Ieşi de unde te-ai ascuns, altfel s-ar putea să-mi schimb părerea în privinţa surprizei. Îşi dădu ochii peste cap. Ce bătaie de cap era să fii mamă. Nu sunt furioasă, scumpul meu, numai că am avut atât de multe pe cap şi am uitat că noi doi avem nevoie de puţină distracţie.

Ea cercetă camera în timp ce vorbea, încruntându-se în clipa în care nu-l găsi. Când ieşi din nou afară, se simţi cuprinsă de fiorii îngrijorării. În spatele ei, Lora aducea cu ea o femeie, pe care o trăgea de inelul prins în jurul gâtului.

— Nu mai avem copiii, dar asta e micuţă.

— Nu, nu, nu acum. Nu-l găsesc pe Davey.

— Nu e în camera lui? Lora aruncă o privire înăuntru. Se ascunde pe undeva, crezând că eşti supărată pe el.

— Am ceva… Lilith îşi presă pântecul cu palma. Ceva s-a chircit înăuntrul meu. Vreau să fie găsit. Repede.

Organizară o căutare, scotociră conacul, anexele, câmpurile din zona protejată. Tensiunea din pântecul lui Lilith se transformă în nişte noduri sufocante în secunda când descoperiră că poneiul lui lipsea.

— A fugit. A plecat. Oh, de ce nu m-am asigurat că se află în camera lui? Trebuie să-l găsesc.

— Aşteaptă. Aşteaptă, insistă Lora, apucând-o pe Lilith cu putere. Nu poţi risca ieşind în afara zonei protejate.

— E al meu. Trebuie să-l găsesc.

— O să-l găsim. O să-l găsim. Îi vom trimite pe cei mai buni detectivi ai noştri. Îl vom folosi pe Midir. Mă voi duce chiar eu.

— Nu. Luptându-se să-şi recapete calmul, Lilith închise ochii. Nu te pot pune în pericol. Lucius. Găseşte-l pe Lucius şi spune-i să vină în bârlogul lui Midir. Grăbeşte-te.

Îşi răcori sângele şi mintea. Ca să conduci aveai nevoie atât să te aprinzi, cât şi să-ţi păstrezi sângele rece. Avea nevoie de sânge rece pentru a rămâne puternică până când prinţul va fi în siguranţă.

— Mă bazez pe tine, Lucius.

— O să-l găsesc, my lady. Îmi dau cuvântul şi, odată cu cuvântul, sunt gata să îmi dau viaţa ca să-l aduc din nou acasă, în siguranţă.

— Ştiu. Ea îşi puse palma pe umărul lui. Doar în tine am atâta încredere. Adu-mi-l acasă şi tot ceea ce-mi vei cere, va fi al tău.

Ea se răsuci spre Midir.

— Găseşte-l. Găseşte-l în glob pe prinţ.

— Îl caut.

Pe perete se afla un oval mare din sticlă. El reflecta imaginea vrăjitorului îmbrăcat în veşminte de culoare închisă, camera unde el îşi realiza magiile sale întunecate, dar nu şi pe cei trei vampiri care-l supravegheau.

Fumul se despică deasupra sticlei şi se răsuci, făcându-şi loc spre margini. Prin ceaţa acestuia, noaptea începu să prindă contur. Iar în noapte apăru umbra unui puşti care călărea un ponei.

— Oh, acolo, uite-l acolo, ţipă Lilith şi o strânse pe Lora de mână.

— Priveşte cât de bine călăreşte, ce drept stă în şa. Unde se află? Unde anume pe pământul acesta blestemat se află prinţul?

— Pe urmele grupului de vânătoare, îi răspunse Lucius, studiind imaginea dinăuntrul globului. Se îndreaptă spre câmpul de luptă. Cunosc terenul acela, my lady.

— Atunci, grăbeste-te, grăbeşte-te. Copil voluntar, mormăi ea. De data asta, voi asculta sfatul tău, Lora. Când va reveni acasă, va avea parte de o bătaie zdravănă. Păstrează-l în globul acela, Midir. Poţi să mă trimiţi la el sub forma unei iluzii?

— Pretindeţi mai multe magii deodată, Maiestate. Cu veşmintele fâlfâind, el se aplecă deasupra cazanului său, lăsându-şi mâinile să plutească prin aer şi provocând un fum verde-pal. Am nevoie de mai mult sânge.

— Uman, presupun.

Ochii lui scânteiară.

— Acesta ar fi cel mai bun, dar o pot face şi cu sângele unui miel sau al unei capre tinere.

— E vorba despre prinţ, zise ea. Lora, ad-o pe cea care trebuia să-mi fie adusă mie. O poate avea Midir.

Pe întuneric, Davey călărea în viteză. Se simţea puternic şi curajos. Le va demonstra, le va demonstra tuturor că era cel mai mare

războinic care a existat vreodată. Prinţul Sângelui, îşi zise el, zâmbind. O să-i facă pe toţi să-l numească astfel. Chiar şi pe mama lui.

Ea spunea că e mic, dar *nu era aşa.*

Se gândise să ia urma grupului de vânătoare, apoi să se amestece printre ei, cerându-le să-l lase să preia conducerea. Nimeni nu ar îndrăzni să-l ia la întrebări pe Prinţul Sângelui.

Ceva îl îndepărta însă de ei, de aroma celor de o rasă cu el. Ceva puternic şi tentant. El nu avea nevoie să se alăture unui grup de vânătoare, să meargă pe urma lor ca un copilaş. Ei valorau mai puţin decât el.

El voia să urmeze muzica care prindea viaţă în sângele lui şi aroma unei morţi de demult.

Înaintă încet, iar emoţia începu să-i agite trupul. Acolo, în întuneric, exista ceva minunat. Ceva minunat care îi aparţinea.

La lumina lunii, zări câmpul de luptă, iar frumuseţea acestuia îl făcu să tremure, la fel cum se întâmpla atunci când mama lui îi dădea voie s-o posede, iar el o încăleca ca şi cum ea ar fi fost un ponei.

În timp ce senzaţia îl arse pe dinăuntru, observă câteva siluete pe deal. Doi oameni, cugetă el, şi un dragon.

O să-i aibă pe toţi, îi va sfâşia în bucăţi, le va suge sângele şi le va tăia capetele pentru a le arunca la picioarele mamei lui.

Nimeni n-are să-i mai spună vreodată că e mic.

18

Moira simţea o greutate în piept, ca un pumn pregătit să lovească. Respira cu dificultate, dar ea rămase locului, la fel ca şi Cian, la marginea Văii Tăcerii.

— Cum te simţi? întrebă ea.

— Tras. Nu trebuie să mă atingi.

— Cum adică tras?

— Cu lanţuri la picioare, la gât, tras în direcţii opuse.

— Durere.

— Da, dar aceasta e amestecată cu fascinaţia. Şi cu setea. Pot adulmeca sângele din adâncul pământului. E dens şi bogat. Aud bătaia inimii tale, pot să-ţi savurez parfumul.

Cu toate astea, ochii erau ai lui Cian, cugetă ea. Nu erau arzători şi roşii ca în noaptea în care el venise aici împreună cu Larkin.

— Aici vor fi mai puternici decât pe oricare alt teren.

El o privi, dându-şi seama că ar fi trebuit să ştie că ea va înţelege lucrul acesta.

— Vor fi mult mai puternici în locul acesta. Vor fi mai mulţi decât voi. Conduşi de ceea ce hrăneşte acest teren, de puterea pe care o are Lilith asupra lor, moartea nu va avea pentru ei aceeaşi semnificaţie pe care o are pentru voi. Vor veni în valuri fără a se gândi la propria lor supravieţuire.

— Crezi că noi o să pierdem. Că vom muri în locul acesta.

Adevărul, gândi el, o va apăra mult mai mult decât platitudinile.

— Cred că şansele de a învinge se diminuează.

— Poate că ai dreptate. O să-ţi spun ce ştiu despre locul acesta. Ce anume am citit şi care cred că e adevărul în privinţa lui.

Ea privi din nou zona plină de gropi numite *Ciunas*.

— Cu foarte multă vreme în urmă, înainte ca lumile să se separe, fiind doar una, şi nu mai multe, nu existau decât zeii şi demonii. Ambele părţi erau puternice, feroce şi lacome, ambele îşi doreau să domine. Cu toate acestea, zeii, oricât ar fi fost de cruzi, nu omorau demoni pentru a se distra şi a se hrăni.

— Deci exista o deosebire între bine şi rău?

— Trebuia să existe o demarcaţie, chiar dacă ea era singura. Exista un război. S-a dat ultima bătălie. Cea mai sângeroasă, cea mai rea şi cea mai zadarnică, cred eu. Nu a existat nicio victorie. Doar un ocean de sânge care a prins viaţă în locul acesta, formând valea asta nemiloasă. Cu timpul, el s-a retras, astfel că sângele s-a infiltrat în pământ, din ce în ce mai adânc.

— De ce aici? De ce în Geall?

— Cred că în clipa în care zeii au creat Geallul, considerând că va trăi secole de-a rândul în linişte, în prosperitate, valea aceasta a fost preţul. Balanţa.

— În prezent, fiind vorba de plata datoriilor?

— Întotdeauna s-a ajuns la asta, Cian. Acum zeii îi însărcinează pe oameni să lupte contra demonilor care odată, la început, au fost oameni. Vampirul contra ceea ce a reprezentat originea şi prada sa. În locul acesta ori se va echilibra, ori se va prăbuşi totul. Dar Lilith nu înţelege ce va urma dacă ea va învinge aici.

— Vom exploda. Cei ca mine. El aprobă, fiindcă ajunsese la aceeaşi concluzie. În haos nimic nu prosperă.

Moira nu spuse nimic o vreme.

— Acum eşti mult mai liniştit, fiindcă reflectezi.

El scoase un sunet ce păru, oarecum, un hohot de râs.

— Ai dreptate. Dincolo de asta, acesta e ultimul loc din lume unde eu m-aş instala ca să organizez un picnic.

— O să organizăm unul la lumina lunii, după Samhain. Există un loc preferat de mine şi de Larkin. E…

Cu toate că-i ceruse să nu-l atingă, el o prinse de încheietura mâinii.

— Sssst. Ceva…

Fără a scoate un cuvânt, Moira luă o săgeată din tolba prinsă pe spatele ei.

Stând ascuns, Davey rânji, scoţându-şi din teacă nepreţuita sabie. Acum va lupta exact aşa cum se presupune că ar trebui să lupte un prinţ. Va despica, va înfige şi va muşca.

Şi va bea, va bea, va bea.

Se aplecă uşor în şa, pregătindu-se să slobozească un strigăt de război, când Lilith îşi făcu apariţia în faţa lui.

— Davey! În clipa asta schimbă direcţia şi întoarce-te acasă.

Ferocitatea chipului său se transformă într-o ţuguiere copilărească a buzelor.

— Vânez!

— Vei vâna unde şi când spun eu. Nu am timp pentru aiureala asta, pentru grija asta. Am de purtat un război.

Chipul lui se crispa, dând la iveală ridurile încăpăţânării, iar ochii îi scânteiară în întuneric.

— Voi lupta. O să ucid oameni, iar tu nu mă vei mai trata ca pe un copil.

— Eu te-am creat. Nu pot să te desfiinţez. Vei face exact ce am… care oameni?

El făcu semn cu sabia. Întorcându-se şi văzându-i, în pântecul lui Lilith se stârni o teamă autentică. Fără rost, ea vru să apuce frâul, dar

mâna îi trecu prin gâtul poneiului.

— Ascultă-mă, Davey, numai unul dintre ei e om. Bărbatul e Cian. El deţine o putere extrem de mare, e foarte puternic şi foarte bătrân. Trebuie să fugi. Fă-l pe ponei să alerge cât de repede poate. Nu ai de ce să te afli aici. Nu avem de ce să ne aflăm aici în clipa de faţă.

— Mi-e foame. Ochii lui îşi schimbară direcţia, iar limba lui plescăi pe deasupra colţilor. Vreau să-l ucid pe cel mai în vârstă. Vreau să beau din femeia aceea. Sunt ai mei, sunt ai mei. Eu sunt Prinţul Sângelui!

— Davey, nu!

Lovind tare cu călcâiele, el îşi îndemnă poneiul să galopeze înainte.

Totul se petrece atât de repede, gândi Moira. Clipe ce treceau cu viteza vântului. Sclipirea argintie a sabiei lui Cian care era scoasă din teacă, trupul lui care o acoperea asemenea unui scut, călăreţul care se ivi din întuneric, săgeata ei fixată şi pregătită.

Apoi observă că era vorba de un copil, de un băieţel ce călărea pe un ponei solid. Inima ei se opinti, trupul îi zvâcni şi săgeata porni ucigătoare spre ţintă.

Copilul ţipa, urla, mârâia. Un pui de lup plecat la vânătoare.

Lilith se repezi pe urmele poneiului, un demon-femeie din aur şi smaralde, trecând furtunos prin aer, cu mâinile transformate în gheare şi cu colţii strălucindu-i.

Cea de-a două săgeată a Moirei îi străpunse inima, plutind apoi prin aer.

— Ea nu e reală! strigă Cian. Dar el este. Ia dragonul şi pleacă.

Deşi ea apucă cea de-a treia săgeată, Cian o împinse în lături, sărind deasupra poneiului împovărat.

Un puşti, gândi Moira. Un copilaş cu ochi înflăcăraţi şi roşii şi cu colţi ascuţiţi. Creatura flutura o sabie micuţă. Ţipetele lui Lilith străpunseră creierul Moirei precum nişte bisturie de gheaţă în secunda în care puştiul căzu de pe ponei, pe terenul plin de pietre.

Sângera, observă Moira, acolo unde îl juliseră pietrele. Plângea, aşa cum ar face orice copil în clipa în care s-ar răni.

Respiraţia i se opri în semn de negare când Cian înaintă, iar Lilith se agăţă de el cu braţele ei imateriale. Cu inima şi mintea bolnave, Moira lăsă în jos arcul.

Al doilea călăreţ se ivi din întunericul străpuns de raza lunii asemenea unei furii. Acum nu mai era vorba de un copil, ci de un bărbat înarmat pentru luptă, cu sabia lui lată străpungând aerul.

Cian se răsuci pe călcâie, înfruntând provocarea.

Spadele se încrucişară şi se loviră cu putere, sunetul lor prevestitor de moarte răsunând deasupra văii. Cian făcu un salt, trântindu-l pe călăreţ cu o lovitură puternică peste grumaz.

Neputând să ţintească aşa cum se cuvine, Moira aruncă arcul şi

scoase sabia din teacă. Înainte ca ea să alerge pentru a lupta alături de Cian, băiatul se ridică în patru labe, îşi înălţă capul şi o fixă cu ochii aceia scânteietori.

Mârâi.

— Nu. Moira făcu un pas înapoi în vreme ce Davey se ghemui, pregătindu-se să sară. Nu vreau să-ţi fac rău.

— Am să-ţi sfâşii gâtul. Gura lui se deschise larg, iar el se învârti în jurul ei. Şi am să beau, am să beau. Ar trebui să fugi. Cel mai mult îmi place atunci când prada încearcă să fugă.

— N-am să fug. Dar tu trebuie s-o faci.

— Davey, fugi! Fugi în clipa asta!

El întoarse capul spre Lilith, mârâind ca un câine turbat.

— Vreau să mă joc! De-a v-aţi ascunselea. Gata, tu eşti!

— Eu n-am să mă joc. Moira se roti odată cu el, încercând să-l determine să se retragă prin împunsături cu sabia.

În cădere, el îşi pierduse sabia, şi Moira îşi zise că ea şi-o va folosi în cazul în care puştiul se va repezi spre ea. El era neînarmat. Niciun vampir nu era. Colţii îi luceau ascuţiţi gata să sfâşie.

Ea se învârti, ţintind în partea de jos, intenţionând să-l lovească în burtă şi să-l trimită mult în spate.

Forma lui Lilith se îndoi deasupra lui, şuierând.

— Dacă faci una ca asta, am să te ucid. Înainte de asta, am să te jupoi. Lucius!

Lucius îl rănise pe Cian. Amândoi erau plini de sânge. Săriră unul asupra altuia, ciocnindu-se violent în aer.

— Fugi, Davey! strigă Lucius. Fugi!

Davey ezită, şi pe chipul lui apăru o expresie ciudată. Frică, inocenţă, confuzie.

El fugi aşa cum o face un copil, cu genunchii juliţi. Şi prinzând viteză, căpătă o graţie stranie în timp ce alerga în direcţia săbiilor încrucişate.

Aruncând sabia, Moira îşi înălţă arcul. Prea târziu însă. În secunda aceea Davey sări în spinarea lui Cian, atacându-l cu colţii şi cu pumnii. Dacă ar fi tras în momentul acela, săgeata l-ar fi străpuns pe puşti, dar şi pe Cian.

Un pocnet din degete. Trec câteva clipe. Băiatul sare în aer, propulsat de-o explozie sălbatică. El îşi freacă ochii cu palmele şi o strigă, plângând, pe mama lui.

Lilith ţipă iarăşi:

— Lucius, prinţul! Ajută-l pe prinţ. Loialitatea, anii petrecuţi la datorie îl costară. În timp ce Lucius îşi întoarse puţin capul în direcţia lui Lilith, Cian îl dobori cu o lovitură de sabie.

Davey se ridică cu greu în picioare, panica sălbatică oglindindu-se în secunda aceea pe chipul lui.

— Doboară-l, strigă Cian, când Davey o rupse la fugă. Ţinteşte-l.

Clipele se scurseră cu încetinitorul. Ţipetele sălbatice, plânsul nestăpânit răsunară în aerul încărcat. Silueta unui copil care alerga şi sângera, picioarele fiind gata să-i cedeze. Lilith, cu chipul transfigurat din pricina fricii, se postase între copil şi Moira, cu braţele desfăcute în semn de apărare şi implorare.

Moira privi în ochii lui Lilith, şi-şi simţi privirea înceţoşându-i-se. Apoi, îndurerată, ea îşi limpezi privirea clipind şi lansă săgeata.

Ţipătul fu îngrozitor de uman în secunda în care săgeata trecu prin trupul lui Lilith. Ţipătul acela se auzi iar şi iar în secunda în care săgeata îşi continuă drumul, înfigându-se direct şi fără greş în inima creaturii ce altădată fusese un copil care practica cu pasiune surfingul împreună cu tatăl lui.

Apoi rămaseră doar Moira şi Cian la capătul văii străbătută de melodia prin care cerea, lacomă, şi mai mult sânge.

Cian se aplecă şi adună săgeţile.

— Trebuie să plecăm. Cred că deja i-a trimis pe ceilalţi.

— Îl iubea. Vocea Moirei suna straniu şi stins chiar şi pentru propriile ei urechi.

— Dragostea nu aparţine în exclusivitate oamenilor. Trebuie să plecăm.

Cu mintea înceţoşată, Moira încercă să se concentreze asupra lui Cian.

— Eşti rănit.

— Şi nu mă încântă ideea de a lăsa aici şi mai mult sânge. Încalecă.

Moira îşi luă armele înainte de a încăleca pe dragon.

— Ea a fost cea care l-a omorât, dar l-a iubit, zise Moira, în timp ce Cian se urcă rapid în spatele ei şi dragonul îşi luă zborul ducându-i departe de câmpul de luptă.

Glenna îi luă în primire imediat ce reveniră, şi-i conduse în salon pentru a le acorda primul ajutor.

— Nu sunt rănită, insistă Moira, aşezându-se cu greutate. Nu m-a atins.

— Deocamdată aşază-te. Glenna avea treabă cu nasturii lui Cian. Scoate-ţi cămaşa, frumosule, ca să văd ce răni ai.

— Câteva tăieturi şi înţepături. El făcu o clipă cu ochiul, scoţându-şi cămaşa. A fost un bun spadasin, picioarele lui se mişcau foarte repede.

— Eu aş zice că tu ai fost mai bun şi mai rapid. Blair îi oferi o cupă cu whisky. Ai o muşcătură urâtă la umăr, amice. Cum? Tipul acela lupta precum o fetiţă?

— A fost puştiul, zise Moira, înainte ca Cian să poată răspunde. Ea refuză whisky-ul oferit de Blair. Băieţelul lui Lilith, cel căruia ea îi spunea Davey. El s-a repezit la noi, călare pe un ponei şi fluturând o

sabie ceva mai mare decât o jucărie.

— Nu era un băieţel, zise Cian fără menajamente.

— Ştiu ce era. Moira închise ochii.

— Un vampir-copil a făcut toate astea? se interesă Blair.

— Nu. Oarecum enervat, Cian îi aruncă o privire furioasă. Drept cine mă iei? Soldatul – antrenat şi experimentat – trimis, probabil, de Lilith ca să muşte, a făcut asta, excepţie făcând muşcătura zdrenţuită.

— Cum s-o tratez? îl întrebă Glenna. Ca pe o muşcătură făcută de un vampir altui vampir?

— Ca pe orice altă rană. Poţi fi sigură că nu are nevoie de apă sfinţită. O să mă vindec destul de repede, la fel ca şi ceilalţi.

— Aţi riscat prosteşte, mergând acolo, zise Hoyt.

— A fost necesar, îi replică Cian. Pentru mine. Şi vestea cea bună e că, indiferent ce e cu pământul acela, nu mă poate opri să transform în cenuşă un alt vampir. Moira! Cian aşteptă până ce ea deschise ochii şi-l privi. Trebuia să facem asta. Poate că mai veneau şi alţii pe urmele celui pe care ea l-a numit Lucius. Dacă plecam pe urmele copilului, asta mi-ar fi luat ceva timp şi te-aş fi lăsat singură. Faptul că era mic, nu-l făcea mai puţin periculos.

— Ştiu ce era, repetă ea. Era creatura care l-a ucis pe Tynan, cea care a încercat să-l omoare pe Larkin, cea care ne-ar fi ucis pe noi doi dacă ar fi putut. Totuşi, i-am văzut faţa – dincolo de ceea ce era, i-am zărit chipul. Tânăr şi dulce. Am văzut şi chipul lui Lilith, era cel al unei mame, disperată pentru copilul ei. Eu am înfipt o săgeată în trupul lui, în timp ce el îşi striga, plângând, mama. Sunt sigură că orice ar urma de acum încolo, nu poate fi mai rău decât asta. Şi mai ştiu că îi voi face faţă. Ea respiră sacadat. Cred că, la urma urmelor, o să beau whisky-ul acela. Dacă nu vă e cu supărare, îl voi lua cu mine sus. Sunt obosită.

Cian tăcu până când Moira părăsi încăperea.

— Lilith o să încerce să vină după ea. Dacă nu va reuşi să intre în casă fizic, va veni prin intermediul viselor şi al aparıţiilor iluzorii.

Hoyt se ridică.

— O să mă ocup de asta, asigurându-mă că protecţia pe care o avem e suficientă.

— Ea nu o să mă mai vrea acum, murmură Larkin. Pe niciunul dintre noi, adăugă el, privindu-l în tăcere pe Cian. Ea trebuie să se obişnuiască, o vreme, cu asta. Şi o să-i facă faţă, aşa cum a spus.

El se aşeză vizavi de Cian.

— Ai spus că acela cu care ai luptat se numea Lucius?

— Da.

— E cel cu care m-am încăierat şi eu la peşteri. Aş spune că tocmai l-ai distrus pe unul dintre cei mai buni oameni ai lui Lilith. Un fel de general. Lilith va avea o noapte foarte grea din cauza ta şi a Moirei.

— Ca urmare, va fi şi mai înverşunată. I-am distrus sau i-am rănit pe cei care-i sunt cei mai dragi, se va repezi iar asupra noastră însetată de sânge.

— Las-o să vină, zise Blair.

Lilith ar fi venit chiar în secunda aceea acolo, atât de mari îi erau furia şi durerea. Fură necesare şase gărzi şi magia lui Midir pentru a o potoli. Lora îi dădu să bea sânge în care topise nişte calmante.

— O să vă omor pe toţi, pentru asta. Luaţi mâinile de pe mine înainte ca eu să vi le tai şi să le dau hrană lupilor.

— Ţineţi-o! ordonă Lora, turnându-i pe gât lui Lilith încă o porţie de sânge. Nu poţi pleca la baza lor în seara asta. Nu poţi să pleci alături de armată şi să-i ataci. Tot ce-ai muncit şi ai plănuit ar fi zadarnic.

— Totul e pierdut. Ea l-a străpuns cu săgeata. Ea îşi dădu la iveală colţii, înfigându-i într-una din mâinile care o ţineau nemişcată. Ţipetele ei se amestecară cu urletele celui rănit.

— Dacă îi veţi da drumul, o să vă tai şi altceva, nu doar mâna, îi avertiză Lora. Nu mai putem face nimic pentru el, iubirea mea, draga mea.

— E un vis. E doar un vis. Lacrimi însângerate se prelinseră pe chipul lui Lilith. Nu poate fi mort.

— Gata, acum, gata. Făcându-le semn celorlalți să se îndepărteze, Lora o îmbrățișă pe Lilith.

— Plecaţi. Cu toţii. Ieşiţi!

Lora se aşeză pe podea, legănând-o pe Lilith, alintând-o în braţele ei, în vreme ce lacrimile lor se amestecau.

— El era comoara mea, zise Lilith, plângând.

— Ştiu. Ştiu, şi a mea.

— Vreau ca poneiul să fie găsit. Vreau să fie tăiat în bucăţi.

— Aşa o să facem. Acum linişteşte-te.

— El voia doar să se joace. Căutând alinare, Lilith îşi cuibări capul pe umărul Lorei. Peste numai câteva zile, i-aş fi oferit absolut totul. Şi acum… O s-o jupoi de vie şi o să-i torn sângele într-o cadă din argint ca să mă îmbăiez în el, Lora. Jur.

— O să ne îmbăiem împreună, bând din dezertorul acela adus de Lucius.

— Lucius, Lucius. Lacrimile şiroiau acum nestăvilite. Şi-a pierdut eternitatea încercând să-l salveze pe Davey al nostru. O să-i înălţăm o statuie, o să le ridicăm amândurora o statuie. Am să macin oasele oamenilor şi o s-o construiesc din pulberea rezultată.

— Ei vor fi nespus de mulţumiţi. Vino cu mine. Trebuie să te odihneşti.

— Mă simt atât de slăbită, atât de obosită. Ajutată de Lora, reuşi să

se ridice în picioare. Asigură-te că toţi oamenii care au mai rămas vor fi executaţi şi goliţi de sânge. Nu, nu, torturaţi şi goliţi de sânge. Cu încetinitorul. Vreau să le aud ţipetele în timp ce dorm.

Moira nu visă. Căzu într-un gol şi pluti acolo. Lui Hoyt trebuia să-i mulţumească pentru ceasurile acelea de linişte, îşi zise, atunci când se trezi. Ore de linişte în care nu văzuse chipul unui copil care se amesteca, ca prin ceaţă, cu cel al unui monstru.

Acum erau multe de făcut. Lunile de pregătire se comprimau acum în zile, care puteau fi calculate după numărul orelor. În vreme ce regina vampirilor era în doliu, cea a Geallului trebuia să îndeplinească tot ce era de făcut cât mai repede posibil.

Moira se ridică şi îl văzu pe Cian care stătea pe scaun, lângă foc.

— Nici nu s-au ivit bine zorii. Poţi să mai dormi o vreme, zise el.

— Am dormit destul. Câtă vreme m-ai vegheat?

— Eu nu socotesc timpul. Ea dormise profund, iar el nu socotise timpul, ci îi numărase bătăile inimii.

— Rănile tale?

— Se vindecă.

— Ai fi putut avea mult mai puţine, dar am dat dovadă de slăbiciune. De-acum încolo n-am s-o mai fac.

— Ţi-am spus să pleci. Nu ai avut încredere că mă pot lupta cu ei, deşi unul avea jumătatea înălţimii mele. Chiar mai puţin de atât.

Ea se lăsă pe spate.

— Inteligent din partea ta să transformi chestia asta într-o problemă legată de încrederea pe care o am eu în capacitatea ta de a lupta, lăsând la o parte lipsa coloanei mele vertebrale.

— Dacă ai fi avut mai puţină coloană vertebrală şi mai multă raţiune, ai fi plecat în momentul în care ţi-am spus s-o faci.

— Aiurea. Timpul pentru fugă s-a scurs de mult, iar eu nu te-aş părăsi niciodată. Te iubesc. Ar fi trebuit să-l străpung cu sabia, imediat. În loc să fac asta, am ezitat, încercând să-l îndepărtez, astfel încât să nu fiu eu cea care-l omoară. Momentul acela de slăbiciune ne-ar fi putut costa pe amândoi. Crede-mă, n-am să mă mai port niciodată aşa.

— Şi vina aceea nejustificată pe care, de asemenea, ai simţit-o?

— S-ar putea să mai dureze o vreme, dar n-are să mă împiedice. Ne-au mai rămas doar două zile. Două zile. Ea privi spre fereastră. E linişte. Ceasurile acestea dinaintea ivirii zorilor sunt liniştite. Ea a omorât un copil şi a ajuns să iubească creatura în care l-a transformat.

— Da. Dar asta nu înseamnă că nu mai există nişte monştri.

— Două zile, repetă ea, aproape în şoaptă. Ceva din adâncul ei se pregătea deja să moară. Tu o să pleci când toate astea se vor termina, fie că vom câştiga, fie că nu. N-am să te mai văd niciodată, n-am să te

mai mângâi, n-am să mă mai trezesc şi să te văd cum stai acolo, în întuneric, păzindu-mă.

— O să plec, asta fu tot ce rosti el.

— Poţi veni să mă îmbrăţişezi acum, înainte de răsăritul soarelui?

El se ridică, veni să se aşeze alături de ea, şi o îmbrățișă. Capul ei se rezemă de umărul lui.

— Spune-mi că mă iubeşti.

— Aşa cum n-am iubit pe altcineva, zise el, sărutând-o.

— Mângâie-mă. Gustă-mă. Ea îşi schimbă poziţia, întinzându-se deasupra lui, cu trupul înfiorat de dorinţă. Gustă-mă.

Ce altceva putea face? Ea îl încercuise, stimulându-i simţurile, alimentându-i dorinţele până ce acestea explodară. Ea îi trase capul între sânii ei.

— Ia mai mult. Mai mult, din ce în ce mai mult.

Gura ei era fierbinte şi disperată. Scoţându-şi hainele, îi contură maxilarul cu muşcături îndrăzneţe în timp ce respiraţia îi deveni sacadată.

În clipa aceea era plină de viaţă, plină de pasiune şi simţurile îi erau stârnite până la durere. Cum ar fi putut ea să renunţe la aşa ceva? Dragoste, pasiune, *viaţă*.

Dacă destinul ei era să moară în război, îl va accepta. Dar cum să trăiască – zi după zi, noapte după noapte – fără propria-i inimă?

Ea îl încălecă, luându-l în adâncul ei, şoldurile unduindu-se, în timp ce se străduia să simtă mai mult, să ia mai mult. Să descopere şi mai mult.

Ochii ei strălucitori se oglindeau în ai lui. Apoi ea se aplecă spre el şi părul ei lung îi învălui pe amândoi.

— Iubeşte-mă, zise ea.

— Asta fac.

Degetele i se afundară în şoldurile ei, iar ea îl duse pe culmile plăcerii. Strigând, ea îşi cobori gâtul în dreptul buzelor lui, lipindu-şi carnea moale, prin care pulsa sângele, de buzele lui.

— Transformă-mă.

Lui nu-i stătea în putere să oprească curgerea aceea, care ţâşnea din adâncul lui, fierbinte, puternică, tulburătoare, înăuntrul ei. Tremurând, ea îşi oferi gâtul gurii lui.

— Fă-mă ceea ce eşti tu. Oferă-mi şansa de a fi veşnic alături de tine.

— Încetează. Trupul lui se cutremură şi el o împinse la o parte, cu o forţă care aproape că o trânti pe podea. Ai folosi ceea ce sunt împotriva mea?

— Da. Pieptul ei era ars de lacrimile ce i se ghiceau în glas. Împotriva a orice, a oricui. De ce să descoperim asta numai ca s-o pierdem mai apoi? Două zile, doar două zile au mai rămas. Vreau mai

mult.

— Nu există mai mult.

— Ar putea exista. Lilith şi-a iubit creaţia. Am văzut lucrul acesta. Tu mă iubeşti, iar eu te iubesc pe tine. Prin transformare, nu vom schimba lucrul acesta.

— Nu ştii nimic despre asta.

— Ba da. Ea îl apucă de mână în clipa în care el coborî din pat. Am citit absolut totul. Cum am putea să ne întoarcem, pur şi simplu, spatele, văzându-ne mai departe de drum? De ce să mor pe câmpul de luptă şi să nu fiu omorâtă de mâna ta? Dacă mă transformi, nu va fi vorba de o moarte în adevăratul sens al cuvântului.

El oftă şi îşi eliberă mâna. Cu o blândeţe pe care ea nu o vedea şi în ochii lui, Cian îi prinse faţa în palme.

— Indiferent ce ai spune, răspunsul e nu.

— Dacă mă iubeşti…

— Un biet truc feminin, propoziţia asta. Dacă te-aş iubi mai puţin, poate că aş face exact ceea ce-mi ceri. Am mai făcut-o şi înainte.

El se duse la fereastră. Zorii se iviseră, dar nu era nevoie să tragă perdelele, căci odată cu dimineaţa sosise şi ploaia.

— Cândva, cu multă vreme în urmă, am ţinut la o femeie. Şi ea m-a iubit sau a iubit ceea ce credea că eram eu. Am transformat-o, fiindcă voiam să o păstrez. Se întoarse din nou pe pat, acolo unde Moira îngenunchease, plângând în tăcere. Ea era frumoasă, amuzantă şi deşteaptă. Formam un cuplu reuşit. Şi cred că aşa am fost vreme de un deceniu, până când a fugit.

— Nu se va întâmpla la fel.

— Omora de două ori mai mult decât mine. Cel mai mult îi plăceau copiii. Era frumoasă, amuzantă şi deşteaptă – iar transformarea n-o schimbase câtuşi de puţin. Imediat ce s-a transformat în ceea ce eram eu, a pus acele calităţi în slujba unor răutăţi senzaţionale.

— Eu niciodată n-aş fi în stare…

— Ai fi, zise el sec. Şi cu siguranţă ai face-o. N-am să transform cea mai strălucitoare lumină a vieţii mele într-un monstru. Nu, n-am să te fac niciodată asemenea mie.

— Eu nu văd în tine un monstru atunci când te privesc.

— Aş deveni iarăşi, făcând una ca asta. Nu te-aş transforma doar pe tine, Moira. Vrei să mă condamni din nou?

Ea îşi presă ochii cu palmele.

— Nu, nu. Atunci rămâi. Ea îşi lăsă mâinile să-i cadă. Rămâi alături de mine, aşa cum suntem. Sau ia-mă cu tine. Îndată ce Geallul va fi în siguranţă, aş putea să-l las în mâinile unchiului meu sau…

— Şi ce? Să trăieşti alături de mine în întuneric? Eu nu-ţi pot oferi copii. Nu-ţi pot oferi o viaţă adevărată, din niciun punct de vedere. Cum te vei simţi peste zece, douăzeci de ani, când tu vei îmbătrâni, iar

eu nu? Când te vei uita în oglindă şi vei vedea în înfăţişarea ta ceea ce nu vei vedea niciodată în a mea? Deja am furat aceste săptămâni. Trebuie să-ţi ajungă.

— Dar pentru tine sunt suficiente?

— Au fost mai mult decât am avut vreodată sau decât mi-am închipuit că pot avea. Eu nu pot fi bărbat, Moira, nici măcar pentru tine. Dar mă pot simţi rănit, iar tu mă răneşti în clipa asta.

— Îmi pare rău, îmi pare rău. Mă simt ca şi cum în adâncul meu totul se năruieşte. Nu aveam dreptul să-ţi cer aşa ceva, ştiu. O ştiam chiar din prima clipă. Ştiam că era un gest egoist şi o greşeală. Şi o dovadă de slăbiciune, adăugă ea. Am jurat că nu voi mai fi niciodată slabă. Ştiu că nu e posibil. Ştiu că nu se poate. Ceea ce nu ştiu e dacă tu mă vei putea ierta.

El veni şi se aşeză alături.

— Femeia pe care am transformat-o nu a ştiut ce sunt eu până în momentul transformării. Dacă ar fi ştiut, ar fi fugit, ţipând cât o ţineau puterile. Tu ştii ce sunt. Mi-ai cerut-o fiindcă eşti om. Dacă eu nu trebuie să-ţi cer iertare pentru ceea ce sunt, atunci nici tu nu trebuie să-mi ceri să te iert pentru ceea ce eşti.

19

O mare parte din zi, Moira lucră alături de Glenna la formarea, şlefuirea şi fermecarea mingilor de foc. La intervale de o oră şi ceva, doi sau trei oameni veneau în turn şi le cărau de acolo pe cele terminate pentru a le stoca în grămada de afară.

— Nu am crezut niciodată că voi spune una ca asta, începu Moira la capătul celei de-a patra ore, dar magia poate fi plictisitoare.

— Hoyt ar spune că ceea ce întreprindem noi aici se apropie la fel de mult atât de ştiinţă, cât şi de magie. Glenna îşi şterse obrazul transpirat cu braţul. Pot fi atât plictisitoare, cât şi un adevărat iad. Cu toate astea, faptul că lucrezi alături de mine micşorează mult durata şi creşte randamentul. Hoyt se va ocupa toată ziua, împreună cu Cian, de hărţi şi de strategii.

— Ceea ce este, probabil, la fel de plictisitor.

— Pariez că e mult mai plictisitor.

Încă o dată, Glenna se duse la mingile grele pe care le confecţionaseră, ţinând mâinile întinse şi privirea concentrată asupra lor, în timp ce rostea un descântec. Din locul unde se afla la masa de lucru, Moira observă că pentru folosirea constantă a puterii trebuie să plătească. Cearcănele de sub ochii verzi ai Glennei păreau să se adâncească cu fiecare ceas. Şi de fiecare dată când roşeaţa apărută pe obrajii ei, datorită căldurii insuportabile, dispărea, ea arăta din ce în ce mai palidă, mai trasă la faţă.

— Ar trebui să faci o scurtă pauză, spuse Moira, în clipa în care Glenna completă rândul. Ia puţin aer, mănâncă ceva.

— Vreau să termin lotul, dar o să iau un minut de pauză mai întâi. Aici duhneşte a sulf. Ea merse la fereastră, aplecându-se în afară pentru a inspira aerul rece şi proaspăt. Oh. Ce privelişte frumoasă, Moira, vino să vezi dragonii zburând în cercuri deasupra corturilor.

Moira se duse pentru a-i urmări pe dragoni. Majoritatea aveau călăreţi care-i antrenau în vederea plonjării şi a schimbării direcţiei la comandă. Învăţau foarte repede şi ofereau un spectacol strălucitor pe cerul acoperit de nori.

— Ţi-ai dori să le poţi face o fotografie sau cel puţin să-i desenezi.

— O să-mi petrec următorii zece ani desenând şi pictând ceea ce-am văzut în decursul ultimelor luni.

— O să-mi lipseşti atât de mult atunci când toate astea se vor sfârşi, iar tu nu vei mai fi aici.

Înţelegând-o, Glenna îi înconjură umerii cu braţul şi o sărută.

— Ştii bine că în cazul în care vom găsi o cale să venim aici, o vom

face. O să te vizităm. Avem cheia, avem intrarea principală şi dacă ceea ce am făcut aici nu va primi binecuvântarea zeilor, atunci nimic altceva nu o va primi.

— Ştiu. Oricât de groaznice au fost, din multe puncte de vedere, ultimele luni, voi mi-aţi dăruit enorm. Tu, Hoyt, Blair. Şi…

— Cian.

Moira rămase cu ochii la dragoni.

— El nu va mai veni în vizită, fie că va avea sau nu binecuvântarea zeilor.

— Nu se ştie.

— Nu o va face, chiar dacă va avea posibilitatea, nu se va întoarce la mine. Mor câte puţin, îşi zise Moira, cu fiecare oră, cu fiecare zi. Am ştiut-o întotdeauna. Faptul că vrei altceva nu schimbă ceea ce există sau ce ar putea exista. Acesta este unul dintre lucrurile despre care mi-a vorbit Morrigan, legat de timp şi de cunoaştere. Să-mi folosesc, în aceeași măsură, inima şi mintea. Atât mintea, cât şi inima mea sunt conştiente că noi doi nu putem fi împreună. Dacă vom încerca, asta ne va sfâşia, până ce niciunul dintre noi nu va reuşi să supravieţuiască. Am încercat să neg asta, acoperindu-mă de ruşine şi rănindu-l pe el.

— Cum?

Înainte ca Moira să-i poată răspunde, Blair intră în fugă în încăpere.

— Ce se petrece? O mică şuetă între fete? Care-i subiectul? Moda, mâncarea sau bărbaţii? Oh, oh, adăugă ea în clipa în care ele se întoarseră, şi ea le văzu feţele, precis e vorba despre bărbaţi. Şi eu care nu am adus nişte ciocolată să vă servesc. Ascultaţi. O să vă las în pace, dar voiam să vă anunţ că ultimele trupe care trebuie să sosească au fost zărite. Vor fi aici în mai puţin de o oră.

— Asta e o veste bună. Mai stai o clipă, de acord? o întrebă Moira. Trebuie să afli şi tu ceea ce mă pregăteam să mărturisesc. Amândouă v-aţi dovedit devotamentul în toată povestea asta. Aţi fost cele mai bune prietene pe care le-am avut şi le voi avea vreodată.

— Vocea ta e foarte solemnă când vorbeşti despre asta, Moira. Ce ai făcut? Te-ai decis să te dai de partea întunericului şi să te aliezi cu Lilith?

— Cam aşa ceva. L-am rugat pe Cian să mă transforme.

Blair veni mai aproape.

— Nu văd nicio muşcătură pe gâtul tău.

— De ce nu sunteţi furioase sau măcar surprinse?

— Cred, zise Glenna încet, că, dacă aş fi fost în locul tău, aş fi procedat la fel. Ştiu că mi-aş fi dorit-o. Dacă vom scăpa cu bine din povestea asta, Blair şi cu mine vom pleca împreună cu bărbaţii noştri. Tu n-o poţi face. Ai vrea să te judecăm pentru că ai încercat să găseşti o cale de a schimba asta?

— Nu ştiu. Poate că era mai simplu dacă o făceaţi. Am folosit sentimentele pe care le are faţă de mine ca pe nişte arme. L-am rugat, până la a-l implora – să mă transforme în ceea ce este el.

— El te-a refuzat, ceea ce nu-mi lasă nicio îndoială vizavi de ce reprezinţi tu pentru el.

— Mă simt mult mai bine ştiind că ar fi fost, pur şi simplu, la fel de nefericit şi singur cum m-am simţit eu ori de câte ori era obligat să plece.

— Am spus asta ca să simplific lucrurile, îmi pare rău că te păcăleşti în privinţa asta. Sincer.

— Ah, în fine, poate că voi avea noroc şi voi muri în timpul luptei de mâine-seară. În felul acesta, nu voi mai fi nici nefericită, nici singură.

— Gândirea pozitivă. Asta e soluţia. În loc de ciocolată, Blair îi dărui o îmbrăţişare.

Era important, Moira ştia lucrul acesta, ca ultimele trupe să fie întâmpinate de regină. Ea se plimbă printre corturi în lumina amurgului, la fel cum procedară şi ceilalţi membri ai familiei regale. Încercă să vorbească cu cât mai mulţi oameni posibil. Era îmbrăcată asemenea unui războinic. Pelerina îi era prinsă cu o broşă simplă sub formă de inel, şi la şold avea sabia Geallului.

Reveni în casă mult după căderea serii, deoarece urma să aibă loc ultima întâlnire a cercului său în vederea stabilirii strategiei.

Se adunaseră deja cu toţii în jurul mesei lungi. Doar Larkin rămăsese în picioare şi privea încruntat focul din cămin. Ceva nou, îşi zise ea, simţind un fior slab. Încă ceva.

Moira îşi desfăcu pelerina, studiind chipurile celor pe care ajunsese să-i cunoască atât de bine.

— Ce fel de planuri puneţi la cale de e Larkin atât de îngrijorat?

— Stai jos, îi spuse Glenna. Eu şi Hoyt am găsit ceva. Dacă funcţionează, continuă ea, în vreme ce Moira se îndrepta spre masă, o să câştigăm.

Pe măsură ce Moira asculta, micul fior se transformă într-un sloi de gheaţă. Atât de multe riscuri, se gândi ea, atâtea ciocniri şi atâtea posibilităţi să dai greş. Mai ales în ceea ce-l privea pe Cian.

Moira îl privi şi-şi dădu seama că el luase deja o hotărâre.

— Povara cea mai grea apasă pe umerii tăi, îi spuse ea. Timpul… parcă ar expira peste câteva clipe.

— Apasă pe umerii tuturor. Am ştiut cu toţii la ce ne înhămăm.

— Niciunul dintre noi nu trebuie să rişte mai mult decât ceilalţi, interveni Larkin. S-ar putea să-l sacrificăm pe unul dintre noi fără să fie nevoie, fără…

— Tu crezi că mi-e uşor să propun aşa ceva? vorbi Hoyt în şoaptă.

Mi-am pierdut o dată fratele, apoi l-am regăsit. Am regăsit mai mult decât a avut vreodată, vreunul dintre noi. Acum, făcând asta, făcând ceea ce sunt însărcinat să fac, ar fi posibil să-l pierd din nou.

— Nu aveţi pic de încredere în abilităţile mele, după câte văd. Pe masă se afla o cană de metal. Cian o ridică, pregătindu-se să toarne berea. După toate aparenţele, faptul că am supravieţuit mai mult de nouă sute de ani nu reprezintă un punct forte în C.V.-ul meu.

— Eu te-aş angaja, zise Blair, ridicându-şi cupa. Mda, e riscant, sunt mulţi paşi, multe posibilităţi, dar, dacă va funcţiona, atunci ar fi formidabil. Îmi închipui că te-ai descurca. Îşi ciocni cupa de a lui Cian. Prin urmare, votez pentru.

— Eu nu sunt strateg, începu Moira. Iar magia mea e una limitată. Poţi face aşa ceva? îl întrebă ea pe Hoyt.

— Cred că e posibil. El o apucă pe Glenna de mână.

— De fapt, ideea am extras-o dintr-o declaraţie pe care ai făcut-o tu, mai demult, la castelul din Geall, îi zise Glenna. Şi vom folosi simbolurile Geallului. Pe toate. O să fie o magie puternică şi cred că vom avea nevoie de sânge ca să reuşească.

— Cred că avem mai multă putere decât Midir. Hoyt cercetă feţele celor din jur. Împreună, îl distrugem, la fel ca şi pe ceilalţi.

Moira se întoarse spre Cian.

— Dacă ai rămâne în urmă? Un semnal pentru tine, pentru noi toţi, imediat ce toţi paşii au fost parcurşi…

— Sângele lui Lilith pe câmpul de luptă e esenţial. Trebuie, cel puţin, să fie rănită, de unul dintre noi şase. Iar Lilith îmi aparţine, zise Cian direct. Fie că reuşesc, fie că nu, ea e a mea. Pentru King.

Pentru King, îşi zise Moira, şi pentru el însuşi. Şi el fusese odată inocent. Şi el fusese o victimă. Ea vărsase sângele lui, hrănindu-l cu al ei. În clipa de faţă, ceea ce-şi împărtăşeau ei putea fi ceva vital pentru supravieţuirea speciei umane.

Ea se ridică, apăsată de acest gând, şi se îndreptă spre Larkin.

— Voi aţi luat deja o hotărâre. Ea privi din nou spre cei patru aşezaţi în jurul mesei. Patru din şase, deci se va proceda aşa cum aţi plănuit, indiferent cum vom vota eu şi Larkin. Dar cel mai bine ar fi să fim uniţi. Dacă cercul e de acord, fără fisuri, fără îndoieli – îl luă pe Larkin de mână – va fi mai bine.

— În regulă. În regulă. Larkin aprobă.

— Prin urmare, suntem de acord.

— Putem revedea totul încă o dată. Moira se întoarse la masă. Detaliile şi acţiunile, ca apoi să transmitem planul liderilor plutoanelor.

Va fi asemenea unui dans barbar şi însângerat, se gândi Moira. Sabia, sacrificiul şi magia interpretându-şi melodia. Şi sângele, desigur. Sângele era nelipsit.

— Deci, primele pregătiri vor avea loc mâine dimineaţă. Ea se ridică, turnând şi înmânând fiecăruia câte o cupă mică cu whisky. Apoi fiecare îşi va îndeplini partea lui şi, cu voia zeilor, vom încheia povestea asta, luptând cu ajutorul simbolurilor Geallului. În fine, în cinstea noastră, iar ei ducă-se în iad.

În timp ce ei beau, Moira aduse instrumentul.

— Vrei să cânţi? îl întrebă ea pe Cian. Muzica trebuie să fie prezentă. Vom asculta muzică, trimiţând-o afară, în noapte, în speranţa că ea o va auzi şi va tremura.

— Tu nu cânţi, începu Hoyt.

Cian se simţi oarecum straniu, stând jos şi testând corzile instrumentului pentru a-i găsi tonul potrivit.

— Ce e chestia aceea? se miră Blair. E un soi de violină cu gută?

— Ei bine, e un soi de predecesor. El începu să cânte, încet, simţind că se întoarce din război către muzică. Senzaţia aceea stranie dispăru datorită acelor note calme, obsedante.

— E frumos, zise Glenna. Seamănă cu bătaia lentă a unei inimi. Nu putu rezista şi se duse să aducă hârtie şi mangal pentru a-l desena pe Cian cântând.

Afară, fluierele şi harfele începură a cânta, amestecându-se cu melodia interpretată de Cian.

— Ai talent, îi zise Larkin lui Cian, după ce glasul notelor se stinse. Şi un suflet dedicat muzicii, acesta e adevărul. Oare cum ne-am simţi după o bucată ceva mai vioaie?

Larkin îşi luă fluierul şi începu o melodie mai veselă, astfel că acele unde melancolice se topiră, lăsând loc bucuriei. De afară se auzea şi mai puternic muzica, tobele şi fluierele, iar Cian îşi potrivi melodia şi ritmul. Scoţând un strigăt rapid de aprobare, Larkin începu să danseze. Moira aplaudă, marcând ritmul.

— Haide. Aruncându-i fluierul lui Blair, Larkin o prinse pe Moira de mâini. Haide să le arătăm oamenilor ăştia cum dansează geallienii.

Râzând, Moira îşi potrivi pasul cu al lui. Cian îşi dădu seama că e un step irlandez cel pe care îl dansau cei doi verişori. Paşi rapizi, umeri nemişcaţi, totul debordând de energie. El se aplecă deasupra instrumentului, surâzând, în timp ce umbrele şi lumina focului se jucau pe chipul său.

— Nu o să-i lăsăm să ne ia ce avem mai bun. Hoyt o ridică cât ai clipi pe Glenna în picioare.

— Nu sunt în stare să fac aşa ceva.

— Bineînţeles că eşti. Ai ritmul în sânge.

Scândurile podelei răsunară de tropotul cizmelor. Totul se revărsa în noapte: dansul, melodia, râsul. Era un gest, gândi Cian, atât de omenesc ca ei să-şi exprime bucuria, gustând fiecare picătură a acesteia.

Şi iată-l pe fratele lui, vrăjitorul, care punea mare preţ atât pe demnitate, cât şi pe puterea lui, învârtindu-se împreună cu vrăjitoarea lui roşcată şi sexy care chicotea asemenea unei fetişcane, străduindu-se să păşească corect. Ea, vânătorul de demoni, gata oricând să-ţi dea un pumn în faţă şi un şut în dos, amesteca oarecum hip-hopul secolului douăzeci şi unu cu dansul folk, făcându-l să surâdă pe cowboy-ul ei dansator.

Iar regina Geallului, loială, devotată, purtând greutatea propriei lumi, era îmbujorată şi strălucitoare din pricina simplei plăceri a muzicii.

Poate că mâine aveau să moară, dar în seara asta dansau. Lilith cu toţi eonii ei, cu toată puterea şi ambiţia ei, nu avea să-i înţeleagă niciodată. Şi magia lor, lumina lor, poate că-i va ajuta să treacă peste ziua care urma.

Pentru prima dată el avu convingerea fie că supravieţuia, fie nu – că specia umană va triumfa. Nu putea fi nimicită – nici măcar de ea însăşi. Cu toate că el o văzuse, prea des, străduindu-se.

Existau prea mulţi alţi asemenea celor cinci, gata să lupte, să asude şi să sângereze.

Cian continuă să cânte, în vreme ce Hoyt luă o pauză suficient de lungă pentru a bea o cupă de bere.

— Trimite-i-o ei, îi şopti Cian.

— Uită-te la Glenna mea, dansează de zici că s-a născut pentru aşa ceva. Hoyt clipi, încruntându-se. Ce spuneai?

Cian îl privi, fără a mai zâmbi, deşi muzica pe care o interpreta era la fel de veselă precum un cintezoi.

— Trimite-i muzica lui Lilith, trimite-o în văzduh, aşa cum a spus Moira. Poţi să faci asta. Hai s-o enervăm.

— Atunci aşa vom face. Hoyt îşi întinse palma pe umărul lui Cian. Exact aşa vom face.

Puterea vrăjii încălzi umărul lui Cian, el continuând să cânte, iar şi iar.

În întuneric, Lilith privea cu atenţie la trupele sale care se înfruntau într-o nouă luptă de antrenament. Cât cuprindea cu privirea – iar ochii ei erau suficienţi de abili –, vampirii, cei care erau pe jumătate vampiri, servitorii-oameni se desfăşurau într-o armată pe care ea o construise în decursul câtorva sute de ani.

Mâine, îşi zise ea, vor năvăli asupra oamenilor asemenea unei hoarde şi valea va deveni un lac de sânge.

Iar ea o va îneca acolo pe târfa aceea care-şi spunea regină, pentru ce-i făcuse lui Davey.

Lora veni lângă ea, şi cele două se prinseră de talie.

— Cercetaşii s-au întors, îi spuse Lora. Am decimat inamicul în

proporţie de trei la unu. Midir e pe drum, aşa cum ai ordonat.

— De aici priveliştea e una grozavă. Lui Davey i-ar fi plăcut s-o vadă.

— Mâine, la ora asta sau puţin mai târziu, o să fie răzbunat.

— Oh, da. Dar povestea nu se va sfârşi aşa. Ea simţi cum Midir se urcă în vârful acoperişului, unde se aflau ele. O să înceapă în curând, îi zise ea, fără să se întoarcă spre el. Dacă mă dezamăgeşti, îţi voi tăia gâtul cu mâna mea.

— N-o să te dezamăgesc.

— Mâine, când va începe totul, tu vei fi la locul stabilit. Vreau să stai pe creasta cea mai înaltă dinspre vest, unde te va putea vedea toată lumea.

— Maiestate…

În clipa aceea Lilith se întoarse şi-l ţintui cu privirea albastră şi rece.

— Credeai că te voi lăsa să rămâi aici, închis în interiorul acestui scut? O să faci ce-am zis şi te vei afla acolo unde am hotărât, Midir. Te vei urca pe creasta aceea, astfel ca trupele noastre şi ale lor să-ţi poată vedea puterea. Un stimulent atât pentru ei, cât şi pentru tine, adăugă ea. Să faci o magie puternică, în caz contrar vei plăti preţul fie în timpul bătăliei, fie după aceea.

— V-am servit timp de mai multe secole, dar tot nu aveţi încredere.

— Între noi nu există încredere, Midir. Doar ambiţie. Prefer să trăieşti, bineînţeles. Lilith surâse uşor. Am nevoie de tine chiar şi după ce voi învinge. În castelul Geallului există copii, îi vreau pe toţi, după ce voi deveni stăpâna nopţii. Din rândul lor îl voi alege pe noul prinţ. Ceilalţi vor deveni un festin perfect. Vei sta pe creastă, zise ea, întorcându-i spatele din nou. Şi-ţi vei întinde umbra întunecată. Nu ai de ce să-ţi faci griji. La urma urmei, ai văzut deja rezultatul poveştii în aburul tău. Şi mi-ai spus lucrul acesta de nenumărate ori.

— Aici v-aş putea fi mult mai de folos, datorită…

— Tăcere! îi făcu semn să tacă, ridicând mâna. Ce înseamnă sunetul acesta? Îl auziţi?

— Pare a fi… Lora se încruntă, afară, în întuneric. Muzică?

— Vrăjitorul lor ne-o transmite. Midir ridică braţele în aer. Simt cum trimite în noapte o forţă semnificativă.

— Fă-o să înceteze. Nu mă voi lăsa batjocorită chiar acum, în pragul deznodământului. Nu o vreau. Muzica. Ea scuipă. Gunoaie umane.

Midir îşi coborî braţele, încrucişându-şi palmele.

— Pot face ceea ce-mi ceri, regina mea, dar e doar o încercare timidă şi prosteasc ă de a te înfuria. Priveşte cum trupele tale se antrenează, ţinându-şi cu putere armele, pregătind lupta. Iar duşmanul tău ce face în aceste ultime ore? Cântă asemenea unor copii

nepăsători. Risipesc puţinul timp care le-a mai rămas înainte de a fi măcelăriţi, cântând şi dansând. Dar, dacă doriţi ca…

— Aşteaptă. Ea ridică din nou braţul. Să-i lăsăm să cânte. Să-i lăsăm să danseze pe drumul care-i duce la moarte. Întoarce-te la cazan şi la aburul tău. Şi pregăteşte-te ca mâine să-ţi iei locul şi să-l păstrezi. Altfel, îmi voi toasta victoria cu sângele tău.

— La ordinele dumneavoastră, Maiestate.

— Mă întreb dacă spune adevărul, zise Lora, în clipa când rămaseră din nou singure, sau ezită să-şi confrunte puterea cu a lor.

— Nu contează. Lilith nu-şi putea permite să acorde vreo importanţă acestui lucru, nu când mai era atât de puţin până la împlinirea tuturor planurilor ei. Când totul va fi aşa cum mi-am dorit, când îi voi distruge pe oamenii ăştia, bând din sângele copiilor lor, el nu-mi va mai fi de niciun folos.

— Aşa este. Iar puterea lui se poate întoarce împotriva ta, imediat ce va obţine ceea ce şi-a dorit. Ce ai de gând în privinţa lui?

— Va deveni o hrană pe cinste.

— O s-o împărţi?

— Numai cu tine.

Ea rămase în continuare acolo, supraveghind antrenamentul, deşi muzica, muzica aceea afurisită îi strica buna dispoziţie.

Era târziu atunci când Cian se culcă alături de Moira. În acele ultime ceasuri, cercul se împrăştiase în trei direcţii. Văzuse focul aprins şi flăcările lumânărilor arzând şi ştiuse că Glenna şi Hoyt se dăruiau acum unul altuia.

Aşa cum făcuseră el şi Moira. Cum îşi imagina că o făceau acum Larkin şi Blair.

— Dintotdeauna a fost destinat să se întâmple astfel, zise Moira încet. Noi şase să formăm un cerc, fiecare realizând o legătură puternică cu ceilalţi. Să ne găsim unii pe alţii, să învăţăm unul de la altul. Să ştim să iubim. Iar casa străluceşte în noaptea asta de-atâta dragoste. E un alt fel de magie, la fel de puternică ca oricare alta. Avem asta, orice-ar aduce viitorul. Ea îl privi pe Cian. Ceea ce ţi-am cerut să faci reprezintă o trădare.

— Hai să discutăm.

— Nu, vreau să-ţi spun ce ştiu, atâta vreme cât ştiu ceva. Te trădam pe tine, pe mine însămi, pe toţi ceilalţi şi tot ceea ce realizasem. Tu ai fost mai puternic şi la fel sunt şi eu acum. Te iubesc cu tot ceea ce sunt. E un dar pentru amândoi. Nimeni nu ni-l poate lua. Ea ridică medalionul pe care el îl purta. Acesta nu conţinea doar o şuviţă din părul ei, ci şi dragostea ei. Să nu-l uiţi atunci când vei pleca. Vreau să-mi promiţi că-l vei avea cu tine, mereu.

— Va fi întotdeauna cu mine. Îţi dau cuvântul de onoare. Te iubesc

cu tot ceea ce sunt şi cu tot ceea ce nu pot fi.

Ea puse din nou medalionul deasupra inimii lui, acoperindu-l cu palma. O podidiră lacrimile, dar se luptă să le reţină.

— Fără regrete?

— Fără.

— Pentru niciunul dintre noi. Fă din nou dragoste cu mine, şopti ea. Fă iar dragoste cu mine, pentru ultima dată înainte de ivirea zorilor.

O făcură tandru şi încet, savurând fiecare mângâiere, fiecare gust. Sărutările lungi şi blânde erau un soi de drog contra oricărui tip de durere, mângâierile mătăsoase un balsam pus deasupra rănilor pe care le aveau de îndurat. Ea îşi zise că inima îi bătea destul de tare, pentru amândoi, acum când o făceau pentru ultima dată.

Ochii ei rămaseră deschişi, oglindindu-se într-ai lui, sorbindu-i chipul în adâncul ei, astfel încât, în momentul în care plăcerea ajunse la punctul culminant, observă cum el e purtat pe val odată cu ea.

— Mai spune-mi o dată, murmură ea. Încă o dată.

— Te iubesc. Pentru veşnicie.

Apoi rămaseră tăcuţi unul lângă altul. Toate cuvintele fuseseră deja rostite.

Cu o oră înainte de ivirea zorilor, se sculară toţi şase spre a se pregăti pentru cel din urmă marş al bătăliei.

Plecară la drum călare pe cai, pe dragoni, pe jos, în căruţe. Deasupra, norii se roteau pe cer. Soarele surâdea printre nori cu degete de foc şi raze de lumină trimise pe neaşteptate pentru a le lumina drumul către Valea Tăcerii.

Primii sosiră cei care fixau capcanele în locurile slab vizibile şi în peşteri, în vreme ce gărzile patrulau în şir de-a lungul văii şi în jurul acesteia, pentru a preîntâmpina orice fel de atac.

Descoperiră capcane care le erau destinate. Sub tălpile unuia dintre bărbaţi se întindea o baltă de sânge, care-l atrăgea înăuntru. Mâlul, negru ca smoala, sfârâia sub forma unor bule, arzându-le cizmele şi pătrunzând în piele.

— Opera lui Midir, zise Hoyt, în vreme ce ceilalţi fugeau, încercând să salveze pe cine se putea.

— Blocheaz-o. O să intre în panică chiar înainte de a începe.

— Oameni-vampiri. Blair strigă acest avertisment de pe spinarea dragonului. Aproape cincizeci. Cei din primul rând, să mergem. Ea plonjă spre sol pentru a prelua conducerea operaţiunii.

Săgeţile zburară prin aer, iar spadele se loviră violent una de alta. În prima oră, forţele gealliene pierdură cincizeci de oameni, dar rămaseră pe poziţii.

— Au vrut doar să ne ofere o mică probă. Cu faţa împroşcată de sânge, Blair descălecă. Noi le-am oferit mult mai mult.

— Trebuie să ne ocupăm de morţi şi de răniţi. Moira îi privi pe cei căzuţi, şi apoi întoarse capul. Hoyt respinge vraja lui Midir? Cât de mult îl afectează asta?

— Va avea tot ce-i trebuie. Mă ridic din nou să mai dau câteva ocoluri. Să văd dacă ea mai are şi alte surprize pentru noi. Blair se cocoţă cât ai clipi pe spinarea dragonului ei. Păstrează direcţia.

— Nu ne-am pregătit aşa cum ar fi trebuit împotriva capcanelor, a atacurilor din timpul zilei. Vârându-şi în teacă sabia, Larkin se apropie de Moira. Dar ne-am descurcat bine. Şi ne vom descurca şi mai bine. El îi puse mâna pe braţ şi o trase, astfel încât să nu fie auziţi.

— Glenna spune că o parte dintre ei sunt deja aici, sub pământ. Hoyt nu poate lucra în clipa asta alături de ea, dar ea crede că, ajutată de Cian, va descoperi măcar o parte dintre ei şi îi va distruge.

— Perfect. Fie doar câţiva şi tot va reprezenta o victorie. Trebuie să postez arcaşii.

Soarele începu să coboare dincolo de amiază. Moira văzu de două ori cum pământul se deschide în locul unde Glenna ţinu deasupra o rădăcină de salcie. Apoi văzu flăcările, în vreme ce aceasta era îngropată în pământ.

Câţi mai erau? se întrebă ea. O sută? Cinci sute?

— L-am anihilat. Hoyt îşi trecu palma peste faţa transpirată, în timp ce se apropia de ea. Am închis toate capcanele lui Midir.

— L-ai învins.

— N-aş putea spune asta. E posibil să se fi apucat de altceva. Dar, deocamdată, e blocat. Pământul ăsta zguduie sufletul omului. Revarsă răul şi apoi îl păstrează, tăindu-ţi respiraţia. Mă duc să-i ajut pe Glenna şi pe Cian.

— Nu, trebuie să te odihneşti puţin, să-ţi păstrezi energiile. O să-i ajut eu.

Conştient că avea nevoie să-şi recapete forţele, el aprobă. Dar ochii lui cercetară valea, trecând şi peste locul unde lucrau Glenna şi Cian.

— Nu vor reuşi să-i găsească pe toţi. Nu în pământul acesta.

— Nu, dar fiecare duşman descoperit înseamnă unul mai puţin.

Când ajunse lângă Glenna, Moira observă că munca îşi ceruse preţul ei. Glenna era palidă şi transpirată, la fel ca Hoyt.

— E vremea să te odihneşti, îi spuse Moira. Să te refaci. Voi lucra eu o vreme.

— Asta depăşeşte puterea ta. E la limita puterii mele. Recunoscătoare, Glenna luă recipientul cu apă oferit de Moira. Noi am reuşit să dezgropăm doar doisprezece. Încă vreo două ore…

— Ea trebuie să se oprească. Tu trebuie să te opreşti. Cian o apucă pe Glenna de braţ. Eşti aproape epuizată, ştii bine. Dacă nu-ţi mai rămâne forţă odată cu apusul soarelui, atunci la ce bun toate astea?

— Ştiu că mai sunt mulţi. Mult mai mulţi.

— Deci vom fi pregătiţi în clipa în care pământul îi va scuipa afară. Du-te. Hoyt are nevoie de tine. E epuizat.

— O strategie perfectă, îi zise Cian Moirei după plecarea Glennei. Să-l folosim pe Hoyt.

— Este, dar i-am secătuit pe amândoi. Şi pe tine, adăugă ea. Sesizez din vocea ta cât de obosit eşti, aşa că o să-ţi spun exact ce i-ai spus şi tu ei: La ce-o să mai fii bun, dacă te epuizezi până la apusul soarelui?

— Afurisita asta de pelerină mă asfixiază. Dar, la urma urmei, am nevoie de hrană, recunoscu el.

— Atunci du-te, urcă-te pe terenul cel mai înalt şi ocupă-te de asta. Am făcut aproape tot ce-am putut, tot ce-am stabilit că vom face până în clipa asta.

Moira îi văzu pe Blair şi pe Larkin stând alături de Glenna şi Hoyt. Ei şase, împreună, în vreme ce soarele, coborând ceva mai mult pe bolta cerului, le putea reface din nou puterile.

Traversară terenul plin de gropi, urcară în direcţia unei zone cu pietre de mici dimensiuni şi începură escalada pe panta abruptă.

Totul în adâncul ei îşi dorea să se cutremure când ajunseră pe creastă. Chiar şi în lipsa vrăjii lui Midir, pământul părea să-i atragă tălpile înăuntrul lui.

Cian scoase un recipient pentru apă în care Moiara ştia că se află sânge.

— Te aşteaptă, începu Blair. O mare parte din trupe e cuprinsă de agitaţie.

— În cazul în care te referi la faptul că nu vor rămâne pe poziţii şi nu vor lupta…

— Nu revărsa toată mândria unui geallian asupra mea. Blair ridică o mână în semn de pace. Au nevoie să te asculte, să-i mobilizezi. Au nevoie de speech-ul dedicat Zilei înviorării.

— La ce se referă?

Blair înălţă din sprâncene, privindu-l pe Cian.

— Cred că l-ai ratat pe *Henric al V-lea* atunci când ai răscolit prin biblioteca lui Cian.

— La urma urmei, acolo erau o grămadă de volume.

— Se referă la incitarea lor, explică Glenna. La pregătirea lor pentru luptă, pentru moarte chiar, amintindu-le de ce se află aici, inspirându-i.

— Eu sunt cea care trebuie să facă toate astea?

— Nimeni altcineva nu ar avea acelaşi impact. Cian închise recipientul pentru apă. Tu eşti regina şi, în vreme ce noi suntem un fel de generali, spre tine îşi îndreaptă ei atenţia.

— N-aş şti ce să le spun.

— Vei găsi tu ceva. Până atunci, eu şi Larkin vom aduna trupele laolaltă. Adaugă la *Henric* şi puţin din *Braveheart,* îi spuse Cian lui

Blair. Urc-o pe cal.

— Excelent. Blair se duse să aducă calul lui Cian.

— Ce a spus Henric? se interesă Moira.

— Ceea ce aveau ei nevoie să audă. Glenna o strânse pe Moira de mână. Exact asta vei spune şi tu.

20

— Nu-mi trece nimic prin minte.

— Nu va veni de acolo. Sau nu doar de acolo. Glenna îi înmână Moirei cerculeţul. Minte şi inimă, îţi aminteşti? Ascultă-le pe amândouă şi indiferent ce vei spune va fi ceea ce trebuie.

— În cazul acesta, aş vrea s-o spui tu în locul meu. E o prostie să-ţi fie teamă să le vorbeşti, zise Moira, zâmbind timid şi să nu-ţi fie teamă să-ţi dai viaţa alături de ei.

— Îmbracă asta. Blair îi întinse Moirei pelerina. O privelişte excelentă – pelerina fluturând în bătaia vântului. Şi să vorbeşti tare, copilă. Glasul tău trebuie să răzbată până la cei aflaţi în cea mai îndepărtată galerie.

— O să te întreb mai târziu ce-a vrut să însemne asta. Moira inspiră profund şi încălecă apoi pe armăsar. La treabă, atunci.

Ea îşi îndemnă calul să înainteze, şi inima începu să-i bată puternic. Iată-i aici pe oamenii ei, peste o mie, puternici, având valea în spatele lor. Cu toate că soarele coborâse mai mult, strălucea încă pe lama săbiilor, a scuturilor şi a lăncilor şi le scălda feţele celor care veniseră aici pregătiţi să-şi dea viaţa.

Mintea Moirei pricepu cuvintele prezente în adâncul inimii ei.

— Locuitori ai Geallului! li se adresă ea.

Oamenii sloboziră chiote de veselie în vreme ce ea îşi aduse calul, mergând la trap, în faţa rândurilor lor. Chiar şi cei răniţi îi scandară numele.

— Locuitori ai Geallului! Eu sunt Moira, regina războinică. Sunt sora voastră, sunt servitorul vostru. Am venit în această epocă şi în locul acesta din ordinul zeilor. Nu cunosc feţele tuturor, numele tuturor, dar sunteţi ai mei, flecare bărbat şi fiecare femeie prezenţi aici.

Vântul îi flutură pelerina în vreme ce ea îi privea cu atenţie.

— În seara asta, la apusul soarelui, vă voi cere să luptaţi, să rămâneţi fermi pe pământul acesta care deja a gustat astăzi din sângele nostru. Eu vă voi cere asta, însă voi nu veţi lupta pentru mine. Voi nu veţi lupta pentru regina Geallului.

— Luptăm pentru Moira, regina! strigă cineva. Şi încă o dată numele ei se înălţă pe aripile vântului, însoţit de chiote de bucurie şi de lozinci rostite cu glas sacadat.

— Nu, nu luptaţi pentru mine! Nu luptaţi pentru zei. Nu luptaţi pentru Geall, nu în noaptea asta. Nu luptaţi pentru voi şi nici măcar pentru copiii voştri. Nici pentru soţii şi soţiile voastre. Pentru taţi şi

pentru mame.

Ei tăcură, iar ea continuă să se plimbe călare printre rânduri, privindu-le feţele şi oglindindu-se în privirea lor.

— Nu pentru voi aţi venit în valea aceasta amară, conştienţi că sângele vostru se va vărsa poate deasupra acestui pământ. Aţi venit aici pentru specia umană. Sunteţi aici pentru întreaga umanitate. Voi sunteți aleşii. Voi sunteţi cei cărora li s-a dat binecuvântarea. Toate lumile şi toate inimile care bat sunt în prezent inimile şi lumea voastră. Voi, aleşii, aţi devenit o singură lume, o singură inimă, având un singur ţel.

Pelerina ei flutură în bătaia vântului, iar armăsarul păşi ţanţoş. Soarele era pregătit să asfinţească, sclipind în coroana ei şi în lama de oţel a sabiei.

— În noaptea asta nu vom da greş. Nu putem da greş în noaptea asta. În secunda în care unul dintre noi va cădea, va exista un altul care va ridica sabia, pentru a lupta cu ajutorul ţăruşilor şi a pumnilor împotriva molimei care ameninţă umanitatea şi tot ce-i aparţine acesteia. Şi dacă şi următorul va fi răpus, atunci va veni un altul şi apoi un altul, fiindcă noi aici reprezentăm o *întreagă lume,* iar duşmanul nu a mai cunoscut pe nimeni asemenea nouă.

Ochii ei aruncau flăcări, iar chipul îi era iluminat de pasiune. Cuvintele ei răsunară în văzduh, puternice şi clare.

— Aici, pe pământul acesta, o să-i înfrângem, gonindu-i până dincolo de infern. Ea continuă să strige pe deasupra chiotelor pline de veselie care reverberau şi creşteau asemenea unui val. Noi nu vom ceda în noaptea asta, nu vom dezamăgi, ci vom rămâne fermi pe poziţie, triumfători. Voi sunteţi inima pe care ei nu o vor avea niciodată. Voi sunteţi respiraţia şi lumina de care ei nu vor mai avea nicicând parte. Vor cânta despre această noapte, despre acest Samhain, despre bătălia din Valea Tăcerii, fiecare generaţie viitoare. Vor sta lângă foc şi vor povesti despre izbânda pe care am repurtat-o noi în locul acesta. În noaptea asta. Soarele apune.

Ea îşi scoase sabia, îndreptând-o spre vest, locul în care soarele căpătase o nuanţă sângerie.

— Când va sosi întunericul, vom ridica săbiile, inimile şi minţile împotriva lor. Şi aşa cum zeii sunt martorii acestei clipe, vă jur că vom face să răsară soarele.

Ea trimise flăcările de-a lungul tăişului sabiei, obligându-le apoi să se înalţe spre cer.

— Nu e prea dărâmată, reuşi Blair să rostească, în timp ce trupele erupseră, strigând cu entuziasm.

— Ea e… strălucitoare. Cian nu-şi luă ochii de la Moira. Cum puteau să facă faţă unei lumini ca aceea?

— A spus adevărul, preciză Hoyt. Ei nu au mai cunoscut pe nimeni

asemenea nouă.

Şefii de plutoane separară trupele, astfel ca ele să treacă la ocuparea poziţiilor. Moira parcurse drumul înapoi şi descălecă.

— A sosit momentul, zise ea, întinzând braţele.

Cei şase formară un cerc dându-şi mâinile pentru a întări legătura finală. Apoi îşi dădură drumul.

— Ne revedem. Blair îi trimise un zâmbet strălucitor. Fă-i praf, cowboy. Ea sări pe dragonul său care se înălţă grăbit.

Larkin se balansă pe propriul dragon.

— Cine ajunge ultimul la pub, după ce se încheie povestea asta, plăteşte un rând. El zbură în înaltul cerului, la mare distanţă de Blair.

— Fie binecuvântat. Şi acum hai să le dăm un şut în dos. Alături de Hoyt, Glenna o porni spre locurile ce le erau destinate, dar nu-i scăpară privirile pe care le schimbaseră între ei cei doi fraţi. Ce se petrece cu Cian? întrebă ea. Să nu minţi, deoarece povestea asta se poate încheia printr-o moarte.

— M-a rugat să-mi dau cuvântul. Mi-a cerut să nu-l aşteptăm, în cazul în care vom reuşi să punem în practică vraja aceea.

— Dar nu putem…

— A fost ultimul lucru pe care mi l-a cerut. Roagă-te să nu fim nevoiţi să alegem.

În spatele lor, Moira se afla în compania lui Cian.

— Să lupţi cum se cuvine, îi spuse ea, şi să mai trăieşti încă o mie de ani.

— Asta e ceea ce sper din tot sufletul. El acoperi minciuna, prinzând-o de mâini pentru ultima dată şi sărutându-i-le. Să lupt bine, *dragostea mea,* şi să trăiesc.

Înainte ca ea să mai adauge ceva, el sări pe cal şi se îndepărtă în galop.

Din aer, Blair strigă mai multe comenzi, conducându-şi dragonul cu ajutorul picioarelor, cercetând terenul în căutarea surprizelor pe care le putea aduce cu sine întunericul.

Soarele apuse, valea se cufundă în noapte şi pământul explodă. Duşmanii se iviră din adâncul terenului, al pământului, din piatră, din crevasă, mult prea mulţi ca să poată fi număraţi.

— A sosit vremea spectacolului, şopti Blair pentru sine, cotind-o spre sud, în timp ce săgeţile arcaşilor Moirei şi ai ei se îndreptară spre pământ asemenea unei ploi. Opriţi-i, opriţi-i! Aruncând o privire spre locul unde vocile soldaţilor pedeştri ai lui Niall se înălţau puternice asemenea unor descântece, înţelese că Niall aştepta un semnal.

Mai era puţin, îşi zise ea, până în clipa în care vampirii aveau să umple valea asemenea unui roi, săgeţile nimerindu-i pe unii şi ratându-i pe alţii.

Aprinse sabia cu flacără şi porni la luptă.

În vreme ce oamenii se năpustiră, ea desfăcu frânghia hamului său şi aruncă prima bombă.

Focul şi scânteile zburară în aer, urmate de ţipete puternice în momentul în care vampirii fură cuprinşi de ele. Cu toate astea, continuau să iasă din pământ, împingând rândurile din faţă către geallieni.

Scăpând de pelerină, Cian ridică sabia pentru a-i opri pe oamenii aflaţi în spatele său. Bombele explodară, pârjolind duşmanul şi pământul, dar vampirii se apropiară, furişându-se şi târându-se, agăţându-se cu ghearele şi sărind. Scoţând un strigăt de luptă, Cian îşi flutură sabia prin aer, conducându-şi trupele în furtuna de foc. În galop şi ridicându-şi sabia ascuţită, el îşi croi un culoar în mijlocul armatei ce avansa. Acesta se închise iarăşi, înconjurându-l atât pe el, cât şi forţele sale.

Pe podişul plin de noroi, Moira apucă toporul de luptă. Inima i se opri în gât, în momentul în care observă cum vampirii îşi fac drum spre linia de est. Ea porni la atac chiar în secunda în care Hoyt făcea acelaşi lucru, purtându-şi războinicii într-un şuvoi de oţel şi ţăruşi pentru a flanca rândurile duşmanului.

Pe deasupra ţipetelor, a ciocnirilor, a focului, se auziră ţipetele ascuţite ale dragonilor. Următorul val al armatei lui Lilith avansa.

— Săgeţi! strigă Moira în secunda când tolba sa se goli. O alta, plină, fu aruncată la picioarele ei. Ea le trimise una după alta, până în clipa în care aerul se umplu de fum, şi nu mai putu folosi arcul. Ea ridică sabia, grăbindu-se să pătrundă împreună cu oamenii prin fumul gros.

Dincolo de toate lucrurile de care se temuse, de toate lucrurile pe care le ştia, de tot ceea ce-i apăruse în acele viziuni pe care i le dăruiseră zeii, ceea ce descoperi era cu mult mai rău. Bărbaţii şi femeile, deja măcelăriţi, cenuşa duşmanului acopereau pământul ca o nea fetidă. Sângele se scurgea, galbenul ierbii fiind pictat în roşu.

Ţipetele, ale oamenilor şi ale vampirilor, răsunară în întuneric sub lumina palidă a lunii.

Ea pară lovitura unei săbii, corpul ei mişcându-se instinctiv ca urmare a antrenamentului intens în care învăţase să se rotească, să pivoteze, să blocheze. În clipa când sări peste o lamă care izbea în partea de jos, simţi vâjâitul sabiei sub cizmele ei. Lama ei lovi scurt, la gâtul creaturii.

Prin fumul ceţos, zări dragonul care o avea în spinare pe Blair coborând în spirală spre pământ, o parte a trupului acestuia fiind ciuruită de săgeţi. Pământul era plin de ţăruşi. Apucând unul cu mâna rămasă liberă, ea se repezi înainte, înfigându-l în spinarea şi mai apoi în inima celui care se năpustise asupra lui Blair.

— Mulţam. Fereşte-te. Blair o împinse pe Moira într-o parte,

ciopârţind cu tăişul sabiei o altă creatură. Larkin?

— Nu ştiu. Ei sosesc întruna.

Blair sări, izbi cu picioarele, înfipse apoi un ţăruş în cel pe care-l lovise. Apoi se pierdu în valul de fum şi Moira luptă din nou de una singură pentru supravieţuire.

În vreme ce Blair măcelărea, înaintând, vampirii o înconjurară. Ea lovi cu sabia, cu ţăruşul, încercând să câştige teren. În vreme ce atacatorii ei scoteau ţipete disperate din pricina valului de apă sfinţită care se scurgea peste ei de deasupra, Larkin îşi făcu apariţia în zbor, străpungând perdeaua de fum, prinzând-o apoi de braţul ridicat şi aşezând-o în spatele lui.

— Excelentă manevră, îi zise ea. Dă-mi drumul. Acolo, pe piatra aceea mare şi lată.

— Dă-mi tu drumul. E rândul meu să cobor pe teren. Tu nu mai ai apă, dar mai sunt încă două mingi de foc. Lilith vine cu putere dinspre sud.

— O să-i ofer puţină dogoare.

El sări, iar ea zbură mult mai sus.

Prin busculadă, Hoyt căută cu privirea şi cu puterea sa. Simţi atingerea întunericului lui Midir, dar nu reuşi să-l localizeze.

Apoi o zări pe Glenna luptându-se să urce din nou pe una dintre creste. Pe vârful acesteia, asemenea unui corb negru, stătea Midir. Îngrozit, observă cum o mână se iveşte de sub o movilă de pământ şi pietriş, prinzând-o pe Glenna de picior. În mintea lui auzi strigătul ei în clipa când lovi, agăţându-se pentru a nu fi trasă în gaura aceea. Chiar dacă ştia că se afla mult prea departe, el se grăbi să ajungă lângă ea. Continuă să alerge chiar dacă focul ce izbucni din vârful degetelor ei cuprinse creatura care se agăţase de ea.

Sesizând puterea, Midir azvârli un foc negru, precum smoala, făcând-o să zboare înapoi.

Înnebunit de teamă, Hoyt luptă ca un sălbatic, nebăgând în seama loviturile şi tăieturile pe care le primi în timp ce-şi croia drum spre ea. Văzu sângele de pe chipul ei în clipa în care ea contracară focul lui Midir printr-un foc alb.

Ţăruşul nimeri la un milimetru de inima lui Cian, iar durerea îi îndoi genunchii. În clipa în care se lăsă în jos, izbi cu sabia în faţă, spintecându-şi în două atacatorul, înainte de a reuşi să se rostogolească. El o ridică cu greu, pentru a lovi o altă inimă. Apoi, înfigând-o, sări în picioare, izbind cât putu de tare pentru a trimite un alt adversar spre ţăruşii pe care geallienii îi fixaseră în pământ.

Cian o zări pe Blair prin fumul emanat de mingile de foc şi de săgeţile cu flacără. El făcu o săritură înaltă, prinzându-se de hamul dragonului, azvârlindu-se în spatele ei, chiar înainte ca ea să arunce o

nouă bombă.

— Nu te-am văzut, strigă ea.

— M-am prins. Moira?

— Nu ştiu. Condu-l tu. Eu mă duc jos.

Ea sări pe un platou de stâncă. El o văzu azvârlind ţăruşii pe care-i ţinea în ambele mâini, ca apoi să fie acoperită de fum. Cian îşi întoarse dragonul şi întinse sabia trimiţând flăcările spre duşman. Pământul continua să-l atragă, aromele de sânge şi teamă stârnind foamea în adâncul lui, una la fel de ascuţită precum ascuţişul unui ţăruş.

Apoi o zări pe Glenna care încerca să escaladeze o pantă abruptă, înconjurată fiind de trei creaturi. Toporul ei de luptă se aprinse, dar de fiecare dată când răpunea un duşman alţii se înghesuiau să urce spre ea.

Când Cian observă silueta aceea neagră de pe vârful crestei înalte, înţelese de ce atât de multe creaturi înfruntau o femeie singură.

Puterea cercului învinse foamea, şi el alunecă prin aer spre soţia fratelui său.

Pe trei inamici îi făcu să se rostogolească, lovindu-se de piatră, nimerind în capcana ţăruşilor şi în băltoacele cu apă sfinţită, cu ajutorul unei lovituri sălbatice executată de coada dragonului. Sabia lui străpunse încă doi chiar în secunda în care toporul înverşunat al Glennei prefăcu alţi doi duşmani într-o pulbere fumegândă.

— Te ajut să te ridici? El plonjă spre pământ, o prinse cu braţul de talie şi o trase în sus.

— Midir. Nemernicul.

Pricepând, Cian se ridică iar, dar când lovi iar cu coada dragonului, acesta sări în lături, ca şi cum ar fi lovit o piatră.

— E protejat. Laşul. Respirând scurt şi întretăiat, Glenna îl căută cu privirea pe Hoyt. Ea îşi recăpătă respiraţia în clipa în care îl zări luptând să escaladeze creasta.

— Lasă-mă pe creastă şi pleacă, zise ea.

— Pe naiba, n-am să fac aşa ceva.

— De asta am nevoie, Cian. Pentru aşa ceva e nevoie de magie contra magie. De asta mă aflu aici. Găseşte-i pe ceilalţi şi pregătiţi-vă. Cu voia zeilor, vom reuşi s-o facem.

— OK, roşcato. Pariez pe tine.

Cian zbură deasupra crestei, oprindu-se pentru ca ea să se dea jos şi să-l înfrunte pe vrăjitorul negru.

— Aşadar, vrăjitoarea cea roşcată a venit aici ca să moară, zise Midir.

— Nu am venit să admir priveliştea. Ea ridică mâna, atacând printr-o rotire a toporului său de luptă. Ochii lui holbaţi îi dădură de înţeles că mişcarea ei îl luase prin surprindere. Vârful cu flacără al toporului

pătrunse dincolo de scutul de protecţie, dar tăişul său nu nimeri ţinta. Ea fu împinsă în spate, ridicată în aer şi trântită, apoi, cu putere, la pământ.

Cu toate că ea îşi puse la bătaie toată puterea, căldura focului negru îi arse palmele. Ea le întinse înainte, îşi menţinu toată puterea înăuntrul lor, ridicându-se apoi, în picioare.

— N-ai cum să învingi, îi spuse Midir, în vreme ce întunericul străluci în jurul lui. Am văzut finalul şi te-am văzut murind.

— Ai văzut ceea ce diavolul căruia ţi-ai vândut sufletul a dorit să vezi. Ea înteţi focul şi cu toate că el îl devie cu o mişcare din încheietura mâinii, ea îşi dădu seama că Midir fusese atins de flacără, exact aşa cum ea fusese atinsă de a lui.

— Sfârşitul e cel pe care-l provocăm noi.

Înfuriat, el iscă un vânt tăios care o biciui asemenea unor pumnale.

Ei erau stăpâni pe situaţie, îşi zise Blair, dar pentru fiecare metru de pământ pe care-l controlau geallieni, şi mai mulţi vampiri se iveau din întuneric, copleşindu-i.

Nu mai ştia care era numărul celor ucişi de ea. Cel puţin doisprezece cu ajutorul sabiei şi al ţăruşilor din lemn, şi cam tot atâţia prin intermediul atacurilor aeriene. Şi tot nu era suficient. Cadavrele erau răspândite pe pământul acela oribil, iar puterea ei atinsese limita.

Erau obligaţi să scoată iepurele din pălărie, se gândi ea, strigând apoi şi ucigând un vampir care se hrănea din unul dintre cei căzuţi.

Răsucindu-se, tăind încă vreo câţiva, îi zări pe Glenna şi pe Midir pe creasta aceea înaltă, şi furtuna de foc a înfruntării dintre alb şi negru, în vreme ce cei doi se luptau.

Ea smulse o lance din mâna unui mort şi o aruncă. Vârful ei ascuţit străpunse doi vampiri care luptau spate în spate, lemnul găurindu-le inimile.

Ceva aflat deasupra ei sări pe pământ. Simţurile ei surprinseră doar silueta, iar instinctul o făcu să execute o săritură înaltă. Ea îşi flutură sabia în aer şi, atingând din nou pământul, îşi încrucişă sabia cu a Lorei.

— Iată-te. Lora îşi coborî sabia, până când, întâlnind-o pe a lui Blair, cele două formară un V. Te căutam.

— Eram prin preajmă. Ai ceva pe faţă. Oh! Brrr, e o cicatrice? Eu am făcut asta? Ce rea am fost.

— O să-ţi devorez faţa încetul, cu încetul.

— Ştii că e o idee proastă, nu? Lăsând la o parte faptul că e şi dezgustătoare. Ţi-a ajuns conversaţia?

— Peste poate.

Săbiile cântară, iar femeile se îndepărtară una de cealaltă. Apoi muzica îşi intensifică ritmul pe măsură ce lamele se ciocneau.

Blair îşi dădu seama că avea de-a face cu cel mai formidabil adversar din cariera ei. Poate că Lora arăta ca un invadator dintr-un film, înveşmântat în piele de culoare neagră, însă scorpia de franţuzoaică ştia să lupte.

Şi să primească un pumn, gândi Blair, în clipa când reuşi, în cele din urmă, să ocolească suficient apărarea Lorei, pentru a o pocni pe femeia-vampir direct în faţă. Blair simţi o arsură care îi săgetă încheieturile, căci colţii îi sfâşiară pielea.

Blair sări pe marginea crestată a unei stânci. Lora se ridică deasupra pământului şi sabia ei şuieră pe lângă chipul lui Blair, vârful acesteia tăindu-i obrazul.

— Oh, asta îţi va lăsa o cicatrice? Lora ateriză pe stâncă, alături de ea. Ce rea sunt.

— Se va vindeca. Nimic din ceea ce faci nu va dura.

Blair ripostă printr-o limbă de foc, sfâşiind braţul Lorei şi trimiţând o undă de foc înăuntrul acestuia.

Spada Lorei lovi lama, deviind-o, negrul înfruntând flacăra roşie. Focul ţâşni şi apoi se stinse.

— Credeai că nu ne-am pregătit pentru asta? Lora îşi dezveli dinţii. Magia lui Midir e mai tare decât toate vrăjile la care s-au gândit vreodată magicienii voştri.

— Atunci de ce nu au toate trupele voastre săbii asemenea celei ale tale? Nu a fost în stare să creeze aşa ceva. Blair se ridică din nou în aer, repezindu-se şi lovind-o pe Lora cu picioarele. Vampirul folosi momentul pentru a se ridica, lovind puternic cu sabia dedesubtul ei, în vreme ce cobora.

Ridicând-o pe a sa pentru a para, Blair nu văzu pumnalul care zbură din cealaltă mână a Lorei şi se poticni din pricina şocului şi a durerii atunci când acesta i se înfipse în coaste.

— Ia te uită, cât sânge! Tocmai se scurge din tine, bombonico! Lora râse, un clinchet vesel, de încântare, în secunda în care Blair căzu în genunchi şi ochii ei sclipiră, devenind roşii, în vreme ce ea ridică sabia pentru a-i aplica lovitura fatală.

Cu un urlet, lupul auriu o lovi, venind de undeva de deasupra. Ghearele şi colţii îl zgâriară, dar el sări pe deasupra sabiei care se rotea, plonjând şi lovind. Când el se ghemui pentru a se repezi la gâtul creaturii, Blair înjură.

— Nu! Ea e a mea. Ţi-ai dat cuvântul. Respiraţia ei deveni şuierătoare. Stătea în genunchi, pumnalul fiind încă înfipt în coastele ei. Dă-te la o parte, lupule! Pleacă de acolo, fir-ar să fie.

Lupul se preschimbă în bărbat. Larkin se dădu la o parte.

— Atunci, termin-o tu, izbucni, privind-o supărat. Şi nu te mai screme atât.

— E un băgăcios-bătăuş, nu-i aşa? Lora se întoarse, astfel încât să-i

poată avea pe amândoi în faţa ochilor – pe femeia care sângera şi pe bărbatul neînarmat. Dar are dreptate – chiar nu ar trebui să te scremi atât. Am un program foarte încărcat.

Ea duse sabia cu vârful în jos, iar Blair o avântă pe a sa pentru a o bloca. Muşchii braţului ţipară din cauza efortului, iar coasta ei sângeră şi mai tare.

— Eu nu sunt băgăcioasă, gâfâi ea. Şi el nu-i bătăuş. Iar tu eşti terminată.

Îşi smulse pumnalul dintre coaste, înfigându-l până la plăsele în pântecul Lorei.

— Doare, dar atât.

Adunându-şi ultimele forţe, Blair îndepărtă sabia Lorei, înfigând-o pe a ei în pieptul vampirului.

— Acum nu faci altceva decât să mă superi. Lora îşi ridică cu greu sabia, îndreptându-i apoi vârful în jos. Acum cine e terminată?

— Tu, îi replică Blair, în vreme ce lama înfiptă în pieptul Lorei explodă, dând la iveală flăcările.

Cuprinsă de flăcări şi ţipând, Lora vru să sară de pe stâncă, dar Blair îşi recuperă sabia, smulgând-o cu toată puterea, şi reteză apoi ţeasta care ardea.

— O treabă al naibii de bine executată. Blair se împiedică, se clătină gata să cadă dacă Larkin nu s-ar fi repezit s-o prindă.

— Cât e de grav? Cât e de grav? El îşi puse palma peste rană.

— Nici prea grav, nici prea superficial, cred. Nu a fost atins niciun organ. Un pansament rapid pentru a opri sângerarea şi revin din nou în joc.

— Vom vedea. Urcă-te.

După ce se preschimbă în dragon, Blair se cocoţă pe spinarea lui. În timp ce se înălţau în zbor, ea o zări pe Glenna pe vârful crestei, înfruntându-se cu Midir. Şi o văzu căzând.

— Oh, Doamne, e lovită. E terminată. Cât de repede poţi ajunge acolo?

— Nu suficient de repede.

Glenna simţi gustul sângelui în gură. Sângera şi mai mult din cele douăsprezece tăieturi de pe piele. Ştia că îl rănise şi ea, reuşind să-i străpungă scutul de protecţie, trupul şi chiar puterea, însă simţi cum propria sa putere o părăsea odată cu sângele.

Făcuse tot posibilul, dar nu fusese de ajuns.

— Focul tău începe să se răcească. O biată cenuşă fierbinte căreia i-a rămas doar strălucirea. Midir veni mai aproape de locul unde Glenna zăcea, pe pământul pârjolit şi scăldat în sânge. Poate că e suficient ca eu să vreau să-l sting, odată cu viaţa care ţi-a mai rămas.

— O să te înece. Ea rosti vorbele gâfâind. El sângera, îşi zise ea. Îl

făcuse să sângereze pe pământul acela. Jur că o să te înec.

— O să le înghit cu totul. E atât de puţin, la urma urmei. Nu poţi privi în jurul tău, nu-i aşa? Acolo unde am dat eu o mână de ajutor, fug peste voi precum lăcustele. Este exact aşa cum am prezis eu. Nimic nu le mai poate opri. Nimic nu le va mai opri.

— Eu o voi face. Hoyt se roti, plin de sânge, deasupra crestei.

— Iată-l pe băiatul meu, reuşi Glenna să rostească, strângând din dinţi din cauza durerii. I-am slăbit puterea pentru tine.

— Prin urmare, încă ceva de mestecat. Răsucindu-se, Midir trimise spre el focul negru.

Acesta trosni, sfârâi, aruncând flăcări de sânge în clipa în care se ciocni cu flacăra albă a lui Hoyt. Forţa le făcu pe amândouă să se retragă, pârjolind aerul care le despărţea. Pe pământ, Glenna se feri, rostogolindu-se din faţa unei pale de foc, şi se ghemui cu genunchii la piept. Ea îşi adună puţina putere rămasă şi i-o transmise lui Hoyt. Strângând cu o mână tremurătoare crucea pe care o avea la gât, îşi concentră toată puterea înăuntrul acesteia şi în crucea identică pe care o purta Hoyt.

În vreme ce ea rostea descântecul, cei doi vrăjitori – cel negru şi cel alb – se luptau pe creasta cuprinsă de fum, în aerul înecăcios de deasupra acesteia.

Focul care se năpusti asupra lui Hoyt avea o arsură de gheaţă. Îi cerea sângele, încercând să-l lase fără putere.

Focul se încleştă şi îl pocni până ce aerul deveni o scânteie, plin de magie, fumul urcând până sus de tot pentru a întuneca luna. Pământul de sub picioarele sale scrâşni, apărând nenumărate fisuri sub presiunea aceea enormă. El ignoră acele nevoi pământeşti care puseseră stăpânire pe trupul lui, durerile provocate de răni şi transpiraţia sărată care se prelingea înăuntrul lor.

În clipa aceea el era puterea însăşi. Pe creasta ce se înălţa deasupra văii însângerate şi a morţii, dincolo de curajul unui bărbat, de sacrificiu şi furie, el reprezenta flacăra fierbinte şi albă a puterii.

Crucea pe care o purta se aprinse în nuanţe de argint, strălucitoare, când Glenna îşi uni puterea magică cu a lui. El întinse braţul spre mâna ei şi i-o strânse cu putere. În secunda în care degetele ei se strecurară într-ale lui, ea se ridică în picioare. Cu cealaltă mână ridică sabia, iar focul care izbucni dinăuntrul acesteia era de un alb imaculat.

— Noi te vom distruge pe tine. Hoyt ţâşni în faţă, executând o lovitură de trăsnet cu ajutorul sabiei. Noi care suntem garanţia purităţii magiei şi a umanităţii. Noi suntem aceia care te sfidăm pe tine, care te vom distruge, trimiţându-te în mijlocul flăcărilor veşnice.

— Blestemaţi să fiţi! strigă Midir şi, ridicând braţele, azvârli spre ei două trăsnete. Teama se întipări pe chipul său în clipa în carte Glenna

îşi roti braţul prin aer, transformându-le în pulbere.

— Nu. Blestemat să fii tu. Hoyt ridică sabia. Focul alb, care ţâşni din tăişul ei, izbi inima lui Midir precum oţelul.

În locul în care el se prăbuşi şi muri, pământul deveni negru.

Pe deal, hotărî Moira. Trebuia să se întoarcă pe teren înalt, să regrupeze arcaşii. Ea auzi ţipetele care semnalau că linia lor fusese iarăşi spartă în partea de nord. Săgeţile cu foc aveau să-l facă pe invadator să se retragă, acordându-le trupelor timpul necesar să-şi refacă rândurile. Căută în încăierarea aceea un cal sau un dragon care să o aducă acolo unde ştia că era mai mare nevoie de ea.

Şi tot căutând, îi zări pe Glenna şi pe Hoyt care se înfruntau cu Midir cu ajutorul focului alb. O rază de speranţă o făcu să fugă înainte. Cu toate că pământul părea să-i prindă tălpile, ea se repezi cu sabia spre un adversar ce tocmai avansa. Tăietura pe care i-o servi încetini paşii creaturii şi, în clipa în care ea se balansă pentru a lovi iar, Riddock, aflat în spatele ei, o ucise.

Cu un rânjet feroce, el se repezi, alături de alţi cinci, spre rândul ce tocmai fusese spart. Trăia, îşi zise ea. Unchiul ei trăia. În clipa în care se grăbi să i se alăture, pământul se mişcă sub picioarele ei, trântind-o.

Ridicându-se, privirea rămase aţintită asupra trupului fără viaţă a lui Isleen şi a ochilor ei larg deschişi.

— Nu. Nu. Nu.

Isleen avea gâtul sfâşiat, cureaua, pe care Moira ştia că aceasta îşi purta crucea din lemn, fusese smulsă şi îmbibată cu sânge. Durerea o izbi puternic şi adânc, în vreme ce strânse în braţe trupul inert.

— Isleen, Isleen.

— Isleen, Isleen. Cuvintele fură o repetiţie batjocoritoare, Lilith ivindu-se din perdeaua de fum.

Purta veşminte de luptă roşii-argintii, şi pe cap o mitră identică cu a Moirei. Sabia ei era mânjită de sânge până la mânerul incrustat cu pietre preţioase. Dând cu ochii de ea, valurile de teamă şi furie care o străbătură brusc pe Moira o făcură să se ridice în picioare.

— Uită-te la tine. Graţia şi sfidarea cu care Lilith roti sabia o avertizară pe Moira că regina vampirilor cunoştea arta duelului. Mică şi lipsită de însemnătate, plină de glod şi şiroind de lacrimi. Mă mir că am pierdut atâta amar de vreme plănuind cum să te ucid, când totul e atât de simplu.

— Nu vei câştiga în locul acesta. Regină contra regină, reflectă Moira, respingând atacul de tatonare al lui Lilith. Viaţa împotriva morţii. Noi te obligăm să te retragi. Nu ne vom opri niciodată.

— Oh, te rog. Lilith alungă spusele Moirei fluturându-şi mâna. Armata se sfarmă precum argila, iar eu mai am încă două sute de rezervă. Dar asta nu are de-a face cu ce se întâmplă. Aici e vorba de

noi două.

Lilith întinse braţul, apucându-l de gât pe soldatul care tocmai o ataca şi îi frânse grumazul. Apoi îl aruncă nepăsătoare la pământ, lovind sabia Moirei care arunca flăcări şi se rotea.

— Midir avea propriile treburi, zise Lilith în secunda în care focul se stinse. Am vrut să-ţi aloc un timp aparte, scorpie umană. Tu l-ai ucis pe Davey al meu.

— Nu, tu ai făcut-o. Şi deoarece creatura în care l-ai transformat l-a distrus, sper că ceea ce era înainte, copilul nevinovat, să te blesteme.

Mâna lui Lilith se repezi spre ea, şi unghiile strălucindu-i precum colţii unui şarpe îi zgârià Moirei obrazul.

— O mie de zgârieturi. Îşi linse sângele de pe degete. Asta am să-ţi dau. O mie de zgârieturi în vreme ce armata mea se va hrăni cu oamenii tăi.

— Nu o vei mai atinge niciodată. Călare pe armăsarul său, Cian înaintă încet, ca şi cum timpul s-ar fi oprit. N-ai s-o mai atingi niciodată.

— Ai venit să-ţi salvezi târfa. Lilith scoase de la centură un ţăruş de stejar aurit. L-am făcut pe ăsta special pentru tine, pentru momentul în care te voi omorî, tot aşa cum te-am şi creat. Spune-mi, tot sângele acesta nu te incită? Căldura pe care o emană, cadavrele care încă nu s-au răcit, aşteptând să fie secătuite de sânge. Ştiu că cel care se ascunde în adâncul tău vrea să-l guste. Eu l-am pus înăuntrul tău şi îl cunosc la fel de bine ca pe mine însămi.

— Nu m-ai cunoscut niciodată. Pleacă, îi spuse el apoi Moirei.

— Da, fugi. Te voi găsi mai târziu.

Lilith zbură spre Cian şi se opri la distanţă de o sabie, pregătindu-se să-l străpungă de sus. În vreme ce ea izbi cu putere în jos, sabia nimeri aerul, iar trupul lui făcu salturi, călcâiele cizmelor nimerind foarte aproape de faţa ei.

Se mişcau atât de repede, cu o asemenea viteză, încât Moira îi zări ca prin ceaţă şi auzi doar săbiile lovindu-se una de alta. Asta era bătălia lui, o ştia, singura pe care el o putea da. Totuşi ea nu avea să-l părăsească.

Sărind pe spinarea calului, ea îl duse în vârful unei stânci murdare de sânge şi reuşi să se posteze deasupra capetelor lor. Din locul acela, ea lovi cu flăcări trimise de sabia sa pentru a-i opri pe oamenii lui Lilith care încercau să ajungă la regina lor. Jurase că atât ea, cât şi sabia Geallului aveau să rămână alături de dragostea vieţii ei până în ultima clipă.

Lilith era pricepută, Cian ştia asta. La urma urmei, avusese mai multe secole la dispoziţie pentru a deprinde arta războiului, la fel ca el.

Puterea şi viteza ei erau la fel de mari ca şi ale sale. Poate chiar mai

mari. Ea îi pară lovitura şi îl împinse în spate.

Pământul acesta era încă al ei, el o ştia. Acest pătrat negru. Se hrănise din el, aşa cum el nu îndrăznise. Se hrănise din ţipetele care răsunau în aer şi din sângele care curgea deasupra lui asemenea unei ploi.

El se luptă cu ea, iar războiul dinăuntrul lui, acel lucru care se lupta să se elibereze şi să se delecteze cu ceea ce reprezenta. Cu ceea ce făcuse ea din el. Profitând de avantaj, ea îi dădu sabia la o parte şi, în secunda în care el rămase descoperit, îi înfipse ţăruşul în inimă. Acesta pătrunse cu o forţă care-l făcu să se dea înapoi, clătinându-se pe picioare. Dar în vreme ce strigătul ei de victorie răsună, el rămase mai departe întreg şi nevătămat.

— Cum? fu tot ce rosti ea, privindu-l atent.

El simţi medalionul oferit de Moira lipit deasupra inimii.

— O magie pe care tu nu o vei afla niciodată. El o atinse cu sabia, provocându-i o arsură în jurul unei cicatrice în formă de pentagramă. Sângele care ţâşni din rană era negru şi gros precum smoala.

Durerea şi furia aduseră în ochii ei roşul ucigaş. Acum strigătele lui Lilith răsunară, în vreme ce ea se repezi spre el cu o forţă nouă şi sălbatică. El o tăie din nou, vărsând şi mai mult sânge, medalionul părând să bată în pieptul lui asemenea unei inimi.

Sabia ei îi lovi braţul, făcând-o pe a lui să se rostogolească zăngănind peste pietre.

— Acum tu! Şi după aceea târfa ta!

În clipa în care ea atacă, el o apucă de încheietura mâinii în care ţinea sabia cu braţul care-i sângera. Ea zâmbi.

— Atunci aşa. E mult mai poetic.

Ea îşi dezveli colţii, vrând să se repeadă la gâtul lui, însă Cian îi înfipse în inimă ţăruşul pe care ea îl confecţionase pentru el.

— Ţi-aş ura să ajungi în iad, dar nici iadul nu te vrea.

Ochii ei se măriră, albastrul lor ofilindu-se. El simţi cum încheietura de care o ţinea începe să se topească, dar ochii ei se oglindiră într-ai lui încă o clipă.

Apoi totul se transformă într-o movilă de cenuşă la picioarele lui.

— Te-am ucis, declară el, aşa cum m-ai omorât şi tu cu atâta amar de vreme în urmă.

Pământul de sub tălpile lui începu să se cutremure. Prin urmare, îşi zise el, începe.

Armăsarul negru sări de pe stânci, împrăştiind cenuşa.

— Ai reuşit. Moira sări din şa direct în braţele lui. Ai învins-o. Ai câştigat.

— El m-a salvat. Cian dădu la iveală medalionul dăruit de ea, arătându-i crestătura adâncă din podoaba de argint, provocată de forţa ţăruşului. Tu m-ai salvat.

— Cian. În vreme ce stânca din spatele ei se sparse asemenea unui ou, chipul ei deveni iarăşi palid. Grăbeşte-te. Du-te, repede. Începe. Sângele ei, moartea ei, a fost ultima parte a procesului. A început vraja.

— Tu eşti cea care ai învins-o, tu ai câştigat. Să nu uiţi asta. El o trase în braţele lui şi o sărută. Apoi sări în spinarea calului şi se făcu nevăzut.

Totul în jurul ei se transformase într-un haos. Prin ceaţă, răzbăteau strigăte şi ţipete, gemetele răniţilor şi zgomotul duşmanului care se retrăgea înnebunit.

Apăru în zbor un dragon de aur, cu Blair pe spinarea lui. În vreme ce pământul se înălţa în valuri dedesubtul ei, Moira ridică braţele, astfel ca Larkin să o prindă în ghearele lui. Ea zbură pe deasupra terenului ce se cutremura, îndreptându-se spre creasta înaltă.

Hoyt, care se afla acolo, o prinse pe Moira de mână.

— A sosit momentul.

— Cian. Nu ştim sigur…

— I-am dat cuvântul. Acum e momentul. El ridică braţele lor unite, înălţându-şi cu toţii feţele şi glasurile către cerul întunecat.

— În acest loc, care a fost mai demult condamnat, noi am păstrat puterea şi în acest ultim ceas. Pe pământul acesta s-a vărsat sânge în cea mai neagră dintre nopţi, al lor în cinstea întunericului, iar al nostru în cinstea luminii. Magia neagră şi demonii prezenţi aici au pierit de mâna noastră şi acum revendicăm acest teren mustind de sânge. Acum pretindem viitorul pe care l-am împlinit. În clipa asta, noi facem să răsară soarele dincolo de întuneric. Iar lumina lui îl va distruge pe duşman. Să fie exact aşa cum ne dorim noi.

Pământul se zgudui şi vântul se dezlănţui asemenea unei furii.

— Chemăm soarele! strigă Hoyt. Invocăm lumina!

— Chemăm zorii. Vocea Glennei se înălţă la unison cu a lui, iar puterea crescu.

— Fă noaptea să dispară.

— Să răsari spre est, descântă Moira, privind atent prin fumul care se înălţa în jurul lor, în timp ce Larkin şi Blair întregiră cercul, întinde-te spre vest.

— Răsare, strigă Blair. Priviţi. Priviţi spre est.

Dincolo de umbra munţilor, cerul se lumină, iar lumina se răspândi şi se intensifică din ce în ce mai mult, până deveni la fel de strălucitoare ca la amiază.

Dedesubt, vampirii care fugeau arseră şi dispărură.

Pe terenul plin de pietre şi crăpături, începură să răsară florile.

— Aţi văzut? Larkin strânse şi mai tare mâna Moirei, vocea fiindu-i gâtuită, plină de respect. Iarba începe să înverzească.

Moira văzu florile albe şi galbene care se întindeau de-a lungul

covorului de iarbă. Ea văzu cadavrele celor răpuşi în mijlocul unei vegetaţii luxuriante şi al unei văi scăldate de lumina soarelui.

Dar nu-l zări nicăieri pe Cian.

21

Cu toate că bătălia era câştigată, mai erau încă multe de făcut.

Moira se ocupă alături de Glenna de ceea ce aceasta numea „trierea răniţilor“. Blair şi Larkin plecaseră, luând cu ei câţiva oameni, ca să-i vâneze pe toţi vampirii care-şi găsiseră, eventual, un adăpost împotriva soarelui. Hoyt ajută la transportul către una dintre baze al celor care nu aveau răni grave.

După ce îşi curăţă din nou sângele de pe mâini, Moira îşi îndreptă spatele. Dând cu ochii de Ceara, care umbla de colo-colo ca buimacă, o porni în grabă spre ea.

— Aici, aici, eşti rănită. Moira puse palma pe rana de la umărul Cearei. Vino, lasă-mă să-ţi curăţ rana.

— Soţul meu. Ochii ei căutau paturile cu răniţi. Eogan. Nu-l găsesc pe soţul meu. El e…

— Aici. E aici. Te conduc eu. A întrebat de tine.

— Rănit? Ceara se clătină. E…

— Nu de moarte. Şi, văzându-te pe tine, se va vindeca mai repede. Acolo, în direcţia aceea, vezi? El e…

Moira nu apucă să termine, că Ceara scoase un strigăt puternic şi, alergând împleticit, căzu în genunchi lângă patul unde zăcea soţul ei.

— E o imagine frumoasă, face bine inimii să vezi aşa ceva.

Moira se întoarse, zâmbind spre unchiul ei. Riddock cu braţul şi piciorul bandajate se aşeză pe o ladă cu provizii.

— Ce bine ar fi ca toţi cei care se iubesc să se poată regăsi asemenea lor. Dar… am pierdut atât de mulţi. Au murit mai mult de trei sute şi încă nu s-a încheiat numărătoarea.

— Dar mulţi sunt în viaţă, Moira? El remarcă rănile de pe trupul ei, dar şi pe cele pe care ea le purta în inimă. Să-i onorezi pe cei căzuţi, dar să te bucuri că trăieşti.

— Aşa voi face. Aşa voi face, zise ea, cercetându-i cu privirea pe răniţi, temându-se însă pentru unul singur. Crezi că ai destulă putere ca să te întorci acasă?

— O să plec cu ultimii. O să-i duc acasă pe morţii noştri, Moira. Lasă-mă pe mine să fac lucrul acesta.

Ea aprobă şi, după ce îl îmbrăţişă, se întoarse la treburile ei. Tocmai ajuta un soldat să soarbă puţină apă în momentul în care Ceara se apropie.

— Piciorul lui, piciorul lui Eogan… Glenna a spus că n-o să-l piardă, dar…

— Atunci n-o să-l piardă. Nu te-ar minţi nici pe tine, şi nici pe el.

— Pot să dau o mână de ajutor. Vreau să ajut. Ceara îşi atinse umărul bandajat. Glenna s-a ocupat de mine şi mi-a spus că sunt cât se poate de bine. Am văzut-o pe Dervil. Şi ea s-a refăcut.

— Ştiu.

— M-am întâlnit cu vărul tău, Oran, şi mi-a spus că Phelan a lui Sinann e deja în drum spre castelul din Geall. Dar n-am găsit-o nici acum pe Isleen. Ai văzut-o?

Moira aşeză mai întâi capul soldatului pe pernă, după care se ridică în picioare.

— Nu a supravieţuit.

— Nu, my lady, precis că a supravieţuit. Doar că nu am găsit-o. Ceara cercetă încă o dată paturile. Sunt atât de mulţi.

— Am văzut-o eu. A căzut pe câmpul de luptă.

— Nu. Oh, nu. Ceara îşi acoperi faţa cu mâinile. O să-i spun lui Dervil. Lacrimile îi şiroiau pe obraji când îşi luă palmele de la ochi. În clipa asta, ea încearcă să dea de Isleen. O să-i spun şi vom… Nu pot să cred că a dispărut, my lady. Nu pot crede aşa ceva.

— Moira! strigă Glenna. Am nevoie de tine aici.

— O să-i spun lui Dervil, repetă Ceara, îndepărtându-se grăbită.

Moira munci până ce soarele îşi micşoră din nou puterea. Apoi, extenuată şi îngrijorată, zbură pe spinarea lui Larkin până la ferma unde urma să petreacă cea din urmă noapte.

El o să fie acolo, îşi zise ea. O să fie acolo. Ferit de lumina soarelui, ajutând la organizarea proviziilor, a transportului răniţilor. Sigur va fi acolo.

— Mai e puţin şi se întunecă, îi zise Larkin, alăturându-i-se, iar în Geall nu vom avea de vânat decât creaturile naturii.

— Nu aţi găsit absolut nimic, niciun supravieţuitor dintre duşmani.

— Pulbere, doar pulbere. Chiar şi în peşteri şi în locurile cele mai umbrite nu era decât pulbere. Ca şi cum soarele i-ar fi topit în totalitate şi niciunul dintre ei nu a supravieţuit, indiferent unde s-a ascuns.

Chipul ei palid devenise deja cenuşiu şi el o prinse de braţ.

— Pentru el e cu totul altfel, ştii bine. El avea pelerina. Sunt sigur că a îmbrăcat-o la timp. Doar nu crezi că vreuna dintre magiile noastre ar provoca vreun rău unuia dintre noi.

— Nu, sigur că nu. Ai dreptate, cu siguranţă. Sunt obosită, asta-i tot.

— Mănâncă şi tu ceva şi apoi odihneşte-te. Larkin o conduse înăuntru.

Hoyt se afla alături de Blair şi Glenna. Ceva din expresia lor îi înmuie Moirei genunchii.

— E mort.

— Nu. Hoyt se grăbi spre ea, apucând-o de mâini. Cian a

supravieţuit.

Lacrimile pe care le reţinuse atâtea ceasuri ţâşniră din ochii ei şi se revărsară pe obraji.

— Juri? Nu e mort? L-ai văzut, ai vorbit cu el?

— Jur.

— Ia loc, Moira, eşti extenuată.

Moira scutură din cap şi continuă să-l privească pe Hoyt.

— La etaj? El e la etaj? Se simţi scuturată de un fior în secunda când pricepu ceea ce citise în ochii lui Hoyt. Nu, zise ea încet. Nu e la etaj. Nici în casă sau în Geall. A plecat. A plecat înapoi.

— S-a smintit… Fir-ar să fie, îmi pare rău că s-a întâmplat aşa, Moira. Era hotărât să plece, cât mai departe. I-am dat cheia mea şi a plecat pe spinarea unuia dintre dragoni spre Dansul Zeilor. A spus…

Hoyt luă o hârtie sigilată de pe una dintre mese.

— M-a rugat să-ţi dau asta.

Ea rămase privind o vreme epistola după care zise:

— Mulţumesc.

Nimeni nu mai scoase o vorbă, în vreme ce ea luă coala de hârtie şi se urcă singură la etaj.

Se închise în camera în care stătuseră amândoi şi aprinse lumânările. Apoi, aşezându-se, ţinu o vreme scrisoarea în dreptul inimii, ca să-şi facă suficient curaj pentru a rupe sigiliul.

Moira,

Aşa e cel mai bine. Partea înţeleaptă a fiinţei tale înţelege lucrul acesta. Dacă aş fi stat mai mult, nu am fi făcut altceva decât să prelungim durerea şi am suferit deja cât pentru douăsprezece vieţi. Faptul că te-am părăsit este o dovadă de iubire. Sper că vei înţelege şi asta.

Păstrez atâtea imagini cu tine în mintea mea. Cu tine stând în biblioteca mea, înconjurată de cărţi, răsfoindu-le; râzând în compania lui King sau a lui Larkin, aşa cum arareori râdeai, în primele săptămâni, alături de mine; curajoasă în luptă sau căzută pe gânduri. Nici nu ştii cât de des te-am privit şi te-am dorit.

Am să te zăresc în dimineţile ceţoase, extrăgând o sabie strălucitoare dintr-o stâncă şi zburând pe spinarea dragonului, în vreme ce săgeţile ţâşnesc, cântând, din arcul tău.

O să mi te imaginez stând în lumina lumânărilor, întinzând braţele spre mine, purtându-mă înăuntrul unei lumini pe care nu am cunoscut-o şi n-o voi mai cunoaşte de acum înainte.

Ai salvat lumea ta, dar şi pe a mea şi toate acele lumi care poate vor mai exista. Cred că ai dreptate că ne-a fost destinat să ne întâlnim, pentru a ne uni forţele de care era nevoie spre a salva aceste lumi.

Acum a venit vremea să mergem mai departe.

Te rog să fii fericită, să-ţi reconstruieşti lumea, viaţa, şi să le accepţi pe

amândouă. Dacă n-ai face-o ar însemna o lipsă de respect faţă de ceea ce am realizat împreună. Faţă de ceea ce mi-ai dăruit.

Alături de tine, într-un fel, am redevenit bărbat. Fiind ceea ce sunt, nu un bărbat e cel care te-a iubit, dincolo de toate. Te-am iubit de-a lungul tuturor secolelor. Dacă m-ai iubit cu adevărat, vei face ceea ce te-am rugat.

Trăieşte în locul meu, Moira. Chiar dacă ne desparte o întreagă lume, voi şti că o faci şi voi fi fericit.

Cian

Moira era gata să izbucnească în lacrimi. Inima unui om trebuia să verse un asemenea potop de lacrimi. Întinsă pe patul în care făcuseră dragoste pentru ultima dată, ea îşi apăsă scrisoarea deasupra inimii şi apoi plânse.

New York
Opt săptămâni mai târziu.

Cian îşi petrecu timpul stând în întuneric şi în compania whisky-ului. Când omul beneficiază de eternitate, îşi imaginã el, poate să-şi petreacă zece, douăzeci de ani, consumând alcool. Poate chiar un secol, din moment ce renunţase la marea dragoste a vieţii lui afurisite.

O să-şi revină, bineînţeles. Bineînţeles că o va face. O să-şi reia afacerea. O vreme o să călătorească. Un an sau doi de băutură pe cinste nu aveau cum să afecteze un nemuritor.

Ştia că ea era bine, că îşi ajuta poporul să-şi revină, plănuind acel monument pe care urma să-l ridice acolo, în vale, în primăvara următoare. Îşi îngropaseră morţii, iar ea citise numele fiecăruia – aproape cinci sute de persoane – cu ocazia memorialului.

Aflase asta fiindcă se întorseseră şi ceilalţi, insistând să-i ofere detalii pe care el nu le ceruse.

Blair şi Larkin se aflau în prezent la Chicago, dar nu insistaseră să stea de vorbă cu el sau să li se alăture. Ai fi zis că oamenii, după ce-şi petrecuse atâta vreme alături de ei, îşi dăduseră seama că el nu era o fire prea sociabilă.

Avea de gând să se relaxeze, fir-ar să fie. Mulţi dintre ei aveau să fie morţi de mult, înainte ca el să-şi încheie perioada de relaxare.

Îşi mai turnă nişte whisky, spunându-şi că avea încă prea multe principii ca să bea direct din sticlă.

Dincolo de asta, Glenna şi Hoyt îl tot sâcâiau, invitându-l să-şi petreacă Crăciunul alături de ei. Ce-i păsa lui de Crăciun? Şi-ar fi dorit ca ei să se întoarcă naibii în Irlanda, în casa aceea pe care el le-o dăruise, şi să-l lase în pace.

Oare cei din Geall sărbătoreau Crăciunul? se întrebă el, mângâind cu degetele medalionul ciobit din argint pe care-l purta zi şi noapte.

Cian nu pusese niciodată întrebări cu privire la acest obicei special – dar de ce să o fi făcut? Ar fi fost un soi de Yule[6] cu buşteni aprinşi şi cu muzică. Oricum, pentru el nu mai avea nicio importanţă.

Dar ea trebuia să sărbătorească, Moira trebuia să facă asta. Să aprindă o mie de lumânări, umplând de strălucire castelul din Geall. Să atârne tufele acelea sfinţite şi să strângă panglica aceea blestemată.

Când naiba avea să se estompeze durerea? Câte oceane de whisky trebuia să mai dea pe gât pentru a o amorţi?

Auzi huruitul ascensorului şi se strâmbă. Îi spusese portarului să nu permită nimănui să urce, nu-i aşa? Ar trebui să-i sucească gâtul idiotului.

Dar nu conta, cugetă el, blocase mecanismul pe dinăuntru, ca o a doua măsură de apărare.

Puteau urca, dar nu aveau cum să pătrundă înăuntru.

Abia dacă reuşi să rostească o înjurătură în clipa în care uşile se deschiseră, şi Glenna păşi în întuneric.

— Oh, pentru Dumnezeu. Vocea ei exprima nerăbdare şi în secunda următoare luminile erau deja aprinse.

Ele îi arseră privirea, astfel că, de data asta, el înjură cu voce tare şi din tot sufletul.

— Uite-te la tine. Ea lăsă jos cutia mare, elegantă şi tapiţată, pe care o adusese cu ea. Stai în întuneric ca un…

— Vampir. Pleacă.

— Pute a whisky aici. De parcă ar fi fost stăpâna casei, ea se duse în bucătărie, pregătindu-se să prepare cafeaua. În vreme ce aceasta fierbea, Glenna reveni în cameră, şi-l găsi exact în aceeaşi poziţie în care-l lăsase.

— Crăciun fericit şi ţie, îi ură ea. Ai nevoie de un bărbierit, de un tuns – şi într-o zi când nu o să fii ţâfnos o să te întreb cum faci chestia asta. Un bărbierit, repetă ea, un tuns şi cum whisky-ul nu e singura duhoare din spaţiul ăsta, o baie.

Cian rămase cu ochii închişi şi schiţă un surâs fără nici cea mai mică urmă de umor.

— O să-mi faci tu baie, Roşcato?

— Dacă ăsta e preţul. De ce nu te pui la punct, Cian, ca apoi să vii cu mine la apartament? Ne-a mai rămas destulă mâncare de la cina de Crăciun. Azi e Crăciunul, zise ea, uitându-se în ochii lui lipsiţi de expresie. De fapt, e aproape ora nouă a serii de Crăciun, iar eu mi-am lăsat soţul singur acasă, fiindcă e la fel de încăpăţânat ca tine şi nu va veni aici fără să fie invitat.

— Şi asta e ceva. Nu vreau mâncare rămasă. Sau cafeaua pe care o prepari acolo. El îşi ridică paharul. Am ce-mi doresc.

— Perfect. Rămâi beat, împuţit şi nefericit. Dar poate că o să vrei asta.

Ea se duse la cutie, o ridică cu greu şi i-o aşeză în poală.

— Deschide-o.

El o privi dezinteresat.

— Dar eu nu ţi-am cumpărat nimic.

Ea se lăsă pe vine la picioarele lui.

— O să considerăm că darul meu va fi faptul că tu o s-o deschizi. Te rog. E important pentru mine.

— Dacă o deschid, pleci?

— Imediat.

Pentru a o mulţumi, el ridică capacul cu ajutorul cuţitului pentru tăiat hârtie şi un arc făcut cu măiestrie ridică învelitoarea de deasupra, confecţionată dintr-un material strălucitor.

Moira îl privea în ochi.

— Ah, să te ia naiba, Glenna, să te ia naiba. Nici măcar băutura nu putea să-l apere de imaginea ei. Emoţia îi făcu glasul să tremure, în vreme ce scotea portretul înrămat.

— E frumos. Ea e frumoasă.

Glenna o imortalizase în momentul în care Moira extrăgea sabia din stâncă, semnificaţia şi puterea acelui moment, cu umbre verzui, ceţuri argintii şi o regină nouă care stătea dreaptă, înălţând sabia strălucitoare spre cer.

— M-am gândit, am sperat că având acest portret o să-ţi aminteşti cât de mult ai ajutat-o. Fără tine, ea nu ar mai fi acolo. Fără tine, Geallul nu ar mai exista. Dacă nu erai tu, nici eu nu mai eram acum aici. Niciunul dintre noi nu ar fi supravieţuit, dacă nu ne aveam unul pe altul. Ea îşi aşează palma peste a lui. Încă formăm un cerc, Cian. Îl vom forma mereu.

— A fost bine pentru ea că am părăsit-o. Am făcut ceea ce se cuvenea.

— Da. Ea îl strânse de mână. Ai făcut ceea ce trebuia, dând dovadă de o dragoste imensă şi curată. Dar faptul că eşti conştient că ai făcut ce trebuie din motive întemeiate nu pune capăt suferinţei.

— Nimic nu o poate face. Nimic.

— Aş vrea să cred că timpul se va ocupa de asta, dar nu ştiu dacă e adevărat. Compasiunea răzbătu în glasul şi în privirea ei. Dar am să-ţi spun că ai o familie şi prieteni care te iubesc şi care vor fi alături de tine. Ai lângă tine oameni care te iubesc, Cian, şi care suferă pentru tine.

— Nu ştiu cum să primesc ceea ce vreţi să îmi oferiţi, nu încă. Oricum – el îşi plimbă degetul pe suprafaţa ramei – îţi mulţumesc pentru asta.

— Cu mare plăcere. Acolo sunt şi fotografii. Pe unele le-am făcut în Irlanda. M-am gândit că ţi-ar plăcea să le ai.

El începu să dea la o parte şi celelalte straturi de material, dar se

opri.

— Aş vrea să rămân o clipă singur.

— Sigur. Mă duc să termin de preparat cafeaua.

Rămas singur, deschise plicul mare din cânepă.

Înăuntru erau câteva duzini de fotografii. Una cu Moira şi cărţile ei, cu Larkin afară, cu King care stătea aplecat deasupra aragazului din bucătărie, cu Blair, cu privirea intensă şi pielea strălucindu-i din pricina broboanelor de sudoare, înălţându-şi sabia într-o poziţie de luptă.

Mai era una cu el şi cu Hoyt, de existenţa căreia nu ştiuse.

Studiindu-le, sentimentele lui prinseră a se învolbura şi amesteca, plăcerea contopindu-se cu tristeţea.

Când, în cele din urmă, ridică privirea, o văzu pe Glenna stând rezemată de tocul uşii, cu o cană de cafea în mână.

— Îţi datorez mai mult decât un simplu dar.

— Nu, nu-i adevărat. Cian, noi ne întoarcem în Geall cu ocazia Anului Nou. Cu toţii.

— Eu nu pot.

— Nu, zise ea o clipă mai târziu, iar înţelegerea din ochii ei aproape că-i frânse inima. Ştiu că nu poţi. Dar dacă ai un mesaj…

— E imposibil. Ar fi prea multe de spus, Glenna şi, în acelaşi timp, nimic. Eşti sigură că vă puteţi întoarce?

— Da, avem cheia dată de Moira şi asigurarea lui Morrigan. Nu poţi aştepta prea mult recunoştinţa zeilor. Ea veni mai aproape, aşezând cafeaua pe măsuţa de lângă el. Dacă te răzgândeşti, noi vom pleca abia la prânz, în ajunul Anului Nou. Dacă nu o faci, după aceea eu şi Hoyt vom sta în Irlanda. Sperăm că vei veni să ne vezi. Blair şi Larkin vor rămâne în apartamentul meu de aici.

— Vampiri din New York, fiţi atenţi.

— Chiar aşa. Ea se aplecă, să-l sărute: Crăciun fericit.

Cian nu bău cafeaua, dar nu se mai atinse nici de whisky, ci se aşeză, privind atent portretul Moirei. Şi orele se scurseră astfel, până spre miezul nopţii.

Un fascicul de lumină îl făcu să se ridice din scaun. Arma cea mai apropiată era sticla, şi el o apucă. Cum nu băuse suficient de mult pentru a avea halucinaţii, decise că zeiţa care se afla acum în apartamentul lui era reală.

— Ei bine, azi e sărbătoare. Mă întreb dacă cei din neamul tău i-au vizitat vreodată pe cei ca mine.

— Tu eşti unul dintre cei şase, zise Morrigan.

— Am fost.

— Eşti. Te-ai îndepărtat din nou de ei. Spune-mi, vampirule, de ce ai luptat? N-ai făcut-o pentru mine sau pentru ai mei.

— Nu, nu pentru zei. El înălţă din umeri, şi bău direct din sticlă, ca

un soi de sfidare şi lipsă de respect. A fost o ocupaţie.

— E o prostie ca unul ca tine să o ducă de nas pe una ca mine. Ai crezut că aşa era corect, că era ceva pentru care merita să lupţi, pentru care merita chiar să pui capăt existenţei tale. Îi ştiu pe cei ca tine de când mergeau de-a buşilea prin sânge. Niciunul nu ar fi făcut ceea ce ai făcut tu.

— L-ai trimis aici pe fratele meu pentru a vedea dacă voi ceda devenind ca ei.

Zeiţa ridică din sprânceană la auzul tonului lui, şi apoi îşi înclină capul.

— L-am trimis pe fratele tău să te caute. Voinţa era a ta. Tu o iubeşti pe femeia asta. Ea făcu semn spre portretul Moirei. Pe omul acesta.

— Crezi că noi nu iubim? Vocea lui Cian tremură din cauza furiei şi a durerii. Crezi că nu suntem capabili să iubim?

— Ştiu ce eşti tu şi cu toate că iubirea voastră poate fi una profundă, la fel de puternic poate fi şi egoismul. Dar nu şi în cazul tău. Cu veşmintele plutind în jurul ei, ea se apropie de portret. Ea te-a rugat să o transformi în ceea ce eşti tu, dar ai refuzat-o. Dacă făceai ceea ce ţi-a cerut, puteai s-o păstrezi lângă tine.

— Ca pe un animal de companie? Să o păstrez? Aş fi condamnat-o, asta aş fi făcut, distrugând lumina din adâncul ei.

— Oferindu-i veşnicia.

— Aceea a întunericului, în timp ce ea ar fi jinduit după ce a fost odată. Aş fi condamnat-o la o viaţă care nu e viaţă. Nu ştia ce-mi cere.

— Ştia. Fiind o fire curajoasă, ţi-a cerut-o totuşi, pregătită fiind să-ţi ofere viaţa ei. Te-ai descurcat de minune, nu? Eşti cult şi bogat, ai tot felul de talente. Case frumoase.

— Aşa e. Am realizat ceva prin moartea mea. Şi de ce n-aş fi făcut-o?

— Şi te-ai bucurat de ele – atunci când nu ai stat în întuneric, cugetând la lucruri imposibile. La ceea ce nu poţi avea. Te-ai bucurat de nemurirea ta, de tinereţea ta, de puterea şi de cunoştinţele tale.

El zâmbi sarcastic, blestemându-i pe zei.

— Ai fi preferat să-mi deplâng soarta? Să-mi deplâng la nesfârşit propria moarte? Asta pretind zeii?

— Noi nu pretindem nimic. Noi am cerut, iar tu ai oferit. Ai dat mai mult decât am crezut noi că vei da. Dacă nu s-ar fi întâmplat aşa, n-aş fi aici.

— Perfect. Acum poţi porni iar la drum.

— Nu şi în cazul în care, continuă ea pe un ton lejer, îţi voi oferi aceasta şansă, adică să continui să trăieşti, să devii şi mai înstărit. Secol după secol, fără să îmbătrâneşti, fără a şti ce-i boala, având binecuvântarea zeilor.

— Le-am obţinut deja, fără binecuvântarea ta.

O scânteie străluci în ochii ei, dar el n-ar fi putut spune – şi nici nu-i păsa – dacă era vorba de amuzament sau de furie.

— Dar acum ţi se oferă ceva de care beneficiază doar cei ca tine. Noi doi cunoaştem moartea mai bine decât a cunoscut-o vreodată o fiinţă umană. Şi ne temem şi mai mult de ea. Tu trebuie să fii veşnic. Sau poţi muri.

— Cum? Străpuns de zei? El pufni şi mai trase o duşcă din sticlă. Arzând în focul zeilor? O purificare a sufletului meu condamnat?

— Poţi deveni ce-ai fost, viaţa ta având un final, aşa cum li se întâmplă tuturor. Poţi trăi şi, prin urmare, poţi îmbătrâni şi te poţi îmbolnăvi, înfruntând într-o bună zi moartea, aşa cum i se întâmplă oricărui om.

Sticla alunecă dintre degetele lui, lovindu-se cu zgomot de podea.

— Alegerea îţi aparţine, zise Morrigan, întinzând braţele înainte, cu palmele în sus. Veşnicia, cu binecuvântarea noastră, sau o viaţă de om? Ce alegi, vampirule?

În Geall o ninsoare liniştită aşternuse o pătură de nea subţire deasupra pământului. Soarele dimineţii strălucea făcând să lucească gheaţa care îmbrăcase copacii.

Moira îi înapoie copila lui Sinann, verişoara sa.

— Pe zi ce trece e mai frumoasă. Aş putea petrece ore în şir uitându-mă la ea. Dar oaspeţii noştri sosesc imediat după prânz. Iar eu nu am terminat pregătirile.

— Mi-ai adus acasă tot ce iubesc. Sinann o strânse la piept pe fetiţă. Aş vrea să-i ai şi tu aproape pe cei pe care-i iubeşti, Moira.

— În cele câteva săptămâni, am trăit cât pentru o viaţă. Ea sărută copila încă o dată, privind-o apoi surprinsă pe Ceara care intra grăbită.

— Maiestate… Cineva se află… la parter, cineva doreşte să vă vadă.

— Cine?

— Mi s-a spus doar că e vorba de un oaspete care a venit de departe pentru a vă vorbi.

Sprâncenele Moirei se înălţară, urmărind-o pe Ceara care se retrase la fel de grăbită.

— Ei bine, oricine ar fi, a făcut-o să prindă aripi. Ne vedem mai târziu.

Moira ieşi, netezindu-şi pantalonii. Fuseseră spălaţi de câteva zile, pregătiţi pentru sosirea noului an şi a oaspeţilor pe care-i aştepta cu cea mai mare nerăbdare. Ca să-i revadă, îşi zise, ca să stea de vorbă cu ei. Ca să-l vadă pe Larkin zâmbind larg la vederea noii lui nepoate.

Îi vor aduce oare vreun mesaj, cât de mic, din partea lui Cian?

Ea încercă să-şi alunge gândul, amintindu-şi că nu trebuia să le arate celorlalţi durerea ce o măcina pe dinăuntru. Era un moment dedicat festivităţilor, un moment de sărbătoare. Nu avea de gând să întindă un giulgiu deasupra Geallului după ce se luptaseră atât de mult să-l păstreze.

Simţi un fior în timp ce cobora scara. Fiorul urcă pe coloană, ajungând la baza gâtului, acolo unde îi plăcea iubitului ei s-o sărute.

Apoi inima ei începu să tremure, iar ea o luă la fugă pe trepte. Inima aceea înfiorată o luă la goană. Şi apoi pluti.

Se întâmpla ceea ce ea crezuse că nu va fi nicicând posibil. El stătea acolo, în picioare, cu privirea înălţată spre ea.

— Cian! Bucuria care fusese reprimată izbucni din adâncul ei asemenea unei melodii. Te-ai întors. Ea ar fi vrut să se arunce în braţele lui, dar el o privea atât de intens şi de straniu, încât nu ştia dacă va fi primită cum se cuvine. Te-ai întors.

— Mă întrebam ce anume voi citi pe chipul tău. Eram curios. Putem vorbi între patru ochi?

— Bineînţeles. Mda, o să… Fâstâcită, ea privi în jur. S-ar părea că o facem deja. Toată lumea e plecată. Ce-ar putea face cu braţele ca să le împiedice să-l atingă? Cum ai venit? Cum…

— E ajunul Anului Nou, zise el, privind-o. Cel vechi se încheie, cel nou abia începe. Am vrut să te văd în ziua ce precede aceasta schimbare.

— Eu voiam să te văd, indiferent când sau unde. Ceilalţi vor sosi peste câteva ore. O să rămâi. Te rog, spune-mi că o să rămâi pe perioada sărbătorilor.

— Depinde.

Ea simţi o arsură în gât, de parcă ar fi înghiţit o flacără.

— Cian, ştiu că ceea ce spuneai în scrisoare e adevărat, dar a fost greu, atât de greu să nu te pot vedea. Ne-am petrecut ultimele clipe împreună într-o mare de sânge. Voiam… Ochii îi înotau în lacrimi, iar ea aproape că pierduse lupta în încercarea de a le opri. Mai voiam încă o clipă. Iar acum o am.

— Ai primi mai mult de-o clipă, dacă eu aş putea să-ţi ofer?

— Nu înţeleg. Apoi surâse şi îşi înghiţi un hohot de plâns în secunda în care el scoase de sub cămaşă medalionul pe care i-l oferise. Îl porţi şi acum.

— Da, îl port şi acum. E cel mai drag lucru pe care-l am. Eu nu ţi-am lăsat ţie nimic din ce mi-a aparţinut. Acum vreau să te întreb, Moira, dacă ai primi mai mult decât o singură clipă? Ai vrea să primeşti asta? El îi luă mâna, apăsând-o deasupra inimii lui.

— Oh, mi-a fost teamă că nu vrei să mă atingi. Ea respiră uşurată. Cian, tu ştii, trebuie să ştii că eu…

Palma ei aflată sub mâna lui începu să tremure, iar ea deschise

ochii larg.

— Inima ta. Inima ta bate.

— Demult ţi-am spus că s-ar putea să bată, că o să bată pentru tine. Şi acum bate.

— Bate sub palma mea, şopti ea. Cum?

— Un dar din partea zeilor în ultimele momente ale Yule-ului. Mi-au redat ceea ce mi-a fost luat. El scoase crucea de argint care atârna la gât împreună cu medalionul. Ai în faţa ta un bărbat, Moira.

— Un om, şopti ea. Eşti viu.

— Eşti iubită de un bărbat. El o trase aproape de uşi, deschizându-le larg astfel ca soarele să strălucească deasupra lor. El îşi înălţă faţa, închise ochii şi lăsă razele de lumină să-i scalde chipul.

Moira nu-şi mai putu reţine lacrimile şi izbucni în hohote de plâns.

— Eşti viu. Te-ai întors la mine şi eşti viu.

— Ai în faţa ta un bărbat, repetă el. Eşti iubită de un bărbat. Un bărbat e cel care te întreabă dacă vrei să trăieşti alături de el viaţa ce i-a fost dăruită, dacă vrei să-i fii alături. Dacă mă vei accepta aşa cum sunt, trăindu-ţi viaţa alături de mine, Geallul va deveni lumea mea. Va deveni inima mea, din moment ce tu eşti inima mea. Dacă tu mă accepţi.

— Eu am fost a ta din primul moment şi voi fi a ta până în cea din urmă clipă. Te-ai întors la mine. Ea îşi puse palma deasupra inimii lui, iar pe cealaltă o aşeză deasupra inimii sale. Şi inima mea bate din nou.

Moira îl îmbrăţişă, şi cei care se adunaseră în curte, împreună cu cei aflaţi pe scară, slobozir chiote de bucurie în clipa în care regina Geallului şi iubitul ei se sărutară în lumina soarelui de iarnă.

Aşa că au trăit, zise bătrânul, şi s-au iubit. Astfel cercul a devenit şi mai puternic şi din el s-au format alte cercuri, asemenea valurilor dintr-o piscină. Valea altădată tăcută era plină de cântece, de melodia brizelor de vară care răscoleau firele de iarbă de un verde intens, de mugetul scăzut al vitelor. De sunetul fluierelor şi al harfelor şi de râsul copiilor.

Bătrânul mângâie părul unui copilaş care sări în poala lui.

— Geallul a înflorit în timpul regatului Moirei – regina războinică – şi al cavalerului ei. Pentru ei, chiar şi în întunericul nopţii exista o lumină care strălucea.

— Şi asta face ca povestea vrăjitorului, a vrăjitoarei, a războinicei, a savantului, a meşteşugarului şi a vampirului să aibă propriul său cerc.

Bătrânul pocni dosul copilului aflat în poala sa.

— La fel ca şi noi, voi toţi aveţi încă un soare de care să vă bucuraţi.

Izbucniră ţipete şi strigăte, iar el surâse, ascultând discuţiile legate de alegerea reginei şi a vrăjitorului.

Fiindcă simţurile lui erau încă suficient de ascuţite, Cian îşi ridică palma de pe speteaza scaunului, aşezând-o peste mâna Moirei.

— Ai povestit minunat.

— E uşor să povesteşti ceea ce ai trăit.

— E simplu *să înfloreşti* ceea ce a fost, îl corectă ea, ocolind scaunul. Dar tu ai fost foarte aproape de adevăr.

— Nu a fost adevărul suficient de straniu şi de magic?

Părul ei era alb ca neaua, iar chipul ei, în clipa în care-i surâse, purta ridurile aduse de trecerea anilor. Dar era mai frumoasă decât orice altă fiinţă pe care o cunoscuse el vreodată.

— Hai să facem o plimbare înainte de apusul soarelui. Ea îl ajută să se ridice, strecurându-şi braţul pe sub al lui. Eşti pregătit pentru o invazie? întrebă ea, lăsându-şi capul pe umărul lui.

— Cel puţin, atunci când se va produce, n-o să te mai agiţi pentru ea.

— Sunt atât de nerăbdătoare să-i revăd pe toţi. Cercul nostru iniţial şi cerculeţele cărora le-au dat viaţă. Să-i vezi pe toţi o dată pe an reprezintă o aşteptare atât de lungă, chiar dacă mai există şi alte vizite scurte. Şi ascultând mici fragmente ale poveştii, totul reînvie atât de limpede, nu-i aşa?

— Aşa e. Fără regrete?

— În privinţa ta nu am niciun regret. Ce viaţă minunată am avut, Cian. Ştiu că am ajuns deja în iarna ei, dar nu-i simt răceala.

— Ei bine, eu o simt, în timpul nopţii, când îţi sprijini tălpile de fundul meu.

Ea pufni în râs, întorcându-se să-l sărute cu toată căldura, cu toată dragostea celor şaizeci de ani de căsnicie.

— Acolo se află eternitatea noastră, Moira, spuse el, arătând spre nepoţii şi strănepoţii lor. Acolo e veşnicia noastră.

Ţinându-se de mână, se plimbară în lumina blândă a soarelui. Cu toate că paşii lor erau acum mai lenţi şi mai măsuraţi din pricina vârstei, ei traversară curţile şi grădinile, trecând dincolo de porţi, în vreme ce în urma lor răsunau glasurile copiilor care se jucau.

Deasupra, pe turnurile castelului, fluturau cele trei simboluri ale Geallului: cercul, dragonul şi soarele – aurii, pe un fond alb.

Glosar

de expresii irlandeze, personaje şi locuri

a chroi (ah-REE) – expresie de alint în lb. galeză – „inima mea“, „dragostea inimii mele“

a ghra (ah-GHRA) – expresie de alint în lb. galeză – „dragostea mea“ „scumpa mea/ scumpul meu“

a stor (ah-STOR) – expesie de alint în lb. galeză – „dragul meu“, „draga mea“

Aideen (Ae-DEEN) – vărul cel tânăr al Moirei

Alice McKenna – descendentă a lui Cian şi Hoyt Mac Cionaoith

An Clar (Ahn-CLAR) – districtul Clare în epoca modernă

Ballycloon (ba-LU-klun)

Blair Nola Bridgitt Murphy – membru al cercului celor şase, „războinica“; un vânător de demoni, descendentă a Nolei Mac Cionaoith (sora cea mică a lui Cian şi a lui Hoyt)

Bridget Well – cimitirul din County Clare, purtând numele Sf. Bridget.

Burren, the – regiune calcaroasă din Districtul Clare, plină de peşteri şi izvoare subterane

cara (Karu) cuvânt al lb. galeze – „prieten“, „rudă“

Ceara – locuitoare a satului

Cian (KEY-an) **Mac Cionaoith/McKenna** – fratele geamăn al lui Hoyt, vampir, Lord de Oiche, membru al cercului celor şase, „cel pierdut“

ciunas – cuvânt al lb. galeze – „tăcere“, bătălia are loc în „Valley of Ciunas“ – Valea Tăcerii

claddaugh (cercul, inelul – nota trad.) – simbolul galez al dragostei, prieteniei şi loialităţii

Cliffs of Mohr (sau **Moher)** – numele dat ruinelor fortăreţelor aflate în sudul Irlandei, ridicate pe o faleză de lângă Hag's Head, „Moher O'Ruan“

Conn – căţelul pe care l-a avut Larkin în copilărie

Dance of the Goods („Dansul Zeilor“ – nota trad.), **the Dance** – zona prin care cei şase membri ai cercului făceau trecerea din lumea reală în cea fantastică a Geallului.

Davey – „fiul“ lui Lilith – regina vampirilor – un vampir-copil

Deirdre (DAIR-dhra) **Riddock** – mama lui Larkin

Dervil – locuitoare a satului

Eire (AiR-reh) – cuvânt al lb. galeze – Irlanda

Eogan (O-en) – soţul Cearei

Eoin (OAN) – cumnatul lui Hoyt

Eternity („Eternitate“ – nota trad.) – numele clubului de noapte deţinut de Cian, situat în New York

Faerie Falls – loc imaginar din Geall

failte a Geall (FALL-che ah GY-al) – expresie a lb. galeze – „Bine aţi venit în Geall“

Fearghus (FARE-gus) – cumnatul lui Hoyt

Geaillimh (GALL-yuv) Galway-ul de astăzi, capitala regiunii de vest a Irlandei

Geall – în limba galeză se traduce prin „promisiune“; oraşul de origine al Moirei şi al lui Larkin; oraşul pe care urmează să-l conducă Moira

Glenna Ward – membru a cercului celor şase, „vrăjitoarea“ care în epoca modernă locuieşte în New York

Hoyt Mac Cionaoith/Mc Kenna (mac KHEE-nee) membru al cercului celor şase, „vrăjitorul“

Isleen (Is-LEEN) – servitoare la castelul Geallului

Jarl (Yarl) – stăpânul lui Lilith, cel care o transformă pe aceasta în vampir

Jeremy Hilton – fostul logodnic al lui Blair Murphy

King – numele celui mai bun prieten al lui Cian, cu care Cian devenise prieten în vremea copilăriei lui King; directorul clubului Eternity

Larkin Riddock – membru al cercului celor şase, „cel care lua alte forme“, unul din verii Moirei, regina Geallului

Lilith – regina vampirilor, alias regina demonilor; conducătorul războiului împotriva întregii umanităţi; stăpâna lui Cian, vampirul care-l transformă pe Cian din om în vampir.

Lora – unul dintre vampiri, iubita lui Lilith

Lucius – iubitul vampir al Lorei

Malvin – sătean, soldat în armata geallianâ

Manhattan – cartier din New York, unde locuiesc atât Cian McKennna, cât şi Glenna Ward

Mathair (maahir) – cuvânt în lb. galeză – „mamă“

Michael Thomas McKenna, descendent al lui Cian şi Hoyt Mac Cionaoith

Mick Murphy – fratele mai mic al lui Blair Murphy

Midir (mee-DEER) – vampirul-vrăjitor al lui Lilith, regina vampirilor

Miurnin (mornukh) expresie a lb. galeze – termen de alint – „scumpa mea“, „scumpul meu“

Moira (MWA-ra) membu a cercului celor şase, „învăţăcel“, prinţesă, viitoare regină a Geallului

Morrigan (Mo-ree-ghan) – zeiţa războiului

Niall (Nile) – luptător în armata geallianã

Nola Mc Cionaoith – sora mai mică a lui Cian şi a lui Hoyt

Ogham (a-gem) alfabetul lb. irlandeze în secolul al V-lea al VI-lea

Oiche (EE-heh) – cuvânt în lb. galeză – noapte

Oran (O-ren) fiul cel mic al lui Riddock, fratele cel mic al lui Larkin

Phelan (FA-len) – cumnatul lui Larkin

Prinţul Riddock – tatăl lui Larkin, actualul rege al Geallului, unchiul Moirei din partea mamei

Region of Chiarrai (kee-U-ree) – Kerry-ul din zilele noastre, situată în sud-vestul extrem al Irlandei, regiune care pe vremuri era numită „the Kindom“ („Regatul“ – nota trad.)

Samhain (SAM-en) – sfârşitul verii (un festival celtic); bătălia are loc cu ocazia Sărbătorii Samhain-ului, sărbătoare care celebrează sfârşitul verii

Sean Murphy (Shawn) – tatăl lui Blair Murphy; vânător de vampiri

Shop Street – centrul cultural al oraşului Galway

Sinann (shih-NAWN) – sora lui Larkin

Slainte (slawn-che) cuvânt în lb. galeză – „Noroc!“

slan agat (shlahn u-gut) expresie în lb. galeză – „La revedere“ – adresată persoanei care rămâne

slan leat (shlahn ly-aht) expresie în lb. galeză – „La revedere“ – adresată persoanei care pleacă

Tuatha de Danaan (TOO-aha dai DON-nan), zeii din Welsh

Tynan (Ti-nin) – gardian la castelul din Geall

Vlad – armăsarul lui Cian

---

[1] Mamă, în lb. galeză (n. trad.).

[2] La revedere, în lb. galeză - la revedere (n. trad).

[3] Rămas bun, în lb. galeză - rămas bun (n. trad.)

[4] Iubirea inimii mele, în lb. galeză (n. trad.)

[5] Noroc, în lb. galeză (n. trad.).

[6] Festival de iarnă, celebrat, la început, doar în ţările din nordul Europei, care coincide cu perioada serbării Crăciunului (n. trad.).